COLECȚIA

Iubiri de poveste

LORRAINE HEATH

O moștenitoare scandaloasă

LORRAINE HEATH
O MOŞTENITOARE SCANDALOASĂ

An Affair with a Notorious Heiress by **Lorraine Heath**

Copyright © 2017 Jan Nowasky
Ediţie publicata prin înţelegere cu Harper Collins Publishers
Alma este marca înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Mihaela Sofonea/Graal Soft

Această carte este dedicată în numele lui Karen Gibbs:

„Mamei mele, Joan Conner, o femeie care ne-a inspirat, pe mine şi pe surorile mele, să fim femeile independente care suntem astăzi”.

Prolog

Din Jurnalul marchizului de Rexton

Întâiul fiu al unui duce, m-am născut într-o familie privilegiată, având parte de o viaţă plină de huzur şi bogăţii. Nu mi-au lipsit niciodată căldura, hrana, bunurile sau dragostea. Cu toate acestea, nu a fost o viaţă lipsită de dificultăţi.

Mama, fie binecuvântată, reuşise să supravieţuiască pe străzi, prin furturi şi viclenii, până când soarta i-a surâs, dându-i ocazia de a deveni parteneră într-un stabiliment de jocuri de noroc. Soarta a fost de partea ei din nou. L-a întâlnit pe tata, şi s-au îndrăgostit. S-au căsătorit.

Dar căsătoria nu şterge întotdeauna petele din trecut, iar începuturile scandaloase ale mamei mele au ajuns să apese pe umerii mei. Am fost nevoit să plătesc pentru abaterile ei, pentru rele de care nu fusese nicicând găsită vinovată, precum şi pentru îndrăzneala de a se fi ridicat deasupra condiţiei ce-i fusese dată.

Am fost trimis la şcoală, deşi eram mic pentru vârsta mea; deseori noaptea mă trezeam şi descopeream că aveam capul acoperit cu un sac de pânză, iar agresorii mă scoteau afară, vorbind în şoaptă, mă dezbrăcau până la piele şi mă legau de un copac. De gât îmi atârnau o pancartă pe care scria: „Fiul unei hoaţe”.

În timpul meciurilor de rugby, mă trezeam adesea îngrămădit sub ceilalţi, iar vânătăile lăsate de pumni şi de loviturile date la întâmplare erau considerate a fi preţul plătit pentru că făceam sport, nu pedeapsa celor în ochii cărora eram nevrednic. Eram bătut pe coridoare întunecate. Temele la care lucram dispăreau deseori înainte să apuc să i le înmânez profesorului.

Am îndurat aceste insulte şi răutăţi în tăcere, fără a sufla cuiva o vorbă, hotărât ca femeia care m-a adus pe lume să nu afle niciodată preţul pe care îl plăteam pentru

că ea dobândise dragostea pe care o merita.

Fiind moştenitorul unui duce, urma ca într-o zi să am parte de prestigiu şi putere, astfel că aceşti „justiţiari” au avut grijă să-şi ascundă identitatea, căci ştiau că jucau un joc periculos, însă scena finală a survenit mai curând decât se aşteptau, când, într-o vară, m-am înălţat şi am devenit mai voinic. Am învăţat să mă apăr, cu pumni iuţi şi puternici. Am boxat, şi, deşi colegii mei nu îi arătau respect mamei, au ajuns în timp să mă respecte pe mine – sau, în caz contrar, au plătit scump pentru asta. Până când glumele proaste făcute noaptea târziu au încetat. Vânătăile au dispărut. Lucrările mele rămâneau la locul lor după ce le terminam.

Respectul, se pare, nu este garantat prin naştere, ci trebuie câştigat.

Până să devin adult, am ajuns să fiu foarte preţuit. Trecutul mamei mele nu era decât o şoaptă trecătoare pe buzele celor care nu mai contau.

Cu toate acestea, eram hotărât ca niciunul dintre copiii mei să nu fie împovărat cu păcatele părinţilor. Aveam să duc o viaţă ireproşabilă, departe de scandaluri. Iar femeia cu care urma să mă căsătoresc avea să fie pură ca rouă dimineţii.

Capitolul 1

Londra
1882

— Permiteţi-mi onoarea de a v-o prezenta pe Lady Margaret Sherman…

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe Lady Charlotte…

— … Lady Edith…

— … Domnişoara…

— … Lady…

Prezentările se transformară într-un şuvoi înceţoşat

de ochi strălucitori, zâmbete pline de speranţă, carneţele de dans care se legănau în aer, clipiri şi evantaie fluturate. Însă Alistair Mabry, marchiz de Rexton, viitor duce de Greystone, îndură totul cu o siguranţă demnă de un gentilom, dorindu-şi să fie oriunde numai nu unde se afla: la balul infernal al surorii sale. Ţinând cont de numărul mare de oameni care participau la toate evenimentele organizate de ducele şi ducesa de Lovingdon, era cât se poate de sigur că nu avea să i se simtă lipsa – lăsându-le la o parte pe mamele care îl considerau, la vârsta de 29 de ani, o partidă nemaipomenită pentru fiicele lor, convinse fiind că avea nevoie de o soţie, în ciuda faptului că le dăduse de înţeles, în numeroase ocazii, că lucrurile stăteau tocmai invers. Tatăl său era sănătos. Mama sa îi oferise încă o odraslă, astfel că Rexton nu se grăbea câtuşi de puţin să se lase încătuşat.

Purta conversaţii politicoase pentru că Grace îl rugase să dispară imediat în încăperea unde se desfăşurau jocuri de cărţi, rezervată doar bărbaţilor. Când deveni clar că nu era dispus să le ofere altceva în afară de glume fără rost, doamnele se îndepărtară încet, ca nişte petale delicate în briza verii, cu carneţelele de dans de pe care lipsea semnătura lui atârnându-le la încheietură. Fiindcă îi promisese lui Grace că avea să fie prezent în marele salon timp de o oră şi nu trecuseră decât patruzeci de minute, pentru a-şi ţine cuvântul, se îndreptă spre un colţ îndepărtat, în care se aflau doar frunze de palmier.

Privind spectacolul care se desfăşura dinaintea ochilor săi, nu putu nega că, oricât ar fi detestat evenimentele grandioase, era intrigat de jocurile secrete şi era în folosul lui să rămână în graţiile aristocraţiei, căci, la un moment dat, avea să caute cu adevărat o soţie, una cu reputaţie impecabilă, de familie bună şi dispusă să se ţină departe de bârfe. Deşi familia sa trecuse prin multe scandaluri, demersul evitării criticilor era obositor, şi nu îşi dorea câtuşi de puţin să-şi petreacă restul vieţii alimentând bârfele. Îşi făcuse un obicei din a avea un comportament ireproşabil, ceea ce îl făcea să fie unul dintre membrii plictisitori ai

familiei sale, la fel şi în rândul prietenilor săi, dar era un avantaj să fii considerat anost. Nu erau mereu cu ochii pe el, ceea ce însemna că era liber să facă din umbră întocmai ce dorea. Iar, în umbră, viaţa nu era niciodată plictisitoare.

— Lord Rexton.

Se întoarse uşor, nedorindu-şi să îl jignească pe bărbatul mai vârstnic. Pentru Garrett Hammersley, american prin naştere, Anglia devenise ţara adoptivă, după ce se mutase la Londra ca să supravegheze afacerea cu arme de foc a familiei sale. Deschisese o fabrică în Anglia, ceea ce făcuse ca afacerea să se extindă la nivel internaţional, ducând la creşterea valorii acţiunilor companiei. Averea pe care o acumulase îi permisese să pătrundă în cercurile de elită. Se intersectau din când în când, în mare parte la cursele de cai. Avea ceva preţios pentru Rexton, iar încercările sale recente de a-l convinge să se despartă de el dăduseră greş, însă Rexton nu se dădea bătut cu uşurinţă.

— Hammersley.

— Ascultă, prietene, mă întrebam dacă ţi-aş putea cere un mic favor.

Rexton zâmbi în sinea lui. Favorurile se plăteau de obicei. Întrebarea era: urma a plăti Hammersley pentru favorul pe care i-l cerea?

— Despre ce este vorba?

— Nepoata mea mai mică, fiica regretatului meu frate, tocmai şi-a făcut debutul în societate. Din nefericire, trebuie să înlătur umbra aruncată de purtarea scandaloasă a surorii ei mai mari. Speram că vei fi dispus să te ocupi de asta.

Rexton o cunoştea pe sora mai mare doar după reputaţie. Făcuse valuri, nu glumă, când sosise în Londra, cu câţiva ani în urmă, atrăgând atenţia contelui de Landsdowne, iar povestea lor fusese pe buzele aproape tuturor britanicilor. La câţiva ani după ce se căsătoriseră, ea avusese o aventură despre care vorbea toată lumea, obligându-l pe Landsdowne să divorţeze, ceea ce nu făcuse decât să adâncească scandalul, căci adevăraţii aristocraţi

nu divorţau sub nicio formă. Ştiind că avea să fie afectată de scandal, empatiza cu sora mai mică, însă bănuia că nu putea să o ajute învăţând-o să boxeze.

— Nu prea văd cum aş putea fi de folos.

Hammersley îşi trecu degetele peste mustaţa deasă, presărată cu fire cărunte, de câte două ori pe fiecare parte.

— Eşti cel mai căutat celibatar din Londra şi ai respectul celor de vârsta ta. De asemenea, se ştie că ai gusturi excelente la femei şi la cai. Dacă ai arăta un oarecare interes faţă de fată…

— Încă nu intenţionez să mă căsătoresc.

Compasiunea sa avea o limită.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Nu mă aştept să o conduci la altar. Dar, dacă ai dansa cu ea, dacă aţi face o ieşire în Hyde Park, poate, să fii văzut cu ea, cum ar veni, s-ar putea să le stârneşti curiozitatea altor gentilomi. Sunt sigur că, odată ce le va stârni interesul, vor fi fermecaţi, căci este o fată cât se poate de fermecătoare. Nu are niciunul dintre… defectele surorii ei, să spunem.

Defecte? Incapacitatea de a rămâne credincioasă? De a-şi încornora soţul în public? De a divorţa de un bărbat a cărui genealogie mergea până la William Cuceritorul? Americanii aveau un fel ciudat de a înţelege defectele unei femei dezastruoase.

— Mă tem că va trebui să ceri ajutorul altcuiva în această chestiune; roagă un alt gentilom.

— La naiba, omule, nimeni nu are influenţa ta. Tinerii ţintesc să-ţi calce pe urme. Îţi vor acorda credit. Fie-ţi milă de biata fată. I-am promis fratelui meu pe patul de moarte că voi avea grijă ca fata să-şi facă o situaţie bună, şi este topită după nobilime.

— La fel era şi sora ei, din câte înţeleg.

— Nu seamănă deloc ca temperament. Mathilda a fost mereu prea încăpăţânată pentru a putea fi supusă. Dar Gina, fie binecuvântată, este timidă, rezervată şi plină de speranţă. Trebuie să fac ceva pentru a atrage atenţia asupra ei. Şi am ajuns la concluzia că tu mă poţi ajuta.

Ajutorul costă.

— Un dans, spui, şi o după-amiază în parc?

— Nu mai mult de-atât, aş zice. Într-adevăr, e o fată remarcabilă.

Dar nu una care ieşea în evidenţă, dacă trebuia să îl abordeze pe Rexton pentru a stârni interesul faţă de ea. Nu se simţea în largul lui la gândul că trebuia să-i dea fetei speranţe false cu privire la intenţiile sale, dar, dacă arăta un interes moderat faţă de ea, poate că nu avea să-i facă niciun rău.

— După ce voi dansa cu ea, mamele vor crede că mi-am anunţat intrarea pe piaţa căsătoriilor. Asta va stârni nişte neplăceri, căci voi respinge doamne pentru tot restul sezonului, care de-abia a început.

— Voi face astfel încât să merite efortul.

Dar era corect faţă de fată? Avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a pune rapid capăt farsei şi pentru a găsi un gentilom potrivit.

— Oh? Cum, mai exact?

— Black Diamond. Poţi să-l duci la împerecheat.

— De trei ori.

— La naiba, omule, ştii cât de valoros este armăsarul acesta?

— Chiar ştiu. Ştia, având în vedere că pursângele arab îl învinsese pe cel mai bun armăsar al lui Rexton în câteva curse. Vreau cel puţin trei mânji de la el.

— Doi.

Adică preţul lui Rexton din capul locului.

— Doi, atunci.

— Dar nu înainte ca nepoata mea să aibă un peţitor viabil. Trebuie să te prefaci că o curtezi până când îşi va propune cineva să te înfrângă.

Asta ar fi o neplăcere în plus, căci se îndoia că existau mulţi gentilomi care să se gândească măcar că l-ar putea învinge. Făcea parte dintr-una dintre cele mai puternice familii din Marea Britanie. Dar merita pentru a avea ocazia să îl împerecheze pe Black Diamond cu Fair Vixen. Nu se îndoia că din cei doi ar ieşi un campion.

— S-a făcut.

— Excelent! Însă înţelegerea noastră trebuie să rămână între noi. Nu vreau să fie rănită, altfel, dacă află, târgul nostru se anulează.

Ştia prea bine că doamnele erau sensibile.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

— Vino atunci, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Gina. Cine ştie? S-ar putea să te hotărăşti că este aleasa ta.

Se îndoia serios, dar era bărbat, la urma urmelor, şi era interesat de doamne.

— Dacă s-ar întâmpla asta, înţelegerea noastră nu ar deveni nulă.

— În niciun caz. Aranjamentul nostru va deveni pur şi simplu mai curat.

*

Domnişoara Virginia Hammersley era teribil de tânără. Acesta fu primul lui gând când îi fu prezentată. Avea ochii de culoarea mugurelul de frunză primăvara, scânteind de o inocenţă neţărmurită. Părul aducea cu razele lunii. Era minionă şi unduioasă; se temea că ar frânge-o cu uşurinţă dacă ar fi fost să ajungă vreodată cu ea în aşternuturi. Nu era vorba despre faptul că prefera să fie dur când făcea sex, dar îi plăceau partidele pasionale, după care atât el, cât şi partenera sa rămâneau umezi de sudoare şi fără suflu. Se simţea vinovat că se gândise în mod serios la ea în postura de marchiză de Rexton şi viitoare ducesă de Greystone.

Felul în care i se lumină chipul ca şi când ar fi fost unul dintre lumânările din candelabru, când unchiul ei îi spuse voios, cu o şoaptă exagerată, că Rexton insistase să fie prezentat nu îl linişti în privinţa faptului că amăgea fata. Nu era aleasa lui. O ştiu în primele cinci secunde după ce se uită la expresia ei plină de speranţă.

Cu toate acestea, era hotărât să se străduiască să-şi respecte cuvântul, căci sigur avea să fie pe placul vreunui gentilom. Astfel că dădea curs înţelegerii de dragul *ei* şi spre binele ţării. Aristocraţia avea nevoie de sânge nou,

precum şi de banii pe care ea avea să-i aducă în cuferele cuiva.

— Aş fi încântat dacă m-ai onora cu un dans, spuse el, în timp ce buzele îi pluteau deasupra mâinii ei delicate, după ce depusese un sărut uşor pe dosul încheieturii ei înmănuşate.

Dumnezeule, era la fel de fragilă ca una dintre păpuşile chinezeşti pe care li le dăruise recent nepoatelor sale.

Râsul ei rivaliza cu clinchetul clopoţeilor care umpleau aerul de Crăciun.

— Având în vedere că lista mea de dansuri este goală deocamdată, aş fi încântată şi eu. Mă pricep şi mi-ar plăcea să pun în practică ce am învăţat.

Stătură împreună, aşteptând să înceapă următorul dans – un vals. Nu-i trecea nimic interesant prin minte, nici în ruptul capului. Deodată, se simţi groaznic de bătrân, ca o pereche de cizme vechi care erau incredibil de comode, dar nu mai puteau fi făcute să lucească, oricât s-ar fi străduit lustragiul. Poate că ar fi trebuit să se căsătorească mai curând, când vârsta lui era mai apropiată de aceea a fetelor care debutau în societate. Nu păruseră atât de crude cu un an în urmă sau doi, dar acum îl făceau să se simtă ca un moş, o relicvă ce nu mai era la fel de scânteietoare pe cât fusese cândva. Nu se putu abţine să nu creadă că şi ea îl vedea în aceeaşi lumină, căci părea să caute şi ea un subiect de conversaţie, ca şi când ar fi recunoscut că aveau prea puţin în comun în afară de faptul că se aflau în aceeaşi zonă a sălii de bal.

— Am auzit de ani întregi despre balurile surorii tale, spuse ea în cele din urmă. Trebuie să spun că se ridică la înălţimea aşteptărilor. Ducesa este o gazdă foarte primitoare.

— Grace a fost bine instruită de mama.

— Este neobişnuit ca un lord să se căsătorească cu o femeie care a crescut pe străzi, dar îndrăznesc să spun că, atunci când i-am fost prezentată ducesei de Greystone, i-am înţeles negreşit farmecul.

Părinţii săi participau rareori la baluri acum, astfel că apariţia lor la balul Lovingdon era unul dintre puţinele momente în care îşi făceau apariţia pe durata întregului sezon. Puţini ştiau adevăratul motiv al absenţei lor din ce în ce mai dese.

— Mama este o femeie incredibilă, care şi-a depăşit originea, spuse el, mai laconic decât era politicos.

— Sper că nu te-am jignit.

Cel puţin nu îi ignora tonul. Se temea că ar fi putut-o face.

— Câtuşi de puţin. Dat fiind că am crescut în prezenţa ei, o iau de bună şi uneori uit că nu a fost întotdeauna primită cu braţele deschise de aristocraţie. O mică minciună, căci nu uitase niciodată impactul pe care îl avusese viaţa ei anterioară asupra lui. Însă nu o învinovăţea pe fată pentru dificultăţile pe care le îndurase el în tinereţe. La urma urmelor, se aflase de partea cealaltă a Atlanticului.

— Mi se pare că povestea părinţilor tăi este incredibil de romantică.

— Aşa este, cred.

— Îmi plac poveştile romantice.

Dumnezeule, să înceapă muzica, căci nu avea de gând să o farmece. Un dans. O ieşire în parc. Atâta tot. Dacă nu îi putea face pe gentilomi să devină interesaţi de ea după asta…

La naiba! Era posibil să fi fost de acord să-şi sacrifice întreaga vară frecventând baluri, de dragul unui cal. Nu avea de gând să renunţe dacă judecase greşit uşurinţa cu care putea atrage gentilomii de partea ei.

Cadrilul se încheie în cele din urmă. Îi oferi braţul domnişoarei Hammersley, conştient de atingerea ei ca de fulg, practic inexistentă, şi o însoţi pe ringul de dans acoperit cu parchet scânteietor. Nu putea nega că era de-a dreptul încântătoare, ca o zână. Avea un zâmbet strengăresc care nu pălise nicio clipă în timpul dansului lor. Era un nenorocit că punea cursele de cai mai presus de ea. Se consola cu gândul că văzuse vreo doi gentilomi

măsurând-o din cap până în picioare când alunecaseră pe lângă ei. Şi dansa cu graţie. Lecţiile acelea dădeau roade.

Când se termină valsul, iar el începu să o conducă înapoi spre scaune, spuse:

— Mă întreb dacă te-aş putea vizita mâine după-amiază ca să te scot la o plimbare în parc.

Nu ar fi fost rău să-i lase pe toţi filfizonii să o vadă în trăsura lui.

— Aş fi încântată, milord.

— Pe la două, să spunem?

— Voi aştepta gata pregătită. Apropo, stau la Landsdowne Court, cu sora mea.

Clipi surprins că locuia atât de aproape de rău famata Lady Landsdowne.

— Nu cu unchiul tău?

— Nu. Nu este bine-venită în societate, aşa că mă însoţeşte unchiul, dar el este celibatar, şi nu ar fi potrivit să locuiesc la el, astfel că stau la sora mea.

— Atunci, ne vedem la Landsdowne Court. După ce ajunseră la destinaţie, îi ridică din nou mâna galant şi depuse un sărut pe dosul ei. Voi număra orele.

Avea să ardă în iad pentru acea ultimă remarcă. Nu credea că era posibil ca zâmbetul ei să devină mai luminos, însă aşa se întâmplă. Ruşinea îi gâdilă conştiinţa, dar el o temperă. Cu puţin noroc, la finalul săptămânii, o sută de flăcăi aveau să îi dea târcoale fetei, iar Rexton urma să pună mâna pe Black Diamond.

*

Sosi prompt la ora două. Nu fusese delăsător niciodată, din niciun punct de vedere. Landsdowne Court era impresionantă din exterior şi chiar mai mult în interior, cu intrarea sa cavernoasă şi scările care se bifurcau de o parte şi de cealaltă, ducând spre etajele superioare. Nu era sigur cum îi smulsese Lady Landsdowne locuinţa – care fusese în familia contelui cel puţin un secol – soţului, însă faptul că locuia aici era sancţionat de înalta societate, care

refuza să o ierte.

Întinzându-i cartea de vizită majordomului, fu surprins de tinereţea acestuia. Dacă nu ar fi fost îmbrăcămintea, l-ar fi luat drept lacheu.

— Marchizul de Rexton în vizită la domnişoara Hammersley.

— O voi informa pe contesă. Daţi-mi voie să vă conduc în salon.

Salonul avea pereţii mov intens şi mobilă în diverse nuanţe de alb. Nu îşi dăduse niciodată seama că albul era de mai multe feluri. Unele nuanţe erau atât de pure, că te dureau ochii, ca zăpada ce scânteiază în lumină, altele mai puţin, ca fildeşul.

Rexton se îndreptă spre rafturile de lângă şemineu. Doar jumătate conţineau cărţi. Pe celelalte se aflau sculpturi de lemn, granit şi marmură, întruchipând cai în diverse ipostaze: sărind, la trap, cabraţi. Pereţii erau presăraţi cu picturi cu cai, deasupra şemineului atârnând una imensă. Evident, încăperea reflecta dragostea contelui pentru cai. Probabil că orgoliul său avusese de suferit când fusese nevoit să lase toate acestea în urmă.

Auzind ţăcănit de tocuri, se întoarse, complet nepregătit pentru lovitura puternică pe care o simţi în stomac la vederea femeii care se îndrepta spre el sigură pe sine, cu o ţinută princiară. Se ţinea dreaptă şi neclintită, cu demnitate şi o îndrăzneală care sugerau o provocare: batjocoreşte-mă, pune-te rău cu mine şi o vei face pe propriul risc. Nu avea nimic tineresc, însă se îndoia că trecuse un sfert de secol peste ea.

Se opri în faţa lui, iar ochii ei albaştri – scrutători, calculaţi, suspicioşi – îl măsurară încet, cântărindu-l. Spre iritarea lui, se trezi îndreptându-şi spinarea o idee, când credea că mai drept de-atâta nu putea sta. Cu părul negru ca pana corbului, nu semăna deloc cu sora ei. Femeia aceasta nu era inocentă. Nu nutrea visuri romantice de dragoste. Nu era câtuşi de puţin interesată de poezie. Nu avea nimic suav. Era acidă şi plină de forţă. Nu s-ar frânge în patul lui. Punea prinsoare că, dacă ar fi cineva vulnerabil,

el ar fi acela. Îi transmitea cât se putea de limpede că nu avea să cedeze absolut deloc.

— Bună ziua, Lord Rexton. Sunt Lady Landsdowne. Nu cred că am făcut cunoştinţă cum se cuvine.

Nu, nu făcuseră. Nu-şi amintea să fi dat vreodată ochii cu ea. Când ajunsese să iasă în societate, ea era deja persona non grata.

— Încântat.

Zâmbetul ei, abia schiţat, sugera că ştia că minţea. Decolteul rochiei grena era îndeajuns de adânc încât să îi scoată vag la iveală conturul sânilor, însă nu se vedea decât puţină piele albă, îndeajuns cât să facă bărbaţii să saliveze, iar imaginaţia lui prinse aripi, însă altfel era acoperită bine, ca o şcolăriţă.

— Se pare că Gina s-a trezit târziu. Se pregăteşte acum. Mă tem că va dura puţin. Aş ruga-o pe servitoare să aducă ceai, dar îmi pari genul de bărbat care preferă whisky.

Se duse spre o masă pe care se vedeau câteva carafe şi arcui spre el o sprânceană neagră ca pana corbului, frumos conturară, privind peste umăr.

Nu bea de obicei atât de devreme, dar arsura whisky-ului pe gât era bine-venită pentru a-l distrage de la alte părţi încinse ale corpului său.

— Da, te rog.

Spre surprinderea lui, turnă whisky în două pahare. Îi oferi unul, luându-l pe celălalt şi ridicându-l uşor.

— Noroc!

Ea sorbi şi îşi linse buzele într-un fel care îl făcu să i se strângă vintrea, înainte de a se îndrepta spre canapea, unde se aşeză.

— Fă-te comod, te rog.

Alese scaunul cel mai apropiat de ea, o cercetă şi nu se putu abţine să nu se gândească la cât de repede trebuia să se fi îndrăgostit Landsdowne de ea. Era sigură pe sine, graţioasă şi frumoasă. Trebuie să fi radiat cu ea la braţ. Faptul că îl trădase apoi, pe el şi legămintele făcute, era inacceptabil. Nu era de mirare că oamenii se uitau la ea şi

nu se aşteptau la altceva din partea surorii ei. Femeia aceasta atrăgea atenţia tuturor; nu putea să nu aibă influenţă, iar sora ei era eleva ei vulnerabilă. Ce lecţii trebuie să o fi învăţat! Iar învăţăturile acelea aveau să-i îngreuneze sarcina.

— Sunt chiar bucuroasă că avem ocazia să vorbim între patru ochi, spuse ea, susţinându-i cu obrăznicie privirea. Chiar dacă era americancă, avea un accent rafinat – nu accentul aspru, bolovănos al unchiului ei, dar nici tocmai britanic. Poate că ştii că tatăl nostru s-a stins acum şase luni, iar mama – cu câţiva ani în urmă. Moştenirea Ginei a fost pusă la păstrare, urmând să-i fie înmânată când se va căsători sau când va împlini douăzeci şi cinci de ani. În ambele cazuri, va aduce soţului ei o mică avere, tot ce i-a fost lăsat, iar bărbatul nepotrivit ar putea profita de asta, punând mâna pe bani şi lăsând-o lefteră.

— Nu am nevoie de o mică avere, spuse el scurt, simţind nevoia să se apere, deşi puţin îi păsa de zestrea fetelor. Având în vedere ce ştia despre afacerea familiei, era modestă cu privire la dimensiunile averii pe care ea şi sora sa o moşteniseră. Reputaţia, nu banii, este moneda după care voi măsura valoarea femeii pe care intenţionez să o iau de soţie.

Deşi se albi, spre lauda ei, continuă să îi susţină privirea.

— Chiar dacă pretinzi că banii nu sunt importanţi, trebuie subliniat că sunt multe în joc aici. Ştiu bine că ai un titlu, o poziţie şi o influenţă respectabile. Însă, milord, dacă urmăreşti să te căsătoreşti cu draga mea soră, trebuie să vii totodată cu inima. Nu trebuie să o convingi doar pe ea că o iubeşti, ci şi pe mine. Nu voi îngădui ca Gina să petreacă nici măcar un ceas într-o căsnicie lipsită de iubire.

Nu era absolut deloc interesat să o ia de nevastă pe fată. Însă cuvintele lui Lady Landsdowne îl deranjau. Cum îndrăznea să îl judece, pe el sau motivele sale, când nu ştia nimic despre el?

— Sunt o partidă nemaipomenită, *milady.* Domnişoara Hammersley ar fi al naibii de norocoasă să mă aibă drept

soţ.

— Eşti şi modest pe deasupra, văd.

— Nu spun decât adevărul. Eu, pe de altă parte, am nevoie să fiu sigur că nu va călca pe urmele scandaloase şi compromiţătoare ale surorii ei.

Lady Landsdowne ridică bărbia, şi el bănui că îi venea să îi arunce în faţă ce mai rămăsese din whisky.

— Dacă se căsătoreşte cu un bărbat care o iubeşte şi pe care îl iubeşte la rândul ei, cred că asta va fi garanţia necesară.

— Nu te-ai căsătorit din dragoste?

— Nu cred că sentimentele mele faţă de Landsdowne te privesc în vreun fel. Dar voi recunoaşte că mama a vrut să am un titlu cu care să se poată lăuda în faţa duşmanilor ei din New York. Am fost crescută să mă supun mamei în toate privinţele. Landsdowne voia o zestre. I-am adus-o. Titlul nu m-a interesat niciodată.

— Cu toate acestea, insişti să ţi se folosească titlul.

O altă jignire la adresa aristocraţiei pentru care nu avea să fie niciodată iertată – faptul că pătase titlul pentru totdeauna cu abaterile ei. Din pricina stânjenelii pe care o pricinuise, Landsdowne ceruse tribunalului să îi retragă titlul pe care îl dobândise prin căsătoria cu el. Verdictul fusese în favoarea lui. Ea se prezentase în faţa unui tribunal superior şi câştigase. Îngroziţi de îndrăzneala ei, oamenii o respinseseră în mod justificat.

— Am plătit pentru acest privilegiu. Cu vârf şi îndesat, de vreme ce Downie a intrat în posesia zestrei mele. În plus, ştiam că asta îl va scoate din sărite.

Surâsul ei secret îl făcu să vrea să zâmbească larg, dar se abţinu. Nici familia lui nu era scutită de scandaluri, dar ea părea să se delecteze pe această temă. Privi în jur.

— Pare că o duci foarte bine acum.

— Tata nu a fost un bărbat care să risipească ceea ce a dobândit cu sânge, sudoare şi lacrimi. A avut o avere imensă. În niciun caz nu voi trăi în lipsuri, şi vreau să mă asigur că şi Gina va avea tot ce-i trebuie, motiv pentru care este necesar să îndepărtez toţi vânătorii de zestre.

I se părea de prost gust că discutau despre bani pe faţă, ca şi când ar fi fost mânat de lăcomie. Părerea ei despre el părea să fie la fel de proastă ca a lui despre ea. Nu merita să fie privit astfel, ceea ce îi lăsă un gust amar.

— Aveam impresia că unchiul tău este tutorele ei.

— Are mijloacele necesare pentru a o introduce în înalta societate, lucru cu care eu nu mă pot lăuda. Însă ne-am înţeles că, în privinţa peţitorilor, doar opinia mea contează. Se prezintă când este convocat, dar, de fapt, nu prea este interesat de niciuna din noi.

Aşadar, se străduia să scape de o îndatorire. Rexton nu îl putea învinovăţi, având în vedere că balurile şi jocurile sociale care le însoţeau îl plictiseau de moarte.

— Nu sunt naivă, milord. Îmi dau seama că divorţul meu a creat un mare scandal şi nu doresc ca Gina să plătească pentru asta. Fără îndoială, ar fi trebuit să aştept până îşi făcea o situaţie. Privi într-o parte, iar el se întrebă ce gândea. Ochii ei reveniră la el. Dar nu am făcut-o. Am fost egoistă. Asta este. Nu am cumpănit lucrurile bine…

— Am auzit că ai sărutat un lacheu în faţa oaspeţilor.

Nu-i venea să creadă că i-o spusese. În faţă. Mama lui ar fi îngrozită. Lady Landsdowne nu făcu decât să zâmbească, fără bucurie, deloc triumfătoare.

— Da. Acum este majordomul meu.

Cel care îi deschisese uşa? Servitorul nu era foarte chipeş. Rexton se trezi întrebându-se cât de mare era mădularul acestuia, căci sigur trebuie să-i fi oferit ceva care să merite să se lase ruinată. Sau poate că pur şi simplu îi plăcea să fie în preajma celor din clasa de jos. Nu era prima femeie cu situaţie atrasă de plebe. Însă recunoştea că se purta ca o scursură.

— Îmi cer scuze. Nu se cădea să spun asta.

Ea sorbi din nou din whisky.

— Nu este nevoie de scuze. Ştiu că sunt ţinta curiozităţii şi că am atras ruşinea asupra mea. Însă nu doresc să se răsfrângă asupra surorii mele. Trebuie să ştiu că intenţiile tale în ceea ce o priveşte simt onorabile. Ca să fiu sinceră – îşi termină whisky-ul, puse paharul deoparte şi

îl privi în ochi de parcă ar fi intenţionat să-l îmblânzească –, voi ucide orice bărbat care o va răni în vreun fel, oricât de puţin şi aparent neînsemnat. Nu vreau să verse nici măcar o singură lacrimă din pricina purtării necugetate a vreunui bărbat. Ea vărsase lacrimi? Nu şi-o putea imagina. Era de gheaţă, placată cu oţel. Este limpede?

Cuvintele aspre şi provocarea care îi scânteia în ochii de safir spuneau clar că l-ar ucide, într-adevăr, dacă nu s-ar ridica la înălţimea aşteptărilor şi a standardelor ei. Nu îi prea plăcu că inima i-o luă la goană şi că simţi o gheară în piept. Nu îi plăcu că se întreba ce ar face ea dacă el s-ar ridica, s-ar apropia, ar cuprinde-o în braţe şi ar săruta-o. Dumnezeule, era mult mai atrăgătoare decât sora ei. Era înflăcărată şi de neclintit. Nu avea pic de inocenţă. Ceva din trecutul ei o făcuse să fie astfel. Era căsătoria sau se întâmplase ceva înainte de asta?

Era fascinat, era intrigat, era…

— Îmi cer scuze că te-am făcut să aştepţi, milord.

Domnişoara Hammersley pătrunse suavă în încăpere, şi deodată păru mai copilă ca niciodată. O vedea alergând şi jucându-se pe câmpuri pline de margarete. Se îndoia că Lady Landsdowne se jucase vreodată.

Sări în picioare şi se strădui să-şi păstreze atenţia asupra domnişoarei Hammersley, nu asupra femeii pe care o vedea cu coada ochiului. Contrastul dintre cele două era incredibil. Femeie… fată. Versată… inocentă. Acră… dulce.

Al naibii să fie dacă nu prefera gustul acru. Însă acritura nu îi aducea armăsarul.

— Arăţi încântător, draga mea.

Ea zâmbi radioasă, iar ochii îi scânteiară de bucurie. Simţi subit că îl strâng hainele şi îi venea să-şi desfacă lavaliera înainte de a-l sugruma.

— Întârzierea ta ne-a prins bine, spuse Lady Landsdowne cu blândeţe, căci am avut ocazia să ne cunoaştem.

Pe fruntea delicată a fetei apărură mici cute.

— Cum de nu vă cunoşteaţi deja? Credeam că aveţi aceeaşi vârstă.

— În tinereţe, am călătorit mult, spuse Rexton. Nu petreceam prea mult timp în Londra dacă aveam ocazia.

Hotărî să nu menţioneze că nu era deloc interesat de scena socială şi că o evita ori de câte ori era posibil. Deveni radioasă din nou.

— Ce minunat pentru tine. Mi-ar plăcea să văd lumea. Îţi vei duce soţia în călătorie?

— Dacă aceasta este dorinţa ei. Dar trebuie să mă căsătoresc întâi, şi ritualurile trebuie urmate. Aşeză paharul pe masă şi se îndreptă spre ea. Domnişoară Hammersley, trăsura mea aşteaptă.

Îi oferi braţul. Ea se posomorî.

— Avem o mică problemă. Servitoarea mea are o migrenă, şi i-am poruncit să se bage în pat. Privi pe lângă el. Tillie, eşti drăguţă să ne însoţeşti?

Tillie? Prin minte îi trecu imaginea ei, dulce şi inocentă, tânără şi fericită, jucându-se pe pajiştea de margarete – înainte ca Landsdowne să o ia de soţie. Nu îi plăcu, nu îi plăcu deloc. Privi înapoi şi surprinse privirea calculată a contesei măsurându-l din cap până în picioare. Dumnezeule, îi venea să se împăuneze ca un nenorocit de păun.

— Aş fi încântată. Voi avea ocazia să îl cunosc mai bine pe marchiz şi să îmi fac o idee despre adevăratele lui sentimente faţă de tine.

— Nu are încă sentimente, o asigură domnişoara Hammersley. Ne-am întâlnit abia aseară.

— O, sunt sigură că simte ceva, spuse vrăjitoarea, cu un zâmbet năstruşnic, trecând pe lângă el.

Fu izbit de gândul că mirosea a lavandă şi a orhidee. Totodată, avea dreptate. Simţea ceva – ceva ce nu putea duce la nimic bun.

Capitolul 2

Mathilda Paget, contesă de Landsdowne, nu putea

nega că marchizul avea un gust excelent la cai. Cei doi murgi care trăgeau trăsura neagră deschisă, strălucitoare erau în mod vădit de rasă bună.

Se străduise din răsputeri să nu se apropie de ei şi să-i mângâie când îi zărise prima dată. La fel cum, în clipa aceea, se abţinea cu greu să nu se întindă spre Rexton, care stătea vizavi de ea şi de sora ei, şi să-i mângâie coapsa musculoasă, care se întrezărea provocator prin pantalonii strâmţi.

La naiba, era superb cu buclele aurii ondulate şi ochii albaştri, ca un cer de iarnă care promite să aducă ninsoare şi te duce cu gândul la focul din vatră. Inima îi bătu anapoda la gândul că bărbatul acesta senzual şi viguros avea să o vâre pe sora ei în pat. Cu privirea lui arzătoare, părea mult prea înţelept, prea experimentat, prea priceput la femei. Stătea acolo ca un tigru vorace, gândindu-se la cât de savuroasă ar putea fi prada sa. Nu şi-l putea imagina poruncind unei femei să stea nemişcată şi să îndure ce avea să urmeze. Şi nici nu-şi putea închipui că o femeie putea să rămână indiferentă dacă îşi lipea buzele acelea ferme şi pline de pielea ei.

Ceva scânteie în privirea lui aprinsă, şi ea rămase cu senzaţia incomodă că îi putea citi gândurile, că ştia pe ce căi vinovate o apucase. I se încălzirăobrajii şi blestemă în sinea ei, mutându-şi privirea spre clădirile pe lângă care treceau în drum spre parc. Ce se întâmpla cu ea de îi treceau asemenea imagini învăpăiate prin minte? Voia să o scutească pe Gina de ruşinea patului conjugal, însă constata că se înfiora şi că trupul îi era traversat de ceva ce semăna a dorinţă. Înţelegea cât se poate de bine cum era posibil ca orice femeie să cadă la picioarele lui. Sau cel puţin presupunea că ar putea-o face. Isprăvile lui nu erau relatate în ziarele mondene; prin urmare, era, fără îndoială, discret în aventurile sale, spre deosebire de fostul ei soţ. Dacă Downie ar fi fost mai circumspect, poate că Tillie nu ar fi fost obligată să însceneze o întâlnire care să îl forţeze, pe el şi mândria sa încăpăţânată, să divorţeze de ea.

— Trebuie să fi fost o copilă când te-ai căsătorit.

Vocea o înfioră, reacţia fiind nepotrivită din multe puncte de vedere. Ridicând bărbia, îl privi pe Rexton în ochi, surprinsă să vadă o curiozitate autentică în ei.

— M-am căsătorit în ziua în care am împlinit nouăsprezece ani.

— Nu se poate să fi fost căsătorită prea mult.

— Îndeajuns încât să-mi pierd tinereţea. Procesul obţinerii divorţului fusese îndelungat, greoi şi dureros, până să se încheie, la puţin peste nouă luni după ce împlinise douăzeci şi cinci de ani. Îşi prinse sora de mână şi o strânse. Cunosc durerile şi frământările căsătoriei, motiv pentru care nu voi lăsa pe nimeni care nu o merită pe Gina să se căsătorească cu ea.

— Şi ai tras deja concluzia că nu merit.

Spre groaza ei, aşa era. Bărbatul acesta nu era potrivit pentru sora ei, deloc. Era mult prea matur, prea experimentat. Nu avea să permită unui bărbat atât de îndrăzneţ şi cutezător să o aibă pe Gina.

— Ca să fiu cât se poate de sinceră, milord, este atât de inocentă, încât cred că un bărbat mai puţin versat în cele lumeşti i s-ar potrivi mai bine.

— Mă consideri versat?

— Nu eşti?

Colţul gurii i se arcui uşor.

— Nu s-a plâns nicio femeie vreodată.

Ştia că gândurile lui zburau în aceeaşi direcţie ca ale ei – spre dormitor. Asta era tot ce-şi doreau bărbaţii după ce puneau mâna pe zestre. Downie reuşise să o dezbrace destul de repede. Dar, după ce o avusese, se plictisise. Un alt adevăr pe care îl învăţase despre bărbaţi: se plictiseau cu uşurinţă de partenerele lor. Pentru ei, importantă era ispita cuceririi, dar nu aveau nicio dorinţă să păstreze prea mult ce obţinuseră. Porneau spre noi tărâmuri şi aşa mai departe.

Gina merita un bărbat care să îşi vadă de ale lui. Cu siguranţă, o iubire profundă şi sinceră putea face asta. Se forţă să-i susţină privirea lui Rexton.

— Nu faci prea multe pentru a mă convinge că te-ai

potrivi cu sora mea.

— M-ar putea ajuta dacă mi-ai împărtăşi cerinţele pe care le cauţi.

— Ca să pretinzi că le deţii?

El întinse braţele, ca şi când s-ar fi dat bătut.

— Când vine vorba despre doamne, nu am niciun motiv să mă prefac. Întotdeauna mi-a fost de folos sinceritatea în relaţii.

— Atunci, nu ar trebui să te temi că ţi se vor descoperi lipsuri cât îi faci curte Ginei.

El râse înfundat, provocator.

— Nu am avut niciodată temerea aceasta.

Înainte să se poată controla, privirea ei coborî spre poala lui, mai jos. Privi iute spre peisajul pe lângă care treceau, însă nu înainte de a-i zări zâmbetul satisfăcut. Nu, nu era deloc potrivit pentru Gina. Tillie avea să vadă mereu aluzii în ochii lui, avea să i le citească pe faţă, să i le audă în voce. Ce conta? De îndată ce Gina avea să se căsătorească, bănuia că nu avea să îl mai vadă niciodată.

— De ce nu te-ai întors în America? întrebă el.

Ura întrebarea. Ar fi trebuit să vorbească cu Gina, nu cu ea. Însă se simţi obligată să răspundă:

— Gina adoră Anglia. Nu aş putea să o las singură aici.

Dar ar pleca… după căsătoria Ginei. Sora ei nu înţelegea cât dispreţuia să se afle aici, cât de dificil era să trăiască retrasă şi izolată. Încă un motiv pentru care trebuia să se asigure că bărbatul care urma a se căsători cu Gina avea să o protejeze. Chiar dacă gândea asta, nu şi-l imagina pe Rexton neprotejând ce considera a fi al lui. Poate că ar fi o alegere excelentă pentru Gina, la urma urmelor.

— După ce mă voi căsători cu cineva sus-pus, spuse Gina, toată lumea va trebui să te reprimească în societate, Tillie. Apoi, vom putea merge împreună la baluri.

Îşi bătu sora pe mână, consolând-o.

— Sunt sigură că ai dreptate.

Dar văzu adevărul reflectat în ochii albaştri ai lui

Rexton. Societatea nu urma să o reprimească niciodată. Pătrunsese în cercurile lor, doar ca să aducă ruşinea asupra unuia de-al lor. Divorţul era deplasat, dar o aventură cu un lacheu…

Deşi, dacă nu s-ar fi sărutat cu lacheul, nu ar fi divorţat. Landsdowne o vedea ca pe proprietatea lui, iar legea îi dăduse dreptul să o considere astfel. Tatăl ei era prea bolnav pentru a o ajuta să iasă din situaţia de neconceput în care se afla. Nefericită e puţin spus. Rezolvase singură problema. Era recunoscătoare că divorţul survenise înainte de moartea tatălui ei, astfel încât moştenirea rămăsese la ea, nu în mâinile unui bărbat care nu părea să înţeleagă că banii erau un bun finit.

— Mă tem că nu am ţinut niciodată pasul cu bârfele din înalta societate. Cât timp ai fost căsătorită? întrebă el.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Eu sunt însoţitoarea. Ar trebui să-ţi îndrepţi întrebările către doamna pe care o curtezi.

Din nou, zâmbetul acela ştrengăresc, care spunea că ştia ce se întâmpla, că încerca să-i abată atenţia de la ea.

— Cât a fost căsătorită sora ta? o întrebă el pe Gina.

Gina deschise gura…

— Nu asta am vrut să spun, răspunse Tillie repede şi apăsat, neobosindu-se să-şi ascundă iritarea. Ar trebui să o întrebi pe Gina despre ea. Sau poate că nu eşti cu adevărat interesat de ea, ci de banii ei. În ciuda faptului că spui că nu îţi lipsesc.

El îşi înclină capul, deşi ea nu îl vedea plecându-se dinaintea nimănui. Chiar dacă părea a se da bătut, bănuia că avea să se străduiască să-şi ia revanşa şi să preia controlul.

— Ai dreptate. Domnişoară Hammersley…

— Te rog, trebuie să-mi spui Gina. Urăsc formalităţile.

— Pot fi foarte plictisitoare, recunoscu el.

— Dar necesare, spuse Tillie insistent. Gina, nu îi permiţi unui gentilom să îţi spună pe numele mic până când nu aveţi o înţelegere.

— Înţelegerea este că nu e nevoie să fie atât de

formal.

— Transmite un mesaj care nu se cuvine.

— Iar tu ştii totul despre mesajele necuvenite, nu-i aşa, milady? întrebă Rexton apăsat.

— Aş avea grijă, Lord Rexton, dacă vrei să-mi faci o impresie bună, dat fiind că o curtezi pe Gina.

O studie timp de trei bătăi de inimă, interval în care bănui că se străduia să stabilească dacă ceea ce câştiga punându-i răbdarea la încercare merita preţul pe care avea să-l plătească pentru că făcea asta. În cele din urmă, se întoarse.

— Aşadar, *domnişoară Hammersley,* spune-mi, te rog, ce preţuieşti la un soţ.

Ea câştigase. Se întrebă de ce nu simţea prea multă satisfacţie din acest motiv.

— Să fie bun, generos. Să mă facă fericită.

— Ce te face fericită?

Era o întrebare bună, pe care Landsdowne nu i-o adresase niciodată lui Tillie. Deşi, dacă ar fi făcut-o, se îndoia că ar fi spus: „Un bărbat credincios”. Crezuse că se înţelegea de la sine. Crezuse că multe lucruri se înţelegeau de la sine. Devotamentul, să participe împreună la evenimente, să stea de vorbă în timpul mesei, să locuiască mereu în aceeaşi casă – nu doar în timpul sezonului, când erau în Londra, ci pe tot parcursul anului.

Gina suspină voioasă.

— Rochii frumoase. Bani de buzunar din belşug. Bomboane de ciocolată.

Tillie voia să o scuture pe sora ei. Niciunul dintre aceste lucruri nu aducea fericirea. O, te puteau bine dispune pentru câteva minute, dar nu îţi asigurau fericirea pentru mult timp. Bomboanele de ciocolată dispăreau, banii se terminau, iar rochiile se toceau. Cu coada ochiului, se uită la Rexton, care nu reacţionă, dar nu părea deloc impresionat de afirmaţiile surorii ei.

— Sigur ai nevoie de mai mult de atât, spuse el neutru, fără a judeca sau a dezaproba.

— Sunt relativ uşor de mulţumit.

— Femeile nu ar trebui să fie astfel.

Cuvintele lui o surprinseră pe Tillie. Chiar credea asta? Nu voia o femeie supusă? Ce joc juca? Renunţă să mai pretindă că nu se uita la el şi îl privi ţintă în ochi.

— De ce vrei să-ţi îngreunezi sarcina de a o curta? întrebă ea, de-a dreptul curioasă.

El îşi îndreptă atenţia spre ea.

— Nu mi-o îngreunez. O fac mai provocatoare. Există o diferenţă.

— Îţi oferă o cale uşoară. De ce nu o accepţi?

— Pentru că nu mi-ar face deloc plăcere.

Atunci, ea îşi dădu seama că marchizul de Rexton era un bărbat căruia îi plăcea să câştige, care prospera de pe urma competiţiei. Şi care căuta plăcerea în toate aspectele vieţii sale. Plăcere, pericol şi satisfacţie. Dacă nu ar fi fost născut în sânul aristocraţiei, dacă nu ar fi avut avere, influenţă şi privilegii, dacă s-ar fi născut într-o familie modestă din America, ar fi fost genul care ar fi construit un imperiu, care i-ar fi dus pe alţii în spate, care şi-ar fi apărat poziţia, necedând niciodată. Nu era deloc încântată că gândul acesta o făcea să respire cu dificultate, să îşi spună cât de norocoasă era femeia care avea să-i stea alături.

— Ce ar trebui să cer, milord? întrebă Gina, vădit neatinsă de toate mesajele pe care le transmitea bărbatul din faţa ei şi de frământările care o asaltau pe Tillie.

— Iubire.

O spuse atât de simplu, ca şi când ar fi fost oferită şi primită cu uşurinţă.

— Majoritatea bărbaţilor se feresc de iubire ca de ciumă, se simţi Tillie obligată să sublinieze, urând resentimentul care i se citea în voce.

Urând şi mai mult felul în care o scruta cu minuţiozitate, ca şi când ar fi putut vedea micile fisuri rămase după ce i se frânsese inima zi de zi, noapte după noapte, până când se temuse că avea să se facă ţăndări şi nu avea să mai rămână nimic. Dacă o întreba despre Landsdowne, despre căsătoria lor, despre relaţia cu el, avea să sară din trăsură şi să o ia spre casă pe jos. De ce se

vârâse în conversaţie? Era acolo să-i supravegheze. Rolul ei era să tacă şi să observe.

— Puţini bărbaţi au crescut în preajma exemplului demn de urmat, ca mine, spuse el încet.

Respiraţia pe care nici măcar nu-şi dăduse seama că şi-o ţinea îi scăpă când văzu că nu ducea conversaţia în direcţia de care îi era groază.

— Părinţii tăi se iubesc? întrebă Gina.

— Enorm. M-au învăţat să nu o iau niciodată de bună, arătându-mi că, dacă ai norocul să dai peste ea, trebuie să o cultivi. Îndrăznesc să spun că tata se duce la culcare în fiecare seară gândindu-se ce poate face la trezire pentru a se asigura că mama este recunoscătoare că îşi împarte viaţa cu el.

— La fel şi mama ta?

— Femeile iubesc mai uşor, cred. Mai firesc. Bărbaţii trebuie să se străduiască mai mult, mai ales că nu suntem foarte expresivi în general. Aşa că, dacă poţi cuceri inima unui bărbat, rochiile, bomboanele de ciocolată şi banii vor veni de la sine. Nu trebuie să insişti să le primeşti.

— Ai vreun sfat legat de cum să cucereşti inima unui bărbat? întrebă Gina.

— Fii tu însăţi!

— Dar ai grijă, scumpo, căci bărbaţii rareori fac asta, adăugă Tillie.

— Nu ai o opinie prea favorabilă despre bărbaţi, spuse Rexton, zâmbind amar.

— Demonstrează-mi că mă înşel, milord.

— S-ar putea să o fac, Lady Landsdowne.

Îşi dorea să-şi fi ţinut gura, căci nu mai avusese până atunci senzaţia că tocmai i se lansase o provocare făţişă – şi, dacă nu avea grijă, se putea trezi că-şi pierdea nu doar mândria, ci şi inima.

*

Trebuia să înceteze să o mai provoace pe Lady Landsdowne, dar i se părea mult mai atrăgătoare decât

sora ei. Nu era reţinută sau timidă şi nu dădea înapoi. Dar ochii nu îi scânteiau niciodată, iar buzele nu i se arcuiau într-un zâmbet sincer de bucurie; avea o nevoie iraţională de a le vedea pe amândouă. Fusese la fel de inocentă ca sora ei când se măritase cu Downie?

Când intrară în parc, îşi dădu seama că devenise uşor ţeapănă, ca şi când se pregătea să primească o lovitură în pântec. Doar nu evitase parcul de la divorţ, de la scandal. În timp ce domnişoara Hammersley stătea frumos pe marginea scaunului, privind curioasă în jur, străduindu-se să vadă cine ar putea fi în preajmă, ca un căţeluş exuberant, Lady Landsdowne părea să fie extrem de interesată de nodul lavalierei lui.

Voia să se relaxeze din nou, să se simtă îndeajuns de bine încât să îl provoace. Ceea ce era ridicol. Nu înspre ea trebuia să-şi direcţioneze interesul. Dacă nu avea grijă, avea să-şi sfătuiască sora să îl îndepărteze imediat. Ceea ce s-ar dovedi dezastruos pentru domnişoara Hammersley. Dacă celibatarii vedeau că Rexton renunţa la ea atât de uşor, după o singură ieşire, nu aveau să-i acorde fetei prea mult credit ca posibilă soţie. Avea nevoie de cineva care să fie interesat de ea, astfel încât el să înceteze să o mai curteze.

Se forţă să se concentreze doar asupra ei şi să menţină conversaţia relativ neutră, astfel încât sora să nu intervină. Vorbiră despre flori şi faună şi, ori de câte ori putea să strecoare câte un râset, se asigura că era purtat de vânt spre gentilomii care treceau călare sau cu trăsura. Îşi menţinu o expresie relaxată, întruchipând imaginea bărbatului gata să se îndrăgostească pentru totdeauna. Era recunoscător că domnişoara Hammersley era preocupată să admire împrejurimile şi nu părea prea afectată de pretinsul său interes. Ar fi putut fi insultat de lipsa ei de atenţie, doar că vanitatea nu se numărase niciodată printre defectele sale. Ba chiar se bucura că ea nu confunda rolul pe care îl juca cu adevăratul devotament.

Însă era cât se poate de sigur că Lady Landsdowne vedea dincolo de eforturile lui, înţelegând exact scopul lor.

Dacă mijea ochii şi mai tare, se puteau transforma într-o lamă gata să-l secere.

Dumnezeule, era protectoare, şi nu putea să nu o admire pentru asta. Membrii familiei lui aveau tendinţa să se preocupe de cei mai puţin norocoşi, să susţină dreptatea şi să se străduiască să le îmbunătăţească traiul. Vedea că, negreşit, Lady Landsdowne ducea tradiţia mai departe cu o hotărâre încrâncenată. Bănuia că, dacă îi descoperea adevăratul scop, avea să-l culce la pământ cu un pumn în faţă. Sau ar încerca. Îşi imagina cum i-ar prinde pumnul în mână înainte să îl atingă, trăgând-o spre el şi acoperindu-i gura, până când s-ar fi topit amândoi într-o furtună.

Mergeau prin parc de aproape o jumătate de oră, când îi trecu prin minte că nimeni nu se oprise să vorbească cu el. Începu să-şi dea seama că lumea căsca gura, arunca priviri neprietenoase şi se încrunta. Le acordau atenţie, însă nu una care să le fie de folos. Se gândi să se oprească şi să se plimbe pe pajişte, dar domnişoara Hammersley începuse să se agite, ca şi când ar fi sesizat privirile încruntate, spre deosebire de sora ei, care îşi ţinea capul sus şi înfrunta din când în când câte o privire.

— Este cam cald astăzi, spuse Rexton cu nonşalanţă. Cred că m-am plimbat destul. Tu ce spui, domnişoară Hammersley?

— Pare puţin neprimitor.

Se aplecă spre ea.

— Oamenii sunt geloşi pe caii mei.

Ochii ei verzi se făcură mari ca nişte farfurioare.

— Chiar?

Nu, dar cu toate acestea încuviinţă din cap.

— Cu câţiva dintre gentilomi am fost în competiţie la curse uneori, întotdeauna câştig. Nu toată lumea suportă bine înfrângerile.

— Tu le-ai suporta dacă ai pierde?

El zâmbi larg.

— Probabil că nu. Am o fire foarte competitivă. Prefer să câştig.

— Să fiu sinceră, nu mi te pot imagina pierzând.

— Mi s-a întâmplat câteodată. Mă face să rămân modest şi mă inspiră să muncesc mai mult.

— Aşa eşti tu modest? întrebă Lady Landsdowne.

Zâmbi larg spre ea, căci părea să o irite când o făcea.

— Absolut.

Dându-şi ochii peste cap, ea îşi îndreptă din nou atenţia spre verdeaţă. I-ar fi plăcut teribil să se întreacă cu ea în cuvinte.

— Nu cred că am luat vreodată parte la vreo competiţie, se plânse domnişoara Hammersley.

— Nu ţi se pare că este o competiţie să-ţi cauţi soţ? întrebă el.

Ea clătină din cap, încruntându-se.

— Nu. Nu aş aspira la un gentilom pe care l-ar dori o altă femeie.

— Nu ai auzit că nu există reguli în dragoste?

— Există mereu reguli, milord. Cel puţin în mintea mea. Lucruri pe care nu le-aş face pentru a câştiga.

— Admirabil.

Îşi instrui vizitiul să o ia înapoi spre Landsdowne Court. Domnişoara Hammersley suspină.

— Cred, Tillie, că înţeleg de ce mergi să călăreşti în parc dimineaţa, înainte să apară cineva.

— Este mult mai răcoare atunci, Gina. Calul meu preferă aşa.

Şi îşi imagina că şi ea. Se străduia mereu să-şi protejeze sora de adevărul situaţiei sale neplăcute – că era detestată de nobili?

Vorbiră foarte puţin pe drumul spre casă. Când vizitiul opri trăsura pe alee, Rexton sări şi îi întinse mâna înmănuşată lui Lady Landsdowne. După o ezitare, i-o dădu, sigură pe sine şi fără şovăială. Nimic delicat aici, nimic care s-ar frânge cu uşurinţă. O observase când o ajutase să urce în trăsură, felul în care se insinua căldura ei în pielea de ied, pătrunzându-i în carne. Erau aproape unul de altul când coborî cele trei trepte, punând piciorul pe pământ, însă erau despărţiţi de o distanţă imensă, ca şi când ar fi fost încercuită de un zid care nu putea fi escaladat sau prin care

nu se putea pătrunde. Se ţinea la distanţă, şi el se întrebă dacă făcuse la fel în patul soţului ei.

După ce îi dădu drumul, o ajută pe Gina. Era ca şi când ar fi ajutat o păpuşă, căci nu mişcă nimic în el. Nimic nu vibra între ei. Nu se simţea nicio scânteie. Nimic care să-i aprindă simţurile. Ar fi zis că era cu un picior în mormânt dacă nu ar fi avut o reacţie atât de puternică şi de persistentă în prezenţa lui Lady Landsdowne.

Înaintă spre uşă, în vreme ce Gina rămase în urmă, zâmbindu-i şi fluturând din gene, ca şi când s-ar fi străduit să alunge un fulg de cenuşă care i s-ar fi aşezat în colţul ochiului. Era, într-adevăr, prea inocentă pentru el. Sora ei avea ceea ce îl interesa, dar îşi dorea să ajungă la Black Diamond mai mult decât dorea să respire.

— Aş putea să-ţi vorbesc între patru ochi, domnişoară Hammersley? întrebă el încet, însă Lady Landsdowne îl auzi.

Spatele i se îndreptă, devenind ţeapăn, când se gândea că nu putea fi mai drept de-atât, iar umerii ei zvelţi îngheţară, de parcă cineva tocmai îi călcase pe mormânt, făcând-o să tresară. Se răsuci pe călcâie, cu o expresie impenetrabilă ca o mască.

— Scurt, porunci ea, înainte de a intra în casă.

După nici zece secunde, apăru majordomul, în poziţie de drepţi, privindu-l ţintă pe Rexton, ca şi când ar fi suspectat că nu punea nimic bun la cale. Nu era prea departe de adevăr.

Rexton se întrebă din nou ce o atrăsese pe contesă la el. Era înalt, subţire, brunet, dar expresia lui era atât de temă, încât nu ar fi fost remarcat nici în ruptul capului. Avea simţul umorului? O făcea să râdă? Îi recita poezii, într-o cadenţă fermecătoare? O…

— Milord?

Se uită în jos şi văzu că fata îl privea ţintă, aşteptând. Da. Trebuia să se concentreze asupra mezinei, nu asupra surorii mai mari.

— M-am simţit minunat, milord, spuse ea cu o voce suavă, pe care el nu şi-o putea imagina strigându-i numele

în extaz.

De ce băga în seamă aceste gânduri, comparând-o cu alte femei pe care le cunoscuse, cu sora ei, pe care nu o cunoştea, când nu avea niciun plan să-şi concretizeze avansurile în vreun fel?

— Şi eu la fel. Mă întrebam dacă vrei să mi te alături în lojă mâine-seară.

Zâmbetul îi păli, şi se încruntă.

— În lojă? Acolo locuieşti?

Vorbea serios? Nu i se păruse prostuţă, dar ce-i drept nici nu conversaseră despre nimic complicat sau important. Îi zâmbi amuzat.

— Am o lojă la teatru.

Ea zâmbi radioasă, cu ochii scânteind ca nişte pietre preţioase, în lumina soarelui.

— La teatru! Iubesc teatrul! Aş fi încântată să te însoţesc.

— Crezi că îi va trece migrena servitoarei tale până atunci?

— Sunt cât se poate de sigură.

Nu ştia de ce era dezamăgit de această idee. Faptul că sora ei nu avea să fie în preajmă avea să îi uşureze misiunea.

— Atunci, voi fi aici mâine, la şapte şi jumătate. O luă de mână şi îi sărută încheieturile înmănuşate. Aştept cu nerăbdare, domnişoară Hammersley.

— În ciuda celor spuse de sora mea, aş vrea să-mi spui Gina.

El zâmbi.

— Se pare că mi-e greu să renunţ la maniere, ceea ce ar încânta-o, fără îndoială, pe mama.

— Eşti amuzant, milord.

Era mult prea uşor de mulţumit. Înclină scurt din cap spre majordom înainte de a se îndrepta spre trăsură, sări în ea şi se aşeză pe bancheta de piele. Vizitiul îndemnă imediat caii, care o luară la trap.

Rexton era tentat să privească înapoi, să vadă dacă Lady Landsdowne privea pe fereastră, dar nu voia să îi dea

satisfacţia de a şti că se gândea la ea. Trebuia să găsească repede pe cineva pentru domnişoara Hammersley, ca să poată scăpa de ea şi pentru a-şi ţine promisiunea. Înainte de a fi distras de sora ei mai mare.

*

Ascunsă în parte după draperii, Tillie stătea la fereastra dormitorului, privind spre trăsura care se îndepărta. Era bucuroasă că pleca. O neliniştea într-un fel pe care nu voia să îl cerceteze. Emana atracţie sexuală aşa cum emana soarele căldură – natural, ca şi când nu ar fi fost făcut pentru altceva.

Gelozia care o săgetase când ceruse un moment între patru ochi cu Gina era complet necuvenită. Îi făcea curte surorii ei, iar Tillie nu era absolut deloc interesată de el. Fusese căsătorită o dată, şi, pentru Dumnezeu, fusese o lecţie de umilinţă şi supunere. Opinia, preferinţele şi dorinţele ei nu contaseră câtuşi de puţin. Prefera să fie independentă, să fie stăpână pe toate aspectele vieţii ei. Nu avea să mai lase niciodată vreun bărbat să deţină controlul asupra ei.

Chiar dacă gândea astfel, înţelegea dorinţa Ginei de a se mărita. Nu tuturor femeilor le pria singurătatea. Era important să faci parte din ceva, alături de cineva. Însă doar dacă era ce şi cine trebuia. Altfel, nu aveai parte decât de nefericire.

Uşa dormitorului se deschise, iar Gina dădu buzna, îşi desfăcu braţele larg şi făcu o piruetă.

— Nu-i aşa că e minunat? Se aruncă pe pat şi zâmbi la baldachin, de parcă ar fi fost raiul. E atât de chipeş şi de fermecător. Şi într-o zi va fi duce, iar eu voi fi ducesă. Ce norocoasă sunt!

Tillie nu era atât de sigură. Se duse spre ea, se aşeză pe marginea patului şi luă mâna surorii ei.

— Scumpo, trebuie să te uiţi dincolo de nasul lui sculptat şi de bărbia puternică…

Gina se ridică în capul oaselor.

— Ai observat?

Trăsăturile lui i se imprimaseră în minte la fel de clar pe cât erau trasate pe chipul lui.

— Cum să nu?

— Are nişte ochi de un albastru incredibil. M-aş putea pierde în ei.

— Asta e problema, Gina, nu vrei să te pierzi când eşti cu un bărbat. Trebuie să-ţi păstrezi cumpătul. Cu întrebări isteţe, trebuie să sapi în trecutul lui, să afli ce-i place şi ce nu-i place, ca să vezi ce intenţionează cu adevărat. Bărbaţii afişează o faţadă când fac curte, mai ales când doamna în cauză posedă o avere. La un moment dat, trebuie chiar să îl faci să se înfurie.

Lecţii plătite scump.

Trăsăturile delicate ale Ginei fură traversate de un şoc.

— De ce aş face ceva atât de neplăcut? Dacă nu sunt bună pentru el, va trece la alta.

— Dacă supărându-l îl vei face să-şi îndrepte afecţiunea spre alta înseamnă că sentimentele lui nu erau pentru tine din capul locului.

— Asta s-a întâmplat cu tine şi cu Downie? Nu vorbeşti niciodată despre el.

Şi nici nu avea să o facă. Căsătoria cu el fusese îngrozitoare. Nu o lovise niciodată cu pumnii, dar cuvintele tăiau uneori mai adânc.

— Bărbatul care mi-a făcut curte nu a fost bărbatul cu care m-am măritat. Este important să descoperi tot ce poţi despre persoana cu care te căsătoreşti. Ia după-amiaza aceasta drept exemplu. A vorbit foarte puţin cu tine. E ca şi când ai fi fost un trofeu pe care îl afişa.

— Cred că pur şi simplu nu ştia ce să spună pentru că nu ne cunoaştem foarte bine.

Nu asta era problema. El şi Tillie se cunoşteau deşi mai puţin timp, şi totuşi nu rămăsese deloc fără cuvinte când venise vorba să-i răspundă. Nu se oprise la ceva obişnuit, precum forma sau nuanţa unei petale, când vorbise cu ea.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să încerce să te cunoască, în toate aspectele, şi pur şi simplu nu am avut senzaţia că se străduieşte să facă asta.

Toată exuberanţa se evaporă din Gina, iar Tillie detesta faptul că spărsese bula de fericire a surorii ei, dar nu suporta gândul că s-ar putea căsători cu un bărbat care nu o aprecia, care nu o trata cu amabilitatea pe care o merita. Mama ei o îndrumase pe Tillie spre un titlu şi nimic altceva. Nu îi trecuse niciodată prin cap să îi dea sfaturi utile cu privire la bărbaţi, cum să afle ce zăcea în sufletele lor – fie că era bun sau rău.

— Crezi că este posibil să-l fi făcut să se simtă stânjenit? întrebă Gina. Te-am surprins aruncând câteva priviri încruntate.

— Mă îndoiesc că îl face cineva pe marchizul de Rexton să fie stânjenit.

— Pare foarte puternic, nu-i aşa? Foarte sigur pe sine. Am rămas cu impresia că vrea să conducă trăsura el însuşi.

Tillie zâmbi încurajator spre sora ei.

— Da, cred că ai dreptate în cazul acesta. Nu părea să aibă răbdare să stea pur şi simplu. De fapt, cred că ar fi preferat să iasă la călărit.

Gina se învioră.

— Voi sugera ca data viitoare să ieşim să călărim în loc să luăm trăsura.

Simţi din nou o gheară în piept imaginându-şi-o pe sora ei cu Rexton. Era al naibii de iritant. Voia ca sora ei să găsească fericirea şi era foarte posibil ca Tillie să-l fi citit greşit pe marchiz, cu intenţiile sale.

— Numai nu te îmbăta cu gândul că vei deveni ducesă într-o zi, încât să uiţi că te vei căsători cu ducele. Fii foarte atentă la felul în care te tratează, la ce spune, caută mici semne care îţi vor arăta dacă nu este sincer cu tine.

— Cum ai fi?

Atât de multe lucruri. Cu ce să înceapă?

— Faptul că este atent la alte femei când este cu tine. Că vorbeşte fără a ţi se adresa, de fapt. Chiar este dificil de explicat.

Gina se răsuci pe pat, îi luă mâinile lui Tillie şi le strânse.

— Eşti mult mai înţeleaptă decât mine, Tillie. Ai dreptate să spui că sunt atât de absorbită de prezenţa lui, încât nu mai sunt atât de atentă pe cât ar trebui să fiu. Nu sunt obiectivă pentru că îmi face stomacul să tresalte nebuneşte. Dar tu, tu eşti obiectivă.

Nu prea. Nu cu adevărat. Mai ales că şi stomacul *ei* o lua razna din pricina lui.

— M-a invitat să merg la teatru mâine-seară. Vrei să vii cu noi? Îi vom spune că ne vei supraveghea, ceea ce vei şi face, desigur, dar poţi totodată să-l analizezi. Ajută-mă să stabilesc dacă el este alesul.

Tillie scutură din cap. O după-amiază în prezenţa lui era de-ajuns.

— Nu, nu cred că ar fi înţelept.

— De ce nu?

Deoarece o făcea să se încingă, să se întrebe cum ar putea fi sărutările lui, dacă avea buzele la fel de moi pe cât păreau. O făcea să se întrebe cum arătau mâinile lui fără mănuşi, cum îi era pieptul fără cămaşă şi fundul fără pantaloni. Şi cum arăta şi din faţă.

— Nu cred că îl stânjenesc, după cum insinuai mai devreme, dar cred că s-ar putea să îl distrag.

— Pentru că este atras de tine?

Tillie sări de pe pat şi începu să păşească de colo-colo.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar ştie că îl judec. I-am spus-o înainte să ni te alături în salon.

— Atunci, se va aştepta probabil să ne însoţeşti. Am nevoie de tine, Tillie. Am nevoie de îndrumarea ta. Nu vreau să fac o greşeală groaznică, la fel ca tine.

Tillie se opri brusc.

— Îmi pare rău, spuse Gina repede. Nu am vrut să spun că ai făcut o greşeală.

Tillie îi zâmbi cu blândeţe.

— Dar aşa este. Apoi, am făcut ca lucrurile să fie şi mai rele. Şi şi-a întinat sora făcând asta. Rexton are nevoie

de o soţie care nu este atinsă de scandal. Primirea care ni s-a făcut în parc nu avea nicio legătură cu caii lui, ci doar cu prezenţa mea. În public, trebuie să stăm separate şi să păstrăm distanţa între noi dacă vrei să ai vreo speranţă de a pune mâna pe un viitor duce – sau pe vreun lord.

— Nu este deloc corect.

— Dar aşa funcţionează lucrurile. Întorcându-se la pat, luă mâinile Ginei şi le strânse. Vreau să găseşti fericirea. Nimic nu contează mai mult pentru mine.

— Vreau să fii fericită.

— Şi voi fi. După ce îţi vei face o situaţie.

*

După câteva minute, când Gina se întoarse în dormitorul ei, îşi chemă servitoarea. În timp ce aştepta, îşi scoase pălăria şi mănuşile înainte de a se uita încruntată la reflexia ei din oglindă.

— Nu eşti atât de isteaţă pe cât credeai, nu-i aşa?

Se auzi o bătaie uşoară la uşă. Servitoarea venise la chemarea ei.

— Intră.

Annie intră şi închise uşa.

— Da, domnişoară?

— Dacă întreabă Lady Landsdowne de migrena ta, spune-i că eşti bine acum şi mulţumeşte-i pentru grijă.

— Migrena mea, domnişoară?

Gina se aşează pe bancheta din faţa mesei de toaletă.

— Este aşa cum am bănuit, Annie. Interesul lui faţă de mine este prefăcut.

Avea sentimentul că unchiul ei îl pusese să o curteze, deşi nu era sigură ce spera Rexton să câştige prin acţiunile sale. Poate că era pur şi simplu un om bun care ajuta un prieten. Însă nu semăna deloc cu eroii din romanele de dragoste pe care le citea. Nu o făcea să simtă că o ia ameţeala, că se încinge sau că o cuprind furnicături în locuri necuvenite.

Era cât se poate de sigură că nu se putea spune

acelaşi lucru despre Tillie. Când îl întâlnise pe marchiz, bănuise că era posibil să fi intuit bine. Iar interesul lui faţă de sora ei nu era prefăcut. Era evident. Deşi Tillie putea să o nege, când Gina intrase în salon, aproape că se fripsese din pricina ardorii emanate de Rexton şi de Tillie. Atunci se hotărâse că, în loc să-şi convoace servitoarea să-i însoţească, avea să o roage pe Tillie să îndeplinească acest rol.

Fusese fascinant să-i vadă aruncându-şi replici unul altuia, fiecare încercând să iasă învingător. Dar, dacă un bărbat s-ar uita la Gina cu o privire la fel de arzătoare ca a lui Rexton când i se opreau ochii asupra lui Tillie…

Ei bine, Gina i-ar încuraja negreşit avansurile.

O cunoştea pe Tillie îndeajuns de bine încât să ştie că nu avea să îl încurajeze, astfel că era datoria ei să o călăuzească. Sora ei fusese grav rănită, şi bănuia că niciun bărbat nu avea intenţii bune. Poate că avea dreptate. Sau poate că avea nevoie de cineva ca marchizul de Rexton pentru a o ajuta să-şi vindece inima rănită.

Dar, din pricina încăpăţânării lui Tillie, Gina avea să fie nevoită să se gândească la o altă stratagemă pentru a o determina pe sora ei să o însoţească la teatru. Avea nevoie de multă inventivitate, căci nu putea să o lase pe servitoarea ei să se îmbolnăvească din nou. Se temea că, în final, urma să se dovedească o peţitoare nepricepută.

Capitolul 3

Dacă voiai să ştii cu adevărat ce se întâmpla în cercurile aristocratice, te duceai la Dragonii îngemănaţi, un stabiliment pentru jocuri de noroc, frecventată atât de bărbaţi, cât şi de femei. În mod ciudat, bărbaţii bârfeau mai mult decât femeile, dar Rexton ştia că, pentru a descoperi dacă faptul că îi făcea curte domnişoarei Hammersley fusese observat şi era luat în serios, o seară la masa de cărţi în salonul principal avea să-i aducă răspunsul căutat.

Prefera să joace într-o încăpere privată, unde mizele erau mai mari, dar în seara aceea se aşează la o masă cu o doamnă şi alţi patru gentilomi, dintre care unul era contele de Landsdowne. Îşi spusese că alesese grupul acesta deoarece dorea să afle cum ar reacţiona Downie la faptul că o curta pe fosta sa cumnată, că voia să se asigure că acesta nu urma să-i submineze eforturile de a o mărita pe Gina cu cineva. Dar trebuia să recunoască – era curios în legătură cu ce ar putea dezvălui Downie despre femeia de care divorţase. Poate ar putea chiar afla de ce îşi făcuse de lucru cu nenorocitul acela de lacheu.

Nu putea nega că dragostea era ciudată. Familia sa şi cercul său de prieteni apropiaţi erau o combinaţie de nobili şi oameni simpli, printre care se numărau cetăţeni respectabili şi onorabili, care respectau legea, dar şi hoţi de buzunare, tâlhari şi şarlatani. Prin urmare, înţelegea că inima controla destinele mai mult decât capul sau poziţia socială. Cu toate acestea, nu şi-o putea imagina pe Lady Landsdowne cu majordomul, aşa cum nu se putea imagina pe sine însuşi cu o târfă în Whitechapel. Avea gusturi selecte şi bănuia că la fel şi contesa. Şi iată-l gândindu-se la ea din nou, când trebuia să se concentreze la sora ei, să se asigure că respecta termenii asupra cărora convenise cu Hammersley, ca să ajungă la armăsarul pe care îl dorea.

Sau, în momentul acela, având în vedere că pierduse trei mâini la rând, poate că ar trebui să se concentreze la cărţile pe care le primea. Sau să se asigure că Downie câştiga. Contele avea tendinţa să devină mai vorbăreţ când îi surâdea norocul, aşa poate că Rexton ar trebui să continue să joace la întâmplare. În privat, era tentat să joace cu cei care se pricepeau să manipuleze cărţile, să cântărească şansele şi să citească teancul. Astfel că, deşi nu era firesc, începu să arunce cărţi de care nu ar fi trebuit să se descotorosească.

— Nu prea ai noroc în seara asta, nu-i aşa, Rexton? croncăni în cele din urmă Downie.

Rexton uitase cât de repede îl călca pe nervi contele.

— Nu am noroc la cărţi astă-seară, se pare, dar am

noroc în altă parte. Cu o doamnă cel puţin.

Singura femeie de la masă, Lady Edith Leland, căreia îi fusese prezentat cu o seară în urmă, îşi ridică ochii căprui scânteietori din cărţi şi îi zâmbi.

— Cu domnişoara Hammersley, pare-se. Am observat-o în trăsura ta, în parc, în această după-amiază.

Aruncă o privire rapidă spre cărţi şi puse pe masă doi valeţi.

— Într-adevăr, m-a onorat cu prezenţa. E absolut încântătoare.

Faptul că doi dintre ceilalţi gentilomi necăsătoriţi de la masă ciuliră urechea la comentariul său îi dădu un sentiment de satisfacţie. După seara asta, carneţelul de dans al fetei de la următorul bal la care urma să ia parte avea să se umple.

— Gina? pufni Downie. Aş fi atent, bătrâne. Dacă seamănă cu sora ei, nu îţi va aduce decât necazuri. De-abia vei pune mâna pe zestrea ei, că se va furişa cu un lacheu, străduindu-se să te compromită.

Rexton era tentat să-i spună că o noapte în patul său era suficientă pentru a o convinge că nici alt bărbat – fie el lacheu sau altceva – nu ar mai putea să o satisfacă. Dar fu zguduit de gândul că nu pe Gina şi-o imagina în patul său, ci pe Lady Landsdowne. Când şi-o imagină cu Downie, i se făcu greaţă, ca şi când ar fi mâncat ceva rânced.

— Sunt foarte sigur că o pot face să fie mulţumită.

Deşi, când venea vorba despre Gina, nu avea niciun interes să o mulţumească în vreun fel. Era un peşte mic, care trebuia aruncat înapoi în iaz, pentru altcineva –, iar acum îl rodea vinovăţia pentru gândul acela răutăcios. Nu avea obiceiul de a fi maliţios cu femeile, de a gândi rău despre ele sau de a profita. Avea să-şi sporească eforturile de a-i găsi pe cineva mai demn decât el.

Downie îşi etală cărţile şi aruncă un zâmbet afectat când ceilalţi jucători le aşezară pe masă pe ale lor, înainte de a lua jetoanele din centrul mesei cu nişte mâini care păreau a fi prea moi. Rexton nu voia să-şi imagineze că mângâiau abdomenul lui Lady Landsdowne, urcând spre a-i

cuprinde sânii, alunecând să-i prindă fundul în palme. Era destul de chipeş, deşi avea buze atât de subţiri, că erau aproape inexistente. Când dealerul începu să împartă cărţile, Rexton se auzi întrebând:

— Nu-mi amintesc, Downie. Cât timp ai fost căsătorit?

— Trei ani înainte de a ne despărţi şi de a solicita divorţul. Deşi timpul necesar pentru a mă elibera complet de ea a părut să dureze o eternitate. Americancele acestea sunt al naibii de răsfăţate, Rexton. Ţine minte ce-ţi spun: îţi va fi mai bine cu o fată de-a noastră, care îşi cunoaşte lungul nasului şi înţelege tradiţia.

Chiar şi din locul în care stătea, simţi că Lady Edith fierbea de indignare – sau poate că era el agitat. Era obişnuit să fie înconjurat de femei puternice în familia sa. Îşi avuseseră mereu locul alături de soţii lor, dacă nu cu un pas în faţa acestora. Şi-o imagină pe Lady Landsdowne – Tillie – la fel de tânără şi de inocentă ca sora ei, cu ochii albaştri mari, plini de speranţă şi promisiuni, zâmbind cu uşurinţă. Îl deranja gândul că nu o văzuse zâmbind, nu cu adevărat. Îi surprinsese câteva arcuiri sardonice ale buzelor, dar nimic autentic, nimic vesel.

Schimbă doar două cărţi. Avea să se asigure că Downie nu urma să câştige mâna aceea.

— Dacă aş putea îndrăzni, Lord Rexton, şopti Lady Edith, deşi vocea ei se auzi la toată masa, am observat-o pe cealaltă doamnă din trăsură. Nu cumva era faimoasa moştenitoare, nu-i aşa?

El îi aruncă o privire pătrunzătoare, pe care o exersase în tinereţe, când voia să-şi intimideze fratele mai mic, care îi spusese cândva că ochii săi mijiţi îi aminteau de o floretă ascuţită. Biata fată roşi.

— Lady Landsdowne, vreau să spun.

— Ea era, într-adevăr. Îşi însoţea sora.

— Ha! exclamă Downie, suficient de tare încât oamenii de la alte mese să se uite spre ei. Mathilda nu este nicidecum potrivită pentru a se asigura că o tânără se comportă bine. Nu are habar ce înseamnă o purtare cuviincioasă.

— S-a descurcat destul de bine, spuse Rexton. M-a ţinut din scurt.

— Nu fi prost, Rexton. Fosta mea soţie nu avea habar cum să se comporte pentru a mă face mândru. Ca să fiu sincer, m-am bucurat că am scăpat de ea.

„Şi eu mă bucur că ea a scăpat de tine”. Sentimentul veni rapid, pe negândite, iar tendinţa protectoare care îl însoţi îl surprinse. Nu, era mai mult de-atât. Simţea o furie mocnită, dându-şi seama treptat că îşi strânsese mâna liberă în pumn atât de tare, că îl durea.

— Nu am mai văzut-o niciodată, spuse Lady Edith gânditoare. Este foarte frumoasă.

— Frumuseţea e superficială, fetiţo, insistă Downie. Te asigur că nimic din femeia aceea deplorabilă nu se apropie de frumuseţe. Este o târfă vicleană şi răzbunătoare.

Lady Edith icni.

— Ai grijă cum vorbeşti, Downie, spuse Lord Somerdale înainte ca Rexton să-şi lase pumnul să zboare. Este o doamnă printre noi.

— Este un cazinou, nu un salon unde se serveşte ceai. Poate merge în altă parte dacă este jignită.

— O poţi lua tu din loc, Landsdowne, spuse Rexton pe un ton scăzut, care mocnea ameninţător. Deşi, de fapt, nu voia ca acesta să plece de la masă, căci i-ar fi fost mai greu să-i ia ultimul bănuţ dacă o făcea. Sau poţi să-ţi aminteşti că Drake Darling se aşteaptă ca clienţii săi să fie politicoşi şi manieraţi. Cere-i scuze lui Edith sau vezi-ţi de drum.

— Nu poţi să-mi porunceşti ce să fac, Rexton.

Rexton ştia că zâmbetul pe care i-l aruncase băga frica în oase, căci Somerdale se trase uşor înapoi, ca şi când s-ar fi aşteptat să zboare un pumn în direcţia lui, în vreme ce celălalt gentilom începu să-şi studieze cărţile de parcă ar fi luat-o la goană dacă nu erau supravegheate cu atenţie.

— Ai uitat că Darling este fratele meu?

— Nu de sânge.

— Din toate motivele importante, astfel că mă văd obligat să îţi amintesc regulile acestui club. Nu trebuie

decât să pocnesc din degete, şi vor veni doi gentilomi să te escorteze. S-ar putea ca norocul să nu-ţi mai surâdă la fel de mult în altă parte. Acum, cere-ţi scuze.

Landsdowne îi aruncă o căutătură cruntă pentru o clipă, înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra tinerei.

— Lady Edith, mii de scuze. Când vine vorba despre fosta mea soţie, iese la iveală ce este mai rău în mine, căci a fost o perioadă foarte dificilă din viaţa mea. Sper că mă vei ierta că m-a luat gura pe dinainte.

— Bineînţeles, milord.

Fiind generos, Rexton o lăsă pe Lady Edith să câştige mâna aceea. Apoi îi luă lui Landsdowne toţi banii pe care îi pusese la bătaie. Faptul că făcea parte dintr-o familie de hoţi de buzunare, tâlhari şi şarlatani îl făcuse să devină foarte priceput la trişat fără a fi prins.

*

Drake Darling putea mirosi un trişor de la kilometri distanţă. Stând în balconul de la Dragonii îngemănaţi, privea uluit cum fratele său aduna câştiguri, fără oprire, permiţându-i din când în când doamnei să ia câte o mână, dar asigurându-se că Landsdowne, contele, nu mai avea nicicând parte de satisfacţia de a adăuga jetoane la grămada sa, fiind mai degrabă condamnat să vadă cum se împuţinau discurile de fier sub ochii lui.

Era obişnuit ca Rex să folosească mijloace ilicite în încercarea de a o împiedica pe sora lor să câştige, dar aceasta era o rivalitate între fraţi, iar Drake nu îl văzuse încă pe Rex întrecând-o pe Grace. Drake nu mai cunoscuse pe nimeni – bărbat sau femeie – cu degete atât de agile. Ştiau cu toţii că, atunci când jucau cărţi în familie, existau toate şansele ca toţi să folosească mijloace îndoielnice pentru a câştiga. Ideea era să nu fie prinşi făcând-o. Dar, în cazinoul lui Drake, trebuiau să se comporte bine.

Coborî şi începu să se plimbe printre mese, cu un pas nonşalant, în vreme ce mintea îi lucra cu rapiditate, străduindu-se să nu judece sau să nu se mânie până nu

înţelegea ce se întâmpla. Când se apropie de masa la care stătea Rex, se uită cum Landsdowne împinse scaunul şi se îndreptă spre biblioteca rezervată gentilomilor care aveau nevoie de băutură sau de conversaţie. Doamnele aveau o bibliotecă similară. Când se hotărâse să deschidă porţile cazinoului şi pentru sexul frumos, îşi dăduse seama că era nevoie de zone separate pentru fiecare sex, astfel încât să nu fie de fiecare dată nevoiţi să se cenzureze.

Era aproape de spatele lui Rex când îl auzi spunând:

— Lady Edith, te-aş putea deranja cu rugămintea de a dona ce am câştigat organizaţiei tale caritabile preferate?

O altă regulă nescrisă în rândul membrilor familiei sale şi ai prietenilor: câştigurile necurate nu puteau fi păstrate, ci trebuiau dăruite cuiva aflat la ananghie sau puse în slujba unor acte caritabile. Aşadar, nu se înşelase: fratele său mai mic trişase la cărţi.

Doamna deveni radioasă auzindu-l.

— Aş fi nemaipomenit de încântată, milord, să le folosesc într-un scop nobil. Generozitatea ta este o sursă de inspiraţie.

— Mulţumesc, dar măcar atât pot face.

Nici că se puteau rosti cuvinte mai adevărate. Drake îl strânse pe Rex de umăr.

— Haide să bem ceva împreună.

Fratele său nu tresări. Îl privi în ochi. Când era mai tânăr, Rex îl adora pe Drake, dar, odată cu trecerea anilor, îşi dăduse seama că flăcăul pe care părinţii săi îl adoptaseră şi îl crescuseră ca pe unul de-al lor nu era atât de special la urma urmelor.

Rex îi făcu semn unuia dintre lacheii din apropiere să se ocupe de jetoanele sale, schimbându-le în monede şi instruindu-l să îi ducă banii lui Lady Edith. Drake ar fi putut crede că era interesat de tânără, doar că îl văzuse acordând atenţie multor doamne, astfel că nu credea că aceasta însemna ceva special pentru fratele său. Dacă nu voia să impresioneze o doamnă pe care ar fi dorit să o curteze, atunci de ce lăsase un gentilom fără bani?

Drake nu spuse nimic până când ajunseră în biroul lui,

unde erau în siguranţă, cu uşa închisă şi băuturile în mână.

— Nu te-am învăţat să trişezi ca să îmi jupoi clienţii în cazinou.

Rex sorbi din whisky, se duse la fereastră şi privi pe geam.

— O merita.

Drake se aşează pe marginea biroului. Cu părul negru şi pielea măslinie, semăna mai degrabă cu un drac, în vreme ce fraţii săi adoptivi îi aminteau de îngeri, cu buclele lor blonde şi ochii deschişi la culoare. În acel moment, nu credea că îşi dorea să se întâlnească cu Rex pe o alee întunecoasă.

— Poţi să-mi spui de ce?

Rex clătină din cap, sorbind din nou din pahar.

— Lady Landsdowne a fost membră a clubului? Înainte ca Drake să apuce să răspundă, marchizului păru să-i vină o idee, căci adăugă: Este membră a clubului acum?

— Nu este membră. Bănuiesc că nu i-ar plăcea primirea glacială de care ar avea parte. Clătină din cap încet, deşi Rex continua să privească în noapte. Nu-mi amintesc să fi venit o dată aici în timp ce era căsătorită cu contele. De unde acest interes?

Rex continuă să privească ţintă la ceea ce se întâmpla pe străzile de dedesubt. Sorbi din nou din băutură. Bătu cu degetul în pahar, apoi sorbi iar.

— Nu sunt sigur. Se întoarse, se sprijini de perete şi îl privi în ochi pe Drake. Am întâlnit-o astăzi.

— Şi-ai început să gândeşti cu mădularul, nu cu capul.

Rex râse, dând pe gât ce mai rămăsese în pahar.

— Nu sunt sigur că am fost în stare să gândesc câtuşi de puţin. Ar trebui să o curtez pe sora ei.

Drake era bucuros că stătea sprijinit de birou, căci altfel risca să se răstoarne. Era cazul ca fratele său să îşi ia o soţie, dar nu îşi manifestase încă interesul în acest sens. Bineînţeles, Drake plănuise să nu se căsătorească niciodată. Dar asta fusese cu opt ani, patru copii şi nenumărate animale salvate în urmă. Soţia sa avea inimă

bună când era vorba despre copii şi animale. Şi câteodată despre el.

— Mama va fi fericită să audă asta. Îşi doreşte mai mulţi nepoţi.

Rex se încruntă.

— Are mai mulţi decât de-ajuns de la tine şi Grace. Şi nu mă voi căsători cu fata. Am făcut o înţelegere cu unchiul ei să îi fac pe alţi lorzi să devină interesaţi de ea. Se pare că se teme că va călca pe urmele surorii sale, neonorându-şi legămintele.

— Şi tu ce-ai de câştigat?

— Doi câştigători de la Black Diamond.

Drake fluieră.

— Ai vrut calul acela pentru împerechere de când l-ai văzut prima dată la curse.

— Într-adevăr. Aşa că voi face pe îndrăgostitul o vreme.

Încruntându-se, Drake îşi studie fratele. Nu era un bărbat rău, dar era obsedat de calul acela nenorocit, de curse în general.

— Te-ai gândit la sentimentele fetei?

— Nu voi petrece cu ea atât de mult încât să prindă rădăcini emoţii adevărate.

— Nu poţi controla inima.

— O săptămână cel mult. Tinerii se vor da peste cap să fie cu ea. Mă va da deoparte.

— Poate că nu ar trebui să-i spui mamei sau lui Grace despre acest plan.

— Nu intenţionam să fac asta. După cum spuneam, se va termina repede. A atras privirile câtorva gentilomi când am dus-o în parc în această după-amiază. Mâine urmează să mergem la teatru. Încă un bal, şi se va termina totul.

— Nu aş fi atât de sigur. Ascultă pe cineva care ştie din experienţă. Când vine vorba despre doamne, planurile nu merg niciodată cum te aştepţi să meargă.

*

Dumnezeule, dar stătea bine pe cal.

Rexton o privea în timp ce mergea la trap, călare pe un murg pursânge arab, pe Rotten Row. El sosise la şase. Ea la şapte. Nu ştia de ce comentariul rostit într-o doară de Gina, legat de faptul că sora ei călărea dis-de-dimineaţă, îi rămăsese în minte sau de ce simţea nevoia arzătoare de a o vedea. Poate pentru că trupul lui avea nevoie urgentă de eliberare, deşi nu avea să o găsească aici. Era mai bine să îşi spună că făcea parte din strategia de a se asigura că Gina urma să găsească o partidă bună, însă ştia că nu era decât o minciună străvezie.

La ora aceea nu mai era nimeni în preajmă. Necugetată femeie, să nu ia un servitor cu ea sau măcar pe majordomul acela afurisit. Dacă era acostată, dacă vreun răufăcător îşi dădea seama că avea în faţă o bucăţică aleasă şi hotăra să o guste?

Îşi îndemnă bidiviul să o ia la galop, înaintând fără grabă pe poteca pe care ştia că urma a se întâlni cu ea. Probabil că îl auzise apropiindu-se, căci îşi opri calul. Când se apropie îndeajuns pentru a face acelaşi lucru, se trezi privind înspre capătul ţevii unui pistol foarte mic, pe care îl strângea în mâna înmănuşată, cu o privire hotărâtă şi aspră. Se părea că îşi purta singură de grijă şi nu avea nevoie de ajutor.

— Lady Landsdowne. Vorbi calm, pe un ton egal, aşa cum ar fi făcut cu o mânză năbădăioasă. Ar fi păcat ca sora ta să îşi piardă singurul peţitor atât de repede după ce l-a dobândit.

— Chiar?

Nu era convins că părea cu adevărat să se îndoiască.

— Într-adevăr. Te asigur că mi-ar deplânge dispariţia. Multe femei ar face-o, de fapt.

— Sper că nu mă incluzi printre ele.

— Nu aş fi atât de îndrăzneţ.

Deşi, adevărul era că spera ca ea să fi suferit puţin dacă el ar fi părăsit lumea.

— Cred că, făcând-o pe Gina să sufere, mi-aş sabota ţelul de a dori să o văd fericită. Strecură pistolul într-un

buzunar al fustei de călărie. Nu-mi amintesc să te fi văzut aici dimineaţa.

— Cu siguranţă, nu m-ai văzut. Nu am obiceiul să mă trezesc la o oră atât de neobişnuită, dar eram curios cu privire la verdictul pe care i l-ai transmis surorii tale după după-amiaza noastră în parc.

— Verdictul?

Părea complet confuză, dar el ştia că nu era.

— Haide! Sunt sigur că mi-ai descris calităţile şi ceea ce e posibil să fi perceput drept părţile mele… rele.

— Nu eşti arogant de crezi că ne-am petrece timpul discutând despre tine.

Era o afirmaţie, nu o interogaţie.

— Sunt doar cât se poate de convins că am fost subiectul conversaţiei după ce v-am dus acasă. Îţi voi uşura sarcina împărtăşindu-ţi ce cred că i-ai spus. Ce zici despre asta?

Ea se mişcă în şa, şi el îşi dori să nu fi fost atât de bine acoperită de costumul verde de călărie. Pe sub mâneci şi pe sub guler se iveau bucăţi de dantelă. Îşi dorea să se fi aflat pe moşia lui, unde ar avea loc să galopeze nebuneşte peste pajiştile acoperite de flori. Nu avea nicio îndoială că ar fi fost o întrecere pe cinste, că i-ar fi zburat pălăria, i s-ar fi desfăcut agrafele, iar părul i-ar fi alunecat pe spate. Tânjea să îl vadă căzând în valuri pe spinarea ei, pe crupa calului… îi apăru în minte o imagine cu ea dezbrăcată. Lady Godiva – nu avea nicio îndoială că Lady Landsdowne rivaliza cu ea în frumuseţe.

— Aş fi într-adevăr foarte interesată să aflu ce crezi că i-am transmis surorii mele, dar, vai, am petrecut suficient de mult timp în parc şi trebuie să merg acasă.

— Te voi însoţi.

— Nu este necesar.

— Ca gentilom, trebuie să insist. În plus, cu siguranţă mă va ajuta să îţi intru în graţii.

— Nu crezi că ai intrat, nu?

— Nu. Ştia că nu, căci îl privea de parcă ar fi dorit să fi apăsat pe trăgaci. Te rog, Lady Landsdowne. În ciuda

lucrurilor pe care le crezi, îmi doresc cu adevărat să mă asigur că sora ta va fi fericită. Dacă aş afla ce i-ai spus despre mine, m-ar putea ajuta, şi în cele din urmă şi pe tine, căci cred că îţi doreşti acelaşi lucru pentru ea. Şi mă tem că am pornit cu stângul.

Deştept bărbat, marchizul de Rexton, de înţelesese influenţa pe care Tillie o avea asupra surorii sale.

— Ca să fiu sinceră, nu îmi amintesc să fi avut pe limbă numele tău nici măcar o dată după ce ne-am întors la Landsdowne Court.

Privirea lui se întunecă şi coborî spre gura ei, şi ea îşi dori să nu fi pomenit despre limbă. Mai rău, acum îşi imagina că se duela cu a lui, într-o intimitate fizică, nu în cuvinte. Bănuia, din motive care îi scăpau, că buzele acelea minunat conturate ale lui le-ar îndemna pe ale ei să se desfacă astfel încât să îi dea un sărut desăvârşit, atât de adânc, că l-ar simţi până în vârfurile degetelor de la picioare. Chiar şi acum, degetele ei simţeau nevoia să se chircească în cizme. Trebuia să scape de el, cât mai repede.

— Însoţeşte-mă dacă doreşti. Dar nu îţi voi dezvălui ce i-am spus Ginei în privinţa ta. Discuţiile între surori trebuie să rămână între ele.

Îşi îndemnă iapa să o ia din loc, displăcându-i satisfacţia pe care o simţi văzând că el îşi îndruma calul, făcându-l să meargă în pas cu al ei.

— Presupun că aţi vorbit o vreme despre cât simt de chipeş, spuse el

Ea pufni. Bărbat arogant! Întotdeauna credea…

— Mă îndoiesc că vreuna din voi a cunoscut atâta perfecţiune la un bărbat.

Gândurile ei se întrerupseră ca şi când s-ar fi izbit de un zid. Avea un ton ironic, poate chiar uşor autoironie. Era dificil să arăţi atât de bine ca el şi să faci toate femeile să-ţi cadă la picioare ori de câte ori erai în apropiere?

— Ne-am distrat încercând să nu leşinăm în trăsura ta ieri după-amiază.

Îşi dorea să nu fi spus nimic, să fi rămas tăcută, căci

el îi aruncă un zâmbet care aproape o făcu să cadă din şa. Nu era cinstit să existe un bărbat ca el.

— Aţi fost vrăjite de inteligenţa mea şi de manierele mele exemplare.

Era de ajuns. Nu avea să se lase fermecată.

— Te-am întrebat de ce ai vorbit atât de mult cu mine şi nu cu ea.

— Nimănui nu-i place să fie interogat.

— Însă păreai hotărât să mă pui pe *mine* la încercare.

— Păreai mai capabilă să faci faţă atenţiilor mele. A mai curtat-o cineva până acum?

Nu voia să se lase cucerită de preocuparea reală pe care o detecta în vocea lui.

— Eşti primul. Dat fiind că mie mi s-a părut dificil să fac faţă acestui joc la optsprezece ani, am decis că ar fi mai bine ca ea să aştepte până la vârsta de nouăsprezece ani.

Lumina slabă a dimineţii îi îngădui lui Tillie să vadă calculele pe care marchizul şi le făcea în minte. Fu surprinsă că se străduia încă să afle informaţii despre ea – vârsta ei actuală, de exemplu –, însă ea era cea mai interesantă din surori, deşi recunoştea că faptul acesta nu era un compliment. Doar scandalul din trecutul ei o făcuse să atragă atenţia. El păru că îşi încheiase socotelile şi era satisfăcut de rezultat. Nu intenţiona să îl întrebe la ce concluzii ajunsese, căci nu-i păsa câtuşi de puţin dacă ghicise sau nu.

— Ai descurajat-o să meargă la teatru cu mine în seara aceasta? întrebă el.

— Nu. I-am spus că nu eşti bărbatul de care are nevoie, dar cred că nu îi vei face rău.

Din nou, zâmbetul acela drăcesc. Ar trebui să-l urască pentru uşurinţa şi lejeritatea cu care îi apărea pe buze. Era un bărbat care se simţea complet în largul său în preajma femeilor. Ceea ce se datora neîndoielnic faptului că ajunsese să cunoască destule – intim.

Deschise gura, o închise şi clătină din cap.

— Voiam să spun că nu mă cunoşti bine dacă crezi că vreo femeie este în siguranţă cu mine. Părea oarecum

jenat. Îmi vine foarte uşor să flirtez, dar adevărul este că ai dreptate. Nu i-aş face rău în mod intenţionat. Este o fată încântătoare. Îmi face plăcere să mă aflu în compania ei.

Chiar dacă rostise adevărul, undeva în spatele cuvintelor sale se ascundea o minciună. Era cât se poate de sigură, deşi nu putea spune exact ce era, dar în inflexiunea vocii lui apăruse o mică schimbare, ceva care sugera că se simţea vinovat. Sau poate că pur şi simplu timpul pe care îl petrecuse cu Downie o făcuse să nu mai aibă încredere deplină că bărbaţii ar putea fi complet sinceri.

— Ce fel de bomboane de ciocolată preferă? întrebă el.

— Ar trebui să o întrebi pe ea.

— Aş strica surpriza, nu-i aşa?

Ce soră neloială era, căci nu dorea ca el să-i trimită bomboane de ciocolată, nu voia să o curteze pe Gina.

— Cele umplute. Cu căpşune.

— Iar ţie?

— Nu-mi place ciocolata.

— Ce îţi place?

Liniştea dimineţii făcea să pară că o întreba ceva absolut necuviincios, cum ar fi poziţia preferată în pat sau cum îi plăcea să fie sărutată. De ce o făcea să se gândească la lucruri deşănţate?

— Nu mi se pare că *asta* este o informaţie de care ai nevoie pentru a o câştiga pe sora mea.

— Dar mi-ai spus deja că, pentru a ajunge la inima surorii tale, trebuie să trec pe la tine.

— Important este felul în care o tratezi, grija pe care i-o arăţi.

Ajunseseră la micile grajduri din spatele locuinţei ei. El avu îndrăzneala de a-l îndepărta pe grăjdarul care venise să o ajute. Descălecă fără efort, iar muşchii îi ieşiră în evidenţă, făcând-o să simtă că o strângeau hainele, încât de abia mai putea respira. Fără a spune o vorbă, îşi aşeză mâinile pe talia ei. O cuprindeau cu totul. Mâini mari, puternice. Le simţise forţa cu o zi înainte, când o ajutase să urce şi să coboare din trăsură. Ar fi vrut să nu fie atât de

cucerită de ele, să nu şi le imagineze mângâind sâni şi coapse.

El înălţă capul, privind-o în ochi. Îşi simţi inima izbindu-i-se de coaste şi se întrebă dacă el putea simţi vibraţiile prin degetele înmănuşate. Îi prinse umerii largi şi fermi în palme. Era ca şi când ar fi apucat o bucată de oţel. Se îndoia că avea vreo picătură de grăsime. Era zvelt, dar ferm.

O ridică încet, atât de încet, încât i-ar fi putut număra genele, cutele lavalierei şi nasturii hainei. Dacă şi-ar fi putut desprinde privirea de ochii lui albaştri.

— Sper că mă vei vorbi de bine în faţa surorii tale şi nu o vei descuraja să iasă cu mine.

Atingea pământul cu picioarele acum, însă mintea îi zbura în alte direcţii. Încă nu îşi luase mâinile de pe talia ei. Ar fi făcut un pas înapoi, dar calul ei îi stătea în cale. Puţin. Nu era imposibil. Era loc. Dintr-un motiv obscur, nu voia să se folosească de el.

— Stai liniştit, vei avea parte de compania ei cel puţin în seara aceasta.

— Nu cer mai mult de atât.

Mâinile lui se îndepărtară. În sfârşit, putea respira. Ciudat că i se părea că trebuia să plătească un preţ nedrept pentru a se elibera de atingerea lui.

— Ar trebui să te însoţească un servitor când călăreşti dimineaţa. Nu se ştie niciodată când poţi da peste un ticălos.

Aşa cum se întâmplase în această dimineaţă, fără îndoială. Îşi duse mâna instinctiv la buzunarul unde păstra mica armă.

— Pot avea singură grijă de mine.

— Chiar te pricepi să-l foloseşti?

— Absolut. Armele de foc sunt afacerea familiei, la urma urmelor. Tata m-a învăţat să trag cu pistolul de la şase ani.

— Atunci, voi fi recunoscător că nu ţi-ai demonstrat talentele în această dimineaţă.

— Chiar ar trebui să fii, căci intenţionam să o fac.

Zâmbi, ca şi când i-ar fi plăcut să se dueleze cu ea, de dragul provocării. Era cu atât mai bulversant cu cât trecuse vreme îndelungată de când un bărbat nu se mai bucurase de compania ei – şi ea de a lui.

El îşi duse mâna la pălărie.

— Zi bună, Lady Landsdowne. Nu făcu decât trei paşi şi se întoarse spre ea. Îţi vei însoţi sora astă-seară?

— Nu. Vă va supraveghea servitoarea Ginei.

— Este tânără?

— Ce contează?

— Din experienţa mea, servitoarele tinere sunt deseori intimidate de aristocraţi. Ridică încet dintr-un umăr, apoi îl lăsă în jos. Cunosc mulţi gentilomi care au reuşit să păcălească ochi mai puţin atenţi pentru câteva mici năstruşnicii.

— Iar tu eşti unul dintre ei, presupun. Nu făcu decât să zâmbească, ticălosul. Te asigur că Annie îşi cunoaşte îndatoririle şi se va ocupa de ele, spuse ea apăsat.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Îl privi încălecând cu uşurinţă şi îndepărtându-se. Nu era drept să arate atât de minunat călare – călare, când mergea, când stătea jos –, naiba să-l ia!

Ar trebui să îşi avertizeze sora. Era mult prea periculos. Putea să îi răpească inima Ginei cu uşurinţă, iar atunci ar trebui să-şi petreacă restul vieţii ştiind că şi alte femei tânjesc după el. Căci cum ar fi putut vreo femeie să nu-şi dorească să fie cu un bărbat atât de încrezător şi de fermecător?

Farmecul acela era problema. Şi-l imagina cu uşurinţă îndreptându-l spre Annie, convingând-o să fie mai puţin vigilentă în supravegherea cuplului –, iar Gina, cu inima ei plină de speranţă, ar considera că era o aventură să se ascundă într-un colţ întunecat al teatrului pentru un sărut, sărut care, dacă ar fi descoperit, i-ar putea ruina reputaţia şi viitorul. Naiba să-l ia! Era prea alunecos. Nu avea încredere în el.

Înaintă prin grădină, intră în casă şi urcă scările. Strânse degetele în pumn şi bătu la uşa dormitorului Ginei.

— Intră, se auzi vocea cristalină a surorii ei.

Deschizând uşa, Tillie intră în încăpere. Gina stătea la masa de toaletă, iar servitoarea îi aranja părul. Da, era mult prea lipsită de experienţă pentru a-i putea face faţă unuia ca Rexton.

— Voi veni la teatru cu tine.

Gina făcu ochii mari şi zâmbi larg.

— Minunat! Te-ai răzgândit?

— Am decis pur şi simplu că ai dreptate. Trebuie să îl observ pe Rexton pentru a stabili dacă se va purta cum se cuvine cu tine.

— Sunt atât de uşurată. Annie nu a avut niciodată de-a face cu bărbaţi. Nu ştie aproape nimic despre ei.

În vreme ce Tillie ştia prea multe.

*

Rexton ştia că era un ticălos, un destrăbălat, un nemernic în încercarea lui de a o face pe Lady Landsdowne să îi însoţească la teatru în seara aceea. Nu ştia de ce îşi dorea ca ea să fie acolo. Prezenţa ei nu servea scopurilor sale. Trebuia să se concentreze asupra fetei, nu asupra femeii.

Vinovăţia că o folosea pe Gina pentru a-şi atinge scopurile îl îndemnă să se oprească la cofetărie, unde cumpără o duzină de bomboane de ciocolată umplute cu jeleu de căpşune, rugând să îi fie trimise Ginei mai târziu în dimineaţa aceea. Deşi nu îi făcea serios curte tinerei, nu era treaba lui să o caute pe sora ei în parc. Dacă ar fi fost văzuţi împreună, nu ar fi fost bine pentru nici unul din ei. Reputaţia ei ar fi avut şi mai mult de suferit deoarece nimeni nu ar fi considerat că întâlnirea lor era inocentă. Faptul că el avea o legătură cu femeia pe care se presupunea că o curta ar fi pus la îndoială calităţile de viitoare soţie ale Ginei.

Îl cunoştea suficient de bine pe unchiul lor pentru a şti că nu era prost. Înţelegerea lor trebuia să fie urmată întocmai. Hammersley nu urma să-i dea armăsarul decât

dacă Gina avea un pretendent viabil. Poate că nu ar fi stricat să stabilească cine ar fi putut îndeplini acest rol.

Problema era că îi plăcea de fată îndeajuns de mult şi nu voia să o împovăreze cu cineva care nu ar aprecia-o, care ar fi interesat mai mult de bani decât de ea. O blestemă pe Lady Landsdowne pentru că îl făcuse să-i pese, pentru că făcuse ca sarcina să fie mai dificilă decât ar fi trebuit.

După ce comandă bomboanele de ciocolată, îşi îndrumă calul spre o parte mai puţin bogată a oraşului. Descălecă, urcă treptele în goană şi bătu cu putere la uşa unei case modeste. Îi deschise un bărbat cu o jumătate de palmă mai înalt şi un pic mai lat în umeri decât el. Privirea lui înceţoşată sugera că îl trezise din somn.

— Ce dracu' faci aici? întrebă Jamie Swindler.

— Am un surplus de energie. M-am gândit că m-ai putea ajuta să scap de ea.

Jamie îşi trecu mâinile prin părul negru, des.

— Am stat până târziu în Whitechapel. Sunt în urmă cu somnul.

— Haide, sergent. Trebuie să te menţii în formă când vine vorba de luptă. Nu te poţi lăsa doborât de degeneraţi.

— Ai dreptate, presupun. Stai să beau nişte cafea mai întâi.

Jamie avea mereu chef de o rundă de box.

Jumătate de oră mai târziu, erau în grădina din spatele casei, fără cămaşă, cu mănuşile de box în mâini. Când Rexton trebuise să înveţe să se bată pentru a face faţă agresorilor de la şcoală, prietenul său îi servise drept partener de luptă când tatăl lui Jamie, James Swindler Senior, îi dăduse lecţii.

Acum, Rexton îşi lansă croşeul spre el. Jamie săltă în stânga şi îşi îndreptă lovitura spre umărul lui, făcându-l pe Rexton să sară într-o parte.

— Cum o cheamă? întrebă Jamie încercuindu-l şi săltând pe vârfurile picioarelor.

— Pe cine?

Încă un croşeu şi încă o ratare.

— Pe femeia pe care n-o poţi avea.

Lovitura pe care o primi în abdomen aproape că îl făcu să îngenuncheze. Afirmaţia îl uimise pentru un moment, iar Jamie profitase. Nu că îl învinovăţea. Ar fi făcut la fel. Se îndreptă.

— De ce crezi că este o problemă?

— Pentru că, de obicei, îţi consumi energia cu o femeie dornică. Şi pun, de asemenea, prinsoare că ai văzut-o în dimineaţa asta. Eşti îmbrăcat al naibii de bine pentru o plimbare matinală. Ai venit cu cel mai frumos cal pe care-l ai. Ţi-ai îngrijit unghiile de curând, probabil acum câteva ore.

— Toate acestea nu înseamnă decât că sunt gentilom.

Spre iritarea lui Rexton, prietenul său îşi arcui ironic o sprânceană întunecată.

— Şi miroşi a lavandă şi a orhidee. Fie i-ai luat flori, fie ai fost îndeajuns de aproape de ea încât să se prindă mirosul de tine.

— Eşti al naibii de enervant, ştii, nu?

Se răsuci. Jamie se feri. Apoi, vechiul sau prieten avu îndrăzneala de a râde.

— Deci am dreptate?

— Te iroseşti făcând pe sergentul. Ar trebui să fii comisar la Scotland Yard.

— Trebuie să parcurg toate gradele.

— Tatăl tău ar putea pune o vorbă bună pentru tine.

— Vreau să mă descurc singur.

— Trebuie să admir acest lucru.

Pumnul lui acoperit de mănuşă intră în contact cu coastele lui Jamie, făcându-l să dea doi paşi înapoi.

— M-ai prins pe picior greşit cu acest compliment, spuse el. Aşadar, povesteşte-mi despre ea. De ce nu cedează farmecelor tale?

— Nu le-am îndreptat spre ea. Nu ne potrivim. Este o femeie scandaloasă.

— Ceea ce nu este potrivit pentru un viitor duce.

— E mai mult de atât. Scandalul îi poate atinge şi pe cei inocenţi. Îndreptă o lovitură spre umărul lui Jamie şi sări

într-o parte când acesta ripostă. Nu vreau ca odraslele mele să fie nevoite să înveţe să lupte.

— Pe bună dreptate. S-ar putea să fie la fel de slabe ca tine.

Zâmbi auzindu-l. Nu era la fel de priceput ca Jamie, dar, pe de altă parte, nu îşi petrecea nopţile având de-a face cu infractori.

— Fă-mă să nu mă mai gândesc la ea.

Jamie acceptă bucuros provocarea.

Capitolul 4

Stând pe bancheta de la masa de toaletă şi privind ţintă spre imaginea ei din oglindă, Tillie nu era tocmai mulţumită de sine, având în vedere nerăbdarea pe care o simţea la gândul că urma să meargă la teatru. Fiindcă avea rolul de însoţitoare, se gândise să se îmbrace modest, dar vanitatea fu mai puternică. Avea să fie prima ei ieşire publică la un eveniment de seară, şi intenţiona să impresioneze, să-şi ţină capul sus şi să facă faţă tuturor criticilor îndreptate spre ea.

Bătaia la uşă o făcu să tresară, căci ştia ce însemna ecoul acela găunos. Trăgând adânc aer în piept, îşi strânse şalul de dantelă în jurul umerilor şi se ridică. Aruncând o ultimă privire spre imaginea ei din oglindă pentru a se asigura că arăta cât de bine se putea, ieşi pe uşă.

Annie stătea pe hol.

— Domnişoara Gina a dorit să vă anunţ că a sosit Excelenţa Sa. A coborât deja să îl întâmpine.

Bineînţeles că o făcuse. Gina nu avea deloc răbdare, ceea ce sugera că s-ar putea să se îndrăgostească uşor. Avea multe lucruri de învăţat de la viaţă, iar Tillie era îngrozită că sora ei nu era pregătită să sufere.

După ce făcu şase paşi pe scări, aproape că se rostogoli în jos când îl zări pe Rexton, stând în foaier în ţinuta lui elegantă, zâmbind larg spre sora ei, ca şi când

tocmai împărtăşiseră o glumă intimă. În ţinută de seară, cu frac şi vestă, cu lavaliera albă imaculată, cu un nod perfect şi jobenul în mână, era absolut superb. Cum să nu se îndrăgostească Gina de el când avea capacitatea de a readuce viaţa în părţi ale trupului pe care le credea de mult moarte?

O făcu să-şi dorească să o aştepte pe ea, să nu fie pângărită de scandal, să nu trebuiască să îi supravegheze, să nu fi făcut alegerile pe care le făcuse în tinereţe şi care acum o făceau să trăiască izolată, în colţuri întunecate, unde ceea ce era inacceptabil putea fi ignorat. Nu avea nicio îndoială că avea să primească multe lovituri directe în seara aceea şi nu putea decât să spere că faptul că Gina urma să fie văzută la braţul marchizului avea să atenueze în mod eficient răul pe care l-ar putea pricinui ea.

Apoi, el ridică privirea şi se opri asupra ei ca o prezenţă fizică, o mângâiere arzătoare care îi traversă obrazul, gâtul şi umerii goi. Niciodată nu mai simţise o asemenea forţă copleşitoare şi era recunoscătoare că îi despărţea o mulţime de trepte. Dacă ar fi fost mai aproape de el, nu era exclus să ardă în flăcări.

Se adună şi coborî scările, însă privirea lui nu se clinti nicio clipă. O privea, şi avea impresia clară că îi venea să o ia la goană pe scări s-o ia în braţe şi să o ducă în pat. Sau poate că scenariul acela nu era decât dorinţa ei sălbatică şi haotică. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea de o cuprinseseră astfel de gânduri nepotrivite şi absolut necuviincioase? Bărbatul acesta era interesat de sora ei. Faptul că era atrasă de el irezistibil şi împotriva propriei voinţe era inadmisibil. Poate că ar trebui să invoce o migrenă şi să o lase pe Annie să o însoţească pe sora ei.

Însă în dimineaţa aceea ticălosul îi dăduse motive să se îndoiască de capacitatea servitoarei de a-l ţine sub control. Nu avea să permită ca sora ei să fie compromisă. Avea să fie mereu vigilentă, asigurându-se că reputaţia Ginei urma să rămână intactă.

— Tillie, ce încântător arăţi, spuse Gina cu atâta entuziasm şi bunătate, încât sora ei regretă profund toate

fanteziile senzuale pe care le avusese în timp ce cobora scările. Nu-i aşa, milord?

— Într-adevăr.

Încă nu-şi desprinsese privirea de la ea, deşi îşi Tillie dorea tare mult să o facă.

— Uite, Tillie. Excelenţa Sa mi-a adus o brăţară de flori. Nu este superbă? Nu am mai văzut aşa ceva.

Gina întinse mâna. De încheietura ei era prinsă o orhidee cu o fundă neagră de catifea. Înduioşată de mica atenţie, zâmbi spre sora ei.

— Este foarte neobişnuit şi foarte amabil din partea Excelenţei Sale.

— Mi s-a dat de înţeles că ne va însoţi servitoarea; altfel, ţi-aş fi adus şi ţie una, spuse el.

Ridicând bărbia sfidător, Tillie îi susţinu privirea, simţind nevoia să îl provoace din pricina felului în care o făcuse să se aprindă în timp ce coborâse scările.

— Se pare că Annie suferă din pricina unei noi migrene.

Nu avea de gând să recunoască faptul că el o făcuse să se îndoiască de abilitatea servitoarei de a o proteja pe Gina de posibilele lui obrăznicii. În plus, nu se oferă daruri însoţitoarei.

— Nu pari a fi însoţitoarea.

— Ai încredere în mine, milord, voi fi foarte atentă, asigurându-mă că nu se va întâmpla nimic necuviincios cât timp sunt prezentă.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

Cuvintele lui nu prea se potriveau cu provocarea din privire, ca şi când se gândea să o pună la încercare. Fără îndoială, gândurile ei uşuratice îi vârau din nou idei în cap. Nu îi făcuse avansuri necuvenite şi stătea acolo ca un gentilom perfect. Excesiv de perfect.

— Ar trebui să plecăm, nu-i aşa? ciripi Gina.

— Da, desigur, răspunse Tillie, recunoscătoare că ceva întrerupsese vraja hipnotizantă căreia îi căzuse pradă.

Rexton avea darul de a o atrage într-un vârtej de emoţii confuze. Dacă avea acelaşi efect asupra Ginei, sora

ei se descurca mult mai bine, ca şi când nu şi-ar fi dat seama că el emana atracţie sexuală cu fiecare respiraţie.

Rexton îi întinse braţul Ginei şi o conduse spre uşă. Majordomul o deschise, iar marchizul se dădu într-o parte, sugerând ca Tillie să le-o ia înainte.

— Însoţitoarea vine la urmă, îi spuse ea.

— Nu când este o lady.

Tonul lui sugera că era ofensat pentru ea.

Voi să îl contrazică. Nu avea nevoie să-i ia apărarea. Dar simţi că i se pune un nod în gât dându-şi seama că era primul, în afară de Gina, care o apăra, care îi arăta respect, de un fel sau altul, din noaptea fatidică în care fusese surprinsă „căţărându-se practic pe un lacheu”. Tatăl ei fusese atât de furios pe ea, că de-abia îi mai adresase vreo vorbă după ce citise relatarea în presa de scandal. Nu o întrebase niciodată de ce făcuse ce făcuse, de ce riscase oprobriul şi ridicolul public, în loc să rămână căsătorită. Divorţul era pentru cei slabi. O femeie puternică ar fi tolerat vrajba conjugală, mutându-se pur şi simplu într-o altă aripă a casei, cuplul continuând să arate respect unul faţă de celălalt, dar văzându-şi fiecare de ale lui. Unchiul ei se aliase cu fratele său, neascunzându-şi dezaprobarea faţă de ea. Acum, nu putea decât să încuviinţeze scurt din cap înainte de a trece pragul, păşind în noapte, urându-se pentru că dorea să fie ea femeia de la braţul marchizului, nu sora ei.

*

Nu avea să se simtă vinovat pentru că ea muşcase momeala, căci era bucuros că o vedea acolo.

Era frumoasă. În timp ce înaintau agale prin teatru, odată cu mulţimea, îndreptându-se spre scări, Rexton înţelese pe deplin de ce dorise contele să o ia în căsătorie. Bănuia că nu avusese o legătură prea mare cu zestrea pe care i-o aducea, chiar dacă el avusese nevoie disperată de bani. Ceea ce îl atrăsese era ţinuta ei princiară, graţia cu care se mişca, faptul că ţinea capul sus, mândria, chiar

dacă oamenii îşi întorceau privirea de la ea.

Era fascinant să îi privească pe cei din jur străduindu-se să o împungă cu privirea fără a-l ofensa, dat fiind că se afla atât de aproape de ea. Aproape că îşi dori să o aibă la braţ pe ea, nu pe sora ei, căci le-ar fi transmis cât se poate de clar că se afla sub protecţia lui. Ar fi vrut să fi făcut astfel încât să fie abordaţi de prieteni apropiaţi, să o implice în conversaţie. Nu-i plăcea că era văzută ca o paria.

— Ia-mă de braţ, îi porunci el lui Lady Landsdowne încet.

Gina îl ţinea deja de braţul drept, privind încântată în jur, de parcă nu ar mai fi fost la teatru până atunci. Poate că nu mai fusese. Însă interesul ei faţă de ce vedea în jur o împiedică să vadă privirile dispreţuitoare îndreptate spre sora ei. Ridicând din sprâncene, Lady Landsdowne se întoarse spre el, vădit confuză din pricina solicitării.

— Poate fi dificil să urci scările, având în vedere că sunt atât de multe, spuse el, chiar şi pentru cineva vigilent.

Ea încuviinţă discret din cap, înainte de a-şi strecura mâna pe sub braţul lui. Nu îi scăpă recunoştinţa care îi scânteie în ochii albaştri. Nici fiorii abia sesizabili care o traversară. La naiba, era curajoasă. Era acolo pentru a-şi proteja sora de necuviinţa la care făcuse aluzie dimineaţă, însă faptul că se supunea la un asemenea chin dovedea nu doar devotament, ci şi dragoste.

De ce nu se transferaseră acele emoţii asupra căsătoriei ei, asupra lui Landsdowne? Şi de ce era mult mai curios în privinţa contesei decât a surorii ei? De ce era atras de umerii ei dezgoliţi, de ce îşi dorea să îi exploreze cu gura, să-i simtă pielea mătăsoasă, să o guste? Şi Gina avea umerii goi, însă nu-l interesau câtuşi de puţin. Era din pricină că nu o vedea cu adevărat ca pe o potenţială soţie?

I se mai întâmplase să dorească şi alte femei cu care nu voia să se căsătorească. Ambele îi erau interzise. Gina din pricina inocenţei. Contesa din cauza reputaţiei care lăsa de dorit. Însă, în acel moment, ştia că, dacă ar fi putut să o aibă doar pe una din ele în loja întunecoasă, ar fi ales-o pe contesă, fără să-i pese de reputaţia ei.

Nu îşi mai amintea să fi dorit atât de mult o femeie, şi totuşi nu îşi dădea seama cu exactitate de ce îl atrăgea. Era limpede că nu-l plăcea şi nici nu avea încredere în el. Dar, când o văzuse pe scări, pentru un moment nebunesc, îi trecuse prin minte să dea fuga spre ea şi să o ia în braţe.

Când ajunseră la lojă, trase perdeaua şi le escortă înăuntru. O ajută pe Gina să se aşeze şi se întoarse să o ajute şi pe Lady Landsdowne, descoperind că aceasta se aşezase pe un scaun de pe rândul din spate.

— Vino şi stai lângă sora ta.

— Sunt aici să vă supraveghez. Este în regulă.

Îi trecu prin minte că poate prefera să stea în umbră, nu în partea din faţă a lojei, unde oamenii se puteau holba mai bine la ea.

— Doamnele stau în faţă, gentilomii în spate, spuse el succint.

— Şi dacă aş fi fost servitoarea?

— Nu eşti servitoarea.

— E foarte bine unde sunt.

— Sunt sigur că sora ta s-ar bucura mai mult de piesă dacă ai sta alături de ea.

Înclină din cap ca un câine care se străduieşte să descifreze comanda stăpânului.

— De ce nu s-ar bucura dacă stai tu lângă ea?

— Pentru că detest teatrul.

Ea îşi trase capul înapoi ca şi când ar fi fost cu adevărat surprinsă de cuvintele lui.

— Atunci, de ce ai adus-o?

— Pentru că aşa face un gentilom.

— Îi creezi aşteptări false legate de felul în care o vei trata.

Avea un ton aspru şi furios, făcându-l să se întrebe ce aşteptări false îi crease contele.

— Cum adică?

— O vei aduce la teatru cât timp îi faci curte, însă nu şi după ce te vei căsători cu ea.

Asta făcuse Landsdowne? O tratase într-un fel înainte de căsătorie şi în alt fel după?

— Am o lojă pentru care plătesc o sumă considerabilă, astfel că este mereu disponibilă. Bineînţeles că o voi aduce la teatru după ce ne vom căsători, dacă asta doreşte.

Aproape că mormăi de frustrare. De ce naiba spusese asta? Nu avea de gând să o aducă la teatru după ce se căsătorea pentru că ea avea să se mărite cu altcineva. Slavă Cerului, Gina nu părea să îl şi auzit, căci se aplecase în faţă privind peste balcon la spectatorii de dedesubt, fiind în mod limpede mai interesată de cei pe care îi putea recunoaşte decât de orice conversaţie ridicolă pe care el o purta cu sora ei enervantă.

Lady Landsdowne îşi miji ochii, lăsându-i impresia că nu îl considera mai breaz decât o muscă pe o baligă.

— Este uşor să faci promisiuni înainte de căsătorie.

Vocea ei era o şoaptă aspră, ca şi când l-ar fi lovit dacă ar fi putut, îl judeca, deşi nu ştia nimic despre el, despre faptul că se străduia să fie bun şi cuviincios. Era al naibii de enervant gândul că îl vedea prin acelaşi filtru prin care îl trecuse pe conte.

— Nu am obiceiul să fiu altfel de cum sunt. Şi nici nu îmi încalc cuvântul. Se lăsă în jos până când chipul lui ajunse la nivelul feţei ei, simţind o bucurie perversă văzând-o că face ochii mari. Şi nici nu stau în primul rând în vreme ce o doamnă stă în spatele meu. Aşa că, fie stai alături de mine pe rândul din spate, fie te aşezi lângă sora ta. Dar stai liniştită, doamnă, încăpăţânarea ta nu mă va face să cedez.

Părea a se gândi ce ar avea de câştigat dacă l-ar scuipa. În cele din urmă, se ridică atât de grăbită, încât fustele îi foşniră, iar sânii aproape că atinseră nasul lui înainte ca el să se retragă.

— Mulţumesc pentru amabilitate.

Deşi nu părea deloc recunoscătoare. Mai degrabă părea sătulă de el. Nu ştia de ce simţea satisfacţie văzând-o. Poate că furia ei avea să îi atenueze dorinţa, căci rareori înfruntase mânia femeilor şi nu dorea să o facă acum.

După ce se aşezară, şi el stătea în spatele ei, marchizul îşi dădu seama că mânia ei nu atenuase nimic.

Nici măcar nu putea recunoaşte că îl făcea să dea înapoi. În schimb, se minuna de înfocarea ei şi bănuia că era la fel de aprinsă şi în pat.

Privi ţintă spre gâtul ei, imaginându-şi că îşi trecea gura pe deasupra fiecărui milimetru de piele, zăbovind pe ceafă şi ajungând până la umeri. Desfăcându-i rochia până când ajungea la gropiţele de deasupra fundului. Avea gropiţe? Bănuia că da. Gândul îl făcu să aibă o erecţie atât de puternică, încât aproape că gemu.

Deodată, perdelele fură trase, se auziră paşi şi îşi văzu fratele dând buzna, apoi oprindu-se. Rexton se ridică, sperând ca doamnele să nu se întoarcă. Bineînţeles că o făcură, dar păreau absorbite de intrus, neobservând umflătura vizibilă din pantalonii lui.

— Foloseşti loja, spuse Andrew pe un ton pe care ai saluta pe cineva care s-a trezit din morţi.

Rexton spusese adevărul. Nu se dădea în vânt după teatru, însă majoritatea doamnelor erau pasionate, astfel că era de dorit ca un gentilom să aibă o lojă la îndemână atunci când avea nevoie să curteze vreo doamnă. Fratele său o folosea deseori, însoţit de obicei de doamne, dar astă-seară era singur.

— Da, este loja mea, la urma urmelor.

Dar se pare că Andrew nu îl auzise. Atenţia sa se îndrepta către doamne.

— Ca să vezi, se pare că plănuieşti să te distrezi dublu astă-seară.

— Ai grijă ce vorbeşti, Andrew, sunt doamne prezente.

— Da, desigur. Vă cer scuze. Nu mi-am dat seama…

Înainte că fratele său să îşi ducă gândul până la capăt, dând la iveală faptul că Rexton nu era cu adevărat în căutarea unei soţii, spuse:

— Lady Landsdowne, domnişoară Hammersley, daţi-mi voie să vi-l prezint pe fratele meu mai mic, Lord Andrew Mabry.

Andrew luă mâna contesei, se aplecă galant deasupra ei şi depuse un sărut.

— Frumuseţea dumitale depăşeşte aşteptările. Este o

plăcere.

Când Lady Landsdowne îi zâmbi crispat lui Andrew, Rexton se strădui să-şi înfrângă impulsul de a-şi arunca fratele peste balcon.

Trecând pe lângă ea, îi acordă aceeaşi atenţie Ginei.

— Sunt onorat.

— La fel şi eu, milord.

— Despre femei ca dumneata se scriu poezii.

Rexton îşi dădu ochii peste cap, văzând totodată că buzele lui Lady Landsdowne zvâcneau, amuzându-se de stângăcia cu care flirta fratele său. Se întreba de ce îi găsea nod în papură atunci când venea vorba despre talentul de a curta femeile, de ce era atât de suspicioasă – poate pentru că vedea prin el, ştia că nu era cu adevărat interesat de sora ei, în timp ce atenţia fratelui său nu era decât o flatare nevinovată.

Luminile începură să se stingă, cortina fu trasă deoparte şi abia atunci îi dădu drumul Andrew mâinii Ginei. Privi spre Rexton.

— Nu te deranjează dacă rămân cu voi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Dar îl forţă pe fratele său să treacă pe lângă el, spre locul din spatele Ginei, căci nu voia să renunţe la perspectiva pe care o avea asupra contesei.

— Moştenitoarea scandaloasă, şopti Andrew. Ce dracu’ faci cu ea?

Rexton începea să urască apelativul acesta. Încă nu o văzuse pe contesă purtându-se necuviincios, nu că nu i-ar fi plăcut. Însă lucrurile la care se gândea presupuneau ca amândoi să fie goi, rostogolindu-se în aşternuturi de satin, cu membrele încolăcite şi făcând cu gura lucruri necuviincioase între coapsele ei, în vreme ce şi ea făcea acelaşi lucru, într-o poziţie similară.

— Sunt cu domnişoara Hammersley, contesa nu este decât însoţitoarea ei.

— Fata nu pare să fie pe gustul tău.

Nu făcu decât să îi arunce o privire încruntată. Chiar dacă vorbeau încet, bănuia că Lady Landsdowne avea un auz foarte ascuţit. Gina era vizibil absorbită de piesă. Se

îndoia că putea repeta măcar o propoziţie din ce se rostise.

Ridicând din umeri, Andrew privi înainte, renunţând la interogatoriu. Rexton se aplecă spre el.

— Fiindcă eşti singur, presupun că te interesează vreo actriţă.

— Nu sunt sigur că aş numi-o actriţă, dar se pricepe să stea pe scenă.

Nefiind întâiul născut, Andrew nu fusese niciodată atât de discret ca Rexton în aventurile sale. Într-o zi, fratele său mai mare avea să fie obligat să-şi ia soţie pentru a produce un moştenitor. Andrew susţinea că avea să rămână necăsătorit până îşi dădea ultima suflare.

Rexton privi spre actori. Ştia că fratele său prefera femeile voluptuoase.

— Blonda?

— Roşcata.

Ai cărei sâni aproape că se revărsau peste corsajul costumului. Fratele său prefera femeile flamboaiante, care urmăreau să atragă atenţia. Se întreba dacă Lady Landsdowne se încadrase cândva în categoria aceea. Dar de la divorţ dusese o viaţă foarte retrasă, evitând societatea. Desigur, asta nu însemna că evitase părţile scandaloase ale Londrei. Poate că se simţea bine acolo.

Deodată, se trezi că era curios cum îşi petrecea ea timpul. Avea un amant? Era tânără şi evident avea nevoi pe care soţul ei nu le satisfăcuse. Era în continuare într-o relaţie cu majordomul?

Nu detectase nicidecum vreo privire aprinsă, vreo atingere trecătoare şi nu îi văzuse zăbovind unul pe lângă celălalt. Fie majordomul era extrem de disciplinat, fie aventura lor se încheiase cu multă vreme în urmă. Ar fi pus prinsoare că era vorba de ultima variantă, dat fiind că şi el era extrem de disciplinat, însă nu reuşea să îşi desprindă privirea de pe curbura ispititoare a gâtului ei şi de pe locul ademenitor unde se îmbina cu umărul. Era neliniştitor cât de tare îşi dorea să o sărute acolo.

În viitor, nu avea să o mai tenteze să îi însoţească. Altfel, urma să o ia razna de dorinţă.

*

Tillie încerca să se concentreze asupra piesei, dar era incredibil de conştientă de faptul că Rexton stătea în spatele ei. De ce naiba nu se aşezase pe scaunul din spatele Ginei? Sau, şi mai bine, lângă ea. Atunci, l-ar fi putut observa în loc să fie ea cea scrutată. Şi era cât se poate de sigură că el fix asta făcea. Nervii îi vibrau de parcă el îşi trecea dinţii albi, perfect aliniaţi, pe deasupra lor.

Cum putea un bărbat atât de blond să creeze imagini atât de întunecate? Îşi închipuia cu claritate că stătea cu el în fundul lojei, în umbră, iar gura lui cobora de-a lungul gâtului ei, până îşi cufunda limba în valea îngustă dintre sânii ei. Sfârcurile i se întăriră, ca şi când ar fi fost cuprinse de buzele lui.

Ce se întâmpla cu ea? Trebuia să fie doar un observator.

Mirosul lui afurisit îi dăduse târcoale în trăsură. Mirosea a pământ reavăn, a piele şi a whisky. Avea un iz pur masculin, şi bănuia că aşa mirosea el. Fără parfumuri, fără apă de colonie. Când vorbise în trăsura neluminată, vocea lui profundă o făcuse să simtă fiori şi să îşi imagineze că îi şoptea obrăznicii la ureche, în timp ce o încăleca repede şi în forţă. O, Dumnezeule mare, o curta pe sora ei. Toate aceste gânduri erau necuviincioase. Ar fi fost mult mai uşor să le alunge dacă nu i-ar fi oferit braţul.

Îi văzuse compasiunea şi bunătatea din privire. El îşi dăduse seama de cât de dificil era pentru ea să fie asaltată de toate acele priviri dezaprobatoare şi îi oferise forţa lui ca sprijin. Ar fi trebuit să fie îngrozit că trebuia să îndure prezenţa ei infamă. În schimb, el înaintase prin mulţime afişând mândrie şi plăcere, neutralizând reacţiile ostile cu o căutătură cruntă şi glacială, care ar fi făcut-o să simtă fiori reci pe şira spinării dacă nu ar fi fost menită să o apere.

Sau poate că o apăra pe Gina. Nu avea absolut niciun motiv să se străduiască să o protejeze pe Tillie. Dacă se gândea mai bine, reacţia lui trebuia să fie o încercare de a

o scuti pe Gina de stânjeneală. Probabil îi păsa măcar puţin de sora ei mai mică; altfel, nu ar petrece timp în compania ei. Poate că îl judecase greşit – pe el şi motivele sale, capacitatea lui de a iubi. Simţea un impuls puternic de a-şi cere scuze pentru că se îndoise de el – însă ceva nu-i dădea pace.

Era negreşit îndeajuns de amabil cu Gina, avea răbdare cu ea, îi vorbea, însă ceva din purtarea lui nu părea autentic. În ciuda aluziilor sale din dimineaţa aceea cum că avea să încerce să scape de privirea vigilentă a însoţitoarei, nu era atras de Gina. Poate că prezenţa lui Tillie avusese efectul scontat şi îl obliga să se comporte ca un gentilom. Dar se îndoia. Emana prea multă atracţie sexuală ca să se lase controlat de convenţii. Bănuia că, după ce avea să le ducă acasă, urma să-şi încheie noaptea în braţele unei femei frumoase. Nu-i plăcu deloc gelozia care o împunse la gândul acela. Gina era cea care ar fi trebuit să aibă asemenea gânduri, reacţiile acestea erau demne de sora ei. Nu de TIBie.

Ar fi fost surprinsă să afle că Gina se gândea câtuşi de puţin la marchiz. Sora ei părea complet absorbită de piesă. Nu privi nici măcar o dată peste umăr pentru a-i zâmbi ştrengăreşte cavalerului ei. Când o curtase Downie, Tillie nu rezistase niciun minut fără să se uite la el. Fusese atât de preocupată de autenticitatea interesului lui Rexton, încât uitase să se întrebe dacă pe Gina o interesa şi altceva în afară de faptul că arăta bine şi avea un titlu.

Poate că judeca prea cu asprime. Poate că piesa era captivantă, iar ea pur şi simplu nu reuşea să se lase absorbită deoarece era mult prea conştientă de prezenţa bărbatului din spatele ei. Îi auzea foşnetul hainelor când se mişca pe scaun şi se străduia să nu se gândească la faptul că ar suna la fel şi când ar fi scoase. Era ca şi cum se ţesea un fir în ea, din ce în ce mai strâns. Putea să pocnească în orice moment. Mai rău era gândul că o mângâiere l-ar slăbi. O mângâiere lungă, fără grabă, care ar coborî de la ceafă până la gleznă. Încet de tot în jos. Şi mai încet în sus.

Întotdeauna crezuse că Downie ucisese orice urmă de

dorinţă de care mai era capabilă. Cât de groaznic era în momentul acela să descopere că revenea la viaţă, mai puternică şi mai intensă decât o simţise vreodată. Credea cu adevărat că avea să o ia razna, se gândea să se scuze şi să facă o plimbare afară, în aerul rece al serii –, dar era însoţitoare şi nu îşi putea abandona sora când în lojă se aflau doi gentilomi.

Deşi, ce puteau face, când erau sub ochii atâtor oameni? Nu era ca şi cum ar fi fost cufundaţi în beznă. Se aplecă spre Gina.

— Am nevoie de puţin aer.

Sora ei se întoarse de la scenă.

— Nu te simţi bine?

— Mi-e doar puţin cald.

— Să vin cu tine?

— Nu, mă întorc repede.

Încuviinţând din cap, Gina îşi îndreptă atenţia spre piesă. Tillie se ridică, simţindu-se puţin stânjenită când se ridicară amândoi gentilomii.

Rexton făcu un pas spre ea.

— Este ceva în neregulă?

— Am nevoie de un moment. Fiţi cuminţi cât lipsesc.

Fără îndoială, avea să creadă că pleca să caute toaleta. Dar, când ieşi în holul slab luminat, nu făcu decât să se sprijine de perete, închise ochii şi trase aer în piept. De ce trebuia să o tulbure astfel? De ce trebuiau să-i alerge prin cap toate acele gânduri necuviincioase şi lascive, ca nişte copii puşi pe şotii?

Era interesat de Gina. Faptul că Tillie era extrem de conştientă de prezenţa lui era inacceptabil. Faptul că nervii îi vibrau fără ca el măcar să o atingă, că i se încingea pielea ca şi când el şi-ar fi lipit buzele de curbura umărului ei, că în plămânii ei nu mai intra aer, în vreme ce i se crispa stomacul…

— Mathilda.

Deschise ochii auzind vocea gravă şi se trezi privindu-l ţintă pe unul dintre tovarăşii lui Downie, care se apropia de patruzeci de ani. Cu câţiva centimetri mai înalt decât ea,

era zvelt şi nu arăta rău.

— Lord Wickham, sunt Lady Landsdowne pentru tine.

El îi aruncă un zâmbet laconic.

— Haide. O femeie cu trecutul tău nu ar trebui să ţină la formalităţi.

— Tribunalul mi-a permis să folosesc titlul. Şi o voi face.

Încet, o măsură cu privirea.

— Divorţul nu ţi-a şterbit frumuseţea.

Habar nu avea ce legătură era între cele două.

— Ar trebui să mă întorc în lojă.

Se pregăti să treacă pe lângă el, dar el îi blocă drumul.

— Doar n-o să învinovăţeşti un vechi prieten pentru că vrea să petreacă vreo câteva minute cu tine.

Prietenii nu te părăseau la nevoie. Nu că l-ar fi considerat vreodată prieten. Dansase cu ea de câteva ori, flirtase cu ea înainte de a se mărita. Dar nu se plimbaseră niciodată prin grădină şi nu conversaseră vreodată despre ceva important.

— Nu aş spune că suntem prieteni. Cunoştinţe poate.

— Aş vrea să fim mai mult.

Apropiindu-se, îşi puse antebraţul pe perete, privind-o în ochi. Ei îi sări inima în piept, dar refuză să se lase intimidată sau să fugă. Deşi îşi dorea să-şi fi luat pistolul cu ea.

— Nu prea cred că se va întâmpla aşa ceva. Era mulţumită că părea atât de calmă, când trupul i se încorda de la o respiraţie la alta. Te rog să te dai la o parte.

Nu se clinti.

— Nu ai nicio reputaţie de protejat, şi eu am nevoie de o amantă.

— Nu cred că soţia ta ar aprecia asta.

— Nu va şti niciodată.

— Soţia ştie întotdeauna. Acum, dă-te deoparte.

— Nu vrei asta cu adevărat.

Zâmbetul pe care i-l aruncă sugeră că se credea irezistibil. Ridică mâna fără mănuşă, o îndreptă spre

obrazul ei…

— Atinge-o, şi-ţi voi rupe degetele unul câte unul.

Wickham sări de parcă ar fi fost o marionetă ale cărei sfori fuseseră trase. Era ciudat că aerul îşi făcu iarăşi loc în plămânii ei – fie fiindcă Wickham se îndepărtase, fie pentru că Rexton stătea acolo ca un înger al răzbunării.

*

Rexton era dezamăgit că Wickham ţinuse cont de avertismentul lui. I-ar fi plăcut oarecum să-i rupă degetele şi să îl arunce peste balcon. Nu era obişnuit să aibă asemenea gânduri sălbatice, dar, când intrase în hol şi îl văzuse aplecându-se deasupra lui Tillie, Rexton simţise o pornire iraţională de a face rău – rapid şi cu îndârjire. Stătuse acolo îndeajuns încât să audă propunerea mitocanului şi respingerea ei. Se întreba dacă ea ar fi acceptat dacă el nu ar fi fost căsătorit. Judecând după chipul ei palid, nu credea că ar fi făcut-o.

— Nu te priveşte, Rexton, avu Wickham îndrăzneala să riposteze.

— Mă tem că da, bătrâne. Lady Landsdowne este cu mine în seara aceasta.

Wickham miji ochii.

— Se spune că o curtezi pe sora ei.

— Domnişoara Hammersley nu m-ar ierta niciodată dacă aş permite să i se întâmple ceva lui Lady Landsdowne. Am auzit-o spunându-ţi politicos să pleci. Dacă eşti înţelept, te vei întoarce la loja… şi la soţia ta.

— Sau îmi vei rupe degetele?

Zâmbi larg, încrezător.

— Cu entuziasm.

— Nu ai scăpat de amprenta străzii.

— Insult-o pe mama, şi îţi voi rupe fălcile.

Wickham se răsuci pe călcâie, înaintă pe culoar şi dispăru în loja lui. Rexton o auzi pe Lady Landsdowne răsuflând cu putere, de parcă până atunci şi-ar fi ţinut respiraţia.

— Chiar i-ai fi rupt degetele? întrebă ea, încruntată, privindu-l în ochi.

— Nu fac ameninţări în van.

Tillie înclină din cap.

— Îţi mulţumesc, atunci.

Ea se îndreptă spre intrarea în loja lui. El o prinse de umăr şi îşi dori să nu fi purtat mănuşi, îşi dori să-i poată simţi pielea mătăsoasă sub palma aspră.

— Ar trebui să-ţi acorzi un moment să te aduni.

Bărbia ei, care îi amintea de partea de jos a unei inimi, se ridică abia sesizabil.

— Sunt bine. Lăsă bărbia în jos o idee. Dar un pic tulburată. Însă nu cred că ar trebui să o las pe Gina singură cu fratele tău.

— Nu va profita de o femeie faţă de care am arătat interes.

Era absolut sigur de asta.

Încuviinţând uşor din cap, ea se îndreptă spre balustradă şi privi în jos spre foaierul aproape gol. El veni lângă ea, nu atât de aproape pe cât şi-ar fi dorit. Nu îi simţea căldura trupului, dar parfumul de lavandă şi orhidee pluti în jurul lui, gâdilându-i nările.

— Ce te-a făcut să ieşi în hol? întrebă ea încet.

„Eram îngrijorat”. Faptul că îşi lăsase sora nesupravegheată îl făcuse să sesizeze că ceva era în neregulă, dar probabil nu se cuvenea să îi spună că se gândea la ea mai mult decât la domnişoara Hammersley.

— Aveam nevoie de puţin aer. Te acostează des gentilomii?

— Nu am fost acostată. Dar bărbaţii – şi doamnele – au într-adevăr tendinţa de a face supoziţii cu privire la caracterul meu pe baza acţiunilor mele trecute. Îl privi scrutător. Tu nu?

O făcuse, dar ea îi destrăma imaginea pe care el şi-o crease cu privire la ce fel de femeie era. Era capabilă de o iubire profundă, pe care o revărsa asupra surorii ei. Descoperi că îl invidia pe cel căruia i-ar fi putut dărui inima.

— Ai plătit un preţ mare însoţindu-ne astă-seară.

— Te referi la ura palpabilă aruncată asupra mea când am intrat. Sunt imună la asta.

Nu era. Dar îşi ţinea totuşi capul sus şi umerii drepţi.

— Gina nu pare să fie conştientă de dificultăţile pe care le ai de înfruntat când te încumeţi să ieşi în public.

— Crede în bunătate, că oamenii nu sunt deliberat cruzi. Prefer să-şi menţină perspectiva aceasta optimistă.

— Erai ca ea înainte să te căsătoreşti?

Ea privi într-o parte, apoi lăsă ochii în pământ.

— Nu ştiu dacă am fost vreodată atât de plină de speranţă.

Dacă şi-ar fi căutat soţie cu ani în urmă şi ar fi întâlnit-o, dacă ar fi curtat-o, oare ar fi avut o altfel de viaţă acum? Simţea un impuls puternic de a o proteja de răutăţile lumii, deşi nu era a lui să o protejeze sau să-i pese de ea.

Tillie se răsuci pe călcâie.

— Ar trebui să ne întoarcem, înainte ca Gina să înceapă să-şi facă griji.

Nu putea spune că era surprins că Andrew se mutase şi se aşezase lângă Gina. Fratelui său îi plăceau femeile, toate femeile, dar ştia că nu profita. Andrew se întoarse, dădu să se ridice, dar Rexton îi făcu semn să stea unde era. Se aplecă spre Lady Landsdowne.

— Nu are rost să o deranjăm pe sora ta.

Încuviinţând din cap, îi permise să o ajute să se aşeze pe rândul din spate. Luă loc lângă ea, unde voise să stea toată seara. Îl intriga în mii de feluri. Hotărârea ei de a sta dreaptă în faţa oprobriului societăţii şi de a rezista avansurilor unui lord. Încăpăţânarea de a proteja inocenţa surorii ei. Avea o demnitate pe care el nu putea să nu o admire.

Se trezi dorindu-şi ca Garrett Hammersley să îl fi rugat să o curteze pe ea.

*

Măcar stând lângă el, nu-şi putea imagina în mod fals că privirea lui era ţintită asupra ei. Când se uită la el cu

coada ochiului, văzu că atenţia lui era îndreptată înainte, nu la ea. Însă, fiind atât de aproape de el, era şi mai conştientă de prezenţa lui.

Amabilitatea lui din hol, după întâlnirea cu Wickham, aproape că o făcuse să plângă. Trecuse atât de mult de când altcineva în afară de Gina arătase o grijă reală faţă de ea. Dacă era sinceră, nu putea pretinde că Downie ar fi ameninţat pe cineva că-i rupe degetele pentru ea. Nu fusese niciodată gelos. Nici măcar nu era sigură că fusese gelos pentru episodul cu lacheul. Furios, da. Gata să intre în pământ de ruşine, da. Umilit, cu siguranţă. Fusese lovit în orgoliu. Dar să-i fi fost atinsă inima în vreun fel? Se îndoia.

Nu-şi dădea seama de ce îl ameninţase Rexton. Nu era interesat de ea. Doar din pricina relaţiei ei cu Gina? Îşi manifesta spiritul protector şi asupra ei, nu doar asupra Ginei? Nu voia să-l placă pentru asta, dar îl plăcea. Era tulburată că venise să o caute, că o abandonase pe Gina pentru a pleca în căutarea ei. Nu o abandonase în întregime – îl lăsase pe fratele lui să-i ţină companie.

Se străduia să-i găsească vină din pricina reacţiilor ei în apropierea lui, din pricina faptului că era dureros de conştientă de prezenţa lui. Mirosul lui îi dădea târcoale şi îi pătrundea până în măduva oaselor. Voia să se întindă şi să-i strângă mâna acoperită de mănuşă, care se odihnea pe coapsa lui musculoasă. Voia ca el să se întindă spre ea şi să-i ia palma într-a lui. Când îi cuprinsese umărul cu mâna, simţise căldura de parcă nu ar fi purtat mănuşi. Era bucuroasă, de fapt, că stătea lângă ea. Ceea ce era inacceptabil.

Dacă ar fi purtat rochia ei preferată nu din vanitate după cum bănuia, ci pentru că îşi dorea în secret ca el să o observe? Nu-şi putea imagina că s-ar putea strădui să concureze cu Gina. Nu ar încerca fără rezerve să fure un bărbat care arăta interes faţă de sora ei –, dar dacă exista o parte oribilă în ea, dornică să o facă pe ascuns?

Îi atrăgea atenţia şi i-o menţinea ca un cuceritor care refuză să renunţe la vreunul dintre pământurile pe care le deţine. Ironia era că nu îşi dădea seama de efectul pe care

îl avea asupra ei – şi că ea nu avea acelaşi efect asupra lui. Ceea ce era de bine pentru Gina. Rexton părea să fie loial, dar Tillie ştia prea bine că aparenţele erau înşelătoare.

Slavă Cerului, cortina căzu în cele din urmă. Aplaudând frenetic, Gina sări în picioare. Tillie o imită, deşi habar nu avea dacă piesa merita o asemenea exuberanţă. Nu conta. Se terminase şi, în sfârşit, putea scăpa din spaţiul strâmt al lojei, de apropierea de Rexton. Nici măcar gândul că trebuia să înfrunte toate privirile dezaprobatoare nu o făcu să se neliniştească. Ar fi traversat iadul pentru şansa de a scăpa de apropierea lui în aşa fel încât să nu pară evident că o lua la fugă.

Cu un zâmbet larg, Gina se răsuci spre ei.

— Milord, a fost minunat. Mulţumesc din suflet.

El zâmbi oarecum autoironie.

— Nu am avut nimic de-a face cu interpretarea.

— Dar tu ne-ai adus la teatru şi ne-ai permis să stăm în loja ta. A fost încântător.

— Mi-a făcut plăcere. Nu cred că loja mea a adăpostit vreodată atâta frumuseţe.

— Pot confirma acest fapt, spuse Lord Andrew. Îndrăznesc să spun că regret că am alte planuri şi că trebuie să plec.

Întinzând mâna, Gina îi atinse braţul.

— Mulţumesc, milord, că mi-ai ţinut companie când sora mea şi fratele dumitale au avut nevoie de puţin aer.

— A fost o plăcere, domnişoară Hammersley. Sper să ne revedem.

— Şi eu, milord.

El înclină din cap spre Tillie.

— Lady Landsdowne.

Apoi dispăru, dar văzu întrebarea din privirea lui Rexton, ca şi când ar fi analizat cuvintele fratelui său, suspectând că era ceva în neregulă. Se întoarse spre ele.

— Nu mă grăbesc să mă îmbulzesc. Poate ar trebui să aşteptăm să se mai risipească mulţimea.

— Ar fi minunat, spuse Gina. Parcă eram prizonieră într-un sicriu la venire.

El făcu semn spre scaune.

— Faceţi-vă comode.

— Prefer să stau în picioare, spuse Tillie. Rămânând în picioare, se distanţa puţin de el. Dar la naiba cu formalităţile! Nu trebuie să rămâi şi tu în picioare.

— Profit de ocazie ca să mă dezmorţesc puţin.

Şi el avu senzaţia tulburătoare că ştia exact de ce ea refuza să se aşeze: pentru că nu voia să fie atât de aproape de el încât să-i poată simţi parfumul

— Ţi-a plăcut piesa, milord? întrebă Gina.

Nu remarcase comentariul lui mai devreme, când spusese că detesta piesele de teatru? Chiar trebuia să stea de vorbă cu sora ei despre nevoia de a fi mai atentă la ce se spunea. Tillie nu putea să-i traducă toate gândurile lui Rexton şi să-i explice ce însemnau.

— Mi-a plăcut bucuria pe care am văzut-o pe chipul tău în timp ce te uitai la scenă, spuse el subtil.

Cuvintele lui păreau sincere, ceea ce o făcu pe Tillie să se simtă ca o proastă pentru că crezuse chiar şi pentru un moment că putuse să-l simtă privind-o. De ce ar fi interesat de o femeie cu reputaţia ei? El provenea dintr-una dintre cele mai respectate familii din Anglia. Nu era pătat deloc de scandal. Purtarea lui era trâmbiţată drept un exemplu demn de urmat de tinerii lorzi.

Faptul că se afla în prezenţa ei îi întorcea probabil stomacul. O tolera pentru că îi păsa de sora ei. Era prostuţă să creadă altceva.

Faptul că nu dăduse semne de răutate în ceea ce o privea era o dovadă că ar trebui să îl accepte ca pretendent al surorii ei. Şi totuşi, Gina părea prea inocentă pentru un bărbat cu o asemenea experienţă. Chiar dacă nu fusese prins în scandaluri, ea se îndoia că era complet fără păcat.

— Poate că vom mai putea veni, spuse Gina.

El râse uşor, ca şi când ar fi fost amuzat.

— Gina, o mustră Tillie. Nu te inviţi singură să ieşi cu un gentilom.

— Atunci, de unde să ştie că sunt interesată? S-ar putea să fie prea timid să mă invite.

— Mă îndoiesc că Excelenţa Sa are vreun dram de timiditate.

— Ai fost atât de atentă la mine, Lady Landsdowne? întrebă el, pe un ton scăzut, care ar fi fost necuviincios în orice împrejurări, cu atât mai mult în prezenţa feciorelnică a surorii ei. Crezi că mă cunoşti în toate aspectele?

Simţi că o sufocă un vârtej de aer arzător. Fusese cândva în deşert. Şi nu i se păruse atât de cald.

— Când vorbeşti, te rog să nu uiţi de inocenţa surorii mele.

— Nu sunt atât de inocentă, declară Gina.

Tillie se întoarse brusc, aruncându-i o privire de avertizare. Bărbaţii lăudau femeile neştiutoare atunci când venea vorba despre purtarea lor şi despre păcatele trupeşti. Mare păcat. Deşi era de înţeles. Deşi avea experienţă, nu găsea curajul să o ia pe Gina la o discuţie sinceră despre ce avea să se întâmple în noaptea nunţii.

— Eşti mai inocentă decât crezi probabil.

— Ştiu despre corpul bărbaţilor. Am văzut statui.

— Nu e deloc acelaşi lucru.

— Nu ştiu. Când l-am întâlnit prima dată pe Lord Rexton, mi l-am închipuit pozând pentru Michelangelo. Ar fi putut servi drept inspiraţie pentru David. Nu crezi?

— Nu! În niciun caz! Era îngrozită că Gina rostise asemenea prostii şi mai îngrozită pentru că îi trecuse, într-adevăr, prin cap exact acelaşi gând căruia îi dăduse glas sora ei. Tinerele doamne nu spun astfel de lucruri.

Nu era deloc de folos că Rexton râdea înfundat.

— Asta m-ar face cam bătrân, micuţo.

Fu izbită de gândul că avea un apelativ intim şi afectuos pentru Gina. Soră groaznică ce era, Tillie simţi o împunsătură în piept.

Gina făcu ochii mari.

— Ai poza nud pentru un pictor, milord?

— Gina, nu pune întrebări atât de personale, o mustră Tillie. Nu voia să-i fie invadată mintea de imagini cu Rexton în pielea goală. Nu voia. Nu. Nu. Îl vei face pe Excelenţa Sa să se răzgândească şi să nu te mai curteze.

— Lord Andrew mi-a spus că bărbaţilor le place puţină obrăznicie.

— Nu la o soţie! Îi aruncă o privire cruntă lui Rexton. Nu ar fi trebuit să îl laşi pe fratele tău singur cu ea.

— Mă îndoiesc că i-a făcut vreun rău.

— Deloc, interveni Gina. Nu am făcut decât să vorbim.

Slavă Cerului că veghease asupra ei, deşi se părea că subiectele despre care vorbiseră erau nepotrivite. Rexton părea să se bucure de acest schimb de replici mult prea mult. Trebuiau să plece înainte ca Gina să mai spună ceva nelalocul lui.

— Cred că mulţimea s-a risipit suficient. Ar trebui să plecăm.

Rexton se dădu înapoi, sugerând că Gina ar trebui să i-o ia înainte. Sora ei se îndreptă spre ieşirea acoperită de draperii. Tillie nu făcuse decât un pas, când el îi puse mâna pe braţ, oprind-o. Se întoarse spre el.

— Pentru orice femeie care ar întreba, aş poza nud, cu sau fără pictor.

Şi iată imaginile acelea blestemate pe care nu voia să le lase să-i asalteze mintea. Se încruntă spre el.

— Eşti incorigibil. În niciun caz genul de gentilom pe care îl vreau pentru sora mea.

Riposta îl trezi, şi se înclină uşor.

— Ai dreptate să mă mustri.

— Este cu adevărat inocentă, milord, şi ar trebui să fim amândoi recunoscători pentru asta.

Adunându-şi fustele, ieşi în hol. Gina îi aştepta. Când li se alătură, Rexton îi oferi braţul doar Ginei. Slavă Domnului, căci Tillie ar fi refuzat, ceea ce i-ar fi stânjenit pe amândoi! Dar nu voia să simtă braţul acela ferm, pentru că o făcea să se gândească la alte lucruri ferme. Continuă să înainteze. Când coborau scările, o auzi pe Gina spunând:

— Mi-a părut rău pentru fratele tău, milord. Dacă nu am fi fost noi, ar fi fost forţat să se uite singur la piesă. E foarte trist.

— Te asigur, domnişoară Hammersley, că nu l-ar fi deranjat.

Când ajunseră în foaier, Tillie spuse:

— Probabil se vede cu o actriţă, Gina.

— Chiar?

Aşteptă să o prindă sora ei din urmă şi spuse:

— Eşti un pic mai inocentă decât îţi dai seama, Gina.

— Imaginează-ţi poveştile pe care le-ar putea spune.

Da, Tillie era cât se poate de sigură că tânărul Greystone era cu femeia aceea pentru poveşti. Pe deasupra capului Ginei, Rexton întâlni privirea lui Tillie, iar ochii îi licăreau de amuzament. Deşi era nostim într-un fel, o îngrijora şi o distrăgea.

„Ai grijă cu inima ei, milord”.

Deveni mai serios, ca şi cum i-ar fi citit rugămintea din ochi. Ar fi trebuit să fie satisfăcută de faptul că era atât de atent la ea. În schimb, o făcu să-şi dea seama că nu mai reuşise niciodată să comunice atât de eficient cu un bărbat. Şi iată, o putea face cu ultimul bărbat cu care şi-ar fi dorit să o facă.

*

La naiba, avea nevoie de o femeie. După ce le duse pe doamne acasă, reuşi să stea în trăsură cinci minute înainte de a bate în plafon, semnalându-i vizitiului să oprească vehiculul. Când se opri, sări din el.

— Voi merge pe jos, Mick. Du-te acasă.

— Da, milord.

Fuseseră două femei în trăsura lui, însă nu îl chinuia decât parfumul uneia. Mirosul de lavandă şi orhidee îi asalta nările, îi stârnea dorinţele, îl făcea tare ca piatra. Trase adânc în piept aerul Londrei, care părea să-l ajute să-şi cureţe plămânii. Era ca şi cum parfumul ei se insinuase chiar în ţesătura hainelor lui, în esenţa pielii sale, făcându-şi culcuş acolo.

Lăsându-se dus încotro fi purtau paşii lungi, fără a şti unde, o blestemă pe Lady Landsdowne. Tillie tânjea să o întrezărească pe fata care fusese. Astăzi, ţinuse garda sus. Punea prinsoare pe jumătate din avere că, dacă ar fi pus-o

să descrie povestea care se desfăşurase pe scenă, nu ar fi putut. Bineînţeles, se putea preface, spunându-i orice – o poveste despre o prinţesă şi un pirat care se îndrăgostesc şi nu ar putea să o prindă, căci nu fusese atent decât la ea.

Şi acesta era motivul pentru care îi vibra trupul şi îl durea de dorinţă. Dorinţă care avea să rămână nesatisfăcută, căci, micşorând paşii, recunoscu că nu voia orice femeie – ci pe ea.

Ultimul lucru pe care trebuia să îl dorească, căci nu ea era cea care îi oferea acces la armăsar. Nu asupra ei trebuia să-şi reverse atenţia. Era o femeie fără valori morale, fără onoare, fără decenţă. Fără discreţie.

Îşi blestemă mădularul pentru nu îi păsa câtuşi de puţin de asta.

*

„Am nevoie de un bărbat”.

Nu-şi amintea să mai fi avut acel gând până atunci, dar, cum stătea în cămaşa de noapte pe fotoliul din dormitorul întunecat, cuvintele îi reverberară în minte.

„Am nevoie de un bărbat”.

Dar chiar dacă vorbele erau bune pentru o sirenă păcătoasă, ştia că nu era potrivit orice bărbat. Doar Rexton. Bărbatul superb şi fermecător, a cărui simplă prezenţă o încălzea şi o bulversa.

Se afla pe pământ de doar un sfert de secol şi trăia de parcă viaţa ei s-ar fi încheiat, izolată, de parcă ar fi putut infecta oamenii cu o boală stranie. Oricât de incomod ar fi fost să meargă la teatru, tot simţise un oarecare triumf. Supravieţuise. Voia mai multe seri la teatru, voia să interacţioneze mai mult cu lumea. Nu era posibil aici în Londra, dar, după ce Gina avea să-şi facă o situaţie, se putea întoarce la New York. Nu plănuise niciodată să stea aici. Amintirile erau prea neplăcute, la fel şi oamenii. Dar îi promisese tatălui ei că urma să aibă grijă ca Gina să fie fericită. Îi jurase mamei ei că avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să o vadă pe Gina căsătorită cu un gentilom cu

titlu.

Voia să o ajute pe Gina să găsească bărbatul potrivit pe care să îl ia în căsătorie. Nu voia nimic mai mult decât fericirea surorii ei. Rexton nu era potrivit. O ştia în adâncul inimii, dar ce putea invoca drept motiv? Ochii lui superbi? Faptul că, atunci când scânteiau de veselie, o făceau să vrea să râdă, deşi nu-şi mai amintea de ultima dată când o făcuse vreun bărbat să simtă altceva în afară de nefericire? Umerii lui largi care făceau femeile să vrea să se cuibărească la pieptul lui? Braţele lui puternice care te susţineau? Zâmbetul care îi înflorea cu uşurinţă pe buze, de parcă se pricepea să alunge necazurile?

Că observa răutăţile, chiar când nu erau îndreptate spre el? Că o apărase când ar fi putut-o lăsa să fie copleşită de umilinţă, aşa cum făcuse Downie? Deşi trebuia să admită că Downie nu o umilise în public. Dar o făcuse în intimitate.

Nu-şi putea imagina că Rexton şi-ar trata soţia altfel decât cu respect. Deşi îi cunoştea trecutul, nu i-l aruncase niciodată în faţă. O tratase cu deferenţă, ca şi când aşa se cuvenea. Chiar şi când spunea lucruri obraznice pe care nu ar fi trebuit să le spună, nu părea să îl poată vedea într-o lumină proastă. Ea era cea care trebuia mustrată, căci nu putea să scape de imaginea lui pozând nud.

Tocmai de aceea avea nevoie de un bărbat. În seara aceea. În momentul acela.

Deşi nu putea să fie sigură, nu se îndoia că ar fi un amant excepţional. Dacă o putea face să vibreze de dorinţă fără a o atinge măcar, cum ar fi dacă ar mângâia-o cu mâinile lui mari şi sigure? Ce senzaţii ar simţi dacă gura lui ar coborî de-a lungul gâtului ei? Dacă i-ar săruta sânul, care tânjea să fie atins cum nu mai tânjise vreodată?

I se întăriseră sfârcurile de dorinţă, de poftă. Şi era vina lui Rexton, naiba să-l ia! Nu se putea opri să nu se gândească la el, nu se putea opri să nu îşi închipuie plăcerea pe care i-ar aduce-o să-i ia buza de jos, plină, între dinţi şi să i-o tragă în gură, să-i dea drumul şi să-şi strecoare limba printre buzele lui desfăcute. Să-l audă

gemând şi să-i simtă murmurul din piept.

Îl blestemă şi îşi cuprinse sânii în palme, trecându-şi degetele mari peste perlele întărite care tânjeau după ceva ce nu le putea da. Era greşit, foarte greşit că avea aceste gânduri, că încuraja senzaţiile acestea, că se atingea senzual, imaginându-şi mâinile lui, limba şi gura lui oferindu-i plăcere în nenumărate feluri.

Nu era bine, nu era deloc bine că îşi ridica încet cămaşa de noapte, până când îi ajunse la şolduri şi simţi aerul rece alunecându-i pe pielea pe care nu o expunea niciodată. Îşi aşeză mâinile pe interiorul coapselor mătăsoase, făcând cercuri mici cu buricele degetelor. Nu mai făcuse niciodată asta, nu se mai atinsese niciodată. Chiar şi acum nu simţea că ea era cea care o făcea. Ci el. Marchizul de Rexton.

El era cel care trezea desfrânarea din ea, cel care o aţâţa, cel care o ispitea, cerându-i să ajungă la eliberare. Încet, şovăielnic, îşi desfăcu pliurile, surprinsă de fierbinţeală, de umezeală şi de carnea sensibilă peste care dădu. Nu mai fusese niciodată atât de îndrăzneaţă, dar nici nu mai tremurase de o nevoie atât de mare de a se elibera. Închise ochii şi îl văzu stând în faţa ei, fără cămaşă. Deşi nu-i mai văzuse niciodată pieptul gol, îşi imagina cât se poate de viu cum ar arăta. Superb. Cu carne fermă. Şi muşchii încordaţi.

Încet, se mângâie, apăsă şi încercui zona sensibilă. Şi-l imagina aşezându-se în genunchi…

Extazul veni rapid, cu forţă, ţipătul ei fiind un sunet neaşteptat pe care nu îl mai scosese niciodată. Îşi lăsă iute cămaşa de noapte în jos, simţind nevoia irepresibilă de a ascunde dovezile că în dormitorul ei se întâmplase ceva necuviincios, pe acel fotoliu.

Dumnezeule! În niciun caz nu putea fi o observatoare obiectivă, dat fiind că el pricinuise asemenea furtuni în interiorul ei.

Rolul de însoţitoare era de domeniul trecutului.

Capitolul 5

Toată lumea se aşteptase ca Rexton să participe la balul Lovingdon. Dar apariţia lui la evenimentul Ashebury atrase asupra lui câteva priviri surprinse, le făcu pe câteva mame să zâmbească bucuroase şi alte câteva doamne avură ocazia de a-i fi prezentate. Se folosi de prilej pentru a menţiona în treacăt în faţa mamelor că o găsea fermecătoare pe domnişoara Hammersley. Cu puţin noroc, cele care aveau fii necăsătoriţi aveau să-şi îndemne progeniturile spre ea, încercând să oprească aşa-zisele planuri ale lui Rexton de a o curta. Mai văzuse aşa ceva. Matroanele din înalta societate puteau învăţa generalii de armată câte ceva despre strategie atunci când era vorba să dividă şi să cucerească. Dacă ar fi făcut cu adevărat curte unei doamne, ar fi fost ceva mai discret, fiind preocupat să îi protejeze reputaţia, dar se grăbea să îşi împlinească datoria conform înţelegerii. Nu că nu i-ar fi plăcut compania Ginei. Dar se dădea peste cap străduindu-se să o împiedice pe sora ei să-i bântuie gândurile. Trupul lui nu suferise niciodată o dorinţă atât de puternică, neîmplinită, însă nu găsea niciun entuziasm pentru vreo altă femeie. Îi plăcea să se dueleze verbal cu ea, s-o tachineze cu sugestii necuviincioase. Îi plăcea cum riposta, cum îi sancţiona comportamentul deplasat. Şi, iată, se gândea din nou la ea, când ar fi trebuit să se concentreze asupra Ginei. Nu dăduse fuga la ea imediat, dar, după ce se îndepărtaseră mamele, se retrăsese în umbră, străduindu-se să îşi dea seama cine era acolo şi cine nu, cine ar fi fost o partidă bună pentru Gina. Cunoscând standardele înalte ale lui Lady Landsdowne, nu oricine era potrivit. Avea nevoie de cineva cu titlu, o avere decentă şi o reputaţie impecabilă. Cineva capabil să se îndrăgostească. Îi plăcea îndeajuns de Gina încât să îi pese de fericirea ei.

— Ce pui la cale, Rex?

Răsucindu-se pe călcâie, îşi arcui buzele într-un zâmbet sardonic înspre fosta domnişoară Minerva Dodger,

care frânsese o mulţime de inimi când se îndrăgostise de ducele de Ashebury scoţându-şi zestrea imensă de pe piaţa căsătoriilor. Pentru că o considera mai degrabă ca făcând parte din familie decât o simplă prietenă, petrecuse mult timp în compania ei de când tatăl ei şi mama lui fuseseră tovarăşi pe străzi şi ştia că-l cunoştea mai bine decât majoritatea şi se pricepea de minune să cântărească bărbaţii. Era unul dintre motivele pentru care vânătorii de zestre dăduseră greş lamentabil când o curtaseră.

— Habar n-am la ce te referi.

— Mincinosule! Caracterul ei direct era unul dintre motivele pentru care tinerii necăsătoriţi fuseseră mai interesaţi de banii ei decât de ea. Oricât de mult o plăcea, până şi lui i se părea că acest aspect al caracterului ei era iritant. Nu ai mai frecventat niciodată balurile mele.

— Însă continui să îmi trimiţi invitaţii, aşa că m-am gândit că e cazul să o fac.

Şi ştia că avea să participe şi Gina, căci Garrett Hammersley îi trimisese lui Rexton un bilet anunţându-l că urma să-şi însoţească nepoata la eveniment.

Mijindu-şi ochii, Minerva clătină subtil din cap.

— Nu, se întâmplă ceva. Am auzit zvonuri că ieşi cu domnişoara Hammersley.

El ridică inocent din sprâncene.

— Vine astă-seară?

— Ştii prea bine că da.

— Atunci, îţi voi da un nou subiect de bârfă, căci voi dansa cu ea. Poţi să confirmi că ea – şi nu balul tău des invocat – este motivul pentru care mă aflu aici.

Îi aruncă o privire aprigă, măsurându-l din cap până în picioare.

— De ce?

— Poftim?

— De ce te arăţi interesat de ea? Nu mi se pare că este genul tău.

— Este o fată încântătoare.

Îşi dădu seama prea târziu că o spusese prea defensiv, iar Minerva, care era mult prea pătrunzătoare,

profită de acest fapt. Strânse din buze dezaprobator.

— Încântătoare nu ţi se potriveşte.

— Şi tu ştii ce mi se potriveşte, nu-i aşa?

— E prea suavă şi prea blândă. Nu cred că e neapărat slabă, dar nici nu cred că îţi va riposta vreodată.

Spre deosebire de sora ei, care nu avea reţineri să îl pună la punct.

— Poate că-mi doresc o soţie supusă.

— Vei fi nefericit.

La naiba, bineînţeles că ar fi. Nu voia pe cineva care să îl privească de parcă ar fi fost Dumnezeu pe pământ. Nu voia o soţie care să nu îl provoace să fie mai bun, care să nu îi pună la îndoială faptele, atunci când era cazul.

— Pur şi simplu, testez cum e să faci curte.

— Ar putea fi rănită.

Ştia asta, şi tocmai acesta era motivul pentru care se străduia să fie atât de grijuliu. Trecuseră trei nopţi de când o însoţise la teatru, îi trimisese flori şi bomboane din nou, dar nu îşi putea atinge scopul dacă o ignora complet.

— Pentru Dumnezeu, Minerva, în timp ce ai stat aici şi m-ai luat la întrebări în legătură cu chestiuni care nu te privesc deloc, au abordat-o trei gentilomi. Săptămâna trecută, am fost singurul care a dansat cu ea. Atenţia mea faţă de ea îi face pe alţii să se întrebe ce piatră preţioasă ascunsă am descoperit.

— Aşadar, îi faci un favor?

— Într-un fel, da. Acum, ia-o din loc… Ştiu ce fac.

— De dragul ei, sper. Şi de-al tău. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu forţată să te bat pentru că nu te-ai dovedit sensibil la suferinţa unei lady.

Auzise zvonuri că avea un genunchi aprig, care putea culca bărbaţii la pământ.

— De ce nu mergi să îl deranjezi pe soţul tău?

Zâmbetul îi lumină privirea.

— Crede-mă, Ashe nu mă considera niciodată o pacoste.

— Bineînţeles că nu.

Era ridicol de îndrăgostit de ea. Deşi, Rexton trebuia

să recunoască, Minerva merita un asemenea devotament. Toate femeile meritau. Totuşi, nu avea să îl facă să se îndoiască de planul său.

Nu, Gina avea să facă asta chiar ea, cu zâmbetul strălucitor pe care i-l aruncă atunci când se apropie de ea, într-un moment în care se opri muzica. Dansase două dansuri, cu bărbaţi mai tineri decât el şi mai potriviţi pentru ea. Dar se ridicau aceştia la înălţimea standardelor exigente ale surorii ei? Aceasta era întrebarea. Ciudat că era mai interesat să-i facă pe plac contesei decât Ginei.

— Milord, ciripi ea.

Era nefiresc ca o femeie să fie mereu atât de fericită. Nu era firesc ca el să fie morocănos pentru că ea era veselă. Era supărat pe ea, dar Minerva avea dreptate: nu ar fi avut pace însurându-se cu cineva ca ea. Nu voia vrajbă, dar nici pe cineva cu care să fie întotdeauna de acord.

— Domnişoară Hammersley, mă întrebam dacă m-ai onora cu un dans.

— Aş fi încântată, milord, deşi carneţelul meu nu mai este la fel de gol ca ultima dată când m-ai invitat. Patru gentilomi s-au arătat interesaţi.

Întinse carneţelul care îi atârna de încheietură. Îşi scrise numele, spunând pe un ton cât mai nonşalant posibil:

— Nu am observat-o pe sora ta aici.

— Astă-seară mă însoţeşte servitoarea. Tillie mă însoţeşte într-un parc public sau la teatru, însă nu ar da buzna într-o casă particulară fără a fi invitată.

Bineînţeles că nu, şi nu ar fi fost invitată nici măcar de generoasa şi neconvenţionala ducesă de Ashebury, decât dacă ar fi rugat-o el. Îşi dorea să se fi gândit să o roage; pe de altă parte, nu îi plăcea gândul că ar fi asistat la toate acele priviri crunte şi replici tăioase îndreptate spre ea.

— Nu este tocmai corect, nu-i aşa?

El se întoarse spre tânără. Nu era de mirare că Minerva nu credea că s-ar potrivi. Întotdeauna avea să se gândească la ea ca un frate, văzând-o ca pe o soră pe care trebuia să o protejeze de ticăloşi şi destrăbălaţi.

— Ce spui, scumpo? întrebă el, dorindu-şi să nu fi

folosit un apelativ afectuos când ochii ei scânteiau de plăcere.

— Că nu este bine-venită, însă Downie, da.

Contele era acolo? Rexton se întreba dacă l-ar putea atrage în încăperea unde se jucau cărţi ca să îi uşureze din nou buzunarele.

— Îmi dau seama că divorţul este scandalos, dar şi el este divorţat.

El îi zâmbi compătimitor.

— E ceva mai mult decât un divorţ la mijloc.

— Dar a fost o bestie de soţ. Făcu ochii mari şi îşi apăsă mâna mică şi înmănuşată pe gură. Nu ar fi trebuit să spun asta. Tillie ar fi oripilată de cuvintele mele. Nu îl vorbeşte niciodată de rău.

Mânia care îl traversă îl făcu să vrea să lovească ceva – sau pe cineva.

— A lovit-o?

— Nu, din câte ştiu, dar există alte căi de a face pe cineva să se simtă prost sau nedemn, nu-i aşa? Cred că a fost umilită de faptul că şi-a făcut o părere atât de greşită despre el, acesta fiind motivul pentru care mă îndrumă. Ca să nu fac o greşeală similară. Adevărul este că oamenii pot ascunde multe lucruri, şi cum ai putea să ştii?

Că el îi ascundea adevăratul motiv pentru care îi acorda atenţie, de exemplu. La naiba cu toate! Probabil că gândurile lui vinovate i se reflectară pe faţă, căci ea întinse mâna şi i-o aşeză pe braţ, strângându-l uşor.

— Nu-ţi face griji. Am asigurat-o pe Tillie că intenţiile tale sunt onorabile.

Dacă nu avea grijă, ca să obţină calul, trebuia să se căsătorească cu fata. Îi aruncă un zâmbet sardonic.

— Te crede?

— Mă tem că nu, dar nu trebuie să te simţi jignit. Căsătoria cu Downie a învăţat-o un lucru: niciun bărbat nu este demn de încredere.

El mai puţin decât toţi, momentan. Fu recunoscător că începu muzica, astfel încât să nu trebuiască să zăbovească prea mult asupra acelui gând neliniştitor.

După ce-o conduse pe ringul de dans, o luă în braţe şi o învârti în jurul încăperii. Era graţioasă, dar bănuia că sora ei ar fi şi mai şi. Şi-o imagina zâmbindu-i. Nu ar trebui să îşi ridice privirea atât de mult, căci era cu câţiva centimetri mai înaltă decât Gina. Se părea că nu putea înceta să nu le compare.

— Fratele tău frecventează vreodată balurile? întrebă ea.

El se încruntă.

— Andrew? Clătină din cap. Aproape niciodată. Intenţionează să rămână celibatar pentru tot restul vieţii.

— Îţi displace că ai responsabilităţi, iar el nu? Că trebuie să te căsătoreşti?

— Pentru că nici nu se punea problema să nu mă căsătoresc, nu m-am gândit niciodată cu adevărat să duc o viaţă fără a fi însurat.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Multe mame mi-au spus că nu ar trebui să iau atenţiile tale în serios. Că nu te vei căsători niciodată cu o americancă.

Mamele ar fi trebuit să îşi îndemne fiii să o abordeze pe Gina, nu să o facă să se gândească la intenţiile lui.

— Recunosc că am preferat întotdeauna englezoaicele, dar asta nu înseamnă că nu pot fi cucerit de o americancă.

Râsetul răsună cristalin în jurul lor, şi se trezi întrebându-se e cum suna râsul surorii ei. La naiba, trebuia să se concentreze.

— Sunt atât de bucuroasă că Tillie a avut ocazia să vină la teatru cu noi. Nu sunt sigură că toţi bărbaţii o vor accepta aşa cum o accepţi tu.

— Eşti sora ei. Nu am pretenţia să mă alegi pe mine în detrimentul familiei.

— Eşti o raritate, milord.

— Mă flatezi, domnişoară Hammersley.

— Gina.

Muzica se opri.

— Mai dansezi cu mine înainte să se încheie seara?

întrebă ea.

— Desigur, o voi face. Ultimul dans.

Ca să le arate mamelor că nu ştiau despre ce vorbeau – deşi, de fapt, ştiau.

O conduse înapoi spre servitoare. Deşi avea chef să bea ceva tare şi să joace o partidă de cărţi, rămase în salonul cel mare, privind-o pe Gina de la distanţă şi străduindu-se să stabilească dacă vreun gentilom arăta vreun interes serios faţă de ea.

— Rexton.

Privi spre bărbatul care se apropiase.

— Hammersley.

— Vrei să mi te alături în grădină la un trabuc?

— Aş fi încântat.

Găsiră un loc îndepărtat de terasă, unde umbrele erau dese şi nu aveau cum să fie auziţi. Hammersley fu suficient de politicos încât să aştepte până când îşi aprinseră trabucurile şi traseră amândoi câteva fumuri, înainte de a spune:

— Mă aşteptam ca fata să danseze toate dansurile în seara asta. S-ar putea să îţi fi judecat greşit influenţa.

Poate că judecase greşit proasta reputaţie a nepoatei sale mai mari. Rexton trase aer în piept încet şi scoase fumul afară.

— Încă nu am terminat. Încă o ieşire sau două, încă un bal… este – nevoie de timp ca să găseşti gentilomul potrivit.

Deşi crezuse că avea să termine într-o săptămână, era cât se poate de bucuros să descopere că nu se întâmplase astfel.

Orice nouă scuză de a o vizita pe contesă era binevenită.

*

Tillie iubea mirosul de pământ reavăn. Sau aşa fusese până când începuse să îi amintească de Rexton. Nu ar fi trebuit să fie atât de nemulţumită de el. Reuşise într-o

săptămână să facă astfel încât Gina să fie acceptată, iar Tillie era recunoscătoare pentru asta. Sora ei se întorsese în paşi de vals acasă, la orele mici ale dimineţii, încântată că dansase aproape jumătate dintre dansuri. Apoi îl lăudase pe Rexton: cât de minunat arăta; cât de mult îi plăcuse să danseze cu el; cât de amabil, atent şi interesat de ea. Şi cât şi-ar fi dorit ca Tillie să fi fost acolo, să vadă şi să spună ce credea despre toate.

Se simţise vinovată că sezonul Ginei începuse fără prea mare tam-tam, în vreme ce Tillie dăduse buzna pe scenă ca o noutate care trebuia îmbrăţişată pur şi simplu pentru unicitatea ei. Era americancă, iar asta stârnea curiozitatea, era frumoasă, ceea ce o făcea acceptabilă pentru gentilomi, o moştenitoare care aducea cu sine o zestre imensă, ce avea să fie curmată de o avere incredibilă la moartea tatălui ei. Fusese la fel de înamorată de aristocraţie ca Gina. Ceea ce nu era în favoarea surorii sale, căci o făcea să fie oarbă la aspectele practice ale unei căsătorii cu un nobil. Ceea ce o făcea să creadă că Rexton era perfect.

Vorbise întruna despre calităţile lui, o oră întreagă, când se întorsese de la bal cu o seară în urmă. Era un dansator foarte graţios, şi era o încântare să conversezi cu el. Fusese foarte galant şi îi adusese o limonadă, avertizând-o cu privire la lordul cu care dansase. Gina speculă că o avertizase din gelozie. Tillie nu credea asta.

Nu era înamorat de Gina. Era cât se putea de sigură de asta. O, îi străluceau ochii când vorbea cu ea, dar nu se înfierbântau ca şi când ar fi vrut să o ia în braţe şi să o strângă. Avea un ton blând, dar nu îi şoptea obraznic, făcând-o pe Gina să chicotească. Dacă ar fi făcut-o, sora ei i-ar fi spus negreşit. Îi pomeni că, pe durata ultimului lor vals, vorbise despre vremea frumoasă. Făcuse aluzie la un picnic. Dar să vorbeşti despre vreme? Soarele, briza plăcută, ploaia care mai cădea din când în când? Nu era deloc o conversaţie flatantă.

Ar fi trebuit să-i complimenteze ochii, părul, rochia. Ar fi trebuit să sugereze că voia să-i scoată rochia cu pricina.

Înfipse hârleţul în pământ cu atâta forţă, că era aproape sigură că mănuşile nu aveau să o împiedice să facă băşici. Doar pentru că visa cum i-ar şopti răguşit la ureche, în detalii ispititoare, cum ar dezbrăca-o încet nu însemna că se cuvenea să facă la fel cu Gina. Biata Gina, nevinovată cum era, ar fi leşinat fără îndoială pe loc – la oricâte statui ar fi căscat ea ochii. Chiar şi acum, Tillie respira cu greu, asaltată de imaginile în care el îi scotea ciorapii, făcând-o să simtă valuri de căldură în tot corpul.

Când era vorba despre Gina, se purta ca un gentilom. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Tillie era să fie gentilom cu ea. Era interesat de sora ei. Nu ar trebui să se gândească la el deloc, altfel decât în contextul unei purtări care dovedea că avea să o iubească şi să ţină la Gina aşa cum dorea.

Cu coada ochiului, văzu o umbră mişcându-se şi ştiu – *ştiu* – a cui era, căci îi simţi privirea ca pe o mângâiere fizică. Părul de pe ceafă i se zbârli şi plăcerea o săgetă doar pentru că el era atât de aproape. Ce naiba se întâmpla cu ea? Învăţase pe pielea ei că bărbaţii aduceau dezamăgire. Chiar nu îşi dorea să cadă sub vraja altuia. Mai ales a acestuia, care părea să o răscolească fără să încerce măcar.

În ciuda fiorilor care o asediau, privi încet şi calm pe sub borul lat al pălăriei ei de grădinărit şi îl văzu pe marchizul de Rexton stând acolo, cu picioarele desfăcute, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei nave care se clătina pe valuri. Trebuia să-i fi dat pălăria majordomului, căci nu se vedea nicăieri, iar vântul îi răvăşea budele blonde. Ei îi venea să-şi scoată mănuşile, să-şi înfăşoare şuviţele acelea mătăsoase în jurul degetelor şi să nu le mai dea drumul. Niciodată în viaţa ei nu o mai chinuiseră asemenea gânduri deşănţate, şi părea că nu putea să le împiedice nicicum. Motiv pentru care, fără îndoială, tonul ei fu sec şi laconic:

— Milord, nu-mi amintesc să te fi invitat în grădină.

— Aşa este, Lady Landsdowne, nu m-ai invitat. Am venit să o vizitez pe sora ta, dar se pare că nu s-a trezit încă. L-am rugat pe majordom să mă îndrume spre tine, ca să îi pot lăsa un mesaj.

— Şi anume?

Avu îndrăzneala să se lase pe vine lângă ea, iar mirosul lui îl anihilă pe cel de pământ proaspăt. Era mai bogat, mai cald şi părea să o atingă în cele mai profunde puncte ale feminităţii ei. Nu putu să nu observe pantalonii strâmţi, coapsele ferme. Văzuse că era un călăreţ iscusit. Îşi imaginase coapsele acelea controlând calul, controlând-o pe ea. La naiba cu toate!

— Domnişoara Hammersley doarme întotdeauna până la o oră atât de târzie?

— Sora mea s-a întors de la bal spre dimineaţă, aşa că somnul ei este explicabil. Este puţin cam devreme pentru o vizită de curtoazie, îl mustră ea.

El zâmbi larg, ca şi când ar fi fost amuzat de mustrarea ei. Ea nu voia să îl facă să zâmbească, să râdă sau să fie încântat. Asta ar fi onoarea şi bucuria Ginei.

— Dacă tot ieşisem la plimbare, mi s-a părut că nu ar fi o problemă să trec pe aici. Privirea lui se îndreptă spre mâna ei care strângea hârleţul, ca şi când ar fi fost singurul lucru care o ţinea pe loc. Nu am mai cunoscut nicio lady care să lucreze în grădină.

— Grădinarul se ocupă de aproape tot. Peticul acesta este un capriciu de-al meu. Nu are nicio logică ceea ce plantez, şi se pare că am mai mult noroc cu buruienile decât cu florile, dar prefer grădinăritul lucrului de mână. De ce spusese asta? Ce îi păsa lui?

— Nu ai venit la bal aseară.

— Nu am fost invitată.

O privi ca şi când ar fi fost un puzzle din care lipsea o piesă.

— Ai fi venit dacă ai fi fost?

Sincer, nu ştia. O parte din ea nu voia să fie timorată, voia să participe îmbrăcată într-o rochie roşie strălucitoare, astfel încât să nu poată fi trecută cu vederea. O parte din ea voia să ţină capul sus, înfruntând privirile celor din jur.

— Nu văd de ce-am face speculaţii. Nu voi fi invitată la vreun bal.

— Îmi subestimezi influenţa.

Spuse cuvintele cu simplitate, fără să se laude. Îl plăcea pentru asta, dându-şi seama că era un bărbat într-atât de conştient de influenţa lui, încât nu era nevoie să se laude cu ea, nu trebuia să se împăuneze. Era ce era şi gata.

— Poate că nu ai observat la teatru, dar oamenii sunt stânjeniţi în prezenţa mea.

— Eu nu am fost.

Tonul lui relaxat o făcu să-şi dorească să îl şi cunoscut înainte să-l întâlnească pe Downie, înainte ca Rexton să devină interesat de Gina.

— Prezenţa mea nu i-ar face bine Ginei.

O cercetă, îi cercetă florile, albina care bâzâia în jurul lor polenizând. Şi se trezi întrebându-se dacă el polenizase vreodată pe cineva. Nu auzise să aibă copii din flori. Ar fi pus prinsoare pe averea ei că nu era virgin, însă nu auzise vreun zvon care să vorbească despre aventurile lui. Ceea ce însemna că era foarte discret, că amantele sale nu aveau să fie descoperite niciodată. De ce naiba îi zbura mintea numai la sex?

— Îţi iubeşti sora foarte mult, spuse el în cele din urmă.

— Bineînţeles. Aş face orice să o văd fericită. Ba chiar aş sta departe de tine. Nu ai face la fel pentru sora ta?

El râse înfundat.

— Nu trebuie să o fac. Este treaba lui Lovingdon, şi se pare că excelează la asta.

— Şi dacă nu ar face-o?

El se întunecă. Lui Tillie nu îi plăcea felul în care se plimba privirea lui pe chipul ei, ca şi când ar fi putut citi fiecare moment nefericit din viaţa ei în ridurile care nu fuseseră acolo în ziua în care se căsătorise.

— L-aş bate până l-aş lăsa lat.

— Atunci, este foarte norocoasă sora ta. Nu intenţionase să o apuce pe această cale sau să aibă această conversaţie. Dacă-mi dai mesajul pentru Gina, mă voi asigura că va ajunge la ea.

— Mai întâi o întrebare. Ştii dacă a fost vreodată la Dragonii îngemănaţi?

— Nu a fost, nu. Am auzit că este un loc fascinant.

— Este. Mă gândeam să o duc acolo la cină în seara asta. Voi trece la şapte. Dacă nu este interesată, nicio grijă. Mă voi duce fără ea.

— Sunt sigură că te va însoţi. Îi plac experienţele noi.

— Iar ţie… îţi plac experienţele noi?

Întrebarea era plină de aluzii. Le îndepărtă. Nu erau decât în mintea ei. Nu ar risca să o insulte când era interesat de Gina. Atunci, de ce întreba întruna despre preferinţele ei? Ar trebui să spună ce avea de spus şi să îşi vadă de drum. Iar ea ar trebui să răspundă la întrebare şi să nu vadă mai mult decât era de văzut.

— Evident, când eram mai tânără, se putea spune asta despre mine. La urma urmelor, m-am sărutat cu un lacheu.

Nu ştia de ce o spusese, de ce simţise nevoia să îi reamintească de reputaţia ei.

— Atunci, curiozitatea este cea care te-a îndemnat să acţionezi?

— Printre alte lucruri.

Întinzând mâna, îşi aşeză palma peste a ei, care strângea unealta de grădinărit. Purtau mănuşi amândoi, însă era ca şi cum mâinile lor nu erau separate de o barieră de piele.

— Strangulezi biata lopată.

Nu voia decât să pufnească, dar sunetul care ieşi era unul dispreţuitor.

— Este un hârleţ. Să înţeleg că nu te ocupi de grădinărit.

— Nu este punctul meu forte să creez frumuseţe.

Sugera că micul ei petic de pământ i se părea frumos? Ceea ce făcuse îi aducea plăcere, dar nu prea băgase nimeni în seamă efortul ei. Se uită ţintă la el vreme îndelungată, minunându-se că îi ţinea încă mâna, ca şi când ar fi ezitat să-i dea drumul.

Avea să ţină şi mâna Ginei cu aceeaşi grijă, dându-i putere? Avea să o privească în ochi momente îndelungate, ca şi când s-ar fi pierdut în adâncurile lor?

Ar observa Gina genele lungi şi drepte şi nuanţa lor arămie? Ar vedea cercul albastru-închis din jurul irisului azuriu? Ar tânji să întindă mâna să îi îndepărteze buclele ondulate de pe frunte? Ar aprecia dreptul de a o face? Ar dispărea toate sunetele din jurul ei până când nu i-ar mai auzi decât respiraţia, aşteptând ca timbrul aspru al vocii lui să îi aducă liniştea?

Îşi iubea sora nespus, dar erau momente când era cam superficială, când nu părea să aprecieze tot ce avea, tot ce era al ei. L-ar aprecia pe acest bărbat?

— Ar trebui să nu mai strângi atât de tare, căci te va durea mâna.

Nu-i plăcea să i se poruncească, dar cuvintele lui erau mai degrabă un îndemn decât o comandă, ca şi când i-ar fi păsat cu adevărat de orice disconfort pe care l-ar fi putut suferi. Nu voia să îl considere demn de sora ei, dar îi venea greu să nu recunoască faptul că ar putea să fie într-adevăr o partidă nemaipomenită.

— Vei pune dorinţele ei înaintea dorinţelor tale? se auzi întrebând cu o voce care nu suna tocmai ca a ei, părând găunoasă, de parcă ar fi venit de la o distanţă considerabilă, printr-un tunel lung.

El îşi desfăcu degetele încet de pe mâna ei, şi Tillie simţi că absenţa atingerii lui o durea.

— Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a mă asigura că este fericită.

— Are nevoie de mai mult decât bomboane de ciocolată, teatru şi valsuri.

— De aceea am invitat-o la cină.

Îşi îndreptă trupul acela lung, zvelt şi minunat, care îi invada ei visele necontenit. Pentru moment, aproape că îşi dădu voie să creadă că ar trebui să o încurajeze pe Gina să îi accepte avansurile, însă ceva nu-i dădea pace. Poate că nu erau decât dorinţele şi nevoile ei.

Stând acolo, îşi trase repede mănuşile, ca şi cum îl supăraseră cu ceva.

— Apropo, invitaţia te include şi pe tine. Se va simţi mai bine dacă eşti prezentă şi tu, aşa că nu o dezamăgi.

Înainte să apuce să-i spună că nu era interesată să îi însoţească, el se îndepărtă. Era cât pe ce să alerge după el pentru a-l anunţa că nu îi putea porunci în felul acela. Dar nu voia să înceapă o discuţie în contradictoriu, care l-ar putea face să îşi retragă invitaţia. Chiar dacă gândul că avea să iasă din nou în public o făcea să intre în panică, nu putea nega că era curioasă în privinţa clubului privat la care mergea elita londoneză.

Înfigând hârleţul în pământ, blestemă că se minţea, căci, spre marea ei ruşine, aştepta cu nerăbdare să petreacă încă o seară în compania lui.

*

„Vei pune dorinţele ei înaintea dorinţelor tale?”

Întins pe un fotoliu din biblioteca tatălui său, Rexton se trezi întrebându-se: Landsdowne nu făcuse asta pentru soţia sa? Nu îi pusese dorinţele pe primul loc? De fiecare dată când era în compania contesei, i se trezea dorinţa de a şti mai mult despre ea: despre viaţa ei de dinainte de căsătorie, din timpul acesteia şi de după. Îşi petrecuse întotdeauna timpul având grijă de flori? Ce alte pasiuni mai avea? Părăsea vreodată locuinţa sau era o prinţesă închisă în turn?

— Este un risc destul de mare, spuse tatăl său.

HI încuviinţă din cap. O dată pe săptămână, îl vizita pentru a discuta despre starea moşiilor lor, despre veniturile pe care le aduceau, despre cum să se diversifice şi cum să-şi asigure profiturile. Din ce în ce mai mult, ducele îi încredinţa frâiele. Îi plăcea provocarea…

Îi plăcea provocarea adusă de Lady Landsdowne. Nu îi dăduse răgaz să refuze invitaţia, şi bănuia că o iritase plecând. Era pe jumătate surprins că nu dăduse fuga după el pocnindu-l peste cap cu hârleţul. Fusese nesăbuit să-i ia mâna, nedorind să-i dea drumul. Dacă nu s-ar fi gândit că ar obiecta, i-ar fi scos mănuşa… apoi pe a lui.

— Andrew are nevoie de mai mulţi bani, spuse tatăl său pe un ton neutru.

— Desigur.

Piele pe piele. A ei ar fi netedă ca mătasea. Nu avea absolut nicio îndoială.

Avea să-i vadă degetele lungi şi subţiri la cină. Dacă ar putea găsi o cale să le atingă din greşeală…

— Mă gândeam la zece mii pe lună.

— Rezonabil.

Poate că trebuia să-i spună adevărul, să recunoască faptul că era mai interesat de ea decât de cină, că Lady Landsdowne îi ocupa gândurile în cea mai mare parte a zilei şi în fiecare noapte.

— Dăm faliment până la finalul anului.

Încuviinţând din cap, bătu darabana pe braţul scaunului.

Deşi, dacă îi spunea adevărul, s-ar putea să îl alunge, pentru că o păcălise, şi nu numai că ar pierde şansa de a obţine armăsarul, dar ar pierde-o şi pe contesă. Merita riscul de a pierde calul pentru a o câştiga pe ea? Dar cum ar putea să aibă o femeie cu reputaţia ei?

— Rex?

Nu mai auzise tonul acela de când era la şcoală. Îl smulse din reverie şi îşi îndreptă atenţia spre tatăl său.

— Da?

— Ideea că vom da faliment nu te deranjează?

Privi în jur la canapelele şi la rafturile pline cu cărţi.

— Cine dă faliment?

— Am spus că noi.

De ce credea tatăl său aşa ceva?

— Suntem solvabili. Veniturile moşiilor au scăzut puţin, dar avem alte afaceri. Stăm foarte bine.

— Şi cum rămâne cu renta lunară de zece mii de lire sterline a lui Andrew?

Era dar că nu fusese atât de atent pe cât crezuse. Lady Landsdowne îi afecta toate aspectele vieţii.

— Nu aş fi niciodată de acord cu suma aceasta. Este ridicol. Ca să nu mai spun că ar fi o risipă de bani necugetată. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Andrew ar risipi-o. Nu este complet iresponsabil, dar nu şi-a găsit un

scop în viaţă.

Era cu un an mai mic decât Rexton, dar nu i se ceruse niciodată să facă nimic altceva decât să ducă o viaţă de gentilom – ca majoritatea celor care veneau după întâiul născut.

Tatăl său se lăsă pe speteaza scaunului de piele.

— Am aruncat afirmaţii ridicole, şi ai fost de acord cu toate. Nu ai ascultat nicio vorbă din ce am spus, nu-i aşa?

Era stânjenit să recunoască.

— Nu tocmai, nu. Dar am cercetat cu atenţie registrele şi rapoartele. Sunt convins că ne descurcăm bine. Întâlnirea de mâine cu administratorii moşiei nu mă îngrijorează deloc.

— Ce te îngrijorează? De ce eşti atât de distras? De obicei îmi acorzi întreaga atenţie.

Într-adevăr, de ce? Nu-i putea spune adevărul, ştiind că ar obiecta. Muncise al naibii de mult întreaga sa viaţă pentru a se asigura că nu avea să-şi dezamăgească părinţii.

— Ţi-ai dorit vreodată ceva atât de tare încât să foloseşti mijloace îndoielnice pentru a-l obţine?

— Ai trişat din nou la cărţi când ai jucat cu sora ta?

Râse înfundat. Dacă ar fi fost atât de inocent. Era nedrept faţă de fată să îi acorde atenţie, având în vedere că intenţiile sale nu erau serioase? Poate că ar trebui să recunoască pur şi simplu adevărul. Da, Lady Landsdowne ar cădea cu siguranţă în braţele lui atunci.

— Ce te-a făcut să te hotărăşti să o curtezi pe mama?

Tatăl său păru oarecum surprins de idee, ca şi când nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

— Sunt cât se poate de sigur că nu am curtat-o cu adevărat vreodată. Nu cum se cuvine, în orice caz. Pur şi simplu, părea că drumurile noastre se intersectau ocazional, iar, când se întâmpla asta… Ridică dintr-un umăr. Am profitat. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama că o iubeam.

Privi din nou spre Rexton, dar acesta nu ştia cât vedea tatăl său. De o bună bucată de vreme, vederea lui se deteriora. Era aproape orb acum.

— Ai întâlnit pe cineva la care ţii?

— Nu ştiu ce simt pentru ea exact. Mă tulbură. Mă intrigă. Ştiu că nu ne-am potrivi. Nu are niciuna dintre calităţile pe care le caut la o soţie.

— În ceea ce mă priveşte, nici mama ta nu le avea. Dar avea toate calităţile pe care le puteam iubi. În cele din urmă, faptul acesta a avut câştig de cauză.

— Nu o iubesc. Nici măcar nu ştiu dacă o plac.

— La ce te refereai când ai pomenit despre mijloace îndoielnice? Are legătură cu ea?

— Nu, ea nu are nimic de-a face cu asta.

Problema era că existau prea multe lucruri cu care ea *avea* de-a face.

Capitolul 6

În seara aceea avea să fie o însoţitoare respectabilă. Avea să rămână neobservată, privind şi făcând o listă mentală pentru a vedea dacă Rexton era potrivit sau nu. Ca să o descurajeze pe Gina să nu se îndrăgostească de el, Tillie avea nevoie de exemple specifice. Şi, dacă aproba căsătoria, avea nevoie să îşi întipărească în minte mostre de comportament exemplar din partea lui, astfel încât să se poată chinui cu imaginile dragostei lui faţă de sora ei, astfel încât să-şi scoată din cap fanteziile acelea îngrozitoare cu el făcându-i lucruri necuviincioase, care o torturau toată noaptea. Nu mai dormea bine de când bărbatul acesta nenorocit intrase în vieţile lor.

Ieşi în hol…

Ţipătul o făcu să se sperie de moarte şi inima începu să-i bată nebuneşte.

— Ce ţi-ai făcut? strigă Gina. Expresia îngrozită de pe chipul ei de obicei vesel îi dădu de ştire lui Tillie că îşi atinsese ţelul de a se asigura că niciun bărbat nu urma a o găsi câtuşi de puţin atrăgătoare. Dacă Rexton o ignora complet, poate că avea să înceteze să mai aibă fluturaşii

aceia în stomac, care nu mai conteneau, ori de câte ori se afla în preajma ei. Semeni cu un strigoi.

— Nu poate fi atât de rău, totuşi.

Avea o rochie neagră, închisă până la bărbie şi până la încheieturi. Servitoarea îi strânsese părul într-un coc sever care îi întindea pielea, scoţându-i în evidenţă pometii înalţi ce îi dominau faţa.

— Cel puţin cu cineva îndoliat.

Trase fără vlagă de mănuşile negre. Erau atât de strâmte, încât nu se clintiră.

— Aşa cum ar trebui să fie o însoţitoare cumsecade.

— Nu se poate aşa.

Trecând pe lângă ea, Gina dădu buzna în dormitorul lui Tillie.

Dându-şi ochii peste cap, o urmă. Sora ei era în faţa şifonierului, scoţând rochie după rochie şi aruncându-le la loc de parcă ar fi jignit-o.

— Gina, însoţitoarea nu trebuie să atragă atenţia. La teatru am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să mă îmbrac mai puţin izbitor, astfel încât să fiu trecută cu vederea. Când mă observă, oamenii nu fac decât să îşi dea seama că suntem înrudite, ceea ce nu e deloc bine pentru tine.

— Dar mergem la Dragonii îngemănaţi, şi, deşi nu am fost niciodată, am auzit oameni vorbind despre locul acesta. Trebuie să porţi cele mai bune haine. Ridicând o rochie de culoarea prunei, făcu o piruetă cu ea. Mai ales dacă vrei să primeşti invitaţia de a deveni membră.

— De ce aş dori aşa ceva?

— Ca să ai ceva de făcut seara, în afară de a bântui pe-aici.

— Îmi place să bântui pe-aici.

Era o minciună. Îşi dorise casa pentru că Downie o îndrăgise foarte mult. Voise să îi ia ceva preţios, pentru că şi el făcuse acelaşi lucru în privinţa ei. Deşi conacul era în familia contelui de peste un secol, nu era inclus în titlu, şi fusese dispus să se despartă de el pentru o sumă substanţială, spre groaza mamei lui. La vremea aceea, Tillie fusese satisfăcută de reacţia ei. Deşi, privind retrospectiv,

se temea că fusese meschină.

În plus, după cum am pomenit, însoţitoarea nu trebuie să fie observată.

— E bine, vei fi observată cu *asta.* Şi nu va fi deloc bine. Dacă nu vrei să atragi atenţia, atunci trebuie să te pierzi în mulţime. Îi aruncă rochia pe pat. Asta se potriveşte. Cheamă servitoarea şi pune-o să-ţi facă iute ceva la păr. locul acela te face să arăţi de parcă nu ai mai mâncat de un an.

— Nu este atât de sever.

— Este groaznic.

Cu atât mai bine atunci. Nu urma să-şi imagineze că simţea privirea lui Rexton măsurând-o pentru că avea să poată sta liniştită că nici măcar nu urma să o privească.

— Gina, scumpo, nu este important ce port. Atenţia lui Rexton va fi asupra ta, cum ar trebui să fie…

— Aşadar, ai observat că se uită la tine.

Era uluită de acea afirmaţie. Şi-o imaginase, dar de vină era lascivitatea ei care ieşea la iveală.

— Nu mă poate ignora complet fără să fie nepoliticos.

— Poate, spuse Gina cu nonşalanţă. Cu toate acestea, îndoiala mea este un motiv în plus pentru care ar trebui să arăţi cât se poate de bine. Dacă îi fug ochii, atunci nu este cineva pe care îl doresc, nu-i aşa? Fă pe uşuratica în seara asta. Haide să îi testăm devotamentul faţă de mine. Cazinoul este perfect, căci oamenii nu se poartă exemplar acolo, nu-i aşa? Toată lumea îşi face de cap, aşa că poţi fi subtilă şi nu se va vedea ce faci. Nu vreau să încerci să mi-l furi, căci nu pot concura cu tine.

— Nu fi prostuţă! Nu sunt în competiţie cu tine. Eşti drăguţă, tânără, entuziastă. Eşti extrem de amuzantă, în vreme ce eu prefer liniştea şi solitudinea.

— Ei bine, nu vei avea parte de ele astă-seară. Sunt sigură. Nu ţinând cont de ce am auzit despre club. Acum, pregăteşte-te pentru o seară incitantă şi plină de aventură.

Tillie clătină din cap.

— Nu am timp să mă schimb. Va sosi dintr-o clipă în alta…

— Îl voi ţine de vorbă în salon. Nu e ca şi cum trebuie să ajungem la oră fixă. Sosim când sosim.

Tillie trebuia să admită că Gina avea dreptate: Rexton trebuia testat. Nu avea să se dea în stambă, dar clubul urma să fie locul perfect pentru a observa toate nuanţele caracterului viitorului duce. Cât bea. Cât juca. Era necugetat sau disciplinat? Cât de atent avea să fie la ea dacă urma să se poarte după cum sugerase sora ei: făcând-o oarecum pe uşuratica.

— Bine, dar asigură-te că te însoţeşte servitoarea în salon. Nu am încredere că Rexton nu va profita.

Gina era radioasă.

— Splendid! Deşi, îndrăznesc să spun, nu m-ar deranja dacă ar profita. Este magnific de delicios.

Gelozia care o săgetă pe Tillie la gândul că Rexton ar putea-o săruta pe sora ei o luă prin surprindere, făcând-o să simtă o durere intensă în pântec, care aproape că o făcu să geamă. Reacţia era inadecvată, ruşinoasă. Gina era vădit îndrăgostită de marchiz. Tillie trebuia să-şi potolească interesul faţă de el şi gândurile deplasate.

— Poate că ar trebui să te însoţească servitoarea şi *Griggs* în salon, spuse ea apăsat.

Gina nu făcu decât să râdă.

— Nu-ţi face griji. Nu-l voi lăsa să calce pe de lături. Nu voi fi forţată să mă căsătoresc.

— Bravo ţie!

De îndată ce Gina părăsi încăperea, Tillie îşi cheamă servitoarea. Cât de diferită ar fi fost viaţa ei acum dacă i-ar fi atras cineva atenţia asupra defectelor lui Downie. Privi spre rochia de culoarea prunei. Nu era potrivită. Dacă ispita era scopul, trebuia să poarte roşu.

*

Lui Rexton nu-i prea plăcu dezamăgirea care îl lovi când intră în Landsdowne Court, descoperind-o pe Gina aşteptându-l cu servitoarea ei, şi nu cu contesa. Îi respinsese invitaţia. Ar fi trebuit să fie uşurat, căci trebuia

să-şi concentreze atenţia asupra încercării de a-i găsi domnişoarei Hammersley, care era pregătită pentru măritiş, un gentilom potrivit.

Îi plăcu şi mai puţin uşurarea care îl invadă când domnişoara pe care se presupunea că o curta îi ceru scuze pentru întârzierea surorii ei şi se oferi să-i ţină companie în salon, sub supravegherea servitoarei, în timp ce o aşteptau să apară. Nu-i plăcea că era atras de Lady Landsdowne, nu-i plăcea că îi bântuia nopţile, că se gândea la ea mai mult decât era folositor sau că acele gânduri implicau de obicei activităţi indecente şi lascive, pe aşternuturi de satin, la adăpostul nopţii.

Deşi Gina îl invitase să stea jos, era încordat cum nu mai fusese vreodată. Avea nevoie să se plimbe, să călărească sau să boxeze. În schimb, se proţăpi lângă şemineu, de parcă ar fi trebuit apărat şi s-ar fi putut aprinde spontan în orice moment dacă nu stătea el de pază. Amăgirea îl făcea să fie agitat, căci tânăra îl privea de parcă ar fi fost răspunsul la toate visurile pe care le avusese vreodată. Era o partidă bună. Ştia asta. Cu titlu, bogat, influent. Era genul în căutarea căruia dădeau buzna în Anglia moştenitoarele americance. Îşi pierduse câţiva prieteni care cedaseră farmecelor lor. Cât despre el, prefera trandafirul englezesc, şi, când avea să vină vremea să îşi caute soţie, intenţiona să-şi aleagă o femeie care înţelegea ce înseamnă comportamentul cuviincios şi evita scandalul.

Exact în momentul în care îi trecu prin minte acel gând, ştiu că nu o judeca pe Gina corect, zugrăvind-o într-o lumină care îi aparţinea de drept surorii ei. Gina nu făcuse nimic care să merite dezaprobarea lui. Nu o putea învinovăţi că îşi dorea un lord englez, când atât de mulţi erau idolatrizaţi pentru manierele lor impecabile şi pentru originea aleasă. Cunoştea câţiva americani şi, deşi îi făcea plăcere să se afle în compania lor, nu putea nega că erau necizelaţi. Unchiul ei era un exemplu grăitor. Muncea mult, bea mult şi petrecea pe măsură. În mod ironic, când venea vorba despre nepoatele sale, voia ca lucrurile să fie lejere. Lăsa un alt gentilom să facă acţiunile necesare pentru a-şi

vedea nepoata căsătorită. În schimbul preţului unui armăsar, Rexton fusese dispus să o facă. Era încă dispus. Îşi dorea doar ca fata să nu pară mereu atât de încântată la vederea lui.

— Îţi pot oferi ceva de băut, milord? întrebă ea suav, iar el ştia că sora ei ar fi turnat deja whisky-ul şi i-ar fi pus paharul în mână.

Ar fi băut şi ea, nedesprinzându-şi privirea de la el în timp ce sorbea din băutură, provocându-l să găsească ceva de reproşat în acţiunile ei.

— Nu, mulţumesc.

— Simt sigură că Tillie nu o să mai întârzie mult.

— Nu trebuie să ajungem la o anumită oră.

— Asta am spus şi eu când şi-a manifestat grija că va trebui să stăm după ea.

— Şi-a făcut griji?

Bineînţeles. Nu era preocupată de el neapărat, ci pur şi simplu de faptul că nu era politicos să nu fie gata la timp.

— Nu-i place să deranjeze.

Atunci, nu ar fi trebuit să aibă o aventură în public cu un servitor. Deşi trebuia să se întrebe: dacă ar fi fost căsătorită cu el, ar fi călcat pe de lături? Avea puterea de a asigura fericirea şi satisfacţia unei femei ca ea, făcând-o să-i rămână alături? Era ciudat să îşi dea seama că ar fi acceptat provocarea.

— Cred că se temea că întârzierea ei îţi va afecta opinia despre mine, spuse Gina.

— Nu am obiceiul să judec oamenii după relaţiile lor familiale.

Ea se îmbujoră, iar el îşi imagină că, pe obrajii surorii ei, nuanţa ar fi fost mai închisă şi mai intensă. Brusc, îşi dorea să o vadă pe Lady Landsdowne roşind, întrebându-se dacă roşeaţa i-ar acoperi întreaga piele. Oare era capabilă să roşească?

— Evident, milord. Altfel, nu mi-ai fi acordat deloc atenţie. Majoritatea bărbaţilor nu sunt la fel de deschişi. M-au considerat nepotrivită încă dinainte de a participa la primul meu bal.

Dacă i-ar fi spus adevărul – că îi acorda atenţie din pricina unui armăsar pe care voia să-l împerecheze –, i-ar fi ştirbit stima de sine pe care o mai avea. Se blestemă şi îl blestemă şi pe unchiul ei. Urma a se trezi căsătorit cu fata aceasta dacă nu înceta cu obsesia de a se afla în compania lui Lady Landsdowne şi nu începea să caute serios.

Nu se străduise prea mult deoarece Gina îi permitea să aibă acces la contesă. Ar fi aceasta deschisă la atenţiile lui dacă nu ar curta-o pe sora ei?

— Cred că atitudinea gentilomilor se schimbă. Ai avut parte de destul de multă atenţie la bal aseară.

Ea îşi flutură genele spre el.

— Te-a făcut să fii gelos?

Absolut deloc, dar nu putea să-i mărturisească asta. Înainte să apuce să răspundă cu un flirt inocent, care nici nu confirma, nici nu nega că fusese gelos, în salon apăru contesa, plutind într-o mare mătăsoasă de tafta şi satin roşu, lăsându-l fără respiraţie, captându-i raţiunea şi atenţia. Nu mai vedea nimic altceva în jur. În încăpere nu rămăseseră decât ei doi. Şi înainte se gândise că era frumoasă, în momentul acela, îşi dădu seama că trebuia să se inventeze un nou cuvânt pentru a o descrie, deoarece niciun epitet din vocabularul lui nu era suficient. Era mai mult decât izbitoare, mai mult decât superbă.

— Iertaţi-mi întârzierea, spuse ea nonşalant, ca şi când habar nu ar fi avut de uşurinţa cu care putea reduce un bărbat la tăcere.

Avea să-i ierte întârzierea, avea să îi ierte orice. Avea să o aştepte până la sfârşitul timpului.

La dracu'! Ce se întâmpla cu el? Se îmbrăcase pentru a seduce. Era o femeie care îngenunchease un conte, iar apoi un nenorocit de lacheu. Cine ştie câţi alţi bărbaţi mai urmaseră? Ştia de ce era în stare, îl testa, îi testa devotamentul faţă de sora ei. Dacă voia armăsarul, trebuia să o ignore, să şi-o imagineze îmbrăcată în veşminte anoste de văduvă. Cel puţin în seara aceea, cel puţin până îndruma fata spre altcineva.

— Nicio grijă, cea care mă interesează a fost aici. Asta

e tot ce contează pentru mine.

Rostise cuvintele stăpân pe sine. Poate că trebuia să se gândească la actorie. Se forţă să pornească spre Gina, zâmbi şi îi oferi braţul.

— Mergem?

Un moment păru confuză de atenţia lui. Apoi zâmbi radioasă.

— Da, desigur. De-abia aştept să luăm cina.

— Cina nu este decât începutul, o asigură el. Va fi o noapte în care ne vom bucura de vicii.

Când trecu pe lângă Lady Landsdowne, parfumul ei de lavandă şi orhidee îl învălui şi îşi dădu seama cu limpezime că nu avea să îşi poată satisface toate viciile. Ştia deja că fusese o greşeală să insiste să îi însoţească, însă nu găsea puterea de a o regreta.

*

Era puţin spus că sala de la Dragonii îngemănaţi era opulentă. Folosiseră uşa care le îngăduise să intre fără să traverseze sala de jocuri. Când Gina îşi manifestă dezamăgirea că nu văzuse aspectele mai interesante ale clubului, Rexton râsese, promiţându-i că „toate la vremea lor”.

Tillie nu era încântată de faptul ca râsul lui satisfăcut o făcea să simtă valuri de plăcere, ca şi când sunetul îi era destinat doar ei, când, de fapt, adevărul era că ţinta era sora ei, nimeni altcineva. Chelnerul îi conduse la o masă acoperită cu o faţă de masă albă din centrul sălii. Ceea ce o surprinse. Se aşteptase la ceva mai intim şi mai discret, un loc unde puteau flirta în secret, dar, având în vedere că era şi ea prezentă, marchizul nu putea să facă prea multe, astfel că poate că nu voia decât ca lumea să o vadă pe doamna încântătoare de la braţul lui.

Cel puţin aceasta era impresia ei. Defila cu Gina ca şi când ar fi fost un trofeu pe care îl câştigase la un târg. Ştia că nu era corect cum îl judeca. El făcea totul cum se cuvenea, purtându-se aşa cum trebuia. Nu avea ce să îi

reproşeze. Şi totuşi, o făcea.

Candelabrele superbe de cristal care atârnau de tavanul boltit nu dădeau prea multă lumină. În centrul mesei ardea o lumânare înaltă, şi trebuia să privească peste flacără pentru a-l vedea, căci stătea vizavi de ea. Gina şedea între ei. Rexton se întorsese spre sora ei, aplecându-se ca şi când i s-ar fi părut că discursul ei despre Jane Austen era cea mai fascinantă conversaţie pe care o purtase vreodată, deşi din când în când privirea îi aluneca spre Tillie, şi în secunda aceea expresia lui se transforma dintr-una interesată într-una arzătoare. Ea îşi spuse că era o iluzie pricinuită de faptul că îl privea prin flacăra pâlpâitoare a lumânării, şi totuşi căldura care o invada nu avea nimic de-a face cu fitilul care ardea. Avea de-a face doar cu felul în care o făcea el să se simtă, de parcă ar fi fost interesat cu adevărat de ea.

Apoi, ochii lui se întoarseră din nou asupra Ginei şi părură să se răcească, ca şi când s-ar fi întreţinut cu o verişoară preferată sau cu o soră. Era doar în mintea ei. De ce îşi dorea atenţia lui? Dacă îl putea îndepărta de Gina, atunci nu o merita pe sora ei –, dar merita să o rănească pe Gina pentru a afla adevărul, deşi aceasta o rugase să facă tocmai acest lucru? Să se străduiască să-l ademenească?

Crezuse că avea să-l poată descifra cu uşurinţă, însă emoţiile care o asaltau nu făceau decât să o zăpăcească. Sorbi din vinul excelent pe care îl comandase pentru ele. O ajută să se calmeze şi să nu se mai gândească atât de mult la cei din jurul lor.

Deodată, el întinse mâna şi dădu lumânarea deoparte.

— Ce faci? întrebă ea.

— Îmi obstrucţionează vederea, şi îmi este greu să te includ în conversaţie.

— Nu trebuie să mă incluzi. Întreaga ta atenţie ar trebui să se îndrepte spre Gina.

— În seara aceasta, eşti aici la invitaţia mea. Ar fi nepoliticos să te ignor complet.

— Nu am nimic de obiectat vizavi de nepoliteţea ta.

Zâmbetul pe care i-l aruncă spunea că era o

mincinoasă.

— Dar mă cântăreşti pentru a vedea dacă sunt un pretendent potrivit. Incluzându-te în conversaţie, aş avea o misiune mai uşoară, în plus, sunt curios. Eşti de acord cu sora ta că domnul Darcy există cu adevărat, că a fost un gentilom real, un vecin pe care domnişoara Austen l-a îndrăgit, însă iubirea lor nu s-a împlinit?

— Sunt surprinsă că ştii cine este domnul Darcy. Ai citit vreodată *Mândrie şi prejudecată*?

— Da. Surorii mele i-a plăcut foarte mult romanul ăsta când era mai tânără. Neastâmpărata m-a informat că, dacă doresc să câştig inima unei doamne, trebuie să urmez exemplul lui Darcy. Fiind tânăr eu însumi şi romantic din fire, eram deschis să caut poţiunea magică ce le-ar face pe doamne să dea fuga spre mine. Mi s-a părut cam pompos.

Citise o carte pentru a fi pe placul doamnelor? Nu îşi dădea seama că avea un şarm natural, care nu putea fi găsit între copertele de piele? Care înflorea fără îndoială în aşternuturi de mătase.

— Este destul de… mândru. Deşi are motivele sale şi în cele din urmă o farmecă pe Elizabeth, nu-i aşa?

— Dar este bazat pe realitate? A fost, într-adevăr, iubirea neîmplinită lui Austen?

Privi spre Gina, a cărei expresie, dintr-un motiv misterios, era plină de speranţă.

— Presupun că povestea este mai atractivă dacă credem că a existat în realitate.

— Iubirea neîmplinită ţi se pare romantică?

— Mi se pare tragică.

— Dar bănuiesc că se întâmplă să existe deseori, spuse Gina. Mai ales în rândul aristocraţiei. Nobilii se căsătoresc rareori din dragoste, nu-i aşa, milord?

Rexton îi aruncă un zâmbet indulgent.

— Deseori au întâietate alte lucruri faţă de dragoste.

— Te-ai căsători din dragoste? întrebă Tillie apăsat.

— Tu te-ai căsătorit din acest motiv?

Capcana fusese pusă, iar ea muşcase momeala, naiba să-l ia!

— Nu suntem aici pentru a discuta despre mine.

— De ce nu? Mama spune deseori că, atunci când te căsătoreşti, intri într-o familie. Mi se pare că ar trebui să ştiu despre tine la fel de mult pe cât ştiu despre Gina.

Gina făcu ochii mari şi deschise buzele uşor, gândindu-se că s-ar putea să o ceară în căsătorie în viitorul foarte apropiat. Rexton nu păru să observe, căci privirea lui era aţintită asupra lui Tillie, care se temea că el văzuse că primise o lovitură în plex auzindu-l recunoscând, poate fără să vrea, că se gândea serios să îi ofere Ginei rolul de viitoare marchiză. Bineînţeles că da. Altfel nu ar fi curtat-o, nu ar fi însoţit-o la teatru, nu ar fi invitat-o să cineze cu el astă-seară. Nu ştia de ce ea sau sora ei aveau reacţii atât de ciudate: dezamăgire de partea ei, surpriză de partea Ginei.

— Atunci când te vei gândi la decizia pe care o vei lua, milord, tot ce trebuie să ştii despre mine este că nu voi fi prezentă aproape deloc în vieţile voastre. După ce Gina se va căsători, mă voi întoarce la New York.

Avea să înceapă o viaţă acolo, lăsând în urmă această existenţă nefericită.

Între ei se lăsă liniştea. Era singurul indiciu că vorbele ei îl prinseseră cu garda jos. Trăsăturile lui păreau să fi împietrit. Nimic nu se clintea. Nu clipea, muşchii de sub pomeţii proeminenţi nu zvâcneau şi nu strânse din maxilarul frumos sculptat. În cele din urmă, se lăsă pe spate ca şi când ar fi ajuns la o concluzie în ceea ce o privea, îndreptându-şi atenţia asupra Ginei.

— Ştiai că sora ta va pleca?

Cu buzele strânse şi ochii trişti, Gina încuviinţă din cap.

— Deşi nu ştiu de ce nu poate să stea aici. Astă-seară lumea nu pare să îi arunce priviri crunte, cum s-a întâmplat la teatru.

— Privirile crunte nu au nicio legătură, minţi Tillie. Aveau, dar nu erau totul. Nu am fost niciodată fericită în această ţară.

— Adică, ai stat doar pentru mine?

Aplecându-se, strânse mâna surorii sale şi zâmbi.

— Un mic sacrificiu. Cât despre oamenii care ne înconjoară în acest moment, probabil că doresc să fie remarcaţi la fel de puţin ca noi. Este un sălaş al viciilor, la urma urmelor.

— Un sălaş *respectabil* al viciilor, sublinie Rexton.

Ea ridică din sprâncene spre el.

— Ştii că respectabil şi viciu nu se potrivesc prea bine.

El zâmbi larg şi îşi dori să nu fi fost ea cea care îl făcuse să se relaxeze.

— Ai dreptate, dar sunt locuri mult mai rele în care oamenii se dedau viciilor, unde îţi poţi pierde nu doar portofelul, ci şi viaţa.

— Frecventezi astfel de locuri, nu-i aşa?

— Să spunem doar că ştiu de ele. Ah, se pare că soseşte un nou fel de mâncare.

Savuraseră deja o supă de legume şi crab cu sos de creveţi. Muşchiul de vită pe care chelnerul li-l aşeză dinainte mirosea delicios. Fasolea verde şi cartofii fură aşezaţi pe o farfurie separată, lângă prima. Tillie nu fu dezamăgită când gustă prima dată şi nici surprinsă când Rexton comandă o a doua sticlă de vin. De obicei, nu bea atât, aşa că acum era un pic ameţită, dar totodată îi plăcea senzaţia.

— Vei evita locurile acelea întunecoase după ce te căsătoreşti, nu-i aşa? întrebă Tillie cu nonşalanţă, nelăsându-l să scape cu răspunsul simplu pe care-l dăduse.

— Bănuiesc că vor fi multe lucruri pe care le voi evita după ce mă voi căsători, spuse el la fel de nonşalant.

— Alte femei?

De data aceasta nu mai avea chipul împietrit când îi întâlni privirea şi i-o susţinu, dar nu credea că analiza cum să răspundă mai bine, ci se străduia să îşi dea seama ce o făcuse să pună întrebarea, încercând să descifreze ceva în adâncul ei.

— Tillie, spus Gina, vădit exasperată, ştiu că îmi vrei binele, dar putem să ne bucurăm de seara aceasta fără a-l stânjeni pe Excelenţa Sa?

Abia atunci îşi dădu seama că era nesuferită. Le invitase la cină, era plăcut – dispus să discute despre Jane Austen, deşi bănuia că ar fi preferat să discute despre Mary Shelley – şi îi sugerase deja că trebuia să se simtă bine.

— Scuzele mele, milord. Tind să fiu extrem de protectoare când vine vorba despre Gina.

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze. Bănuiesc că aş fi fost la fel dacă aş fi fost la ţară când Lovingdon o curta pe sora mea. Îndrăznesc să spun că ne-ar fi plăcut amândurora să schimbăm câţiva pumni.

— Unde erai, milord? întrebă Gina, înainte ca Tillie să apuce să o facă.

Şi de data aceasta îi aruncă un zâmbet indulgent.

— Călătoream pe continent cu fratele meu.

— Bănuiesc că v-aţi distrat bine împreună.

— A fost memorabil.

— Vrei să ne povesteşti câteva dintre aventurile tale?

Astfel, Gina îi îndepărtă de o conversaţie care ar fi iscat tensiuni între ei. Tillie nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că Rexton era făcut să spună poveşti ascultându-i vocea profundă care le purta pe canalele Veneţiei, în Capela Sixtină, la Colosseum, prin podgorii şi în Alpi. Când venise în Anglia la vârsta de optsprezece ani, i se păruse o aventură minunată. Călătorise la Paris ca să îşi facă rochiile, dar nu mersese niciodată mai departe. O făcea să-şi dorească să vadă lumea.

O făcea să dorească să vadă lumea cu *el.*

*

Era un lucru bun că se întorcea în America după căsătoria surorii ei. Nu, la naiba, nu era. Sorbind din vin, se întrebă de ce îi trecuse prin cap că ar prefera ca ea să fie în America. Nu o curta pe Gina – deşi sugerase fără să vrea de câteva ori în timpul serii că îşi căuta în mod serios soţie.

Şi o femeie care fusese necredincioasă soţului ei, era divorţată şi insulta aristocraţia insistând ca lumea să-i folosească titlul când i se adresa nu era nicidecum o

candidată potrivită la poziţia de marchiză de Rexton, viitoare ducesă de Greystone. Rexton îşi respecta prea mult familia şi moştenirea ca să aducă o astfel de femeie decăzută în mijlocul lor. Însă asta nu însemna că nu se gândea să se culce cu ea. O făcea, în fiecare secundă a fiecărui moment când se afla în compania ei.

— A fost încântător, spuse Gina lăsând jos furculiţa după ce îşi termină prăjitura cu ciocolată pe care o ceruse la desert.

Lady Landsdowne refuzase desertul şi în schimb bău un brandy cu el. Părea să îi placă aroma, şi el şi-o imagina savurând tot felul de plăceri întunecate.

— Totul a fost delicios.

Se întrebă dacă Gina se plângea vreodată de ceva, dacă se înfuria sau izbucnea vreodată. Era cea mai plăcută, mai docilă şi mai îndatoritoare femeie pe care o cunoscuse vreodată. Ar trebui să fie încântat. Ar trebui, după cum sugerase Hammersley, să decidă că ea era aleasa. Era destul de drăguţă. Nu ar fi fost o corvoadă să se culce cu ea. Însă nu găsea niciun fel de entuziasm în compania ei şi se gândea că ar muri de plictiseală dacă ar lua-o de soţie. Ura gândurile acestea, ura că nu putea să o preţuiască aşa cum merita să fie preţuită şi se întreba dacă nu era ceva în neregulă cu el din cauza atracţiei irezistibile faţă de sora ei, a cărei reputaţie lăsa de dorit.

Dumnezeule, ce ar face cu Lady Landsdowne dacă ar avea şansa. S-ar certa cu ea, ar contrazice-o, ar gâdila-o. Ar alerga după ea, amândoi goi puşcă, prin casă. Când ar prinde-o, ar săruta-o din cap până în picioare, pe-o parte şi pe alta. Ar lua-o încet şi ar lua-o repede. Ar lua-o cu blândeţe, ar lua-o cu un asemenea entuziasm, că ar putea rupe patul. Sperând că niciunul dintre gândurile acelea nu erau vizibile pe chipul lui, îşi termină brandy-ul.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Este încă devreme. Vrei să joci ceva?

— Mi-ar plăcea să încerc. Tu ce spui, Tillie?

Păru stânjenită, dar nu fusese complet relaxată mai deloc în seara aceea, deşi a doua sticlă de vin părea să fi

ajutat oarecum, iar brandy-ul chiar mai mult. Voia să o vadă atunci când nu avea garda ridicată, când părea să nu aibă nicio grijă, aşa cum fusese în grădină înainte să descopere că o privea.

— Nu sunt sigură că este înţelept, spuse ea. S-ar putea să pierdem şi hainele de pe noi.

El jucase cândva un joc cu două doamne, punând hainele la bătaie. Nu i-ar fi displăcut să joace o mână sau două cu ea. Ar juca cinstit – probabil.

— Îmi voi pune banii la bătaie.

— De ce ai face-o? întrebă ea. În schimbul a ce?

— Eşti o femeie suspicioasă. Se întreba dacă fusese aşa înainte de căsătorie. Se îndoia. Vă voi finanţa pe amândouă ca să vă bucuraţi de seara aceasta. Să spunem, o sută de lire pentru fiecare.

— Eşti foarte generos.

— Mai mult de atât. Eşti incredibil de generos, ciripi Gina. Însă nu ne-ar fi greu să plătim singure. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar am moştenit amândouă o sumă mare după ce s-a stins tata.

— Şşşttt, Gina, spuse contesa încet. Nu ar trebui să vorbeşti despre moştenirea ta.

— De ce nu?

— Pentru că ar putea influenţa bărbaţii să te farmece dacă nu doresc altceva decât banii tăi. După ce te căsătoreşti, vor fi ai lui.

— Banii soţiei mele vor rămâne ai ei, spuse Rexton, simţind nevoia să se apere. Şi tata a făcut la fel. Mama a adus o avere, dar el nu s-a atins de niciun bănuţ.

— Mama ta a moştenit o avere? întrebă Gina.

El clătină din cap şi râse.

— Nu, era contabilă. Flutură din mână, cuprinzând tot ce era în jurul lor. Şi parteneră în conducerea acestui local pe când era cunoscut drept Dodger’s Drawing Room. Din fericire, viciile simt o afacere profitabilă. Acum, haideţi să mergem să le umplem cuferele, ce ziceţi? Căci şansele de a câştiga sunt împotriva noastră.

Îşi trase scaunul, se ridică şi o ajută pe Gina, în vreme

ce un lacheu apăru să o ajute pe contesă. Ar fi vrut să nu îl invidieze pe acesta pentru rolul său.

Gina privi spre el.

— Nu ştiu niciun joc de noroc, milord.

— Vom încerca câteva până găsim ceva care să-ţi placă.

— Presupun că ştii toate jocurile posibile, spuse contesa.

— Şi nu numai.

Deşi Gina se ţinea de braţul lui în timp ce le conducea spre sala de jocuri, era mai conştient de prezenţa lui Lady Landsdowne, care mergea de cealaltă parte a surorii ei.

— Nu-ţi face griji. Nu ar trebui să ai parte de prea multe dezaprobări aici. Deşi Drake îşi alege cu grijă membrii – şi fac toţi parte din aristocraţie –, sunt toleranţi.

— Atunci, Downie nu mai este membru? întrebă contesa.

La naiba! Uitase de soţul ei idiot şi de prietenii acestuia.

— După ce îşi vor da seama că eşti cu mine, nu te vor deranja.

Gina se opri brusc.

— Poate că ar trebui să intre la braţul tău. Pot să merg lângă ea.

Asta i-ar submina planul. Trebuia să dea impresia că Gina era ţinta lui, că voia să atragă interesul asupra el.

— Luaţi-mă amândouă de câte un braţ, sugeră el. Cum am făcut la teatru.

— Mă descurc, spuse contesa.

— Trebuie să fii atât de încăpăţânată? întrebă el.

— Doamnele sunt cele mai rele, şi nu vor fi prea multe aici, nu-i aşa?

— Vor fi câteva, o asigură el.

— Mă descurc dacă vor fi doar *câteva.*

Îşi dădu seama că era o minciună. Se putea descurca cu toată lumea cât se putea de *bine.* O făcuse la teatru înainte ca el să îi sară în ajutor. Îi plăcea că era puternică şi că se baza pe ea însăşi. Dar asta nu însemna că l-ar fi

deranjat să se încreadă şi în el puţin.

— Foarte bine, să mergem! În timp ce contesa înainta, el simţea ezitarea surorii ei. Se aplecă spre ea şi zise: Nu-ţi face griji. Nu voi îngădui nimănui să o insulte.

— Mulţumesc, milord. Face pe curajoasa şi ar merge până în iad pentru mine. Aş vrea să-i uşurez situaţia.

— Trebuie să trăim cu toţii cu deciziile noastre, domnişoară Hammersley.

— Chiar şi atunci când suntem forţaţi să le luăm, milord?

— Chiar şi atunci.

Însă se întreba dacă Lady Landsdowne ar fi făcut alte alegeri de-ar fi fost soţia lui.

*

În cele din urmă, Rexton insistă ca primul joc să fie achitat de el. Făcu oferta la masa de ruletă în aşa fel încât ar fi fost nepoliticos din partea lui Tillie să protesteze, mai ales că erau priviţi cu curiozitate de câţiva oameni. Ea nu avu nevoie decât de câteva minute pentru a-şi da seama că singurul scop al jocului era să te cureţe de bani. Fie că îşi punea jetoanele pe un număr, o culoare sau o linie, se părea că greşea mereu.

Gina era ceva mai norocoasă şi devenea foarte vocală când câştiga, ţipând de plăcere. Când pierdea, spunea doar „data viitoare” şi continua să pună jetoane.

Bineînţeles, Rexton o ghida pe sora ei ca şi când ar fi ştiut în secret despre roata ruletei, ca şi când s-ar fi putut uita la ea stabilind unde avea să nimerească bila cu mult înainte să se învârtă roata. Se oferise să o ajute, dar ea îl refuzase cu hotărâre. Nu voia ca mâna lui acoperită de mănuşă să o cuprindă pe a ei, conducând-o spre numere. Nu voia să îi şoptească la ureche, fermecând-o, nu îl voia atât de aproape încât parfumul lui care aducea a pământ să înece toate celelalte mirosuri. Nu voia să îi distragă atenţia când se străduia să vadă locul mai bine.

Însă el părea incapabil să nu se aplece spre ea

spunând pe un ton scăzut:

— Dacă crezi că vei pierde, aşa se va întâmpla.

— Insinuezi că mintea mea controlează bila?

— Spun că jocurile de noroc nu se rezumă la stabilirea unei simple mize.

— Bănuiesc că toţi cei prezenţi la masă cred că vor câştiga.

— Şi vor câştiga. Mişcă din cap de la stânga la dreapta. Din când în când.

— Cu toate acestea, eu nu am câştigat nici măcar o dată.

— Pentru că nu crezi deloc, pentru că nu vrei să fii aici.

— E nevoie să deţii ceva cunoştinţe în acest joc, spuse ea defensiv, încercând să nu o ia personal pentru că încă nu trăise entuziasmul câştigului.

— Poate preferi cărţile. Sunt câteva jocuri. La unele este nevoie să te pricepi mai bine decât la altele. Am putea începe cu unul în care nu trebuie decât să ştii să numeri până la douăzeci şi unu.

Îşi dorea să nu fi fost atât de aproape, încât, atunci când îl privea în ochii albaştri, era ca şi când ar fi înotat într-un ocean vast, în care se putea îneca uşor, fără să-i pese. Trebuia să îşi îndrepte atenţia spre Gina. Insulta ar fi trebuit să ajute.

— Bănuiesc că trişezi la cărţi.

Zâmbetul lui impertinent o făcu să îşi dorească să îi simtă gura lipită de locul în care i se simţea pulsul pe gât.

— Depinde cu cine joc.

Nu reuşise să îl facă să-şi piardă răbdarea cu ea. El se apropie mai mult, atingându-i urechea cu buzele lui senzuale şi rostind pe un ton scăzut şi intim:

— Când joc cu Landsdowne, îi iau chiar şi ultimul bănuţ.

Retrăgându-se repede, ea îl privi ţintă în ochi, scrutându-l să vadă dacă spunea adevărul. Era adevărat, clar şi concis, însă o făcea să se simtă mâhnită, ca şi când el ar fi făcut-o pentru a-i apăra onoarea, ca şi când ar fi

ştiut că soţul ei o dezonorase la fel de mult pe cât se dezonorase ea însăşi. Doar că nu avea de unde să ştie asta. Nu putea să ştie adevărul despre ce i se întâmplase, realitatea farsei care fusese mariajul ei.

Voia să privească în altă parte, avea nevoie să o facă. În schimb, se întrebă cum ar reacţiona dacă s-ar ridica pe vârful degetelor, i-ar cuprinde gâtul cu braţele şi l-ar săruta. Îngrozit, ar îndepărta-o, declarându-şi devotamentul etern pentru Gina?

Adevărul era că nu l-ar săruta ca să-i testeze loialitatea faţă de Gina. L-ar săruta fiindcă voia, în mod egoist, să simtă pasiune, şi era cât se poate de sigură că Rexton i-o putea oferi, cu vârf şi îndesat. Fără să-şi dea seama, îşi linse buzele care o furnicau. Ochii lui se întunecară. Şi în mintea ei se născu gândul flatant că ar putea-o cuprinde în braţe, acoperindu-i gura cu a lui. Gina ar fi îngrozită de ruşine, iar sezonul ei ar fi distrus. O femeie făcută de râs în public.

Era suficient de groaznic să fii dispreţuită în privat, în spatele uşilor închise, dar să sufere asta în public ar fi o umilinţă de pe urma căreia sora ei s-ar putea să nu-şi revină niciodată. Ca să nu mai spunem că un sărut într-un cazinou, lângă ruletă, nu avea să o ajute pe Tillie să-i fie iertate păcatele. Chiar dacă doamnele erau probabil sărutate adesea în acest local. Superficialitatea era la ea acasă aici. Era motivul pentru care oamenii veneau în acest loc.

— Mă poţi îndruma spre toaletă? întrebă ea, cu o voce ciudat de sigură, ca şi când ar fi reuşit cumva să o desprindă de restul trupului care tremura.

El clipi, părând să iasă de sub un fel de vrajă. Avea dreptate Gina? Tillie îl putea ademeni făcându-l să se îndepărteze de sora ei? Voia să o facă? Întorcându-se uşor, îi arată direcţia.

— Holul acela duce la o serie de camere rezervate doar doamnelor. Cred că o vei găsi acolo.

— Mulţumesc. Plecă de lângă el. Gina, merg la toaletă. Vrei să vii cu mine?

Sora ei nu-şi desprinse privirea de la roata care se învârtea, clătinând din cap.

— Nu, atât timp cât câştig. Nu vreau să-mi alung norocul.

— Mă întorc repede.

Fără să se uite înapoi, Gina ridică din mână, fluturând din degete.

— Stai cât vrei!

Dacă ar fi făcut asta, ar fi lipsit până dimineaţă. În timp ce se îndepărta, simţi privirea marchizului asupra ei şi se întrebă de ce părea incapabilă să scape de intensitatea prezenţei lui. Simplul fapt că ştia că se afla în aceeaşi clădire cu ea era suficient să o facă să simtă că îi explodau nervii. Era deranjant. Se forţă să se concentreze asupra împrejurimilor. Candelabrele de cristal care atârnau din tavanul boltit. Diversele mese de jocuri. Se gândi să se oprească să se uite la jocurile care se desfăşurau la fiecare masă, căci niciunul nu îi era familiar. Era sigură că ar putea deduce regulile generale, dar ar fi fost mult mai plăcut să îl aibă pe Rexton în apropiere, şoptindu-i la ureche. Vocea lui profundă şi răguşită făcea şi cele mai simple lucruri să devină ispititoare. Şi iată că se gândea la el din nou. Cel puţin i se mai liniştiseră nervii, ceea ce însemna că el îşi desprinsese privirea de la ea.

Fu surprinsă că doar câţiva oameni îi aruncară o privire în trecere, iar cei care o făcură se mulţumiră să ridice dintr-o sprânceană, nimic mai mult. Poate că ar fi trebuit să se gândească că aici unde domnea păcatul avea să fie bine-venită. Văzând atât de mulţi oameni zâmbind, râzând şi bucurându-se că se aflau unii în compania celorlalţi, înţelese cât de singură era de atâta vreme. Prietenii ei o abandonaseră. Cunoştinţele o condamnaseră. Fusese subiect de bârfă şi fusese dispreţuită. Doar Gina îi rămăsese loială. Sora ei merita o fericire specială, iar Tillie bănuia că Rexton i-o putea oferi. Trebuia să fie mai deschisă la posibilitatea ca el să-i devină cumnat. Trebuia să renunţe la preconcepţii. Şi la fanteziile senzuale. Fără îndoială, interesul ei faţă de el se datora pur şi simplu

faptului că era primul bărbat important cu care petrecea timp.

Poate că ar trebui să se gândească să facă o vizită la faimosul club Nightingale, unde doamnele de calitate îşi puteau găsi un gentilom cu bani, care să le ţină companie pentru o noapte. Era o idee. Poate ar ajuta-o să-şi calmeze sensibilitatea acută a corpului. Deşi nu-i făcuse niciodată cine ştie ce plăcere să îndure pipăielile bărbaţilor. Poate că era pur şi simplu mai bine să îndure ruşinea şi vinovăţia de a se ocupa singură de propriile nevoi. O aventură privată cu ea însăşi urma să rămână cu siguranţă secretă.

Clătinând din cap la un gând atât de ridicol, intră pe coridor, unde lumina era ceva mai slabă. Nu mai petrecuse niciodată atât de mult timp gândindu-se la diversele aspecte ale împerecherii. O, înainte de-a se căsători, contemplase negreşit actul, făcuse speculaţii cu privire la ce ar putea să implice. Noaptea nunţii nu făcuse decât să îi domolească entuziasmul pentru ritualurile de împerechere. Să faci dragoste era negreşit o descriere nepotrivită pentru ceea ce se întâmpla în patul conjugal. Downie…

— Ia te uită, este chiar scandaloasa moştenitoare.

Răsucindu-se pe călcâie la auzul cuvintelor de rău augur, se trezi faţă în faţă cu unul dintre prietenii cei mai de încredere ai contelui, în ochii căruia ardeau ura şi dezgustul.

— Lord Evanston, am înţeles că zona aceasta este rezervată doamnelor.

— Dar tu nu eşti o doamnă, nu-i aşa? Eşti o *târfă.* Şi de aceea ar trebui să fii tratată ca atare.

Făcu un pas ameninţător înainte.

Nu putea să treacă pe lângă el, aşa că se întoarse, îşi ridică fustele şi o luă la fugă.

*

Dumnezeule, misiunea lui dădea greş. În loc să arate prin vorbă şi faptă că era îndrăgostit de Gina, îi acorda necontenit atenţie surorii ei. Nu mai simţise niciodată o

asemenea ispită. Era atras de femei, dar nu fusese niciodată într-atât de obsedat încât să se întrebe mereu ce gust ar avea, cum ar fi când ar atinge-o sau cum ar suna în focurile pasiunii. Era atât de distras şi atât de încordat, încât, dacă s-ar fi aşezat la masă să joace cărţi, probabil ar fi pierdut toate mâinile. Nu ar fi în stare să numere cărţile, pentru a vedea ce îi mai rămânea de aruncat în joc. Din fericire, Gina nu se plictisea de ruletă.

Probabil pentru că deja câştigase câteva ture la rând. Dacă nu ar fi ştiut că era imposibil să influenţezi roata, ar fi crezut că descoperise o cale de a trişa.

Privind peste umăr, se uită spre holul în care dispăruse contesa. Probabil ar fi trebuit să găsească o femeie să o însoţească, pentru a se asigura că ajungea unde trebuia. Când Drake deschisese clubul pentru femei, cu aproape un deceniu în urmă, stabilise o noapte în care întregul local renovat putea fi văzut de londonezi, atât de bărbaţi, cât şi de femei. Rexton fusese curios ce ofereau zonele private în care aveau acces doar femeile. Îşi amintea o încăpere pentru jocul de cărţi, o bibliotecă cu băuturi alcoolice, o încăpere care era aproape plină de canapele. În camerele acelea se ajungea pe un coridor care pornea din holul principal. Să se fi pierdut în labirint?

— S-a-ntâmplat ceva, milord?

Se întoarse spre Gina, care îl privea încruntată. Fără îndoială îşi făcea griji degeaba, dar nu putea alunga gândul neliniştitor că lipsea de cam prea multă vreme. Văzuse dezgustul la teatru. Îl observase mai puţin aici, dar cei prezenţi în acest local se pricepeau să ascundă ce simţeau – capacitatea de a-ţi ascunde sentimentele şi gândurile era utilă când jucai cărţi.

— Merg să văd dacă sora ta este bine.

Ea se încruntă şi mai tare.

— Este într-o zonă în care nu au acces decât doamnele. Să mă duc eu?

Ca şi cum fata aceasta fragilă ar fi putut riposta în caz de nevoie. Dar ce fel de necazuri ar fi putut avea contesa? O doamnă care s-o tragă de păr poate? Pe de altă parte, se

întâmplase să dea uneori peste femei rele. Şi mai era şi incidentul din holul teatrului.

— Mă ocup eu. Nu pleca de aici.

— Nu voi pleca.

Încuviinţând din cap, el se întoarse pe călcâie şi merse repede şi hotărât spre coridor. În timp ce îl traversa, îşi aminti că era un culoar plin de cotituri spre o uşă care dădea în afară, astfel încât femeile să poată veni şi pleca după bunul plac, dacă doreau să păstreze discreţia asupra viciilor cu care se delectau. Bărbaţii nu le vedeau deloc şi nu ştiau că fuseseră acolo decât dacă se aventurau în zonele în care aveau acces ambele sexe.

Ajunse la bifurcaţia din pasaj şi se pregătea să o apuce pe drumul care ducea spre camere, când auzi sunete ca de luptă în direcţia opusă. Îi sări inima-n piept şi-o luă la goană. Chiar dacă nu era contesa, cineva era la ananghie. Când o luă după colţ, văzu că era într-adevăr femeia pe care o căuta.

Era lipită de un perete cu braţele la spate, fără îndoială strânsă de încheieturi de mâna puternică a bărbatului înalt, cu umeri laţi, care o ţinea cu cealaltă mână de bărbie, înclinându-i faţa spre gura lui, încercând să şi-o lipească de a ei, în vreme ce ea clătina din cap cât putea pentru a-l evita. Încerca să-l lovească cu piciorul, să se elibereze, dar fustele greoaie îi împiedicau mişcările. Însă se zbătea.

Rexton văzu roşu în faţa ochilor.

„A mea”, detună în capul lui sau poate chiar rosti cuvintele cu glas tare, căci bărbatul privi peste umăr. Evanston. Rexton îl prinse de haine, de lângă gât, îl desprinse de contesă şi îi dădu rapid şi puternic trei pumni în faţă. Auzi pocnetul cartilajului şi al osului şi văzu sângele ţâşnind înainte să-l arunce la pământ, unde omul se prăbuşi scâncind şi gemând.

— Pleacă de-aici până nu te omor.

Avea o voce scăzută, în care mocnea violenţa reţinută. Evanston nu protestă. Nu făcu decât să se ridice şi, cu mâinile pe faţă, o luă la fugă.

— Laşule! strigă Rexton după el.

Se întoarse spre Tillie. În clipa aceea, nu mai era Lady Landsdowne, căci dispăruse orice semn din femeia semeaţă şi mândră care îl salutase în prima după-amiază la Landsdowne Court. Nu vedea decât vulnerabilitate, ochii ei mari, speriaţi şi pieptul care urca şi cobora în timp ce se chinuia să-şi recapete suflarea.

— Eşti bine? Clătină din cap înainte ca ea să apuce să răspundă. Nu, bineînţeles că nu eşti bine. Te-a rănit? Ea clipi spre el. El văzu că tremura. Eşti rănită? întrebă el mai blând.

— L-ai… l-ai lovit.

— Bineînţeles că da.

— De trei ori.

— L-aş fi lovit de mai multe ori, dar îmi era silă să îl mai ating. Ţi-a făcut rău?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Nu consideri că o merit pentru că am fost o femeie necredincioasă?

— Să te pipăie un bărbat? Nicio femeie nu merită asta, indiferent de purtarea ei. Îşi scoase mănuşa şi îi cuprinse cu grijă obrazul. Te doare undeva?

Ea clătină încet din cap.

— Nu. Doar că… Nu l-am putut îndepărta.

— E o matahală, dar nu ar fi trebuit să fii nevoită să o faci. Nu ar fi trebuit să se apropie de tine.

Lacrimile care ameninţau să se reverse dispărură. Ea trase adânc aer în piept, o dată, de două ori, de trei ori. El nu se putu abţine: îşi trecu degetul peste obrazul ei mătăsos, privind mişcarea, fermecat de ea, ca şi când nu ar mai fi atins niciodată o femeie. Ce o făcea să fie atât de diferită?

— De ce eşti aici? întrebă ea, readucându-l în prezent, la situaţia de faţă.

El îşi lăsă mâna în jos.

— Eram îngrijorat. Ai lipsit prea mult.

— Şi-ai lăsat-o pe Gina singură?

Era vădit nemulţumită.

— Am lăsat-o în compania altora. O să fie bine. Atunci, observă că ea avea rochia ruptă, şi îl cuprinse furia din nou. Ar fi trebuit să îl lovească pe Evanston de cel puţin încă trei ori. Nu şi tu. Ai rochia ruptă. Nu te poţi întoarce în cazinou arătând astfel. Te voi conduce într-unul dintre saloanele pentru doamne, apoi o voi aduce pe Gina. Vom ieşi pe uşa asta.

Ea îşi îndreptă umerii şi înclină capul, reuşind cumva să privească de-a lungul nasului spre el.

— Pot găsi salonul singură. Trebuie să te întorci la sora mea.

Semeaţa Lady Landsdowne revenise. La naiba cu toate! De ce naiba acţiunile ei îl făceau să vrea să o sărute nebuneşte? La naiba!

Îi cuprinse din nou obrazul, doar că de data asta îşi lăsă gura peste a ei, savurându-i buza de jos cărnoasă, gustul de brandy…

Ea îl împinse de umeri, iar el se opri ezitant, făcând doi paşi înapoi.

— Ce faci? întrebă ea.

— Cedez ispitei şi te sărut, evident.

Ea îşi miji ochii, strângând din buze dezgustată.

— Eşti la fel ca restul, nu ai loialitate şi nici devotament. Eşti plin de minciuni, amăgiri şi falsă devoţiune.

Lui nu-i plăcea că ea îl băga în această categorie; cu atât mai puţin îi venea să recunoască faptul că avea dreptate să-l găsească vinovat. Nu era cu nimic mai bun decât ceilalţi doi bărbaţi care o asaltaseră.

— Te rog să mă ierţi. Nu am nicio scuză pentru comportamentul meu, în afară de a recunoaşte că am fost atras de tine din momentul în care ai intrat în salon şi mi-ai oferit un whisky.

Ea păru şi mai îngrozită.

— Cu toate acestea, ai continuat să o vizitezi pe sora mea? Eşti un ticălos înfiorător. Din clipa asta nu-i vei mai face curte surorii mele. Vom găsi o birjă şi ne vom duce acasă.

Trecu pe lângă el indignată. El nu o învinovăţea şi ştia că probabil cuvintele pe care urma să le spună nu aveau să îl pună într-o lumină bună, însă o prinse de braţ. Ea se răsuci, pocnindu-l în umăr cu pumnul, după cum merita.

— Nu o curtez pe sora ta.

Ea îşi trase braţul şi îl privi încruntată.

— Poftim?

El scoase un suspin de frustrare.

— Nu am curtat-o niciodată, nu serios. Unchiul tău m-a rugat să îi acord atenţie pentru că era convins că asta îi va face pe alţi gentilomi să devină interesaţi de ea.

Strângându-şi pumnii, ea făcu un pas spre el, iar el, dintr-un motiv inexplicabil, simţi nevoia să facă un pas înapoi. Poate din cauza furiei care ardea în ochii ei.

— Ai idee ce efect vor avea toate astea asupra ei? Crede că eşti cavalerul fără prihană când vorbeşte întruna despre frumuseţea ta, despre virtuţile tale şi despre bunătatea ta, ca şi când ai fi un zeu. Îl pocni din nou. Ticălosule! Îi vei zdrobi inima, iar eu va trebui să suport consecinţele! Îl lovi din nou. Eşti dezgustător!

— Nu i-am acordat atât de multă atenţie, rosti el, încercând inutil să se apere.

— De ce i-ai acordat câtuşi de puţină? Ce ţi-a promis?

Părea vulgar în comparaţie cu posibilitatea de a frânge inima unei fete, însă ajunsese aici, dezvăluind cât de ticălos fusese. Nu avea sens să mai ascundă nimic.

— Black Diamond pentru împerechere.

Ea scoase un pufnet îngrozitor, plină de dispreţ.

— Îţi promit că nu îl vei obţine niciodată. O vei aduce pe Gina din sala de jocuri şi ne vei conduce acasă, iar acolo îi vei spune adevărul despre minciuna ta nenorocită, în seara asta.

Se răsuci şi începu să se îndepărteze de el.

— Unde mergi?

Ea se întoarse din nou spre el.

— Să găsesc o cameră unde te pot aştepta. Ai dreptate, nu pot să intru în sala de joc cu corsajul rupt. Clătină din cap, iar el văzu că ochii i se umpleau din nou de

lacrimi. Naiba să te ia!

Uitându-se cum se îndepărta grăbită de el, el înţelese că ea avea dreptate. Era un mare dobitoc. Confesiunea îl făcuse să piardă orice şansă de a obţine armăsarul pentru împerechere.

Şi, mai mult, se temea că o pierduse pe Lady Landsdowne.

Capitolul 7

Rexton nu fusese nicicând mai dezgustat de el însuşi. Când îl luase la întrebări legat de curtarea prefăcută pe care i-o făcea Ginei, Lady Landsdowne reuşise să îl facă să întrevadă posibilele consecinţe dăunătoare ale faptelor sale. Nu intenţionase nicicând să o rănească pe Gina în vreun fel. Se convinsese că, dacă avea să îi găsească un gentilom, urma să fie absolvit de orice vină. Ajutase şi faptul că nu părea a fi îndrăgostită lulea de el.

Trebuia să înfrunte realitatea că se purtase greşit şi că purtarea lui o îndepărtase pe contesă. Nu că ar fi avut vreo idee clară despre cum ar fi putut fi relaţia lor. Reputaţia ei şi dorinţa de a se întoarce în America sugerau că tot că orice ar fi fost între ei nu putea fi de durată. Însă acum nu urma să fie nimic.

Când se apropie de masa de ruletă, observă că Andrew stătea lângă Gina vorbind, râzând, spunându-i unde să îşi aşeze jetoanele. Ea părea să se distreze, iar el se urî pentru că avea să-i distrugă seara.

— Andrew, spuse el încet, punând mâna pe umărul fratelui său.

— Rex. Andrew se dădu înapoi, făcându-i loc să se apropie de Gina. Îi dădeam câteva sugestii domnişoarei Hammersley despre cum să parieze.

— Lord Andrew este foarte inteligent, spuse ea, zâmbind larg. Pare să câştige mereu.

În special cu doamnele. Nu era foarte discret cu

aventurile sale. Rexton zâmbi uitându-se la jetoanele din faţa ei.

— Se pare că te-ai descurcat bine cât am lipsit.

— Mă distrez de minune. Privi spre el, încruntându-se. Unde este Tillie?

— Se odihneşte într-unul dintre saloane. Se aplecă spre ea şi îi şopti: Mă întrebam dacă ai dori să vezi ceva la care puţini au acces: o perspectivă asupra cazinoului din balcon.

Ea privi peste umăr şi în sus, iar pe chip îi apăru un zâmbet larg înainte să se întoarcă spre el cu ochii scânteind ca smaraldul.

— Mă poţi duce acolo sus?

— Cine este rudă cu patronul are anumite beneficii.

— Dar câştigurile?

El îi făcu semn unui tânăr în livrea.

— Ia câştigurile domnişoarei Hammersley. Le voi ridica mai târziu.

— Da, milord.

Andrew îi ridică mâna, depunând un sărut pe încheietura ei înmănuşată.

— Şi de data asta, domnişoară Hammersley, a fost plăcerea mea.

Lui Andrew îi plăcea teribil să flirteze. Rexton l-ar fi putut considera un posibil pretendent pentru Gina dacă fratele său nu ar fi jurat în numeroase ocazii că nu avea să se căsătorească niciodată.

— Noapte bună tuturor! spuse ea fluturând mâna spre ceilalţi oameni adunaţi în jurul mesei.

Rexton se întrebă dacă vreunul dintre gentilomii prezenţi ar fi interesat să o curteze. Ciudat că gândul acela nu îi aducea nicio satisfacţie. Voise să găsească pe cineva care să o aprecieze. După ce îi oferi braţul, se îndepărtară de roata ruletei.

— Ar trebui să vedem dacă Tillie vrea să ni se alăture? întrebă ea în timp ce ocoleau diverse mese.

— Aş prefera să rămânem singuri câteva momente.

Dacă îşi pusese speranţe în el, după cum sugerase

sora ei, voia să îi dea vestea cu blândeţe, oferindu-i o amintire specială, astfel încât să nu rămână cu o părere atât de aspră despre el.

— Sună ca şi când aş nevoie de o însoţitoare, ca şi când reputaţia mea ar fi în joc.

Spre surpriza lui, nu era ironică, d părea puţin îngrijorată.

— Oamenii de-aici nu îşi fac de obicei griji în privinţa însoţitorilor şi te asigur că intenţionez să fiu un gentilom desăvârşit.

— Nu ştiu dacă să fiu recunoscătoare sau dezamăgită.

Flutură din gene spre el tachinându-l, iar el se întrebă de ce nu era atras de ea. Era prost că nu se lăsa cucerit de mâna ei amuzantă şi de buna ei dispoziţie. Neobosindu-se să răspundă, scoase o cheie din buzunar şi o folosi pentru a deschide uşa care ducea la birouri şi la nişte camere private, în care treceau o mulţime de bani dintr-o mână în alta la jocurile care se desfăşurau acolo. Ea intră înaintea lui în holul întunecat.

— Presupun că oamenii se dedau la ceva obrăznicii aici, şopti ea.

— O pot face. Pe-aici! O conduse spre nişte scări şi mai întunecate, îi trecu prin minte gândul necuviincios că, dacă ar aduce-o pe Lady Landsdowne aici, ar profita – inima i-ar bate de nerăbdare când ar urca scările, iar pielea l-ar furnica de dorinţă când ar trage draperia şi ar îndrepta-o spre balcon, întregul trup i-ar vibra când ar sta în spatele ei privind-o cum se apleca şi privea la sala de jos.

Ce fată prostuţa era să vină singură aici cu un bărbat, nedându-şi seama că era la cheremul lui. Îi venea să o scuture şi să o avertizeze că era în pericol, că nu ar trebui să îi permită niciodată unui bărbat să rămână singur cu ea. Orice bărbat ar fi încercat măcar să-i fure un sărut. I-ar putea chiar distruge reputaţia.

Femeile cu care se vedea nu aveau nimic de pierdut. Fata aceasta dulce şi inocentă avea totul de pierdut. Nu ştia dacă să-i explice cum stăteau lucrurile cu bărbaţii înainte sau după ce avea să-i frângă inima.

— Pot vedea pe toată lumea de-aici, spuse ea minunându-se. Dacă locul acesta ar fi al meu, cred că mi-aş petrece o mare parte din timp aici, supraveghindu-mi domeniul, ca şi când aş fi împărătească sau ceva de genul.

— Drake Darling face exact asta. La fel ca patronul care l-a precedat.

Ea se întoarse, se sprijini de zidul înalt până la talie şi îi susţinu privirea provocator, ceea ce-l surprinse.

— Dar nu cred că m-ai adus aici ca să văd priveliştea.

Poate că nu era atât de oarbă la pericole pe cât părea.

— Nu. Nu acesta a fost scopul meu când te-am adus aici.

Se aştepta să se simtă mai puţin vinovat dacă îi oferea ceva ce majoritatea oamenilor nu văzuseră niciodată. Nu se întâmplă asta.

Încrucişându-şi braţele la piept, ea ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă încerci ceva necuvenit, voi ţipa.

El nu se putu abţine să nu zâmbească larg.

— Nu voi încerca ceva necuviincios. Trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul încet. Domnişoară Hammersley…

— Gina, îl întrerupse ea, vrând fără îndoială să-i amintească faptul că relaţia lor trecuse de stadiul formal, că o curta şi că lucrurile puteau fi mai puţin cuviincioase între ei.

Doar că nu o curta. Însă ea nu ştia încă. Poate că ar fi trebuit să aştepte până când se întorceau acasă la ea, însă aici totul părea mai uşor.

— Gina. Cum să continue de-aici? Nu era obişnuit să se chinuiască să găsească vorbele potrivite când era cu lady. Dar nici nu mai fusese nesincer până atunci. Se tura în momentul acela. Eşti o fată adorabilă. Ar trebui să-i spună pur şi simplu că era un ticălos. Drăguţă, şarmantă… agreabilă… încântătoare… spirituală… amuzantă…

„Şi mai cum?”

— Ai de gând să enumeri toate epitetele pe care le

ştii?

Dacă era nevoie să atenueze lovitura…

— Vreau să înţelegi, să ştii că te găsesc remarcabilă.

— Dar nu ne potrivim.

El rămase fără aer. O spusese că şi când ar fi fost un fapt, fără nicio urmă de dezamăgire în glas.

— Nu trebuie să o iei personal.

— O, nu o iau. Deloc. Sunt încântată că eşti atras de Tillie.

Dacă ar fi stat unde stătea ea, ar fi putut cădea peste balustradă în sala de dedesubt.

— Poftim?

Râzând, ea arăta spre chipul ei cu degetul mijlociu şi arătătorul.

— Am ochi, milord. Şi văd destul de bine. A fost cât se poate de evident în ziua aceea în parc că erai mult mai interesat de Tillie decât de mine. Să fiu sinceră, m-am simţit uşurată, căci mi-am dat seama când mi-ai fost prezentat că avansurile tale nu vor duce nicăieri.

O privi ţintă. Nicio femeie nu-l mai respinsese. Nicio femeie nu rămăsese nesimţitoare la farmecele lui.

— Nu înţeleg. Nu sunt un căpcăun. Am un titlu. Într-o zi voi fi duce. Cuferele mele sunt pline. Eu…

— Ai trăsături minunate, milord, dar nu mă faci să mă simt în al nouălea cer. Zâmbi radioasă. Dar este amuzant că încerci să mă convingi acum că ar trebui să te vreau, deşi te străduiai să-mi spui că nu mă doreşti.

— Nu este vorba că nu te doresc. Ci că…

— O vrei pe Tillie.

El îşi drese glasul.

— S-ar putea să fiu interesat de sora ta, dar… care sunt obiecţiile tale în ceea ce mă priveşte?

— În primul rând, eşti aşa bătrân. Cred că ai cu zece ani mai mult decât mine.

Avea dreptate. Nu se gândise şi el acelaşi lucru când o întâlnise?

— Ce a trădat interesul meu faţă de sora ta?

— Felul în care te uiţi la ea. Ardoarea din privirea ta.

Dumnezeule, nu o dată, am crezut că o să iei foc. Îi aruncă un zâmbet ştrengăresc. Nu sunt atât de ignorantă sau de neinformată pe cât vrea Tillie să creadă când vine vorba despre bărbaţi.

El miji ochii.

— Însă ai continuat să-mi accepţi invitaţiile.

Ea încuviinţă din cap repede.

— Da, ca să poţi petrece timp în compania ei. De-asta m-ai invitat, nu-i aşa? Deşi nu prea înţeleg de ce ai continuat să te prefaci că îmi faci curte după ce ai cunoscut-o. Presupun că din cauză că societatea nu o acceptă. Te poţi preface în continuare că mă curtezi pe mine dacă vrei.

Ce generos din partea ei. El făcu un pas înainte, se aplecă, îşi încrucişă braţele pe balustradă şi privi în jos.

— Ar fi necinstit faţă de tine. Poate că ai atras privirea câtorva gentilomi în decursul timpului petrecut împreună.

— Dar Tillie este atât de singură, atât de nefericită aici. Oftă încet. Presupun că să mă căsătoresc este cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru ea.

Apoi Anglia va scăpa de ea. Şi el la fel. Privind peste umăr, văzu seriozitatea din expresia Ginei.

— Nu şi-ar dori să te sacrifici pentru ea.

Ştia asta. Negreşit. Nu îi lăsa pe alţii să facă sacrificii în numele ei. Era ciudat că el se trezi gândindu-se la lucrurile la care ar fi dispus să renunţe pentru ea. Ca şi când ar fi avut vreo speranţă că şi ea ar fi interesată de el după ceea ce făcuse. Ea suspină melancolic.

— Uneori, lucrurile sunt atât de complicate. Nu am observat aici oameni aruncându-i priviri încruntate, dar presupun că unii au făcut-o şi de aceea a plecat din sala principală.

Când venea vorba despre aceste două surori, se părea că făcea tot felul de greşeli.

— De fapt, i s-a rupt corsajul.

Ea clătină uşor din cap, ca şi când nu ar fi înţeles.

— Cum naiba s-a întâmplat aşa ceva? Tivul, pot să înţeleg, dar corsajul?

— Lord Evanston a reuşit să o încolţească şi-a încercat să facă unele lucruri. Am reuşit să îl opresc înainte ca lucrurile să meargă prea departe.

Deşi merseseră mai departe decât ar fi trebuit. Nu ar fi trebuit să o atingă niciodată.

— Bestia! Îl lovi cu pumnul în umăr. Ce aveau femeile acestea din America de pocneau bărbaţii? De ce nu mi-ai spus imediat?

— Nu a păţit nimic…

— Nu este aşa, şi eşti prost dacă crezi că o femeie e bine după ce un bărbat i-a rupt rochia. Du-mă imediat la ea!

Se răsuci pe călcâie şi o luă din loc înainte ca el să apuce să-şi dea seama de intenţia ei. Alergă după ea să o prindă din urmă. Lady Landsdowne păruse atât de puternică, încât el nu se gândise că era mai tulburată decât părea. La naiba! Ar fi trebuit să rămână să o aline, să îi ofere umărul lui. Gândul că ea stătea şi plângea îl făcu să simtă o gheară în piept. Chiar dacă ea terminase cu el, el nu terminase cu ea încă.

*

Tillie găsi o cameră în care erau canapele. Din fericire, nu era nimeni acolo să o tulbure, aşa că se aşeză pe o canapea de pluş. Începu din nou să tremure, şi nu din cauză că retrăi întâlnirea cu Evanston, ci mai degrabă pentru că se gândea la sărutul pe care i-l dăduse Rexton – sau începuse să i-l dea înainte ca ea să îl împingă.

Aproape că cedase, aproape că îi ieşise în întâmpinare, depărtându-şi buzele pentru a-i permite să îi ia gura cu totul, dar apoi îşi amintise de Gina… Nu îşi putea trăda sora într-un mod atât de ticălos. Apoi, când el mărturisise că nu o curtase deloc – comportamentul lui fusese reprobabil. Totul pentru că îşi dorea să aibă acces la mădularul unui cal.

Îi venea să plângă şi îşi îngropă faţa în mâini. Să plângă din pricina groazei pe care o îndurase în hol, a

dorinţei pe care o trezea în ea Rexton, a tristeţii pe care avea să i-o aducă Ginei. Ar fi trebuit să meargă să îşi ia sora – la naiba cu rochia ruptă! Dacă rănea sensibilitatea Ginei înainte ca Tillie să fie suficient de aproape pentru a o alina, avea să-l facă să plătească aşa cum nici măcar nu-şi putea imagina. Cum nu-şi putea imagina nici ea dacă era sinceră, căci nu ştia cum să îşi ia revanşa. Fusese diferit cu Downie. Ştia că mândria lui excesivă era slăbiciunea lui. Încă nu sesizase nicio slăbiciune la Rexton – în afară de dorinţa lui de a avea armăsarul.

— Eşti bine?

Auzind întrebarea rostită pe un ton blând, Tillie îşi ridică privirea şi descoperi două doamne care semănau izbitor privind-o ţintă, cu aceeaşi expresie încruntată. Aveau părul blond, mai deschis decât văzuse ea vreodată, aproape alb. În ochii lor albaştri se întrezărea o grijă reală. Tillie încuviinţă din cap.

— Sunt bine, mulţumesc.

— Ţi-ai rupt rochia încântătoare, spuse una din ele, aşezându-se pe canapea, aproape atingând-o pe Tillie cu şoldul. Şi ai o zgârietură pe umăr. Ce s-a-ntâmplat?

O privea pe Tillie fix în ochi, de parcă ar fi fost în transă. Ea voi să mintă, să găsească o scuză, să le spună să plece. În schimb, se auzi spunând:

— Am fost acostată.

— Cine era gentilomul? întrebă femeia insistent, iar chipul i se crispă.

— Dacă a acostat-o, atunci nu era un gentilom, nu-i aşa? rosti cealaltă. Cine a fost ticălosul acela nenorocit? Îl vom da afară şi…

— Lord Rexton s-a ocupat deja de el. În mod satisfăcător, dacă e să fiu sinceră.

— L-a bătut măr, nu-i aşa? întrebă ea cu un licăr în ochi.

— Aproape.

Femeia înclină capul şi o studie cu o privire scrutătoare pe Tillie.

— Dacă Rexton ţi-a sărit în apărare, atunci trebuie să

fii Lady Landsdowne. Am auzit că iese cu faimoasa moştenitoare.

— De fapt, iese cu…

Se opri. Gina avea să fie umilită auzind că oamenii observaseră că el îi făcuse curte… iar apoi o dăduse deoparte. Nu putea îngădui să se întâmple aşa ceva. Trebuia ca el să continue să o curteze pe sora ei până când apărea cineva dispus să preia rolul.

— Cu? o descusu femeia.

— Sora mea. Eu nu am făcut decât să îi însoţesc.

— Vrei ca sora mea să îţi coasă rochia? se oferi cea care stătea lângă ea. Întotdeauna poartă la ea o trusă de cusut, pentru urgenţe.

— Într-adevăr, am una, spuse cealaltă femeie şi începu să caute în săculeţ.

— Nu aş vrea să vă deranjez.

— O, nu este niciun deranj. Ridică un mic etui de piele. Simt foarte pricepută. Dă-te mai încolo, Scout. După ce se aşeză pe locul surorii ei spuse: Eu sunt Skye, apropo.

— Aţi ghicit cine sunt, dar trebuie să-mi spuneţi Tillie.

Nu ştia de ce în momentul acela nu voia să fie deloc asociată cu contele.

— Este o rochie foarte frumoasă, spuse Skye. După ce voi termina, vei putea să o porţi din nou, căci nimeni nu-şi va da seama că s-a întâmplat ceva.

Nu se mai putea vedea purtând-o. Prea multe amintiri stârnite de ea. Toate gândurile necuviincioase pe care le avusese în legătură cu Rexton. Cum începuse să se gândească că era un alt gen de bărbat, unul care o merita pe Gina – care o merita pe ea. Începuse să-l placă, să aibă speranţa că putea să-i arate că nu toţi bărbaţii erau fiare.

Fu traversată de un fior când îşi aminti cum o înşfăcase Evanston, trăgând de ea.

— Nu te mai gândi la ce s-a-ntâmplat, spuse Skye cu blândeţe, iar Tillie îşi dădu seama că probabil femeia simţise fiorul care o traversase.

— Însă, dacă vrei să ne spui numele, zise Scout, fratele nostru este sergent. Nu-i place nimic mai mult decât

să spargă capete.

— Nu când este la datorie, desigur, adăugă Skye. Dar, uneori, el şi Rexton fac ture prin Whitechapel, venindu-le de hac răufăcătorilor.

Asta explica viteza şi ferocitatea cu care pumnul lui Rexton intrase în contact cu faţa lui Evanston.

— Umblă pe străzi căutând să dea de bucluc?

— Nu caută să dea de bucluc, ci mai degrabă nu o iau la goană dacă le iese în cale. Au ceva sălbatic în ei, spuse Scout.

Rexton păruse într-adevăr sălbatic în clipa când lovise cu pumnul – şi când se năpustise asupra gurii ei. Îşi dorea să nu fie cuprinsă de căldură când îşi amintea cât de moi şi de pricepute păruseră buzele lui în scurtul răstimp în care fuseseră lipite de-ale ei.

— Ca să vezi, iată-le pe gemenele Swindler.

Tillie îşi îndreptă privirea spre uşă, nefiind deloc încântată de scurta bucurie pe care o resimţi când îl văzu pe Rexton. Era furioasă pe el, şi totuşi prezenţa lui era o uşurare bine-venită.

— O, Tillie! Gina trecu în goană pe lângă el şi căzu la picioarele ei, într-o învălmăşeală de fuste, luând mâna surorii ei mai mari. Am auzit ce s-a-ntâmplat. Eşti bine?

— Se poate şi mai rău.

— Bună, Rex, spuseră Skye şi Scout la unison.

Evident, relaţia lor cu Rexton era mai intimă decât îşi dăduse Tillie seama, dacă i se adresau atât de familiar. Nu îi plăcea că se întreba cât de familiar fusese cu ele.

— Ce năstruşnicie mai puneţi la cale acum? întrebă el.

— Nu am făcut decât să coasem o rochie, spuse Skye, bătând-o pe Tillie pe umăr înainte de a se îndepărta.

Gina se aşeză imediat în locul ei, strângându-i mâna lui Tillie pentru a o linişti.

— Încântate de cunoştinţă, spuse Scout.

— Vă mulţumesc pentru ajutor răspunse Tillie.

— Ne pare rău că ai avut nevoie de ajutor, adăugă Skye. Stai liniştită, Drake Darling nu va fi deloc fericit auzind că a avut loc un incident. Eşti sigură că nu vrei să ne

spui cine era omul acela?

— Mă ocup eu de problemă, spuse Rexton.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunse Scout. Voiam doar o confirmare.

— Ai fi putut să mă întrebi.

— Dar este mult mai amuzant să te irit.

Da, cu siguranţă erau mai familiare cu el decât îşi imaginase Tillie. Apoi părăsiră încăperea. Se opriră şi îi spuseră lui Rexton ceva ce-l făcu să râdă uşor. Ea se întreba care era exact natura relaţiei lor, alungând invidia ce îşi scotea capul la iveală. Cele două doamne ieşiră din încăpere, iar Tillie se consolă fără să vrea cu faptul că Rexton nu se uită după ele, ceea ce nu era o garanţie. El se întoarse spre ea cu o privire intensă care sugera că nu existase niciun moment în care să nu fi fost obiectul atenţiei lui.

— Plecăm de aici? întrebă el încet.

— Da, să mergem, spuse Gina, sărind în picioare înainte de a se trânti la loc pe canapea. Dacă poţi. Mai putem aştepta puţin ca să îţi revii.

— Sunt cât se poate de bine. Pentru a demonstra ce spusese, se ridică iute. Când el se apropie ca şi când ar vrut să o ajute, ea ridică o mână. Nu am nevoie de sprijinul tău.

Dacă nu ar fi ştiut mai bine, suferinţa care îi traversase chipul ar fi putut fi luată drept un semn că îl rănise.

— Să mergem atunci, spuse el încet.

Nu-i oferi Ginei braţul, iar Tillie l-ar fi mustrat pentru asta, dar nu considera că avea rost să îi dea surorii ei şi mai multe motive să creadă că o prefera pe ea. Nu că Gina intenţiona să îi dea drumul mâinii. Le însoţi până la uşă, o deschise şi le conduse în stradă.

Un domn îmbrăcat în livreaua localului stătea acolo. Rexton vorbi cu el, iar omul o luă din loc.

— Ne va aduce trăsura, le spuse, privind-o pe Tillie ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă îi păcălise spunând că era bine.

— Pari îngrozitor de încordată pentru cineva care

susţine că nu a păţit nimic, zise Gina.

— Îţi voi explica tot când ajungem acasă.

— Are legătură cu faptul că Rexton nu mă curtează?

Ea se uită spre Gina.

— Ştii?

Tânăra încuviinţă.

— Mi-a spus înainte să venim după tine. Nu am nicio problemă din pricina aceasta, Tillie. Ca să fiu sinceră, mi-am dat seama de foarte devreme că este interesat de tine.

— Nu este interesat de mine.

— Ba da. Întreabă-l!

Nu avea de gând să facă aşa ceva.

— Nu am niciun interes faţă de un bărbat care arată **o** lipsă de respect atât de crasă pentru sentimentele unei tinere de dragul unui cal.

— Un cal? Ce cal?

— Nu ţi-a spus?

— M-am gândit să o scutesc de detalii, spuse el, iar în voce i se citea iritarea.

De ce era iritat? Gina avusese de suferit – şi Tillie la fel, pentru că îl crezuse mai bun decât era.

— Black Diamond, răspunse Tillie scurt, privindu-l pe Rexton în ochi.

— Dar iubeşti acest armăsar. De ce te-ai despărţi de calul tău preferat?

— Nu aş face-o, dar unchiul i-a promis marchizului că i-l dă pentru a-l folosi la împerechere.

— Stai! Rexton făcu un pas în faţă. Black Diamond este al tău?

Aruncându-şi capul aşa cum făcea armăsarul ei deseori, ea ridică semeaţă bărbia.

— Acum ştii de ce nu îl vei avea niciodată.

*

În timp ce trăsura înainta pe străzi în noapte, Rexton se gândi să-i facă o vizită lui Garrett Hammersley. Târgul fusese încheiat cu bună-credinţă şi ar fi convins-o pe

nepoata sa să onoreze înţelegerea. Acum nu mai conta, dar, dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi fost mai sincer cu Lady Landsdowne de la început. S-ar fi asigurat cel puţin că înţelegea şi era de acord cu rolul pe care şi-l asumase în viaţa surorii ei. În schimb, onorase solicitarea lui Garrett de a păstra înţelegerea între ei. Presupusese că Lady Landsdowne nu ar aproba planul şi i-ar spune Ginei, ceea ce ar fi anulat pactul.

În trăsură era o linişte deplină, întreruptă ocazional de momentele în Gina o bătea pe sora ei pe mână, liniştind-o.

— Sunt sigură că ar trebui să rămânem prieteni cu toţii, spuse Gina cu naivitate, dar nu ştia de sărutul pe care el încercase să i-l fure surorii ei.

Faptul că Gina văzuse că era interesat de contesă era oarecum tulburător. Contesa nu îi dăduse nicio sugestie că îşi dăduse seama. Sărutul păruse s-o ia prin surprindere. Timp de-o clipă, crezuse că avea să-i răspundă cu aceeaşi fervoare, dar fervoarea pe care i-o arătase era o furie pe care nu se putea abţine să nu o admire. Îşi făcuse griji pentru sora ei. Gina venea mereu pe primul loc. Rexton se întreba dacă Lady Landsdowne avea să-şi pună vreodată propriile dorinţe şi nevoi pe locul întâi. Se căsătorise cu un gentilom cu titlu deoarece fusese dorinţa mamei ei. Când îi fuseseră îndeplinite dorinţele ultima dată?

— Prietenii sunt sinceri unii cu alţii, spuse ea cu asprime, şi el şi-o imagina plimbându-se printr-o sală de clasă cu o riglă în mână, gata să îi pocnească pe cei neascultători.

Presupunea că l-ar fi pocnit cu bucurie în clipa aceea. El ar fi întins mâna dacă ea i-ar fi cerut-o. Crezuse că avea să fie în stare să controleze situaţia, emoţiile fetei şi ce simţea faţă de el. Fără îndoială, pentru că întotdeauna putuse să-şi controleze propriile emoţii. Numai atunci când era vorba despre contesă nu. Din momentul în care intrase în salon, simţise că trenul deraiase şi el uitase încotro se îndreptau. Nu îi trecuse niciodată prin minte că Gina putea să ajungă să aibă sentimente pentru el, având în vedere că el nu simţea nimic pentru ea. Ştia că sentimentele şi

intensitatea lor nu erau un totdeauna reciproce, dar, până în seara aceea, nu înţelesese cu adevărat.

— Se pare că unchiul este mai curând de vină pentru că l-a făcut pe Excelenţa Sa să intre în jocul acesta, spuse Gina luându-i apărarea.

Nu îl făcea să se simtă mai bine că această fetişcană îi apăra purtarea.

— Dacă cineva vine cu un plan să jefuiască pe altcineva, iar alt gentilom se oferă să îl ajute, ambii sunt la fel de vinovaţi.

— Este o analogie prea aspră. Ce am jefuit? întrebă el.

— Armăsarul meu. Inocenţa Ginei.

— Nu aveam de gând să-i iau inocenţa.

— Ai făcut-o să creadă că erai interesat de ea…

— Dar nu i-am dat niciodată apă la moară, spuse Gina. Nu s-a întâmplat nimic.

— Faptul că nu ai fost rănită nu înseamnă că e bine. Voi vorbi cu unchiul mâine.

Lui Rex i-ar fi plăcut să fie o muscă pe perete pentru a o vedea dezlănţuindu-şi furia în toată splendoarea.

Poate că ar trebui să vorbim cu el împreună, dat fiind că a făcut o ofertă pe care este cât se poate de probabil că nu ar fi putut s-o onoreze.

— Te asigur că nu ar fi fost onorată.

— De ce naiba ai lăsat pe toată lumea să creadă că îi aparţinea armăsarul?

— Pentru că sunt atât de urâtă de toţi. Mă temeam pentru cal, mă temeam că cineva ar putea dori să-i facă rău.

Auzi adevărul din cuvintele ei. Şi durerea. Cuvintele îl săgetară ca şi când ar fi folosit un pumnal ascuţit. Crezuse că îi înţelegea viaţa şi suferinţa. Îşi dădu seama că habar nu avea. Privind pe fereastră, se întrebă dacă ei i-ar fi fost mai uşor în cazul în care l-ar fi otrăvit pur şi simplu pe conte pentru a scăpa de el.

Trăsura se opri. Portiera se deschise. El sări şi întinse mâna spre ea. Ea strâmbă din nas, ca şi când i-ar fi oferit un hoit. Cu un suspin înţelegător, el se dădu înapoi şi lăsă

lacheul să le ajute pe doamne să coboare din trăsura lui.

Gina îi zâmbi înţelegătoare înainte de a da fuga să o prindă din urmă pe sora ei care urca treptele. Rexton urcă câte două o dată.

— Chiar nu am vrut răul nimănui. Se răsuciră amândouă cu faţa spre el, una zâmbind, alta aruncându-i priviri crunte. Intenţia mea a fost să o ajut pe domnişoara Hammersley să îşi găsească cel mai potrivit pretendent existent. Nu aş fi împovărat-o cu un ticălos.

— Ne putem descurca şi fără asemenea ajutor, spuse contesa sec înainte de a se întoarce abrupt spre uşă.

— Îmi pare rău că nu a mers, milord, spuse Gina încet.

— Vei găsi pe cineva demn de tine.

— Îţi doresc acelaşi lucru.

— Ca să fiu sincer, domnişoară Hammersley, nu caut pe nimeni.

— Păcat!

— Gina! strigă contesa din uşă. Trebuie să mergem la culcare.

La naiba! Ultimul lucru pe care voia Rexton să-l aibă în minte era imaginea ei pregătindu-se de culcare, strecurându-se în aşternuturi, însă aşteptă până când Gina intră şi se închise uşa.

Coborî scările în fugă. Când ajunse la trăsură, strigă către vizitiu:

— Spre Whitechapel!

Nu avea chef de civilizaţie în seara aceea. Voia beţivi, dezmăţ şi decadenţă.

Sări în trăsură şi se trezi înconjurat de lavandă şi orhidee. La dracu'! De ce nu fusese sincer cu Tillie de la început, dat fiind ca rămăsese fără aer când o zărise prima dată?

*

Când se trezi, îl durea capul îngrozitor, la fel şi trupul. Nu mai dormise niciodată într-un pat atât de incomod. Simţi miros de cafea. Nectarul zeilor. Avea nevoie de puţină

cafea. Poate că apoi ciocanele pe care le simţea zdrobindu-i creierii aveau să înceteze.

Deschise cu greu un ochi şi văzu o pereche de bocanci negri, uzaţi, dar bine lustruiţi. Ce căutau pe pat?

Când deschise şi celălalt ochi, îşi dădu seama că nu se aflau pe pat. Se aflau pe podea.

La fel şi el.

Ce blestemăţie!

Gemând, se ridică încet. Capul protestă, stomacul i se întoarse.

— Se trezeşte, spuse cel care purta bocancii, care stătea pe un scaun din apropiere.

Rexton ridică o mână.

— Nu ţipa.

Jamie avu îndrăzneala de a râde, ceea ce nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile.

— Nu am ţipat. Să vorbesc în şoaptă? întrebă el cu voce mai scăzută.

— Te rog, spuse Rexton răguşit, apoi îşi strânse degetele şi le desfăcu de mai multe ori. Cafea.

Jamie îi dădu cana. Rexton o duse la gură, se strâmbă şi îşi atinse cu degetele colţul gurii, care era umflat şi-l durea. Minunat! Bău încet, cu grijă. Nu-i mai fusese atât de rău în viaţa lui. S-ar fi rugat să moară în clipa aceea, dar, dacă rugăciunea i-ar fi fost ascultată, nu ar mai fi văzut-o niciodată pe contesă. De ce îşi făcea griji din pricina asta? Nu avea să o mai vadă niciodată, iar, dacă o va vedea, ea avea să-i întoarcă spatele. Şi fix asta merita.

— Cum am ajuns aici? întrebă el, simţindu-şi gura de parcă ar fi fost plină de rumeguş.

— Nu îţi aminteşti?

Miji ochii spre Jamie, care părea mult prea fericit, indiferent cât ar fi fost ceasul.

— Am mers în două cârciumi.

— Ne-am întâlnit la Ten Bells. Erai deja pulbere şi căutai pe cineva cu care să te baţi. M-am prefăcut că îţi fac jocul – a trebuit să te pocnesc în gură când ai început să strigi că sunt poliţist.

Rexton îşi atinse buza.

— Cei de acolo nu ştiu?

Jamie clătină din cap.

— Poveste lungă, nu întreba. În orice caz, după ce te-am scos afară, te-am târât până aici…

— Şi m-ai lăsat pe duşumea ca pe-un gunoi?

— Ai habar cât de mare şi de greu eşti?

Rexton se trase înapoi până când se sprijini de un scaun. Începea să se simtă mai bine. Bănuia că Jamie mai pusese ceva în afară de cafea în cană.

— Nu sunt la fel de mare şi de greu ca tine.

— Nu părea să te deranjeze duşumeaua. Jamie se aplecă punându-şi antebraţele pe coapse. Ştiu că-ţi place să bei un pahar de whisky bun, dar nu te-am mai văzut niciodată atât de dărâmat. Ce s-a întâmplat? Are de-a face cu doamna cu miros de lavandă şi orhidee?

Rexton clătină din cap, fără să mai simtă că se învârtea camera cu el.

— Nu cred că vreau să ştiu cum ai ajuns la această concluzie.

— Ai mormăit întruna despre lavandă şi orhidee.

Rexton râse spart, autoironie.

— Am pierdut-o.

— De ce?

— A aflat adevărul. Hai s-o lăsăm aşa.

— Se pare că îţi place.

— E puternică. Întotdeauna am crezut că mama şi Grace sunt puternice –, dar cred că ea e mai tare decât ele. E americancă. Scandaloasă. Trecutul ei o afectează pe sora ei şi i-ar afecta şi copiii dacă ar rămâne aici. Copiii nu ar trebui să sufere din cauza păcatelor părinţilor.

— Şi ai băut ca s-o uiţi. A funcţionat?

— Cred că nu m-am ales decât cu buza spartă.

Jamie râse înfundat.

— Fii bucuros că nu ai păţit altceva. Îmbrăcat aşa frumos, simt surprins că nu te-am găsit jefuit, cu un cuţit înfipt în tine.

— După cum spuneai, sunt un tip masiv.

— Eşti. Vrei ceva de mâncare?

Rexton clătină din cap.

— Ar trebui să plec. Mulţumesc c-ai avut grijă de mine.

— Să nu-ţi faci un obicei din asta.

— Nu-mi voi face.

Se ridică cu chiu, cu vai. Nu băuse pentru a o uita pe contesă. Băuse fiindcă ştia că nu avea să o uite niciodată.

Capitolul 8

— I l-ai oferit pe Black Diamond marchizului de Rexton?

Tillie dăduse buzna în biroul unchiului ei, gata să-i arunce întrebarea – mai degrabă o afirmaţie. El sări de la birou şi avu bunul-simţ de a părea jenat.

— Ţi-a spus? Trebuia să păstreze secretul.

— Aseară a apărut o situaţie care m-a făcut să aflu. Ce-a fost în mintea ta când ai încheiat o asemenea înţelegere? Black Diamond este al meu.

Avea haina pe speteaza scaunului. Se aşeză pe marginea biroului, făcând nasturii vestei să pocnească pe abdomen.

— M-am gândit că îmi vei face pe plac. Vrei ca sora ta să fie fericită, nu-i aşa?

— Ar fi trebuit să discuţi cu mine mai întâi. Nu ai făcut-o pentru că ştiai că nu voi fi de acord.

El se duse la fereastră şi privi spre mica grădină a casei. Fiind celibatar, nu avea nevoie de prea mult. Îşi cheltuia banii pe plăceri precum mâncăruri şi băuturi alese. Motiv pentru care plesneau nasturii pe el.

— Ai înjosit-o pe Gina făcând asta.

El veni alături de ea şi îi întinse un pahar de whisky. Tillie îl luă şi sorbi.

— Nu dansa nimeni cu ea, spuse el încet. Nu am soţie care să o prezinte, nicio prietenă care să o ia sub aripa ei. Ce era să fac? Să ignor dorinţa din ochii ei, să nu observ zâmbetul prea strălucitor pe care-l afişa ori de câte ori se

apropia câte un gentilom de ea? Suntem americani şi nu avem căutare prea mare. Pe lângă asta… Se întrerupse, dar ea auzi cuvintele ca şi când i-ar fi dat un croşeu în pântec: „scandalul tău”. I-am promis tatălui tău că voi avea grijă să vă faceţi amândouă o situaţie. Nu-mi fac griji în legătură cu tine. Căsătoria te-a călit. Dar Gina… nu poţi nega că nu este făcută dintr-o esenţă la fel de tare. Vrea să se mărite şi să aibă copii. Merită asta… Vrea să se căsătorească cu un aristocrat. Clătină din cap. Recunosc că nu înţeleg obsesia aceasta faţă de nobilime, dar intenţionez să am grijă să nu fie dezamăgită de viaţă.

— Nu putem garanta niciodată asta, orice am face.

— Dar ne putem strădui să ne atingem ţelul şi să nu privim înapoi, îndoindu-ne de noi înşine pentru că nu am făcut nimic.

Sorbi din nou, dorindu-şi să nu-l fi iubit pe bărbatul acesta, dorindu-şi să nu aprecieze ce încerca să realizeze. Ştia că acţiunile lui erau determinate de dragoste.

— De ce Rexton?

El ridică din umărul masiv, lăsându-l să cadă la loc, de parcă ar fi purtat o mare greutate.

— Îl cunosc. De la curse şi de la jocurile de noroc. Ştiu că nu este beţiv, că nu are datorii. Pare să fie moderat când vine vorba despre vicii. A pretins că nu este interesat de căsătorie momentan, dar m-am gândit că, după ce o va întâlni pe Gina, s-ar putea răzgândi. Iar, dacă nu o va face, faptul că a fost văzută în compania lui o va ajuta. Toate femeile necăsătorite din aristocraţie tânjesc după atenţiile sale. Privi spre pantofi. Gina ştie de aranjament?

— Da.

Grimasa şi înjurătura rostite în şoaptă o făcură pe Tillie să se înmoaie puţin.

— S-a supărat? întrebă el vădit preocupat şi plin de remuşcări.

— Nu. De fapt, pretinde că nu este deloc interesată de el. I-a acceptat invitaţiile pentru că se juca de-a peţitul, încercând să mă combine cu Rexton.

Unchiul ei pufni.

— Ce prostie copilărească! Rexton este moştenitorul unui ducat. Nu se va căsători cu o femeie cu un trecut scandalos. Niciun aristocrat nu va face asta. Singura speranţă pentru tine, draga mea fată, este să te întorci la New York.

Adevărul cuvintelor lui o duru. Nu că s-ar fi gândit vreodată că ar putea însemna ceva pentru Rexton.

— Sunt perfect conştientă de asta.

Se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre şemineu, simţind că o ia frigul brusc. Noul loc nu fu de ajutor, căci nu ardea focul în vatră.

— Nu te supăra, Mathilda. Ştii că spun adevărul.

— Ştiu. Dar visurile erau rareori bazate pe realitate. De aceea erau visuri. Aşadar, o vei însoţi la balul Claybourne săptămâna viitoare şi nu vei mai încheia înţelegeri cu alţi gentilomi?

El suspină.

— Poate că ar trebui să angajăm o peţitoare.

Tillie se întoarse spre el.

— Nu cred că este necesar. A fost văzută cu Rexton. Ştiu că au dansat la ultimul bal, şi vreo doi gentilomi îi aruncau ocheade aseară. Dacă nu îi va mai da târcoale marchizul, poate că va apărea cineva care să o curteze.

— Detest balurile.

— Eu detest Anglia, însă amândoi suntem aici – de dragul Ginei. Trebuie să ne asigurăm că este fericită. Am făcut promisiuni, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Da, în regulă.

— Şi nu mai oferi armăsarul meu nimănui altcuiva.

— Îl voia tare mult pe Black Diamond. Cu puţină negociere, am putea să-l convingem să se căsătorească cu ea.

— Mă tem că asta ar aduce nefericire. Tuturor celor implicaţi.

*

Trecu o săptămână, şi Tillie nu se putea opri să nu se gândească la el. Era constant în gândurile şi în visele ei, atât de viu de parcă ar fi fost în patul ei. O irita teribil că începuse să fie atentă la bârfe – pe care le evita în general, căci se ocupaseră de povestea ei dezmăţată mai mult decât era necesar –, dar era disperată să audă orice veste despre el. Nu se linişti când descoperi că nu se spunea nimic despre el.

Ce era? Un nenorocit de sfânt?

Mai rău, se plimba prin salon, bând whisky, cu privirea alunecând mereu spre ceas, aşteptând-o pe Gina să se întoarcă acasă de la balul Claybourne. Simţi că o împunge vina, căci nu era cu adevărat interesată de succesul pe care l-ar fi putut avea sora ei la eveniment. Spera mai degrabă să audă câte ceva despre Rexton. Ce purtase, cum arătase şi cu cine dansase.

Se simţea ca o scorpie geloasă, deşi ceea ce simţea nu era gelozie cu adevărat. Era singurătate, mai adâncă decât simţise vreodată – până în străfundul sufletului, ca şi când Rexton ar fi fost rupt de-a dreptul din pieptul ei. Era ridicol, de netolerat. Se străduise să nu îi facă plăcere compania lui, dar nu reuşise. Se străduise să nu fie atrasă de el, însă fusese înfrântă. Se revoltase că era cucerită şi se trezi oricum fascinată.

Naiba să-l ia! Ar fi fost mult mai uşor să renunţe la el dacă nu i-ar fi trimis Ginei un buchet de trandafiri laolaltă cu o scrisoare în care o încuraja să nu se mulţumească cu mai puţin decât ceea ce merita: un bărbat de cel mai înalt calibru. Ca şi când el nu era astfel.

Îşi termină whisky-ul, turnându-şi încă puţin. Bineînţeles că nu era. Un bărbat de cel mai înalt calibru nu ar fi pretins că îi face curte surorii ei, nu ar fi riscat să îi frângă inima. Nu contează că Gina susţinuse că nu era cu adevărat interesată de el. Riscul de a o face să sufere existase. Tillie ştia mult prea bine cât de fragilă putea fi inima.

Auzind ecoul uşii care se deschidea, îşi termină băutura, puse paharul deoparte şi se grăbi în foaier,

prinzând-o pe Gina exact când ajungea la scări.

— Ai petrecut bine?

Sora ei se răsuci, zâmbind.

— Nu trebuia să mă aştepţi.

— Bineînţeles că da. Vino în salon să bem ceva, şi îmi poţi povesti cum s-a desfăşurat seara.

— Nu sunt prea multe de spus, zise Gina, deşi aş vrea o picătură de brandy.

După ce turnă băuturile şi stăteau faţă-n faţă pe scaun, Tillie zise:

— Presupun că l-ai văzut pe Rexton.

Gina sorbi încet înainte de a răspunde:

— De fapt, nu l-am văzut. Nu a fost acolo.

— Eşti sigură? Nu îşi putea imagina aşa ceva. Nu credeam că ar putea fi atât de laş încât să te evite.

Sora ei chicoti.

— Nu cred că a fost asta. Se pare că nu prea se omoară cu balurile. S-ar putea să-i fi supraestimat influenţa. Ridică încheietura de care atârna carneţelul de dansuri. Am dansat doar de două ori astă-seară.

— Nu contează numărul dansurilor, decât de mult interes arată partenerul.

— Un dans a fost cu gazda. Deşi atenţia lui părea autentică şi a fost incredibil de politicos, ştiu din surse sigure că Claybourne, contele, îşi adoră soţia. De asemenea, presupun că soţia lui l-ar lăsa fără bijuteriile familiei dacă ar călca vreodată pe de lături.

Nu se putu abţine să nu zâmbească auzind-o. O cunoştea pe contesa de Claybourne; vorbise cu ea în numeroase ocazii pe vremea când era acceptată de înalta societate.

— Aşa este, nu e deloc o femeie timidă. Cum ar putea să fie când l-a îmblânzit pe dracul de conte? Şi celălalt partener?

— Al doilea fiu al unui al doilea fiu care părea absorbit de zvonurile despre moştenirea mea.

O cuprinse dezamăgirea, şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Dar făceai progrese atât de mari.

— Cred că pentru că oamenii au observat că Rexton era interesat de mine, iar acum, când nu mai pare să fie, se fac speculaţii cu privire la motivul pentru care m-a îndepărtat.

Tillie se ridică grăbită şi începu să se plimbe agitată prin faţa şemineului.

— Naiba să-l ia! Nu te-a dat deoparte. Tu l-ai dat deoparte. De ce trebuie ca întotdeauna femeia să fie învinovăţită pentru tot?

— Nu sunt sigură că merită să fie învinovăţit…

Tillie se opri brusc şi privi încruntată spre sora ei.

— Dacă nu ţi-ar fi acordat atenţie din capul locului, nu ai fi subiect de bârfă acum. Cred că mâine va apărea în ziare ceva neplăcut. Scutură din cap. Eu sunt de vină. Ar fi trebuit să anticipez mesajul pe care avea să-l transmită absenţa lui.

— Nu fi prostuţă, Tillie. Nu te poţi învinovăţi întruna pentru nereuşitele mele ca debutantă.

Bineînţeles că putea şi avea să o facă. Dacă ar fi rămas măritată cu Downie, s-ar fi asigurat că sora ei era acceptată în înalta societate. Dacă nu ar fi dorit ispita pe care o reprezenta Rexton în viaţa ei, perspectivele matrimoniale ale Ginei nu s-ar fi evaporat. Acţionase mult prea în grabă şi impulsiv în ambele împrejurări, păsându-i mai mult de sănătatea sa mintală decât de bunăstarea surorii ei. O luase pe Gina sub aripa ei când murise mama lor. Acum, rămăseseră şi fără tată, responsabilitatea era şi mai mare când.

Trăgând adânc aer în piept, se întoarse la scaun, ridică paharul cu brandy şi luă câteva guri zdravene.

— Voi avea grijă să îndrept lucrurile.

— Cum vei face asta? întrebă Gina, iar în vocea ei se citea îngrijorarea.

Tillie termina brandy-ul şi puse paharul deoparte.

— Ce vei face, Tillie?

Gina rostise întrebarea ca şi cum nu s-ar fi grăbit să primească răspunsul, de parcă ar fi ştiut deja că nu avea

să-i placă.

— Nu îţi face griji. Nu voi face nimic necugetat.

Dar venise momentul să îşi folosească reputaţia scandaloasă. Altfel, toate suferinţele ei ar fi fost în van.

Capitolul 9

Clubul Nightingale.
Astă-seară, la 20

Rexton se uita ţintă la biletul pe care tocmai i-l adusese majordomul. Nu era neobişnuit să primească o misivă precum cea pe care o ţinea în mână. Se ştia că era membru al clubului printre cei care cunoşteau locul şi în tinereţe îl frecventase destul de des – dar se săturase de femei măritate şi văduve în căutare de scurte aventuri. Totodată, era obişnuit ca biletele să fie semnate sau cel puţin să îi ofere o sugestie despre persoana cu care avea să se întâlnească.

— Cine a adus-o? îl întrebă el pe Winchester.

— Un flăcău neîngrijit. Nu purta livrea, şi nu am văzut vreo trăsură sau vreo birjă. Băiatul a bătut la uşa servitorilor, le-a dat-o şi a plecat ca şi când se temea să nu fie prins şi dus la spânzurătoare.

Nu recunoştea scrisul. Era îngrijit, precis şi clar feminin. Nu primise decât o singură dată o misivă scrisă de o mână bărbătească – un gentilom care încerca să afle dacă Rexton avea o aventură cu soţia lui. Fusese suficient de înţelept încât să nu se ducă la club în seara aceea.

Clubul fusese înfiinţat cu ani în urmă, ca loc în care

femeile nefericite să poată găsi momente de fericire. De obicei, avea o idee legată de cea cu care urma să se întâlnească. În general, flirtul începea în altă parte, dar în ultima vreme singura femeie care îi stârnise interesul fusese Lady Landsdowne.

Bătu cu degetele în birou. Era posibil să îl cheme? Aproape că râse tare. Ar fi bucuroasă să nu mai dea cu ochii de el niciodată. Ca un băietan îndrăgostit, se ducea în parc în fiecare dimineaţă înainte să înceapă să cânte ciocârlia, sperând să o vadă, însă totdeauna pleca de-acolo dezamăgit. Dacă mai călărea dimineaţa, ea se ducea în altă parte. Nici măcar nu era sigur dacă ar aborda-o în cazul în care ar vedea-o. Fără îndoială, şi-ar pune la treabă pistolul acela.

Scrisese trei scrisori lungi cerându-i scuze, pentru ca apoi să le rupă, căci nu părea să găsească vorbele potrivite. Cum să îşi dreagă comportamentul îngrozitor? Se gândise la flori, dulciuri şi bijuterii. Dar nu credea că vreunul dintre aceste lucruri avea să o îmbuneze.

Evita balurile pentru că nu voia să converseze cu femeile. Evita să meargă la Dragonii îngemănaţi deoarece nu era interesat de compania bărbaţilor. Ocolea cârciumile, căci avusese nevoie de două zile pentru a-şi reveni ultima oară când ridicase o halbă. Se transforma într-un pustnic. Izolarea lui era de neînţeles. De doisprezece ani femeile intraseră şi ieşiseră din viaţa lui cu uşurinţă. Niciodată nu regreta când doamnele plecau, niciodată nu arsese de dorinţa de a le revedea. Se bucurase de compania lor cât erau împreună, dar niciodată nu fusese vorba mai mult decât de plăcere reciprocă – ştiau amândoi că nu avea să dureze mult. Cu Tillie era altfel. Poate pentru că despărţirea lor nu fusese amiabilă, nu fusese alegerea lui. Cu ea, regreta atât de multe momente, atât de multe oportunităţi pierdute şi ratate de a o cunoaşte mai bine, de a explora toate faţetele fascinante ale fiinţei ei, din care văzuse doar foarte puţin. Avea o sută de întrebări pe care dorea să i le adreseze, o mie de răspunsuri pe care ar fi vrut să le obţină. Şi un milion de sărutări pe care ar fi vrut să le

trăiască.

Nu îl ajuta că îşi instruise menajera să umple vazele din toată casa cu lavandă şi orhidee. Credea că parfumul avea să consoleze, dar, în schimb, era ca şi când ar fi fost biciuit zi de zi.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, milord?

Se adâncise atât de mult în regrete, încât uitase că majordomul era acolo.

— Nu, asta este tot. Aşteaptă. Trebuia să recunoască – îi stârnea curiozitatea. Dacă era ea, nu putea lăsa momentul să treacă. Voi ieşi în seara aceasta. Pregăteşte trăsura la nouă şi jumătate.

— Da, milord.

Servitorul plecă. Rexton se ridică, se duse la bufet şi îşi turnă nişte whisky. Îi tremurau mâinile. Se putea înşela. S-ar putea să nu fie ea. Dacă nu era ea, avea să refuze pur şi simplu.

Râsul lui aspru răsună în încăpere. Ce naiba era cu el de respingea o femeie dornică?

Necazul era că nu dorea decât o singură femeie. Nu era dispus să accepte pe nimeni altcineva.

*

După toate pregătirile, trăsura fu gata mai devreme, şi Rexton sosi la clubul Nightingale cu douăzeci de minute mai repede. Se aşeză pe un fotoliu de pluş într-un colţ al salonului slab luminat, sorbind whisky şi observând toate micile întâlniri care aveau loc. Erau o regulă nescrisă că un gentilom care stătea jos se întâlnea cu cineva, iar un gentilom care stătea în picioare putea fi ales. Femeile, care purtau măşti pentru a-şi proteja identitatea şi reputaţia, îşi alegeau partenerii dintre bărbaţii nemascaţi. Evident, femeile erau mai circumspecte când venea vorba despre sex – voiau să ştie pe cine abordau, pe cine atrăgeau, pe cine aveau să invite în cele din urmă să li se alăture în aşternuturi. În general, bărbaţii veneau aici doar pentru o partidă de sex. Cu toţii jurau să păstreze secretul asupra

identităţii lor şi a celor cu care se întâlneau.

Când soseau, doamnele se schimbau într-o cămaşă de mătase. Niciuna nu voia să fie identificată mai târziu din pricina rochiei care fusese văzută la clubul Nightingale. Pentru unii din lumea lui, clubul era doar un mit. Pentru alţii, erau un secret întunecat. De-a lungul anilor, prosperase, şi, deşi se vorbea despre el doar în şoaptă, cumva, cei care trebuiau să afle de existenţa lui îl descoperiseră.

Se întrebă dacă Lady Landsdowne trecuse pe aici. Şi-o imagină în locul acela, căutându-şi un amant pentru o noapte sau pentru mai mult de o noapte. Nu fusese niciodată abordat de ea, nu o dusese niciodată pe scări spre dormitoarele în care cuplurile se puteau împerechea după bunul plac. Îl şfichiui mânia la gândul că ea ar fi putut fi cu vreunul dintre aceşti gentilomi. Unii dintre ei erau tineri şi aţâţaţi, alţii mai în vârstă. Câte un văduv sau doi. Unii căsătoriţi. Majoritatea fără obligaţii.

Gina nu se înşela. Aristocraţii se căsătoreau rareori din dragoste. Să ai amanţi şi iubiţi era ceva obişnuit. La fel ca Downie, Rexton nu avea să tolereze ca soţia lui să aibă aventuri. Se aştepta şi avea să pretindă credinţă şi loialitate. Nu avea să-şi dezonoreze jurămintele. Insista să primească acelaşi respect. În niciun caz nu se gândea să se însoare cu o femeie care dovedise deja că nu avea caracterul necesar pentru a-şi onora promisiunile. Şi iată-l gândindu-se la Lady Landsdowne din nou.

Se răzgândi. Indiferent de cine ar fi stabilit această întâlnire, avea să se culce cu ea. Trebuia să şi-o scoată pe blestemata de contesă din cap – o dată pentru totdeauna.

Privi cum femeia, învăluită în mătase mov, intră ezitant în salon. Masca mov cu alb îi acoperea trei sferturi din faţă. În general, doamnele îşi aduceau singure măştile. Obiectul ajuta la identificarea lor, astfel că, după ce se prezentau o dată, nu mai trebuiau să o facă din nou. Unii bărbaţi voiau să evite anumite femei. Era destul de uşor pentru un bărbat să refuze o femeie înainte de a ajunge în dormitor dacă o putea identifica după mască.

Rexton nu mai fusese cu această femeie şi nu-şi amintea să o fi văzut vreodată pe acolo. Dar părul ei, căzându-i în valuri peste umeri, era negru şi splendid. O femeie de înălţimea ei, cu silueta ei zveltă îi invada visele de prea multe nopţi. Fără să-şi dea seama, se ridică, visceral conştient de momentul în care îl cercetă, de momentul în care privirea ei albastră – ştia că era albastră, deşi masca îi umbrea ochii – căzu asupra lui. Se opri, dar nu îşi desprinse privirea. Îşi linse buzele, pline şi rubinii, pe care era destul de sigur avusese şansa să le guste doar o clipă.

Dacă se înşela, dacă nu era acolo pentru el, un amărât avea să afle gustul pumnului lui înainte de încheierea serii, căci nu mai conta cine trimisese biletul, cine voia să se întâlnească cu el aici…

Tot ce conta era că ea – Lady Landsdowne – stătea în faţa lui.

*

Era conştientă de prezenţa lui; îi simţi privirea asupra ei înainte de a-l vedea. Se temuse că, dacă avea să semneze biletul, nu avea să vină. Sau poate că îi fusese teamă că avea să o facă. O îngrozea – cât de tare îl dorea, cât de bucuroasă era să vadă că era acolo, aşteptând-o.

Se răzgândise de zece ori. Ştia că era o nesăbuinţă, şi, totuşi, ce avea de pierdut? Pierduse tot ce conta: reputaţia, mândria, respectul. Îşi pierduse influenţa. Îşi pierduse abilitatea de a se asigura că Gina era fericită.

Fără fericirea surorii ei, îşi pierdea oportunitatea de a se întoarce în America, pentru a începe să-şi reconstruiască viaţa. Doar reputaţia ei sordidă nu avea să o urmeze la New York. Nu fusese niciodată acceptată în Societatea Knickerbocker – motivul pentru care mama ei dorise cu atâta disperare să ia în căsătorie un lord, să fie o doamnă, să deţină un titlu. Se îndoia că faptul că era o femeie divorţată cu titlu urma să o facă să fie acceptată în societatea aceea acum. Dar avea să-şi înfiinţeze propria

societate pentru cei proaspăt îmbogăţiţi, pentru cei care voiau baluri elegante şi invitaţii. Putea crea pentru alţii lucrul după care ea şi mama ei tânjiseră: să fie acceptată doar pentru ceea ce era.

Orice ar fi făcut astă-seară, orice ar fi făcut în următoarele câteva nopţi, nu avea să schimbe planurile ei pe termen lung. Nimic din ce făcea aici nu avea să fie împachetat în cuferele ei şi transportat la New York. Ce urma să se întâmple era strict în prezent, doar pentru Gina, pentru a se asigura că avea viaţa pe care şi-o dorea atât de mult şi pe care o merita.

Încă nu se îndreptase spre ea, aşteptând şi scrutând-o cu privirea arzătoare. Trebuia să ştie cine era, de ce era aici. Cel puţin, reacţionase ca şi când ambele lucruri erau adevărate. Era tulburător pentru ea să fie, în sfârşit, pe punctul de a face ceva atât de necuviincios: să fie cu un bărbat care o putea distruge complet dacă nu era extraordinar de atentă.

Se simţea aproape goală în mătasea subţire pe care era forţată să o poarte, bănuind că probabil el o dezbrăcase din priviri. Nu mai era niciun strat între piele şi mătase. Sfârcurile ei reacţionaseră la privirea lui încinsă, ca şi când le-ar fi cuprins în gură şi ar fi supt tare. Şi-o imaginase de prea multe ori, în timp ce se foia agitată sub aşternuturi. Dumnezeule, tremura ca o frunză în vânt. Poate că făcuse o greşeală înfiorătoare venind aici, dar era prea încăpăţânată să-şi pună coada pe spinare şi să fugă.

În schimb, trase aer în piept şi se forţă să înainteze. El, naiba să îl ia, nu se mişcă deloc. Poate că era prea fermecat de felul în care părea să se onduleze mătasea pe trupul ei la fiecare pas, cum se lipea de ea, nemailăsând nicio îndoială că nu purta nimic pe dedesubt. Vedea avantajul, căci nu o împiedica la mişcări. Era mai degrabă o cămaşă de noapte decât o rochie, iar bărbaţii puteau ajunge la ce doreau foarte repede. Desigur, şi el putea ajunge la ce dorea mai curând dacă făcea un pas spre ea.

După îndelungata pauză, nu era sigură cum să-l salute, cum să se asigure că treceau la pasul următor. Era,

fără îndoială, de dorit să fie directă.

— Văd că ai primit biletul meu.

Bineînţeles, al ei ar fi putut fi unul din zece, douăzeci, treizeci.

— Ai întârziat.

Nu părea dezamăgit, ci foarte curios. Privi spre poliţa de deasupra şemineului. Nu era niciun ceas. Presupunea că nu era genul de loc unde oamenii îşi făceau griji în legătură cu timpul.

— Nu cu mult, pun prinsoare.

— Patru minute.

— Le-ai numărat?

— Nu ai fi dezamăgită dacă nu aş fi făcut-o?

— Dar nu am semnat biletul. Nu ai fi putut şti cine l-a trimis, nu aveai de unde să ştii cine te aştepta.

Deodată, ura că era acolo, că el apăruse şi că nu îi păsa cine îl trimisese. Era o nesăbuită să creadă că voia mai mult decât o tăvăleală. Nu conta pentru el cine era doamna. Avea pofte carnale care trebuiau potolite.

Se apropie şi îşi atinse buzele de urechea ei, iar respiraţia lui îi făcu să fluture şuviţele de păr pe care le lăsase desfăcute. Rămase neclintită, aşteptând, ca şi când ea ar fi fost prada, iar el – vânătorul gata să atace.

— Sunt nerăbdător să aflu dacă am ghicit bine.

Ce prostuţă era să creadă că avea să poată vedea prin masca aceea, că ochii, părul şi silueta ei aveau să o trădeze. Nu îi acordase atâta atenţie pe cât crezuse. Poate că îi judecase greşit interesul. Poate că, în cele din urmă, avea să o refuze, făcând-o să se simtă ridicol.

— Am rezervat o cameră, spuse el, cu o voce mai scăzută, guturală. O folosim? Când se retrase, îi aruncă o privire provocatoare şi îi întinse mâna. Mâna goală. Mâna lui mare, goală.

A ei era la fel. Piele pe piele. Voia să se răsucească pe călcâie şi să îl conducă pur şi simplu, voia ca el să o urmeze ca un căţeluş, dar nu era genul obedient. Avea nevoie de ceva de la el care îi impunea să îl câştige. Îşi puse mâna într-a lui, privind cum degetele lui lungi şi groase se

închiseră într-un fel care trăda o posesiune absolută. Dacă cineva ar fi privit, nu putea încăpea îndoială că o tocmai o revendicase.

Se aşteptase să o târască din încăpere ca un neanderthalian. În schimb, porni agale, micşorându-şi paşii astfel încât ea să poată ţine ritmul cu el, dând impresia că erau egali în ceea ce urmau să facă. Dar nu erau, şi în curând el avea să-şi dea seama. Avea mai multă experienţă, era mai sigur şi mai încrezător.

Când ajunseră la scări, o ridică în braţe. Tillie urî micul ţipăt care îi scăpă. Era recunoscătoare că era aproape, şi se prinse de reverul lui cu o mână, cuprinzându-i umerii laţi cu celălalt braţ. Îi simţea forţa braţelor. O duse în braţe pe scări, ca şi când ar fi fost uşoară ca o pană. Înaintară pe un hol, apoi pe altul. Auzi gemete şi ţipete trecând prin uşile închise.

Când ajunseră la o cameră de la capătul holului, o lasă jos, scoase o cheie din buzunarul hainei, deschise uşa şi o împinse. Tillie se strecură pe lângă el, intră repede, oprindu-se la vederea patului – motivul pentru care oamenii veneau aici. Se întoarse când auzi uşa închizându-se silenţios. Nu se mişcă atunci când el se apropie de ea şi de-abia îşi îngădui să respire când îi simţi degetele pe şireturile care îi ţineau masca pe faţă. Aceasta se desfăcu şi începu să cadă. El o prinse, apoi o aruncă pe un scaun din apropiere.

Făcându-şi curaj, ea se întoarse, surprinsă de dorinţa şi pofta pe care o văzu în ochii lui.

— Slavă Cerului, eşti tu, şopti el răguşit, înainte să-i cuprindă faţa între mâini, lăsându-şi gura asupra buzelor ei.

Părea cu adevărat recunoscător. Latura ei feminină îi spunea să se desfete cu acest gând, dar erau prea multe în joc. Avea să-i permită să aibă asta, dar nimic altceva. Trebuiau să ajungă la o înţelegere înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Căsătoria ei fusese în termenii lui Downie. Asta, orice s-ar fi dovedit a fi ce avea cu Rexton, urma să fie în termenii ei. Deşi, pentru o clipă, se temu că s-ar putea să fie aşa cum voia el. Cum putea să gândească,

să ticluiască planuri şi să comploteze când limba lui îi desfăcea buzele încet, când acestea se supuneau poruncilor lui insistente, chiar şi fără permisiunea ei? Apoi, limba lui o mângâia pe a ei, duelându-se cu ea, ca şi când ar fi luat parte la o partidă de scrimă, apropiindu-se gata să se lase atinsă, retrăgându-se, încurajând-o să atace. Avea un gust pătrunzător, de whisky probabil. Avea gust de păcat, de dorinţe şi pasiuni nerostite. Era un explorator curios, nelăsând niciun colţ al gurii ei neexplorat, încurajând-o să facă acelaşi lucru.

O făcu bucuroasă. Strecurându-şi mâinile în părul lui, zâmbind în sinea ei când buclele i se înfăşurară în jurul degetelor ca şi când o îmbrăţişau, la fel ca el. Timp de o clipă, se simţi tânără şi inocentă din nou, neatinsă, cu toată viaţa înainte şi toate visurile aşteptând să fie împlinite.

El o trase aproape, atât de aproape, că nu conta că el purta haine, iar ea nu purta nimic altceva în afară de mătasea subţire. Îi simţea mădularul tare pe abdomen, îi simţea vibraţia din pieptul lipit de sânii ei, simţea forţa din mâinile care urcau în sus şi-n jos pe trupul ei, cuprinzându-i fesele şi lipind-o mai tare de el.

Avu pornirea nebunească de a se căţăra pe el, de a-şi înfăşură picioarele în jurul taliei lui, desfăcându-i pantalonii, eliberându-l şi alunecând deasupra lui. Exact acolo, exact în clipa aceea, stând în mijlocul acelei încăperi. Era pe punctul de-a exploda, la fel cum se întâmpla în fiecare seară când se gândea că o atingea. Ce avea de o făcea să îl dorească atât de mult? O făcea să tânjească să fie exact aşa cum şoptea toată Londra că era: infamă, scandaloasă, indecentă, condamnabilă.

Dar, în ciuda a orice, în ciuda felului în care o chema spre el, nu era aici pentru asta. Era aici pentru ceva mult mai important. Cu mare efort şi regret, îşi desprinse gura de a lui. Respirau amândoi greu şi precipitat.

El o săgetă cu privirea, dar aşteptă, ca şi când ar fi recunoscut că următoarea mişcare îi aparţinea ei, că ea avea să fie cea care să stabilească ritmul, că era dispus să o lase să-i fie egală. Era un gând ciudat… să îi vadă dorinţa

atât de clar întipărită pe trăsături, să o simtă vibrând în trupul lui încordat şi să ştie că îşi dădea seama că avea nevoie de mai mult decât de împlinirea poftelor trupeşti.

— Trebuie să o curtezi pe Gina din nou, se forţă ea să spună.

Expresia uluită de pe chipul lui era aproape comică; o făcu să vrea să râdă, doar că nu era nimic amuzant în situaţia aceea.

— Poftim?

Îi dădu drumul mâinii, şi ea se folosi de ocazie pentru a se îndepărta de el, pentru a se retrage unde mâinile acela magnifice şi buzele acelea iscusite nu o puteau ajunge. Nu voia să se gândească la cât de incredibil ar putea fi să îi smulgă hainele de pe el şi să îl lase să facă ce voia cu ea.

— Cel puţin să te prefaci că o curtezi, cum ai făcut înainte. Gentilomii nu îi mai acordă atenţie. Mă tem că nu o găsesc potrivită.

El îşi trecu mâinile prin păr şi o privi ţintă, de parcă ar fi înnebunit.

— Ai stabilit o întâlnire *aici* ca să discutăm despre curtarea surorii tale?

— Voiam un loc neutru, în care întâlnirea noastră să nu fie observată. Sunt dispusă să onorez târgul tău iniţial cu unchiul şi să mă asigur că îl vei primi pe Black Diamond pentru montă.

Râsul lui fu aspru, întunecat, puţin înspăimântător prin intensitate. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre masă, turnă whisky în două pahare şi îi adusese unul ei. Tillie spera că nu avea să observe cum îi tremura mâna când i-l luă. Fără a-şi desprinde privirea de la ea, se aşeză pe un scaun. Ea se lăsă pe cel din faţa lui.

— De câte ori ai fost aici? întrebă el.

Nu era tocmai întrebarea pe care o aştepta.

— De trei ori.

— De două ori până acum, atunci.

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

Sorbind din whisky, păru să rumege ce-i spusese.

Dintr-un motiv sau altul, faptul o irită.

— Şi tu? întrebă ea apăsat. De câte ori ai fost aici?

— Nu am numărat. Deşi nu te-am văzut niciodată, trebuie să mă fi văzut cumva, altfel nu ai fi ştiut că aveam cunoştinţă despre acest stabiliment şi că mă puteai întâlni aici.

Îl văzuse. Cu câţiva ani în urmă. Prima dată când venise. Stătea ascunsă în umbrele din hol, străduindu-se să-şi adune puterile pentru a intra în salon, când îl văzuse ieşind cu o altă femeie la braţ. Stătuse unde era până când dispăruseră pe scări.

— Ce vrei să spui?

— Nu este genul de loc în care oamenii vin să poarte o *conversaţie.* Cred că ai venit aici căutând mai mult de atât.

— Am venit aici pentru a avea mai mult control asupra situaţiei. Cu o mască, nimeni nu mă putea recunoaşte. Nimeni nu va şti că vorbim în loc să…

Flutură din mână spre pat.

— Facem sex?

Cruzimea vorbelor lui fu ca o lovitură în stomac. Asta fusese sărutul pentru el? Un preludiu pentru *asta?* Pasiunea şi dorinţa nu aveau nicio legătură. Nu fusese vorba decât despre poftă trupească şi instincte animalice josnice?

În momentul acela, îl urî, se urî pe ea însăşi.

— Vrei armăsarul sau nu?

— Nu.

Cuvântul veni ca un glonţ. Laconic. La ţintă. Şi o luă complet prin surprindere. Ştia despre caii lui de curse. Îi văzuse alergând în diverse locuri. Ba chiar pariase pe ei o dată sau de două ori.

— Dacă Black Diamond se împerechează cu una dintre iepele tale, sigur va ieşi un câştigător. Nu văd de ce ar fi cine ştie ce inconvenient să te prefaci că o curtezi pe Gina. Ai fost dispus să o faci înainte…

— Sunt încă dispus să o fac. Dar preţul s-a schimbat acum.

— Ce vrei în schimb?

— Pe tine.

Capitolul 10

Era cât se putea de sigur că în analele curselor de cai avea să existe o notă de subsol în care să se precizeze că marchizul de Rexton fusese un mare prost. Când i se oferise oportunitatea de a împerechea unul dintre cei mai rapizi şi mai frumoşi armăsari din câţi existau cu iapa sa, o respinsese în favoarea propriului mădular.

Tillie – după sărutul arzător pe care tocmai îl împărtăşiseră nu se mai gândea la ea într-o manieră atât de formală, nevenindu-i să-i mai spună Lady Landsdowne – îl privea ţintă cu ochii mari şi buzele uşor întredeschise. La naiba, era nerăbdător să exploreze gura aceea.

Nu ştia dacă mai gustase vreodată ceva atât de dulce.

— Pe mine? întrebă ea în cele din urmă, ca şi când ar fi fost insultată. Privi peste umăr spre pat. Acolo, presupun. Răsucindu-se spre el, îl privi crunt. Vrei să faci sex cu mine.

Regreta acum cuvintele pe care le folosise mai devreme. Fusese profund dezamăgit de faptul că motivul pentru care se întâlnise cu el aici nu era cel la care se aşteptase, că nu se aflau deja în aşternuturi, dând frâu liber pasiunii sălbatice şi neîmblânzite.

— Vreau să am o aventură cu tine.

Din nou, păru surprinsă de cuvintele lui. Credea că avea să fie mulţumit cu o noapte, cu o acuplare? Aceasta era metoda ei obişnuită? Odată cu un gentilom, înainte de a merge mai departe? Odată cu un lacheu – la ea acasă, fără îndoială; odată cu doi gentilomi, aici? Gelozia care îl copleşi la gândul că bărbaţii aceia o atinseseră l-ar fi îngenuncheat dacă nu ar fi stat jos.

— O aventură, repetă ea ca şi când ar fi testat cuvântul.

— Dar nu aici.

Mai avusese femei aici, dar nu o voia pe ea în locul

acela. Era cumva diferită, în feluri pe care nu le putea înţelege sau explica.

Îşi încreţi fruntea delicată.

— De ce nu aici?

Îi dădu speranţe că se gândea la propunerea lui.

— Este prea vulgar.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, ca şi când astfel ar fi putut să descifreze mai bine ce voia să spună.

— Dar ai mai fost cu alte femei în acest stabiliment.

Iar ea mai fusese cu alţi bărbaţi. Poate că acesta era motivul, în parte. Dar, mai mult, voia cu ea ceva ce nu avusese niciodată…

— Nu văd de ce am recurge la jocurile de aici. Locuiesc singur. Poţi veni la mine într-o trăsură nemarcată – sau o pot trimite pe-a mea după tine. Poartă o mantie cu glugă. Dacă îşi dă cineva seama cine eşti, nu e ca şi când reputaţia ta ar avea de suferit.

— Aşa este, presupun. Sorbi din whisky, bătând în pahar. Deşi nu vreau să te lauzi că faci sex cu mine.

La naiba cu americancele acestea şi îndrăzneala lor! O englezoaică ar fi fost şocată, dar nu ar fi repetat cuvântul nici măcar o dată.

— Nu voi face sex cu tine.

Ea îşi arcui sprâncenele frumoase.

— Nu acesta este scopul unei aventuri?

— Îmi cer scuze că am folosit cuvântul acela vulgar în prezenţa ta. Nu ar fi trebuit să o fac. Am fost nepoliticos, şi nu meriţi un astfel de limbaj. Ai încredere în mine: după ce vom termina, vei fi bucuroasă că ai fost în patul meu. Şi nu mă voi lăuda nimănui cu asta. Nu ar ajuta-o pe sora ta dacă nu am fi discreţi.

Ea încuviinţă din cap.

— Ea este principala mea preocupare. Când o vei însoţi într-un loc, voi veni la tine în noaptea următoare.

— De acord.

Avea să o însoţească.

— Însă aventura noastră nu va fi complet consumată până când nu este logodită.

El miji ochii.

— Nu este o aventură dacă nu… îşi înghiţi cuvântul pe care voia să-l folosească. Dacă nu te am.

— După ce vei avea asta, ce asigurări am că te vei strădui să găseşti un gentilom cuviincios?

— Cuvântul şi onoarea mea.

— Da, ei bine, mi-a mai oferit un lord cuvântul şi onoarea lui. Nu m-au ajutat cu nimic.

Ce voia să spună prin asta? Ce făcuse Landsdowne?

— Tu eşti cea care a fost necredincioasă.

Ea ridică dintr-un umăr, apoi îl lăsă să cadă.

— Dacă vrei să mergem până la capăt, aceştia sunt termenii mei.

— Vreau de mai multe ori, aşa că nu mi se par convenabili aceşti termeni. Dar îţi înţeleg grijile. O contraofertă. Se aplecă, apăsându-şi coatele pe coapse. O cunoşti pe Fair Vixen?

Între sprâncenele ei apăru o cută mică, iar ea păru a se gândi. În cele din urmă, încuviinţă din cap.

— Am văzut-o la curse.

Ea păru să priceapă şi făcu ochii mari. El voia să vadă plăcere în ochii albaştri.

— Îl vrei pe Black Diamond pentru ea.

— Într-adevăr. Dacă nu-mi ţin promisiunea, dacă abandonez misiunea de a-i găsi un pretendent surorii tale după ce am fost împreună, îţi voi da iapa mea cea mai preţioasă.

Ea clipi, studiindu-l.

— Asta mă va face, fără îndoială, cea mai scumpă târfă din istorie.

— La naiba, Tillie! Nu vei fi târfa mea, şi nu te voi trata astfel. Nu poţi nega că există o atracţie între noi. Dacă refuz să te ajut cu Gina, chiar vei pleca de aici fără să folosim patul acela, care este la doar câţiva metri distanţă?

Ea sări în picioare şi se duse la fereastră. Nu era îndeajuns de nesăbuită încât să stea în faţa geamului, ci şi se aşeză astfel încât să rămână ascunsă de draperia trasă într-o parte, care îi permitea totodată să se uite pe

fereastră. El se gândi să rămână unde se afla, dar ura distanţa dintre ei. Când ajunse la ea, nu o atinse, deşi tânjea atât de tare, încât aproape îl durea corpul.

— Nu este nicio ruşine să doreşti pe cineva, să doreşti intimitate, spuse el încet.

— Lumea nu ar fi de acord.

— Lumea nu va afla. Încet, foarte încet, atinse cu degetul cm punct dezgolit de pe umărul ei, îi desena un cerculeţ pe piele şi o simţi înfiorându-se. Spune-mi că mă înşel; spune-mi că nu te duci seara la culcare întrebându-te cum ar putea fi între noi.

Ea clătină din cap.

— Nu te înşeli. Dar aceste condiţii par degradante.

— Nu fac decât să prelungească ceea ce altfel nu ar fi fost decât o noapte.

— Dacă descoperi… dacă eşti dezamăgit… dacă o noapte îţi va fi de ajuns…

— Nu-mi va fi. Îşi trecu degetul de-a lungul braţului ei, în jos, apoi în sus. Atunci o vei primi pe Fair Vixen.

Ca şi când membrele ei ar fi fost controlate de mişcarea înceată şi sigură a minutarului, se întoarse fără grabă spre el.

— Dacă Gina nu-şi va găsi pe cineva până la finalul sezonului, înţelegerea noastră se va încheia. Nu îţi pot permite să îţi subminezi propriile eforturi doar pentru a mă avea în preajmă.

— Nu voi fi atât de lipsit de onestitate.

Cuvintele erau o minciună, desigur. Dacă erau pe jumătate atât de compatibili în pat faţă de cât bănuia că urmau să fie, nu avea să se grăbească deloc să găsească o partidă potrivită pentru sora ei. Deşi era, de asemenea, posibil să nu aibă deloc control asupra lucrurilor. Nu putea opri gentilomii să se îndrăgostească repede de ea şi nici nu-i putea împiedica să nu o dorească deloc.

— Iapa va deveni a mea atunci.

Nu se putu abţine, izbucni în râs. Ce îndrăzneală pe ea! La naiba, dar de-abia aştepta să o aibă în pat.

— Poftim?

— Trebuie să mă asigur că faci tot ce trebuie pentru a fi fericită. Prin urmare, trebuie să existe un preţ dacă dai greş.

Auzi ezitarea din glasul ei, ca şi când se temea că îl împinsese prea departe, că ceruse prea mult. Se întreba cum de nu înţelegea cât valora ea, cât de tare o dorea. I-ar fi putut cere tot grajdul, şi tot ar fi spus…

— Sunt de acord cu termenii tăi.

Capitolul 11

Stând la masă şi luând micul dejun a doua zi dimineaţă, lui Tillie nu-i venea să creadă că el fusese de acord cu condiţiile ei exagerate. Era fie foarte încrezător, fie foarte nesăbuit. Ştia cât de valoroasă era iapa lui. Nu avea să se despartă de ea. Avea să găsească un pretendent potrivit pentru Gina, chiar dacă urma să fie nevoit să adopte acest rol el însuşi.

Nu, după ce avea să treacă prin patul lui, ea nu avea să-i poată îngădui să se căsătorească cu Gina. De-abia îşi putea imagina că era pe punctul de a avea o aventură sau cât de mult şi-o dorea. Avusese dreptate: alesese clubul Nightingale deoarece dorise să ajungă în pat cu el.

Reputaţia ei era distrusă. Nimeni nu urma să se însoare cu ea în Anglia. Când avea să se întoarcă la New York, poate cineva de-acolo urma să fie dispus să o ia în căsătorie. Dar nu trebuia să ştie niciodată despre aventură. Iar dacă nu se căsătorea… Nu era de aşteptat ca femeile să aibă nişte amintiri pentru anii bătrâneţii? Bănuia că Rexton avea să îi ofere amintiri care să le eclipseze pe toate cele ce aveau să se mai adune.

Ridică privirea când Gina intră în încăpere.

— Bună dimineaţa.

Sora ei îi zâmbi.

— Pari fericită în dimineaţa asta.

— Am nişte veşti splendide. Pregăteşte-ţi farfuria, şi îţi

voi spune totul.

Lăsând deoparte ziarul pe care nu-l citise deoarece gândul îi zbura la Rexton, aşteptă nerăbdătoare, în timp ce Gina îşi umplu farfuria cu diverse mâncăruri de pe bufet, înainte de a se aşeza la masă. Ea se apropie un lacheu şi îi turnă ceai, apoi îi reumplu ceaşca lui Tillie. Ea adăugă două cuburi de zahăr şi se întrebă câte cuburi prefera Rexton. Câte avea să înveţe despre el în nopţile următoare?

— Aşadar, care sunt veştile? întrebă Gina.

— Lord Rexton te va duce la o plimbare în parc în după-amiaza aceasta.

Stabiliseră detaliile primei ieşiri înainte să se despartă, cu o seară înainte. Fusese dezamăgită că nu încercase să o sărute din nou, purtându-se de parcă nu era deloc interesat de ea. Dar, dacă ar fi sărutat-o, nu ştia dacă ar fi rezistat să nu-l tragă în patul acela. De ce se gândea necontenit la faptul că avea să fie a lui?

— Va începe să mă curteze? Gina clătină din cap. Sau se va preface, la fel ca înainte?

— Va fi ca înainte. Nu te va curta cu adevărat. Îţi va acorda atenţie până când vei găsi un pretendent viabil şi se va strădui în mod serios în acest scop. Nu am nicio îndoială că vei fi logodită înainte de finalul sezonului.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Pur şi simplu, sunt.

Gina miji şi ochii.

— Ce-ai făcut, Tillie?

Reparase lucrurile. Îşi petrecuse o mare parte din tinereţe gândindu-se doar la propriile năzuinţe şi dorinţe. Acum, sora ei plătea preţul, însă nu voia ca Gina sa ştie adevăratul preţ al aranjamentului ei.

— M-am întâlnit cu el şi i-am vorbit. Am ajuns la o înţelegere.

— Şi anume?

Gina, care părea întotdeauna atât de dulce şi de simplă, putea fi extrem de hotărâtă când îşi punea asta în cap.

— M-am oferit să revin la înţelegerea pe care a făcut-

o cu unchiul.

Nu era o minciună în întregime, chiar dacă nu asta era întreaga înţelegere.

Gina ronţăi gânditoare colţul feliei de pâine prăjită.

— Aşadar, vom ieşi cu el din nou.

— Absenţa mea îţi va fi mai folositoare. Nu trebuie să îl observ cu tine, căci acuma ştim că atenţiile sale nu au fost niciodată adevărate.

— Dar cele ale altor gentilomi ar putea fi. Am în continuare nevoie de opinia ta.

— Îi voi observa când te vor vizita aici.

Gina se bosumflă, ceea ce o făcea să nu fie deloc atrăgătoare.

— Te place, să ştii. Ar putea ieşi ceva din asta.

O dorea. Era un lucru diferit. Şi avea să iasă ceva din *asta.* Îi era ruşine de cât de nerăbdătoare era.

— I-am spus unui servitor să-ţi pregătească un cal pentru ora două. Te va însoţi.

— Cred în continuare că ar trebui să fii prezentă şi tu.

— Nu este necesar, absolut deloc.

*

Din nefericire, marchizul de Rexton nu fu de acord.

Sosise devreme, atât de devreme, că Gina nu era gata. Trebuia să fi ştiut că nu avea să fie. Apoi, avusese îndrăzneala să insiste ca un servitor să o cheme pe Tillie pentru a-i ţine companie în timp ce aştepta în salon. Ea se supărase puţin din pricina aroganţei lui, şi veni să îi ţină companie doar pentru a-l pune la punct spunându-i că, chiar dacă aveau să înceapă o aventură, nu era proprietatea lui şi nu avea de gând să fie la dispoziţia lui.

După ce el apăru, ea descoperi că nu era interesat să îi ţină companie câtuşi de puţin. În schimb, avea de gând să o convingă să îi însoţească.

Nu îi plăcea deloc că se simţea ca la el acasă, că turnase whisky în două pahare, savurându-l pe al său fără grabă, cu un umăr lipit de şemineu, fără a-şi desprinde

privirea de la ea, în timp ce sorbea din băutura chihlimbarie. Şi ea nu părea capabilă să gândească decât: „Ştiu ce gust are pe limba lui”.

— Prezenţa mea nu încurajează gentlemanii să o abordeze, spuse ea scurt, strângând paharul între degete, ca şi când s-ar fi apărat, căci îi venea să înainteze şi să îi îndepărteze de pe frunte câteva bucle gata să îi cadă în ochi.

— Asta îţi doreşti pentru ea? Cineva care te va îndepărta?

— Tot acest exerciţiu nu are nicio legătură cu mine şi are totul de-a face cu Gina. Trebuie să facem ce este mai bine pentru ea.

— Cel mai bine pentru ea este să îşi arate loialitatea faţă de un membru al familiei pe care societatea îl izgoneşte.

— Asta o face să fie legată de mine. Acesta a fost lucrul care a împiedicat-o să aibă parte de un sezon extraordinar până acum. Oamenii vor presupune că îmi va călca pe urme, că doreşte să se căsătorească pentru titlu, că nu îşi va onora jurămintele şi că se va trezi divorţată şi dată deoparte. Trebuie să fie limpede că nu semănăm deloc.

— După ce o vor cunoaşte, oamenii îşi vor da seama de acest lucru.

Nu ştia de ce o dureau cuvintele acelea. Probabil pentru că îi confirmau că el credea că scandalul ei fusese adevărat, că nu o cunoştea deloc, că nu îşi dădea seama că fusese cândva la fel inocentă ca Gina. Dar nu voia ca el să o cunoască. Avea să fie mai uşor după ce se încheia aventura.

— Între timp, continuă el, subestimezi factorul curiozitate. Oamenii vor vrea să te privească mai îndeaproape. Se vor apropia.

— Nu au făcut-o până acum.

— Erau prea şocaţi, timoraţi sau îngrijoraţi. Motivele lor nu contează. Îţi garantez că astăzi vom fi abordaţi de cel puţin şase ori.

Ea pufni auzindu-i aroganţa.

— Nu va vorbi nici măcar unul cu ea.

— Facem prinsoare? Dacă am dreptate, vei veni la mine în seara aceasta, nu mâine.

— Şi dacă te înşeli?

— Ce ai vrea?

Primul lucru care îi trecu prin minte fu gura lui făcându-i lucruri de nerostit, dar, fără îndoială, asta avea să se întâmple în noaptea următoare. Se gândi să îi ceară să o călărească pe Fair Vixen. Îşi imagina bucuria pe care ar simţi-o galopând liberă cu calul sub ea. Dar părea o condiţie măruntă, când îi oferise şansa să preia puterea.

— Mâine-seară, când vom fi împreună, voi conduce eu. Vei face doar ce îţi poruncesc.

Zâmbetul pe care i-l aruncă fu atât de seducător, atât de plin de promisiuni, încât pentru moment uită să respire.

— Vrei să fiu sclavul tău?

Îndreptându-şi umerii, îşi dădu capul pe spate. Avusese prea multe fantezii cu el, gândindu-se la ce i-ar face. Nu voia să fie la fel de dezamăgită ca în noaptea nunţii; nu voia ca el să nu se ridice la înălţimea aşteptărilor ei.

— Da.

— Accept pariul.

Clipi surprinsă la gândul că nu dădea înapoi când venea vorba despre posibilitatea ca ea să ţină frâiele. Cât de încrezător trebuia să fie, cât de sigur pe sine încât să nu se simtă ameninţat de perspectiva de a nu deţine controlul.

— Supraestimezi puterea prezenţei mele în parc, spuse ea.

— Subestimezi influenţa pe care o pot avea.

— Presupun că vom vedea cine are dreptate.

— Într-adevăr, vom vedea. Deşi, trebuie să mărturisesc că mă faci să regret că nu voi pierde acest pariu.

— Eşti mult prea arogant.

— Îţi place asta la mine.

La naiba dacă nu era aşa! Încrederea lui exagerată

era diferită de a lui Downie. Fostul ei soţ fusese nesuferit din pricina aceasta, dar Rexton părea să şi-o folosească pentru a tachina şi ocazional pentru a-şi manifesta autoironia.

— Dă-i drumul, porunci el. Pregăteşte-te. Parcul aşteaptă.

*

În timp ce o aştepta să se pregătească pentru ieşirea lor, Rexton stătu la fereastră în salon, privind pe geam şi gândindu-se la ultimul lor pariu. Deşi era mai mult decât dornic să joace rolul sclavului, prefera ca ei doi să fie egali. Însă solicitarea ei îl făcea să se întrebe ce o declanşase, ce experienţă avusese cu Downie şi cu ceilalţi gentilomi cu care se văzuse.

Când, în cele din urmă, cele două doamne i se alăturară, descoperi că nu avea ochi decât pentru una. Oricât de mult încerca să pară neutru, era atras de ea mai puternic decât fusese vreodată de oricine altcineva. Venind în urma lor călare, le însoţi până la grajd, unde aşteptau iepele lor.

Un grăjdar ducea de frâu calul Ginei, şi o ajută să urce. Rexton nu făcu decât să o cuprindă posesiv pe Tillie de talie, desfătându-se cu cât de îngustă era, imaginându-şi cum ar fi dacă nu ar avea haine pe ea, apoi o urcă în şa. Nu îi scăpă felul în care mâna ei acoperită de mănuşă îi cuprinsese umărul, respiraţia profundă care o făcu să îşi atingă sânii de pieptul lui.

La naiba, dacă lucrurile nu mergeau cum dorea în parc, dacă pierdea pariul, avea să înnebunească de dorinţă până în seara următoare.

Nu-i venea să îi dea drumul şi se gândi să o aşeze pe calul lui, să stea cuibărită între coapsele lui şi să călărească împreună. Încerca să se convingă că nu tânjea să-i exploreze decât trupul, însă era fascinat de ea din toate punctele de vedere. Sora ei ştia adevărul despre aranjamentele de curtare, astfel că nu mai trebuia să

interacţioneze doar cu ea, nu trebuia să flirteze sau să se prefacă interesat. Bineînţeles, nu avea să fie nepoliticos ignorând-o, dar puteau purta dialoguri oneste toţi trei.

Continuă să călărească între ele, aşteptând până la intrarea în Hyde Park înainte de a întreba:

— Aşadar, Gina, ce îţi doreşti la viitorul soţ?

Dintr-un motiv ciudat, ea privi pe după el spre sora ei, aşteptă câteva clipe ca şi când ar fi căutat un răspuns, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre el.

— Aş vrea să mă căsătoresc cu un aristocrat, căci mă simt foarte comod în lumea asta. Prefer un soţ care să nu fie disperat după banii mei. Ce altceva ar trebui să-mi doresc, Tillie?

Nu i se părea că era un semn bun când o femeie trebuia să o întrebe pe alta ce căuta la viitorul soţ.

— Să fie bun, generos, să te facă să râzi.

— Adică, ar trebui să se căsătorească cu un clovn? întrebă el.

Tillie îi aruncă o privire exasperată.

— Bineînţeles că nu. Dar ar trebui să aibă aceleaşi interese, să vadă lumea în acelaşi fel. Ar trebui să îşi aducă bucurie unul altuia. Bucuria aduce deseori zâmbete şi râsete. Cu siguranţă, ai cunoscut femei care te-au făcut să râzi.

El stătu pe gânduri.

— Sora mea. Vreo două prietene.

Dar, în realitate, niciuna cu care se culcase. Poate că de aceea duraseră atât de puţin relaţiile cu ele. Sexul fusese bun, dar, în afara patului, puţine lucruri le recomandau. Conversaţiile erau scurte şi schimbau numai rareori replici în afară de cele menite să flateze.

— Cred c-ar fi nemaipomenit să pot fi prietenă cu soţul meu, spuse Gina. Ne-am bucura mai mult să fim împreună, cred.

— Tu şi Downie aţi fost prieteni? se auzi întrebând, urând cuvintele exact când îi ieşiră pe gură.

Nu voia să aducă vorba despre fostul ei soţ, doar nu era gelos pe bărbatul care o pierduse, deşi se trezi

întrebându-se dacă el ar fi fost în stare să o păstreze. Ar fi fost bun şi generos cu ea. Ar fi făcut-o să râdă?

— Nu am fost nimic, spuse încet, înainte de a da pinteni calului, luând-o la trap.

Se pregătea să o ia pe urmele ei, când Gina îi spuse:

— Nu-i place să vorbească despre el. Ar fi mai bine să nu îi pui întrebări despre Downie.

Privi spre ea.

— Ai discutat cu ea despre el?

— Discutat este puţin prea mult spus. Am reuşit să aflu câte ceva. E mult prea secretoasă. Dar presupun că aşa se întâmplă după ce ai fost foarte rănit. Ai tendinţa să ridici ziduri în jurul tău.

Apoi, o luă şi ea la trap să-şi prindă sora din urmă.

El nu ştia ce să facă. Nu voia să afle despre viaţa ei cu Downie – însă totuşi întrebase. De asemenea, îşi dădu seama că era un mare ticălos, căci era recunoscător că ea sugerase că Downie nu o făcuse niciodată să râdă. Chiar de trebuia să o gâdile din cap până în picioare, chicotelile ei fericite aveau să-i răsune în urechi înainte să se încheie totul.

Îşi îndemna calul să o ia la trap. Doamnele încetiniseră, aşa că nu îi luă mult până le ajunse din urmă. Când se apropie, îşi dădu seama că erau prinse într-o conversaţie serioasă, dar care se opri brusc când ajunse destul de aproape pentru a le auzi, lăsându-i impresia dară că discutau despre el. Nu-i plăcu prea mult când constată că spera ca măcar una din ele să-i fi lăudat calităţile alese – fie că era Tillie, care se străduia să justifice de ce recursese din nou la el pentru a o ajuta să-i găsească un soţ potrivit surorii ei, fie că era Gina, încercând să o convingă pe Tillie că ar fi o femeie fericită dacă Rexton îi acorda într-adevăr atenţie.

Pe de altă parte, era cât se putea de sigur că Tillie nu-i împărtăşise surorii sale termenii exacţi ai înţelegerii lor. Orice femeie decentă i-ar fi găsit îngrozitori. Era foarte recunoscător că nu se putea spune despre Tillie că era o femeie decentă.

— Doamnelor, anunţă el venind alături de Tillie, hotărând să nu facă deosebire între surori. Trebuie să stăm împreună dacă doriţi ca influenţa mea să aibă vreo urmare.

Tillie îi aruncă o privire cruntă.

— Ar trebui să stai lângă Gina, ca să fie clar de cine eşti interesat.

— *Prefăcut* interesat. Să fie dar atunci când suntem doar noi trei.

— Dar nu suntem doar noi trei. Parcul este plin de vizitatori astăzi. Trebuie să te vadă copleşind-o pe Gina cu atenţia ta.

— Şi mă vor vedea de îndată ce vizitatorii noştri se vor îndrepta spre noi.

Pe fruntea ei apăru o cută vagă.

— Vizitatorii?

— Influenţa mea nu este suficientă pentru a trezi un vast interes faţă de Gina. Trebuie să ne bazăm pe alte lucruri. Opriţi-vă caii, doamnelor.

Fu surprins că o făcură atât de repede, fără să îl contrazică. Dacă descoperise ceva despre americance, acel ceva era că nu le plăcea să li se poruncească.

Zâmbi larg spre sora lui şi soţul acesteia când se apropiară pe doi murgi pereche. Ducesa de Lovingdon avea un anumit stil, care se răsfrângea şi asupra animalelor din viaţa ei. Totul se potrivea.

— Ce surpriză să ne întâlnim aici! exclamă el.

Grace îl privi încruntată, fără îndoială pentru că luaseră micul dejun împreună în acea dimineaţă şi îi ceruse favoarea pe care i-o făcea acum. Cu un zâmbet cald, îşi îndreptă atenţia spre Tillie.

— Lady Landsdowne, a trecut ceva vreme. Dacă îmi dai voie să o spun, arăţi bine.

Tillie fu surprinsă de amabilitatea din vocea surorii lui.

— Mulţumesc, Excelenţă. Sunt încântată să spun că sunt destul de bine. Sper că eşti la fel de bine.

— Foarte bine, într-adevăr. Ducele nu permite ca lucrurile să fie altfel.

— Eşti foarte norocoasă.

— După cum bine ştiu. Apoi se întoarse spre Gina. Domnişoară Hammersley, sper că te-ai simţit bine la balul nostru.

— A fost un eveniment magnific, şi mi-l voi aminti cu plăcere, căci l-am cunoscut pe fratele dumitale acolo.

— Nu îl lăsa pe fratele meu să te păcălească, domnişoară Hammersley. Este un ticălos.

— Cred că mă confunzi cu soţul tău, spuse Rexton.

Grace zâmbi, iar în ochi îi scânteie un licăr de amuzament.

— Sunt buni şi ticăloşii la ceva.

— Ticăloşii nu se schimbă niciodată, spuse ducele. Dar facem ca viaţa doamnelor să fie mai interesantă, nu-i aşa, Rex?

— Într-adevăr.

Şi plănuia să îi facă viaţa foarte interesantă lui Tillie în seara aceea.

— Ne pare foarte rău, dar trebuie să plecăm, spuse Lovingdon. Suntem aşteptaţi în altă parte. A fost o plăcere să ne intersectam, doamnelor.

— Ar trebui să ne vedem la un ceai cândva, spuse Grace. Este un nou local încântător, numit London Tea Palace, unde iau ceaiul cu prietenele mele ocazional. Vă invit să ne însoţiţi într-o după-amiază.

— Aş fi încântată, ciripi Gina. Am auzit că locul este excepţional.

— Aşa mi se pare. O să mă ocup să vi se trimită o invitaţie în viitorul apropiat, bine?

— Ar fi nemaipomenit.

— La revedere, atunci!

Aşteptă până când ducele şi ducesa nu-i mai puteau auzi înainte de a se apleca spre Tillie, şoptind:

— Doi. Mai rămân patru.

*

Ticălosul! Nemernicul, dezmăţatul… trişorul!

— Familia nu se pune, îl informă Tillie cât putu de

semeaţă.

El zâmbi larg, de parcă ea ar fi fost o nătângă.

— Pariul nostru nu a avut condiţii, în afară de faptul că trebuie să ne abordeze şase oameni. Ducele şi ducesa de Lovingdon au fost observaţi, căci s-au oprit să stea de vorbă cu voi. Aveau, într-adevăr, o altă destinaţie. Era cât pe ce să îi ratăm din pricina faptului că ai pierdut timpul mai devreme.

Îi venea să se întindă şi să îi dea peste nas, apoi să îl cuprindă cu braţul pe după gât şi să-i dea un sărut. Nu se îndoia că avea să câştige pariul, că aveau să le acorde atenţie încă patru oameni înainte să părăsească parcul.

— Nu pierd vremea.

Ceea ce era ridicol, căci, într-adevăr, nu se grăbise deloc, plăcându-i să-l facă să o aştepte – ca un fel de pedeapsă că insistase să îi însoţească.

— Nu este deloc bine pentru reputaţia mea ca voi doi să fiţi văzuţi certându-vă, spuse Gina, iar în vocea ei se citeau nerăbdarea şi o oarecare stânjeneală.

— Ai dreptate, desigur, îi răspunse Tillie. Ar trebui să ne continuăm plimbarea.

Nu trecuseră cinci minute, când îi abordă un alt cuplu. Îi recunoscu. Domnul şi doamna Drake Darling. Deşi soţia sa avea toate drepturile să fie numită Lady Ophelia, când se căsătorise, subliniase cât se poate de clar, printr-un anunţ în Times, că renunţa la orice legături cu aristocraţia. Era egala soţului ei.

Chiar dacă unii ar fi putut crede că se înjosea, era cât se putea de evident că doamna avea o poziţie înaltă alături de soţul ei. La urma urmelor, se ştia că patronul localului Dragonii îngemănaţi era ridicol de bogat, că fusese crescut ca un egal în familia Greystone şi că era recunoscut drept fratele marchizului de Rexton.

Darling îşi scoase pălăria.

— Lady Landsdowne. Domnişoară Hammersley. Am înţeles că aţi avut nişte mici necazuri când aţi fost la cazinou aseară. Aş dori să vă ofer titlul de membre ale duhului, fără nicio obligaţie, amândurora, pentru a

compensa neplăcerile suferite.

Tillie se uită spre Rexton. Ce Dumnezeu îi spusese? Ce spusese?

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Rexton îi şopti:

— Nu cunoaşte detaliile.

— Însă lui Lord Evanston i s-a interzis să mai apară la club, adăugă Darling. Sper că acest fapt vă va linişti, încredinţându-vă că nu veţi mai fi deranjate vreodată, în cazul în care ne veţi vizita din nou.

Ştia că Rexton era responsabil pentru îndepărtarea lordului. Dar Evanston nu era singurul prieten pe care Downie îl avea la degetul mic.

— Apreciez, dar nu toată lumea mă primeşte cu braţele deschise.

— Dă-ne de veste când doreşti să ne vizitezi, îi spuse doamna Darling. Te voi însoţi. După ce vor vedea că ai susţinerea mea, nu te va mai deranja nimeni între acei pereţi.

Darling râse înfundat.

— Nu vrea nimeni să aibă de-a face cu mânia soţiei mele. Iar, la Dragoni, ea este regina.

— Iar tu, regele, ciripi Gina.

— Eu nu sunt decât cel care ucide balaurul pentru ea.

— Şi se pricepe, spuse ea întinzându-se şi strângându-i mâna. Chiar dacă trecutul ne face să fim ceea ce suntem, Lady Landsdowne, nu trebuie să ne controleze nici pe noi, nici destinele noastre.

Tillie se trezi întrebându-se ce anume din trecutul doamnei Darling o marcase. O întâlnise cu ani în urmă, pe când era Lady Ophelia. Nu cunoscuse niciodată o femeie mai semeaţă. Căsătoria o schimbase. Sau poate că erau mai multe la mijloc.

— Eu şi sora mea apreciem oferta de a deveni membre şi de a ne însoţi dacă va fi necesar, deşi s-ar putea să regretaţi, domnule Darling. Se pare că Gina are mare bafta atunci când vine vorba de jocurile de noroc.

Spre deosebire de Tillie, care era cât pe ce să piardă pariul de astăzi.

Darling zâmbi sigur pe sine, cu zâmbetul omului care ştia că nu avea să piardă, la urma urmelor.

— Îmi asum riscul.

Mai vorbiră câteva minute, despre lucruri lipsite de importanţă. După ce plecară, Rexton ridică patru degete.

— Nu te lăuda, îi spuse ea poruncitor.

— Învaţă să pierzi.

— S-ar putea să nu reuşeşti să strângi şase.

Dar strânse. Ducele şi ducesa de Avendale, care treceau într-o cabrioletă, se opriră în dreptul lor o vreme. Fură urmaţi de doi lorzi, iar Tillie era destul de sigură că nu apăruseră ca urmare a aranjamentelor marchizului. Se părea că Gina era remarcată, fie că îşi dădea seama, fie că nu. Poate că Tillie nu trebuia să-l abordeze pe Rexton la urma urmelor, deşi ar fi vrut să-şi regrete decizia.

Urmărind schimbul de replici, uşurinţa cu care flirta sora ei, simţi o durere în piept pentru că Gina nu era înconjurată de zece tineri.

— Vor fi mai mulţi.

Privi spre Rexton. De ce părea să ştie întotdeauna ce gândea? Pentru că avea o soră, pentru că îi împărtăşise speranţele şi visurile? Ea nu voia ca el să fie sensibil, înţelegător şi bun.

— Ai trişat.

— Ştiai că fac asta uneori. Ţi-am mărturisit deja că am trişat la cărţi pentru că era în folosul meu. Aşa că ştii că nu am principii morale când vine vorba să câştig ce vreau.

Şi o voia pe ea. Gândul acela nu ar fi trebuit să o încânte atât de mult.

— Totodată, eşti nerăbdător. Nu văd ce diferenţă ar fi făcut o noapte.

— Încă puţin, şi voi exploda prima dată când te voi atinge.

La fel şi ea. Nu că avea să o recunoască. Oricum, de-abia mai rezista.

— Sunt candidaţi viabili aceşti gentilomi?

— Amândoi vor moşteni titlul de conte. O va face acest lucru fericită pe sora ta?

Ea clătină din cap.

— Este prea tânără pentru a vorbi din experienţă. Din nefericire, nu întotdeauna ne dăm seama de ceea ce avem nevoie până nu câştigăm ce nu ne trebuie.

— Vorbeşti din experienţă.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie, plină de tristeţe.

— Am fost o fată prostuţă, într-adevăr.

— A fost singurul care te-a curtat?

— Singurul de care mi-a păsat. M-am certat cu mama. Voia să mă căsătoresc cu un duce, să fiu mai sus pe scara socială. Dar Downie era atât de cuceritor şi de galant. M-a cucerit de-a dreptul.

— Te făcea să râzi?

Îi făcea plăcere că fusese atent la comentariile ei privind calităţile pe care o femeie trebuia să le caute la un bărbat. Pentru asta, decise să fie sinceră.

— Niciodată. Ritualurile noastre de curtare nu ne îngăduie să ajungem să cunoaştem pe cineva cu adevărat înainte de a ne căsători. Mare păcat! Cred că clubul Nightingale există pentru că o mulţime de cupluri sunt nefericite.

— Dar ai scăpat din aranjamentul tău nefericit.

— M-a costat. A costat-o pe Gina. Asta regret. Ar fi trebuit să aştept.

— Dacă ai fi făcut-o, nu ai avea nevoie de mine acum.

Nu era tocmai sigură că era adevărat. Îi trecu prin minte gândul îngrozitor că avusese mereu nevoie de el şi că urma să aibă întotdeauna.

Se aplecă spre ea, rostind cu voce scăzută, seducătoare:

— Ca să fiu foarte sincer, deşi mă face să fiu un ticălos, sunt foarte bucuros că ai. Am petrecut o săptămână străduindu-mă să aflu cum să îţi cer scuze mai bine, astfel încât să revii în viaţa mea. Nevoia este reciprocă.

Se îndreptă şi privi din nou spre Gina şi admiratorii ei, ca şi când nu ar fi rostit cu o clipă în urmă cuvintele care aveau puterea să o devasteze. Când putu să respire din nou, Tillie nu ştiu ce să spună, cum să răspundă. Downie

avusese nevoie de banii ei, dar nu putea susţine că avusese vreodată nevoie de *ea.*

Nu avea să cadă în mrejele lui. Nu avea să vadă în cuvintele lui mai mult decât voia să spună. Voia să se culce cu ea, dar nu avea nevoie de *ea.* Totuşi, nu putea alunga în întregime recunoştinţa totală pe care o detectase în vocea şi acţiunile lui când îi scosese masca, asigurându-se că se afla într-adevăr cu ea în dormitor. Bucuria lui vădită o încântase şi făcuse să îi crească stima de sine, care avusese de suferit mult prea mult timp. Îşi aşeză calul lângă al ei, ca şi când nu ar fi fost nicio ruşine să fie văzut cu ea. Dar la fel se purtase de la început. Presupusese că voia să o impresioneze pe Gina, arătându-i că nu avea să fie nepoliticos cu sora ei; dar acum înţelese că acţiunile lui îi reflectau bunătatea şi dorinţa de a înfrânge convenţiile societăţii. Începea să creadă că faptul că familia lui îi abordase astăzi avea o legătură mai mare cu ea decât cu Gina.

Gentilomii plecară în cele din urmă, iar ei o luară spre casă. Nu vorbea niciunul, fiecare fiind pierdut în propriile gânduri, presupuse ea. Mintea ei zbura spre ce avea să urmeze. Bănuia că şi a lui. Îi simţea privirea alunecând spre ea din când în când, ca şi cum ar fi cântărit-o. Sau poate că se gândea cât avea să dureze să-i scoată veşmintele. Când ajunseră la grajduri, descălecă, se îndreptă spre ea şi o cuprinse de talie. În seara aceasta, mâinile lui aveau să fie pe talia ei fără ca între ele să se interpună veşminte. Îşi aşeză mâinile pe umerii lui. Încet, o ridică, apoi o lăsă jos. Dar, când atinse pământul cu picioarele, nu îi dădu drumul. Îi susţinu privirea, părând să o studieze, cântărind ceva.

— Dacă aş fi un gentilom, spuse el, aş recunoaşte că am trişat şi că am încălcat pariul. De dragul amândurora, al naibii să fiu dacă nu mă bucur că nu sunt. Voi trimite o trăsură să te ia pe la zece şi jumătate.

— Gina stă până târziu seara.

— La unsprezece, atunci.

Îi dădu drumul, încălecă şi plecă în galop. Tillie nu voia să recunoască faptul că şi ea era al naibii de

bucuroasă că nu era gentilom.

Capitolul 12

Nu era obişnuită să trebuiască să se furişeze prin locuinţa ei, dar nu voia să o trezească pe Gina, a cărei cameră era la trei uşi distanţă, însă posibilitatea de a fi prinsă făcea ca incitarea să fie şi mai mare, deşi era foarte puţin probabil să fie descoperită, căci tot servitorii erau în pat. Când aranjase să fie prinsă sărutându-se cu lacheul, avusese emoţii, îngrozită că planul ei nu avea să funcţioneze. În seara aceasta, nu era îngrozită. Nu era nici măcar emoţionată. Era adevărat că era posibil ca noaptea să nu decurgă aşa cum plănuise, cum sperase, că era posibil să nu fie nimic altceva decât o dezamăgire, lăsând-o să înfrunte alte nopţi dezamăgitoare, însă numărul acestora era limitat. Fusese îndeajuns de înţeleaptă încât să se asigure că legătura lor se încheia în termenii ei. Putea îndura orice pentru o perioadă specifică de timp. Căsătoria cu Downie o învăţase acest lucru.

În plus, dacă Rexton se dovedea a nu fi amantul care se aştepta ea să fie, atunci putea arăta mai puţin entuziasm în timpul actului şi poate că avea să facă înţelegerea lor să se încheie mai repede.

Ieşi pe uşa principală şi o închise în urma ei.

Trăsura neagră strălucitoare era nemarcată, la fel ca vizitiul şi lacheul; niciunul nu purta livrea, fiind îmbrăcaţi ca nişte hoinari, cu haine negre greoaie şi pălării uzate, cu boruri largi, care le ascundeau feţele în licărul felinarelor de pe stâlpii din apropiere. Lacheul deschise portiera şi o ajută să urce. Urcase pe jumătate când o prinse o altă mână, ajutând-o să se aşeze pe banchetă. Parfumul întunecat, de pământ reavăn, al celuilalt pasager îi calmă nervii, cum nu ar fi putut-o face nimic altceva.

— Nu credeam că vei veni personal, spuse ea.

— Nu aveam de gând să îi las pe alţii să te aducă în

siguranţă.

Vocea lui profundă şi adâncă era o încântare. Era ridicol cât de mult îi plăceau cele mai mici detalii când venea vorba despre el. Parfumul, vocea, prezenţa lui. Grija lui pentru siguranţa ei.

— Înţeleg că ai reuşit să te strecori fără ca sora ta să îşi dea seama că ai plecat, spuse el, când trăsura se puse în mişcare.

— Doarme adânc. Trebuie să mă întorc înainte să se trezească.

— Te voi aduce înapoi în câteva ore, cu mult înainte de sosirea zorilor.

Înseamnă că nu avea să fie o noapte foarte lungă. Se aşteptase să fie în compania lui până în apropierea zorilor. Ascunzându-şi dezamăgirea, privi spre fereastră sau vru să o facă. Fuseseră trase perdelele. Era o aventură cât se putea de clandestină. Nu s-ar fi gândit să tragă perdelele. Presupunea că ar trebui să fie recunoscătoare că el avea mai multă experienţă în astfel de situaţii decât ea. Dar îi era greu să vadă lucrurile într-o lumină favorabilă, când ştia că ea era una dintre multe altele.

— Pare că eşti foarte priceput când vine vorba despre întâlniri ilicite, spuse ea. Presupun că ai adus o mulţime de femei acasă la tine.

— Tu vei fi prima.

Răspunsul lui o surprinse. Încearcă să descifreze adevărul cuvintelor lui privindu-i chipul, dar era pierdut în umbră. De-abia îi distingea silueta, ceea ce era oarecum dezamăgitor. Îi plăcea atât de mult să se uite la el.

— Sunt onorată.

— Ar trebui să fii.

— De ce n-a mai fost nimeni înaintea mea?

Nu ştia sigur ce voia să îi răspundă. Că era specială. Că era diferită. Că ea era cineva care conta.

— Complică lucrurile. În general, îmi satisfac plăcerile la Nightingale. Femeile vizitează locul pentru un singur motiv, şi sunt fericit să le fac pe plac.

— Măştile sunt puţin deranjante, nu-i aşa? Ţi s-a

întâmplat să descoperi că eşti cu o femeie care nu-ţi plăcea… după ce îşi scotea masca?

— Da. Deşi nu era vorba atât de mult despre faptul că nu-mi plăcea, cât despre faptul că ştiam că urma să avem amândoi regrete şi să ne simţim destul de vinovaţi.

— Dat fiind că doamnele aleg, sunt sigură că a fost dezamăgită.

— Fără îndoială, dar răzbunarea este o sabie cu două tăişuri. Taie în ambele direcţii. Şi m-a ales pentru că voia să îi facă rău altcuiva.

Aşadar, avea nişte limite pe care nu le încălca, nici măcar atunci când era în căutarea plăcerii. Ea era încântată că aflase acest aspect al caracterului său.

— Te face să te simţi prost? Să stai acolo, aşteptând să fii ales?

— Spre deosebire de doamne, gentilomii trebuie să plătească o sumă considerabilă pentru a deveni membri. Prin urmare, nu, nu mă simt deloc prost.

Nu cunoştea acest aspect al clubului. Era fără îndoială necesar pentru a întreţine locul. La urma urmelor, existau costuri. Nu voia să se gândească la cât anume din zestrea ei risipise Downie pentru a deveni membru.

— Nu le consideri imorale pe aceste doamne? întrebă ea.

— Presupun că femeile au dorinţe la fel ca bărbaţii.

Se întrebă ce ar crede dacă ar afla că, înainte să-l întâlnească, avusese foarte puţine. Iar acum, cele pe care le avea o distrăgeau şi o nelinişteau. Era recunoscătoare pentru conversaţia aceasta firească. O împiedica să întindă mâna spre el.

— De ce crezi că bărbaţii nu sunt condamnaţi când se dedau unui comportament de felul acesta, iar doamnele, da? Nimănui nu-i pasă dacă bărbaţii care apar la club sunt celibatari sau soţi. Însă femeile trebuie să aibă grijă să-şi ascundă identitatea, trebuie să se străduiască să nu fie prinse.

— Pentru că femeile sunt mult mai bune decât noi.

— Nu suntem atât de diferite.

— Nu sunt de acord. Ne vom compara diferenţele înainte să ne despărţim şi vom fi bucuroşi de ele.

Zâmbetul lui strălucitor scânteie în întuneric. Tillie aproape râse. Aproape. Da, diferenţele erau unul dintre motivele pentru care se aflau aici. Singurătatea era o scuză slabă când adevărul dezvăluia că era cât se putea de nerăbdătoare să îl exploreze în toate aspectele care nu erau identice cu ale ei.

Avea dreptul să o facă. Ea alesese Nightingale pentru că sperase să plece de acolo cu ceva mai mult decât cooperarea lui în ceea ce o privea pe Gina. Era foarte bucuroasă că înţelegerea lor nu fusese consumată cu o noapte în urmă, că putea pretinde că faptul că o ducea în patul din dormitorul lui era un semn că voia ceva special cu ea.

Se aşternu tăcerea între ei, creând intimitate în interiorul întunecat. Începu să aibă emoţii în aşteptarea sosirii la destinaţie, a momentului în care el avea să o ia în braţe şi să o sărute. Deşi nu era feciorelnică, nu era sigură că experienţa ei urma să fie pe măsura experienţei lui. Spera totuşi că avea să fie blând, dacă ea strica lucrurile.

— M-aş fi gândit că locuieşti mai aproape, recunoscu ea în cele din urmă.

— Nu mergem acasă la mine.

Afirmaţia o surprinse. Nu susţinuse cu o seară în urmă că voia să o aibă acasă la el? Se răzgândise, hotărâse că nu voia ca reşedinţa lui să fie pângărită de una ca ea? Chiar se gândise că avea să o considere specială?

— Unde mergem?

— Într-un loc care cred că îţi va plăcea.

Nu i-ar fi plăcut să fie acasă la el, în patul lui?

— Este un loc secret?

Un alt sălaş al viciilor, al păcatului. Poate chiar al depravării.

— Locul în sine nu este secret, dar ascunde unul dintre secretele mele.

Dumnezeule, nu ştia de ce cuvintele sunau ameninţător, ca şi când ar fi fost pe punctul de a afla

despre el ceva ce ar fi preferat să nu ştie.

— Poate că ar trebui să îmi spui ce este.

— Mai bine să-l vezi, cred.

— Îmi va schimba părerea despre tine?

— Dificil de spus. Depinde care este părerea ta.

— Nu-mi plac secretele.

Downie fusese plin de secrete, şi fiecare dintre ele îi rănise inima, îi ştirbise stima de sine şi încrederea.

— Pun prinsoare pe încă o noapte cu tine – una pe care să nu mi-o oferi pentru că o însoţesc pe Gina undeva – că îţi va plăcea.

— Şi dacă nu-mi place?

— Atunci, vei putea renunţa să vii la mine într-o noapte pe care mi-o datorezi.

Îşi dorea să nu fi cerut o altfel de plată. Nu îi plăcea cu câtă uşurinţă arunca în joc nopţile despre care ea se temea că aveau să devină speciale pentru ea. Evident, nu însemnau mare lucru pentru el, ca monedele pe care le azvârlea cu atâta uşurinţă la cazinou. Refuza în continuare să arate vreo urmă de vulnerabilitate şi învăţase că era întotdeauna preferabil să nu arate că fusese rănită.

— Accept condiţiile.

— Splendid!

Trăsura înainta în ritm alert. Ea îndrăzni să ridice colţul perdelei, privind pe fereastră. Prin faţa ochilor îi treceau cădiri, dar nu reşedinţe. Nu cunoştea această parte a Londrei. Nimic nu părea recognoscibil.

— Cât mai avem până la destinaţie?

— O jumătate de oră, poate.

Timp suficient pentru un sărut sau două. Lăsă perdeaua să cadă.

— Nu sunt foarte sigură ce să înţeleg din această… aventură. Încep să mă întreb dacă ţi-ai pierdut interesul faţă de mine, acum că ştii că mă poţi avea.

— Te asigur că nu. Aş veni să te iau în braţe exact în clipa asta, doar că ar însemna să ajungi răvăşită, posibil cu toate hainele aruncate pe podea.

Nu mai simţise niciodată o poftă şi o dorinţă atât de

mari în vocea lui. O încânta nespus. Cu el, avea senzaţia că s-ar putea ridica la înălţimea reputaţiei ei scandaloase.

— Credeam că eşti un bărbat disciplinat.

— Nu atunci când vine vorba despre tine, se pare.

Se uită la silueta lui întunecată care se aplecă spre ea.

— Să fie clar, Tillie, te vreau în patul meu. Dar această seară este rezultatul pariului câştigat, nu satisfacerea unei condiţii. Nu voi profita de ea. Ridică din umeri. Nu în întregime. Am parte de compania ta, şi pentru moment este suficient.

Dacă ar fi fost o fată prostuţă de optsprezece ani care tocmai venise la Londra, ar putea crede că o curta, străduindu-se să o cucerească, seducând-o treptat. Înţelegerea lor îi oferea ce dorea – ce dorea şi ea, dacă era sinceră. Nu trebuia decât să o ia. Faptul că nu o făcea stârnea în ea o durere foarte plăcută. Când avea 12 ani, căzuse de pe cal şi îşi rupsese braţul. Simţise imediat durerea, ascuţită, insuportabilă. Ca divorţul ei de Downie. Dar, după ce începuse să îşi folosească treptat mâna, simţise o durere extrem de plăcută, căci semnala vindecarea.

Aşa se simţea acum, ca şi când inima ei fisurată şi frântă întrezărea o speranţă de vindecare.

Înainte să apuce să se adâncească în aceste gânduri, trăsura se opri. Slavă cerului, căci nu voia să exploreze aceste sentimente şi senzaţii nedorite. Nu avea să-l lase să se apropie câtuşi de puţin de inima ei.

Portiera se deschise. Rexton coborî, apoi o ajută şi pe ea. Purtau amândoi mănuşi. Îşi dorea să nu fi fost aşa.

Lumina palidă a felinarelor stradale scoase la iveală o clădire de cărămidă monstruos de mare, dar relativ obişnuită. Pe un indicator enorm scria: „Durham Amusements”.

Un nume atât de inofensiv pentru genul de amuzamente necuviincioase pe care presupunea că le adăpostea un loc de la periferia oraşului. Deşi nu văzu pe nimeni în preajmă, era evident deschis pentru clienţi la ora

aceea din noapte. Îşi imagina spectacole pentru voyeuri, orgii, decadenţă şi alte activităţi ilicite. Secretele lui Rexton: era atras de pornografie.

El îi întinse braţul.

— Mergem?

Ar trebui să spună clar „nu!” Ar trebui să se întoarcă la trăsură, spunându-i apăsat că nu aproba dezmăţul. Dar curiozitatea învinse.

Auzise şoapte în legătură cu aceste locuri, îl surprinsese pe Downie vorbind cu prietenii săi despre ele. Rexton nu o putea forţa să participe, dar să se uite, să afle ce se întâmpla era peste măsură de tentant şi se putea dovedi interesant şi instructiv. Era înţelept ca femeile să fie cât mai bine informate, lucru pe care ea îl aflase puţin cam prea târziu. După ce aduna informaţii, putea scrie o scrisoare la ziar, alertând poliţia. Poate că ar putea face un bine.

Încuviinţând în grabă, îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Nu cunosc locul acesta.

— Puţini oameni îl cunosc. L-am căutat mult până să îl găsesc, începu să o conducă spre uşa masivă. Două uşi, de fapt, şi ea îşi imagină mulţimile dezmăţate care veneau aici la ore târzii, căci, cu siguranţă, o astfel de decadenţă se desfăşura doar după ce oamenii decenţi se băgaseră în pat.

— Vii des aici?

— O dată la două săptămâni. Simt fascinat de ce se întâmplă înăuntru.

Ea îşi dori să nu fi cunoscut acest aspect despre el, căci nu voia ca detaliile vieţii lui să îi strice părerea despre el. Era întotdeauna imposibil să ştii totul despre cineva. Cum se putea asigura că Gina nu ajungea să se mărite cu un pervers?

El bătu tare la uşă. Aşteptă. Îşi aşeză protector mâna deasupra mâinii ei, aflată pe braţul lui, ca şi când ar fi simţit, laolaltă cu ea, că ar putea să şi-o desprindă în grabă.

În cele din urmă, o deschise un bărbat înalt şi solid. Zâmbetul i se pierdea în barba castanie, deasă.

— Milord.

— Domnule Durham, apreciez că ai făcut efortul de a deschide pentru noi astă-seară.

— La cât mi-aţi plătit, milord, voi deschide oricând doriţi.

Plătea pentru distracţii private? Atunci, măcar nu trebuia să îşi facă griji că avea să fie văzută aici şi recunoscută.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe prietena mea, domnişoara Tillie, spuse Rexton.

Ea aprecia faptul că el îi asigura oarecum anonimatul, că avea să poată nega că trecuse pragul unui stabiliment atât de scandalos. Domnul Durham îşi duse două degete la frunte.

— Bun venit, domnişoară. Poftiţi!

Ea se dădu înapoi.

Trăgând adânc aer în piept şi pregătindu-se pentru priveliştea deşănţată care era posibil să o întâmpine, Tillie trecu pragul şi se opri uimită, simţind miros de lemn proaspăt cioplit; nările îi fură asaltate de vopsea recent aplicată, ceea ce nu era neplăcut, ci de-a dreptul copleşitor. Deloc surprinzător, dat fiind că podeaua era plină de rumeguş şi de aşchii. Structura cavernoasă era un atelier de tâmplărie. Nimic altceva.

În colţul îndepărtat din partea stângă se afla un carusel splendid, cu un baldachin elaborat, care era o adevărată operă de artă. Caii, în diferite culori şi poziţii, erau aliniaţi de-a lungul platformei circulare. Nu îşi putea imagina cât timp, efort şi devotament fuseseră necesare pentru a face ceva atât de extraordinar.

— Faceţi carusele, spuse ea, copleşită de admiraţie, ruşinată şi încântată că treburile necurate la care se aşteptase se dovediseră a fi ceva care nu aducea altceva decât încântare în vieţile oamenilor.

— Într-adevăr, facem, domnişoară. Vreţi să îl vedeţi pe cel pe care îl facem pentru Excelenţa Sa?

Ea se întoarse spre Rexton. Ochii îi licăreau, cu o expresie amuzată şi năstruşnică. Spre ruşinea ei, bănuia că era posibil ca el să fi intuit ce îi trecuse prin minte înainte

să păşească înăuntru, fiind cât se poate de sigură că fusese în mod deliberat misterios în răspunsurile pe care i le dăduse, ca să o surprindă.

— Ai comandat un carusel?

— Pentru moşia familiei. Pentru nepoatele şi nepoţii mei.

— Aş dori să-l văd, da.

— Atunci, să mergem pe-aici, domnişoară, milord.

Rexton îi oferi braţul. Ea îl luă, ca şi când ar fi însoţit-o printr-un loc magic. Trecură pe lângă mese pe care se aflau bucăţi de lemn în diverse stadii de cioplire: un cap aici, un corp dincolo, picioarele în altă parte. Era uimită de cât de multă muncă era necesară până când fiecare cal prindea contur, era asamblat şi vopsit.

— Fiecare dintre cioplitori se specializează într-o anumită parte a animalului, spuse Rexton încet.

— I-ai văzut lucrând.

— Ore în şir. După cum spuneam, mă fascinează să observ cum o bucată de lemn devine o operă de artă.

Nu spusese tocmai asta. Că era fascinat, da, dar se oprise acolo, făcând ca gândurile ei să o apuce pe căi necurate. Adora caruselele, dar nu şi-ar fi imaginat nici într-un milion de ani că se putea face unul special pentru ea. Faptul că se gândise să facă unul pentru copiii din familia lui o înduioşa, stârnindu-i nişte emoţii pe care nu le mai simţise de foarte multă vreme. Ce fel de bărbat era dacă se gândea atât de mult la ce i-ar putea bucura pe copii?

Când se apropiară de nişte cai aşezaţi în cutii, domnul Durham spuse:

— Aveţi grijă la fuste, domnişoară. Vopseaua nu s-a uscat pe deplin.

Ei nu îi păsa că şi-ar putea murdări hainele de vopsea, însă era preocupată să nu strice munca meşterilor. Era incredibil, cu detalii sofisticate care fuseseră probabil realizate în ore întregi de muncă.

Ajunseră într-o zonă unde se afla un mic carusel, cam pe jumătate faţă de cel pe care îl văzuse prima dată. Pe platformă nu erau aşezate decât două animale: un leu şi un

tigru. În apropiere se vedeau un urs, o girafă şi-o cămilă.

— Este o menajerie, spuse ea uluită.

Nu mai văzuse nimic asemănător. Toate caruselele pe care le văzuse aveau cai, iar unele câte o bancă.

— M-am gândit că se vor plictisi copiii dacă vor fi numai ponei, spuse Rexton. Platforma va fi înconjurată de douăsprezece animale când totul va fi gata. Domnul Durham a creat un sistem de mecanisme, astfel încât să le putem pune în mişcare, şi ar trebui să se învârtă o vreme, înainte să se oprească.

— Este un dar unic şi minunat. Ridică privirea spre el, văzând cât de încântat era de munca făcută. Cât de neobişnuit ca unui bărbat să-i pese atât de mult de fericirea copiilor. Sunt sigură că le va plăcea foarte mult.

El îi aruncă un zâmbet autoironie.

— Este o treabă egoistă. Sper că în felul acesta nu mă vor ruga atât de des să îi car în spate.

El se juca cu nepoatele şi cu nepoţii săi, le acorda atenţie. Ea nu avea nicio amintire distractivă cu unchiul ei. Înainte ca ea să crească, acesta repetase deseori că cei mici trebuiau să fie văzuţi, nu auziţi. Şi lua cuvintele ad literam. O privea, dar nu o lua niciodată în braţe, îi vorbea, dar nu stătea de vorbă cu ea. Nu o întrebase niciodată ce opinie avea şi ce o interesa.

— Sunt foarte norocoşi să aibă un unchi ca tine.

— Ai grijă, s-ar putea să mi-o iau în cap.

Tillie se îndoia că s-ar întâmpla asta. Privind în jur, văzu corpul unui cal maro. În apropiere, se afla capul, împodobit cu un frâu din trandafiri roşii delicaţi.

— Fair Vixen, presupun.

— Cât se poate de apropiată.

— Chiar o împodobeşti cu trandafiri?

— Nu, dar nepoata mea mi-a spus că ar trebui să o fac, fiindcă astfel s-ar simţi ca o doamnă.

— Înţeleaptă fată nepoata ta.

— Domnul Durham aproape a terminat-o. Dar mai are nevoie de un lucru. Un secret. Credeam că poate doreşti să îmi faci onoarea.

Ea se încruntă.

— Poftim?

— Explică-i, te rog, domnule Durham.

— Sigur, sir. Vedeţi aici, domnişoară? Se duse la corpul calului, simţind că Rexton o urmă. Domnul Durham arăta spre gât. Rămâne acel mic spaţiu gol când se montează capul. Se consideră că aduce noroc să laşi un mesaj înăuntru.

— Dar nu-l va vedea nimeni niciodată.

— Ceea ce înseamnă că este un loc perfect pentru secrete, spuse Rexton aproape de urechea ei.

— Nu ştiu ce să zic, milord, spuse domnul Durham. Vremea îşi va spune cuvântul. S-ar putea ca lemnul să aibă nevoie de reparaţii cândva. Atunci, biletul ar putea fi descoperit.

— Dar noi vom fi dispărut de mult. Gândeşte-te la poveştile care vor fi ţesute în jurul misterioaselor cuvinte rămase în urmă. Cuvinte lăsate de iubiţi, poate.

Aveau să fie iubiţi în curând, foarte curând.

— Vrei să scrii un bilet? întrebă ea. Îndrăzneşti să le dezvălui un secret zeilor amuzamentului?

Ezitant, el înclină uşor din cap.

— Dar eu nu îl voi vedea şi nici tu pe al meu, insistă ea. Secretele trebuie să rămână secrete.

— Nici nu aş accepta altfel.

— Nu poţi să trişezi, să te strecori aici şi să te uiţi.

Zâmbetul lui ştrengăresc avea un efect ciudat asupra stomacului ei.

— În acest caz, nu voi trişa. Ne vom încredinţa secretele domnului Durham, iar el va sigila calul astă-seară, înainte să plecăm.

Ea încuviinţă din cap, deşi se temea că s-ar putea să se dovedească a fi o nesăbuinţă să îşi aştearnă gândurile pe hârtie. Însă era delicios să ştie că putea înscrie pentru totdeauna nişte cuvinte pe care nu avea să le vadă nimeni niciodată – cel puţin cât trăia ea.

— Bine atunci. Nu văd ce ar putea fi rău în asta.

— Ai ceva pe care se putem scrie, domnule Durham?

întrebă Rexton, îndepărtându-se de ea.

— Sunt nişte bucăţi de hârtie acolo, milord. Le puteţi lega cu sfoară.

Nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că Rexton discutase deja despre toate acestea cu domnul Durham, înainte de a o aduce aici, căci totul era aşezat pe o masă extrem de curată şi organizată. După ce înmuie peniţa în cerneală, scrise biletul, îl răsuci şi îl legă cu o bucată de sfoară. Se îndreptă spre cal şi introduse cu grijă revelaţia care îi făcea inima să bată sălbatic în mica deschizătură din gâtul lui, întrebându-se ce poveşti ar putea fi ţesute în jurul ei, dacă avea să fie într-adevăr descoperită peste ani.

Rexton făcu acelaşi lucru. Trase cu ochiul.

— Ai scris ceva obraznic?

— Ce-ai mai vrea să ştii!

— Aş vrea, da.

Ea ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Păcat, căci nu îţi voi spune niciodată.

— Nu eşti curioasă să ştii ce am scris eu?

Mai mult decât ar recunoaşte-o vreodată.

— Nu cine ştie ce.

El se aplecă.

— Mincinoasă mică!

Apoi, o privi ca şi când ar fi căutat ceva.

— Domnule Durham, ar fi posibil să îi oferim doamnei o plimbare cu caruselul, în vreme ce ne sigilezi secretele?

— Absolut, milord.

Îşi dădu seama că făcuse ochii mari.

— Caruselul merge?

— Da. Îl ţine ca dovadă a măiestriei sale.

De data aceasta, în loc să îi ofere braţul, o luă de mână, iar palma ei aproape că dispăru într-a lui.

— Vino! Nu sunt decât cai în acest carusel, dar fiecare este altfel. Îl poţi alege pe cel care îţi place cel mai mult.

Alese un căluţ alb cu un picior ridicat şi cu un trandafir roşu cioplit în frâu. Rexton o ridică pe el şi se aşeză într-o parte. Când se sprijini, ea observă

mecanismele de deasupra, sub cupolă.

— Ce complicate sunt!

— Bănuiesc că nu te-ai mai plimbat niciodată cu un astfel de carusel. Domnul Durham este meticulos.

Cel la care se referise apăru pe o uşă din ceea ce părea a fi o cămăruţă în centrul maşinăriei.

— Gata, milord?

— Da, domnule Durham.

— Nu urci şi tu pe un cal? îl întrebă ea pe Rexton.

— Ar fi prea mare distanţa dintre noi.

Domnul Durham dispăru înăuntru. Caruselul se smuci înainte de a începe să se mişte încet. Domnul Durham ieşi, urcă pe platformă şi sări pe podea.

— Va merge până se termină aburul.

Se întoarse la locul unde secretele lor aşteptau să fie sigilate, lăsându-i singuri.

Calul pe care stătea începu să se înalţe treptat. Urca, apoi cobora. O lua în sus…

Era aproape ca la o cursă cu obstacole – nu chiar la fel de incitant, dar nemaipomenit de plăcut. O făcu să-şi simtă inima incredibil de uşoară, ca şi când viaţa ei nu fusese încă atinsă de dezamăgire şi deziluzii.

— Aşa, spuse Rexton încet, cuprinzându-i maxilarul cu mâna dezgolită – când îşi scosese mănuşile? — şi atingându-i cu degetul mare colţul ridicat al gurii. Asta voiam să văd. Zâmbetul tău. Nu îşi putu desprinde privirea de la el, de la felul în care ochii lui îi studiau buzele, ca şi când nu ar mai fi văzut niciodată ceva aşa fermecător şi deosebit. Nu te-am mai văzut zâmbind până acum. Nu de pură plăcere. Este încântător. Ridică privirea şi se uită în ochii ei ca şi când nu ar fi vrut să se desprindă de ea niciodată. Ştiam că aşa va fi.

Mirarea din vocea lui şi bucuria că o vedea zâmbind o tulburară până în adâncul fiinţei, atingând un punct pe care îl credea pierdut pentru totdeauna.

— Caruselul are ceva care te face să uiţi de griji.

Deşi părea să fi rămas fără suflare. Poate că din pricina că observase ce aspre erau marginile degetelor lui,

cât de delicios ar fi putut fi să le simtă alunecând pe pielea sensibilă a sânilor ei, încercuindu-i sfârcurile, strângându-le între ele.

El îi atinse buza de jos cu degetul mare.

— Ţi le-a furat? Zâmbetele?

Nu trebuia să întrebe la cine se referea.

— Nu vreau să vorbesc despre el. Nu când suntem împreună. E mai bine să uit toate acele lucruri.

— Spune-mi că o merită şi îl voi ruina.

Ei i se strânse stomacul la gândul că el ar face asta pentru ea. Nimeni, nici măcar tatăl ei, nu se întrebase dacă vinovatul pentru acţiunile ei era Downie. Clătină din cap.

— Nu merită să fie ruinat.

El o studie, ca şi când ar fi bănuit că minţea.

— Eram o fată prostuţă. Nu voi spune mai mult de atât. Nu strica acest moment încercând să mă faci să spun mai multe.

— Vreau zâmbetele tale, râsul tău.

— Vreau sărutul tău.

Nu fusese niciodată atât de îndrăzneaţă încât să spună ce voia când era vorba despre lucrurile care se întâmplau între un bărbat şi o femeie.

Ochii lui se întunecară. Se apropie. Calul blestemat se îndepărta. O aduse înapoi. Buzele lui le atinseră pe ale ei doar o clipită, apoi fură despărţiţi. Sus, jos. O atingere, apoi o despărţire.

Caruselul începu să încetinească. Calul coborî şi rămase nemişcat. Rexton îi aşeză mâna pe ceafă şi o trase spre el, ieşind în întâmpinarea gurii ei. Nu fu nevoie să o îndemne de data aceasta, nu trebui să o convingă să îşi desfacă buzele. Voia să îl guste în întregime, să-i atingă limba cu a ei, catifea aspră peste catifea aspră. Poziţia o făcea să se afle puţin mai sus decât el. Îi plăcea unghiul, felul în care el lăsa capul pe spate, cât de uşor îşi putea trece degetele prin părul lui. Îşi dorea să-şi scoată mănuşile, dar nu voia să se oprească pentru a o face. Voia doar să se lase absorbită de senzaţiile care o traversau.

Gura lui şi nimic altceva îi declanşa scântei de plăcere

care îi dansau prin simţuri. Îşi putea închipui cât de minunat urma să fie când avea să participe cu întregul trup. Îi cuprinse talia cu mâinile şi o coborî de pe calul de lemn cât putu de încet, ţinând-o în aer, de parcă ar fi fost făcută din pânză de păianjen. Centimetru cu centimetru, o lăsă spre platformă, lipindu-i corpul de al lui, încât îi simţea nasturii şi protuberanţele.

Se dădu înapoi, depuse un sărut pe bărbia şi pe tâmpla ei – şi-o ţinu acolo, simţindu-i respiraţia aspră lângă ureche, ca şi când ar fi urcat în fugă un deal înalt.

— I-am spus domnului Durham că nu vom sta decât o oră.

Cu faţa lipită de pieptul lui, îi auzea inima duduind.

— Atunci, ar trebui să plecăm.

— Da.

Desprinzându-se, el se întinse şi îi luă mâna într-a lui.

— S-ar putea să nu mă mai uit niciodată la fel la un carusel. Nu voi putea să o fac fără să mă gândesc la tine.

Nu-şi amintea să-i fi oferit cineva o senzaţie atât de frumoasă. Nici ea nu avea să mai poată privi vreun carusel fără să-şi amintească de noaptea în care era posibil să se fi îndrăgostit puţin de el.

*

Voia să o ţină în braţe, să o sărute, să o ducă acasă la el şi să facă dragoste cu ea, sălbatic şi pasional, până în zorii zilei. În schimb, stătea în faţa ei în trăsură, fiindcă nu intenţiona să o ia repede sau ca un sălbatic – o dorea atât de tare, încât nu era sigur că se putea controla.

Zâmbetul ei… zâmbetul ei îl lăsase fără vlagă.

— Şi copiii tăi se vor juca cu acel carusel, spuse ea încet, privind pe fereastră.

Trăsese perdelele deoparte. În interiorul trăsurii era întuneric. Nu putea nimeni să le distingă trăsăturile. Vizitiul şi lacheul nu purtau livrea. Îmbrăţişaseră ideea de a merge într-o ieşire pe furiş. Lăsase deghizarea în seama lor. Se descurcaseră de minune.

— Presupun că da, o vor face.

— Gina are dreptate. Înaintezi în vârstă. Nu poţi să mai amâni mult căsătoria, nu dacă vrei o soţie tânără.

Se întreba ce gândea, de ce discuta despre viitorul lui.

— S-ar putea să fi ratat deja asta. Ştii la ce m-am gândit prima dată când mi-a fost prezentată Gina?

Se întoarse să-l privească.

— Că este frumoasă?

— Că este un copil. Să fiu sincer, nu mă văd cu niciuna dintre aceste debutante. Nu au experienţă de viaţă deloc. Sunt pline de inocenţă şi naivitate şi… nu sunt femei.

Dar ea era. Nu era inocentă. Avea experienţă. Multă experienţă.

— De ce lacheul? se auzi întrebând.

Era ridicol să fie invidios pe un servitor, şi totuşi era. Revoltător de tare. Ea privi iar spre fereastră.

— Mă simţeam singură. Iar el era bun.

Voia să întrebe în ce fel, ce făcuse mai exact. Căci Rexton avea să îi ofere dublu. Orice i-ar fi cerut, orice ar fi avut nevoie. Din nou, gânduri ridicole, căci nu avea să calce pe urmele altui bărbat. Nu simţise niciodată nevoia de a imita. Voia să sondeze mai adânc.

— În ce fel era bun?

La naiba! De ce nu putea renunţa?

Auzi un râset scurt.

— E dificil de descris. Suntem obişnuiţi ca servitorii să ne arate respect. Ai noştri dădeau mici semne – prin ton, strâmbând din nas sau comentând când le ceream ceva – că nu eram tocmai demnă de respect. Eram americancă, sigur, ce ştiam eu despre respect şi bună-cuviinţă?!

— Ar fi trebuit să îi concediezi pe toţi.

Ea se întoarse spre el când trecură pe lângă un felinar stradal, şi el îi văzu zâmbetul trist în lumină.

— Nu aveam voie să o fac. Mama lui Downie, contesa văduvă, se ocupa încă de toate. Locuia cu noi. A doua zi după ce ne-am căsătorit, mă aştepta la micul dejun, pentru a se asigura că îmi făcusem datoria cu o noapte înainte. Presupun că ar fi refuzat să mă hrănească dacă nu aş fi

recunoscut că îndurasem neplăcerea din dormitor fără să mă plâng.

— A fost neplăcut?

Deşi nu avusese nicio virgină, ştia că putea fi inconfortabil şi chiar dureros.

— Nu foarte tare. Nu aveam experienţă. Mama nu mi-a spus nimic. Tot ce ştiam despre împerechere am învăţat uitându-mă la cai, aşa că eram un pic emoţionată. Presupun că toate miresele sunt. În orice caz, mama lui m-a informat că trebuia să îmi îndeplinesc datoria cât mai des şi să îi dăruiesc un fiu soţului meu. Nici nu se punea problema să am o fiică. Trebuia să produc băieţi. Numai băieţi, până aveam un moştenitor şi un posibil înlocuitor pentru acesta. Apoi, poate, o fiică.

El se strădui să se abţină să-i interpreteze cuvintele. Nu era treaba lui să îşi vâre nasul, dar se întrebă dacă Landsdowne fusese răbdător, blând. Dar lăsă conversaţia să revină la ce era dispusă ea să discute.

— Într-adevăr, părem obsedaţi să obţinem moştenitori, spuse el încet. Deşi nu cred că tata ar fi obiectat dacă Grace ar fi fost întâiul născut.

— Dar nu eram căsătorită cu tatăl tău. Şi este un pic cam dificil să rămâi însărcinată când soţul te lasă la moşia de la ţară pentru perioade îndelungate.

— Te lasă? Vrei să spui singură?

— Cu scorpia de maică-sa. Avea treburi de făcut. Nu am aflat niciodată cum o cheamă.

Downie avusese o legătură? De ce naiba ar fi făcut aşa ceva când o avea pe Tillie? Spusese că se simţise singură, că nu primea respectul cuvenit. Dumnezeule, el nu ar fi lăsat-o singură nici măcar o noapte, nici măcar o oră. În niciun caz nu s-ar fi dus în patul alteia.

— L-ai iubit?

— Credeam că da. Voiam să mă mărit mai mult decât pentru titlu. Poate că nu eram îndrăgostită decât de ideea de a fi îndrăgostită. Uneori mă uit la Gina… şi mi-e greu să cred că am fost cândva atât de tânără. Între noi sunt şase ani, dar simt momente în care pare că ar fi un secol. Râse

cu amărăciune şi se uită din nou pe fereastră. Nu de mult am spus că nu vreau să discut despre el, şi iată că nu mă mai pot opri.

El era împărţit între recunoştinţa că înţelegea mai bine ce fel de viaţă dusese, motivele din spatele deciziilor ei şi dorinţa de a se bucura în continuare de pacea pe care ţi-o aduce ignoranţa. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că ea nu fusese apreciată.

— Nu te merita.

— Mama şi sora lui credeau că merita pe cineva mai bun decât mine. Sora lui m-a tratat la fel de îngrozitor ca mama lor. Zestrea mea a ajutat-o să devină contesă de Blanford. Ar fi băgat-o în seamă contele dacă Downie nu ar fi folosit o parte din banii pe care îi adusesem eu după căsătorie la zestrea *ei?* Cu toate acestea, nu mi-a spus niciodată nici măcar un cuvânt bun. Când m-a descoperit cu lacheul… ce privire avea… Nu era groază, ci triumf, pentru că ştia că avea să scape de mine. Iar eu eram bucuroasă. Privirea ei se opri din nou asupra lui, şi el îi simţi greutatea şi intensitatea. Dar tu? Cu siguranţă, nu toate relaţiile tale au avut un final fericit, nu?

— Nimic din ce am trăit eu nu rivalizează cu experienţa ta.

Dar fusese deschisă cu el, mai deschisă decât bănuia că fusese vreodată când venea vorba despre trecutul ei.

— A fost o fată. O chema Emmaline. Vindea flori lângă şcoală. Aveam cincisprezece ani şi mă credeam îndrăgostit. A ieşit cu mine într-o seară. Şi-a ridicat fustele în faţa mea.

Acum, el era cel care se uita pe fereastră. Erau aproape de Landsdowne Court.

— A fost prima ta experienţă, spuse Tillie încet.

— Nu, de fapt. Ar fi fost, dar flăcăul cu care locuia a apărut cu câţiva tovarăşi de-ai lui. Pentru că eram buimac din prima a ceea ce îmi oferea, nu i-am observat decât după ce a fost prea târziu. M-au bătut măr, mi-au luat tot ce aveam de valoare şi m-au lăsat în pielea goală. Ai idee cât de dificil este să mergi prin oraş gol puşcă?

— Ce ai făcut?

Privind spre ea, fu bucuros să audă interesul din vocea ei, unda de amuzament reţinut. Nu voise să încheie seara lăsând-o melancolică, cu gândul la trecut. Nu ar fi trebuit să întrebe de căsătoria ei, de lacheu sau de Downie. Nu avea să o mai facă.

— M-am ascuns în nişte tufişuri până s-a lăsat întunericul. Apoi, am început să mă îndrept cu grijă spre şcoală. Am furat o pătură de undeva, nişte pantaloni prea mari, întinşi la uscat. Nu am mai văzut-o niciodată. Cred că m-a considerat o ţintă uşoară. Ar fi trebuit să ştiu mai bine, având în vedere trecutul mamei.

— Dacă flăcăul i-a făcut rău pentru că şi-a făcut de lucru cu tine?

El clătină din cap.

— Nu, era prea amuzat, şi l-am auzit lăudându-i ingeniozitatea în timp ce băieţii lui mă pocneau. Se aplecă. Dar am învăţat că nu îi poţi judeca pe ceilalţi pe baza acţiunilor altcuiva. A doua oară când m-am trezit îndrăgostit de o fată, m-am ales cu amintiri mai plăcute.

— Te îndrăgosteşti des, nu-i aşa?

El zâmbi larg.

— Când eram mai tânăr, da. Dar, odată cu vârsta, am devenit mai selectiv, cel puţin atunci când vine vorba despre inimă.

Trăsura se opri. Tillie îşi ridică gluga mantiei peste cap. Portiera se deschise. El se pregăti să iasă. Ea îi atinse braţul, oprindu-se de parcă în faţa lui ar fi apărut brusc un zid.

— Unde te duci?

— Să te însoţesc până la uşă.

— Nu vreau să te vadă oamenii.

— Pălăria îmi va umbri chipul. În plus, este o distanţă destul de mare între locuinţa ta şi alte case. Mă îndoiesc că se uită cineva la ora asta. Este prea devreme. Nu te voi lăsa să mergi singură, ca şi când nu mi-ar păsa de tine.

Capitolul 13

Cuvintele lui – *mi-ar păsa de tine* – îi răsunau în gânduri, ca şi când i-ar fi declarat dragostea. Dar de la a-ţi păsa la a iubi era cale lungă. Nu putea să vadă semnificaţii neîntemeiate în cuvintele lui. Inima ei era oricum într-un echilibru precar, dorind mai mult de la el, ştiind că nu avea să poată obţine niciodată mai mult. Nu avea să poată fi nicicând altceva decât amanta lui, femeia cu care avea o aventură.

Era menit să devină duce. Îi trebuia – merita – o femeie ireproşabilă.

A doua zi, de dimineaţa până seara, îşi aminti constant de faptul acesta, pe măsură ce nervii îi deveneau din ce în ce mai încordaţi de la un ceas la altul, până când se făcu aproape ora unsprezece. Bănuia că nu avea să mai scape în seara aceea. Şi nici nu voia. Îl dorea, dorea să fie împreună. Cu gluga trasă deja pe cap, stătea la fereastra din foaier când văzu trăsura apropiindu-se. Ieşi pe uşă şi coborî treptele înainte să se oprească. Lacheul deschise uşa şi o ajută să urce.

Şi iată-l acolo. Parfumul şi căldura lui plutiră în jurul ei. Prezenţa lui îi aducea o mare bucurie. Aproape că îi spuse că ziua aceea fusese cea mai lungă din viaţa ei, dar experienţa o învăţase să fie prudentă când venea vorba despre inimă, despre speranţele şi visurile ei.

— Credeam că nu mai vine noaptea, spuse el, iar vocea lui era o vibraţie joasă în întuneric. Cum ţi-ai petrecut timpul astăzi?

— Am lucrat în grădină. Nu îi scăpase nici măcar o buruiană. Căutând ceva să o distragă, fusese absorbită de ceea ce făcea. Am citit. Mai curând, am stat cu cartea în mână. Tu?

— M-am întâlnit cu administratorii moşiei. Am fost în vizită la un prieten. Am boxat puţin.

— Te-ai rănit?

— Nu, m-a luat uşor. În mare măsură, am dansat unul în jurul celuilalt. Dar aveam o grămadă de energie de irosit.

— Sper că ai mai păstrat şi pentru astă-seară.

— Am păstrat destulă pentru astă-seară.

Trăsura se opri. Ea îşi ridică gluga mantiei când se deschise portiera. Rexton ieşi, apoi întinse mâna să o ajute să coboare. Îi aşeză palma în îndoitura cotului.

— Presupun că servitorii tăi sunt discreţi, spuse ea, ridicând privirea spre conacul masiv.

— Sunt.

O conduse pe treptele largi de piatră. Uşa fu deschisă. Desigur, de un lacheu care îi aştepta.

Ea îşi feri privirea, recunoscătoare că avea gluga trasă pe cap. Întrezări lungul şir de scări, dorindu-şi să nu o facă să respire cu atâta greutate. Acum, că venise momentul…

Îşi dădu seama că Rexton îi desfăcea mantia, scoţându-i-o laolaltă cu gluga şi dându-i-o servitorului. Aici, nu mai era la adăpostul umbrelor; lumina din candelabre îi permitea să îl vadă clar. Albastrul ochilor, maxilarul puternic proaspăt bărbierit, dacă judeca după cât de neted era. Îşi linse buzele.

— Ai emoţii, spuse el cu voce scăzută.

— A trecut ceva vreme.

Ceva vreme de când fusese singură cu un bărbat, cu scopul de a petrece timp în intimitate. Şi mai mult de când îşi dorise să fie.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Ea îşi plecă privirea spre prohabul lui.

— Sunt sigură că da.

Râsetul lui profund ce reverbera în hol o făcu să zâmbească.

— Toţi americanii sunt atât de direcţi? întrebă el.

— Doar aceia care au reputaţii scandaloase.

— Îmi place că nu eşti o fată sfioasă.

Era recunoscătoare că el nu îşi dădea seama cât o costa faptul că nu era astfel. Voia asta, voia să fie cu el, dar o parte din ea voia să se retragă, voia să îl roage să nu se

grăbească, să îi acorde timpul pentru a se obişnui cu ideea că era dezirabilă.

Îi luăm mâna, i-o puse în îndoitura cotului din nou şi începu să o conducă pe un hol, nu pe scări, aşa cum se aşteptase. Pereţii erau presăraţi cu picturi cu cai.

— Îţi plac mult caii, spuse ea.

— Într-adevăr. Mi se par superbi în simplitatea lor, nobili prin ceea ce fac. Un cal aleargă până îi sare inima din piept pentru tine. Dar cei din salonul tău? Tablourile cu cai de-acolo sunt puse de tine?

— Da. Şi eu îi admir. Presupun că avem acest lucru în comun.

— Avem mult mai mult de atât.

Ajunseră într-un salon – sau poate că era o bibliotecă pentru doamne. Pe un perete erau rafturi cu cărţi şi diverse vaze. Scaunele şi canapeaua erau acoperite cu culori pastelate care o surprinseră.

— Îţi place rozul?

— Mama s-a ocupat de decorarea acestei încăperi. Eu am gusturi ceva mai întunecate. Voia un loc în care să stea şi în care să nu o cuprindă melancolia atunci când vine în vizită.

— Am întâlnit-o o dată pe mama ta. A fost foarte amabilă.

— Şi eu o consider aşa.

O conduse spre un set de uşi duble. După ce le deschise, o însoţi în grădină. Trandafirii şi alte flori care îşi închiseseră petalele în seara aceea parfumau aerul. Licărul a două felinare scoase la iveală o pătură întinsă pe pământ, un coş de răchită, o sticlă de vin, pahare şi farfurii.

— Mergem la picnic? întrebă ea, luată prin surprindere.

— Cred cu tărie că seducţia începe înainte de a te apropia de dormitor.

Ea ridică privirea spre el. Nu doar mama lui era amabilă. Condusese că nu ar fi un soţ bun pentru Gina. Acum, se simţea vinovată pentru felul în care îl judecase, îngrijorată că poate o făcuse pe sora ei să piardă şansa

unică în viaţă de a fi fericită cu un bărbat care poate ar fi apreciat-o.

— Poate că te-am judecat greşit, milord.

— Pentru că nu m-ai considerat potrivit pentru sora ta?

Ea încuviinţă din cap, urând faptul că fusese atât de vizibil că nu acorda importanţă atenţiilor lui.

— Nu ne potrivim – eu şi Gina. Prefer o femeie care merită mai mult decât rochii frumoase şi bomboane de ciocolată.

Cele două lucruri despre care Gina spusese că ar face-o fericită.

Trăgând-o aproape, el îşi coborî gura asupra buzelor ei şi o sărută cu o insistenţă lentă care o năuci, înmuindu-i genunchii şi transformând locul secret dintre coapsele ei în dorinţă lichidă. Chiar credea, după ce o sărutase atât de arzător, că aveau să stea pe pătură, sorbind vin şi conversând despre vreme sau despre stelele? Deşi, trebuia să recunoască, dacă ar vedea o stea căzătoare traversând cerul, s-ar putea trezi punându-şi o dorinţă ca undeva în America să găsească un bărbat care să o facă să se simtă aşa cum o făcea să se simtă cel de lângă ea: preţuită, adorată, dorită.

Rexton gemu, înainte de a se da înapoi, blestemându-se pentru incapacitatea de a se controla. Tillie nu îl lăsase să îşi dea seama că neputinţa lui de a-i rezista o flata, mărindu-i stima de sine. El o prinse de mână brusc şi lipsit de blândeţe, ceea ce o făcu să înţeleagă cât de încordat era. Era îngrozitoare dacă se simţea încântată de acest fapt.

— Haide să stăm jos, vrei?

„Haide să nu stăm”, îi venea să spună. O parte din ea voia să admită că nu era niciun motiv pentru toate acestea. Că era pe deplin sedusă deja. Că era nerăbdătoare să meargă în dormitorul lui, să se întindă în patul lui. O parte din ea tânjea după atenţia care lipsise cu desăvârşire din căsătoria ei. Voia să savureze aceste momente, ştiind că totul urma să se schimbe după ce avea să o posede, după

ce avea să obţină ce dorea. Avea să fie al lui şi se temea de asta din motive pe care el nu le-ar pricepe niciodată. Exista o diferenţă între bărbaţi şi femei, în felul în care vedeau un astfel de act intim. El se putea bucura fără ca inima lui să fie implicată. Ea nu era sigură că avea să o poată face.

— Haide, şopti ea, înainte de a păşi pe pătură şi de a se lăsa la pământ.

*

Nu ştia de ce îi venea să o curteze. Aveau un aranjament. Ar fi putut să o ducă repede sus, trăgând-o în urma lui, şi ea nu s-ar fi putut plânge. Ar fi putut-o arunca pe pat, ridicându-i fustele şi luând-o, iar ea nu l-ar fi putut învinovăţi. Aveau o înţelegere. Stabiliseră nişte condiţii.

Ura toate motivele care îl făcuseră să o aducă aici.

Dar era prea egoist, o dorea prea tare ca să o alunge, să se întoarcă la târgul original şi să ia armăsarul acela blestemat pentru împerechere. Se dăduse şi altora, soţului ei, unui lacheu nenorocit, unui prostănac sau doi la Nightingale. Nu era pură, morală sau extrem de selectivă când venea vorba despre sex. Totuşi, voia să fie toate acestea, pentru el. Iar el voia să fie la fel pentru ea.

El scoase brânza, măslinele, fructele. Turnă vin şi ridică un pahar în semn de toast.

— Pentru o noapte pe care nu o va uita niciunul din noi curând.

Ea ridică paharul, înclină din cap şi sorbi. Parfumul ei îl îneca pe cel al florilor care se simţea în aer.

— În timpul înţelegerii noastre, nu ne vom culca cu nimeni altcineva.

Ridică brusc privirea spre el, făcând ochii mari. Nu voise să sune atât de poruncitor. Dar gândul că s-ar putea duce la altcineva după ce era cu el îi întorcea stomacul pe dos, îl scotea din minţi şi îl făcea să vrea să lovească zdravăn ceva.

— Aştept acelaşi respect din partea ta, spuse ea încordată, la fel de poruncitor.

— De ce aş dori pe altcineva când te am pe tine?

— M-aş putea dovedi o dezamăgire.

Tillie urî tăcerea care se aşternu între ei, încordată şi stânjenitoare, ca şi când el ar fi cântărit posibilitatea ca, după ce o avea, să constate că nu era pe gustul lui. Că uneori era mai bine să rămâi cu visul decât să păstrezi realitatea. Îşi dorea să fie după-amiază, să fie învăluiţi de lumina strălucitoare a soarelui, astfel încât să îl poată privi mai adânc în ochi, ca să îşi dea seama de ceea ce gândea. În cele din urmă, el clătină din cap şi îi cuprinse obrazul cu mâna mare şi puternică.

— Nu prea cred că se poate.

Apoi îi acoperi gura, şi părea că sărutul nu se mai sfârşeşte; se întâlniseră pe pătură, ca şi când nu trecuse nicio clipă de când buzele li se atinseseră atât de provocator. Însă între cele două săruturi se scursese ceva timp. Simţea gustul de vin mai puternic pe limba lui, simţea răcoarea nopţii pe ceafa lui când i-o cuprinse cu mâna. Simţea tensiunea care radia din corpul lui ca şi când nu l-ar fi ajutat deloc amânarea şi conversaţia, ca şi când s-ar fi torturat, străduindu-se să îi ofere puţină politeţe, când de fapt era barbar şi sălbatic, tânjind după ea cu o intensitate pe care era convinsă că nu o mai simţise.

Tillie se desfăta cu senzaţia aceea. Cu felul în care o întinse pe pământ şi îi depuse mici săruturi pe gât şi pe umerii dezgoliţi înainte de a se întoarce la gura ei cu un mormăit animalic care vorbea de pasiuni neîmblânzite. Trezea sălbăticia din ea, dorinţele nesupuse pe care şi le reprimase fiindcă soţul ei declarase că orice fel de entuziasm sau excitare nu era potrivit pentru o soţie, ci mai degrabă pentru o târfă.

Dar în seara asta puţin îi păsa dacă se purta ca o destrăbălată, dacă Rexton o găsea vulgară. În seara aceea era vorba de fanteziile ei, de dorinţele ei, de nevoile ei. Şi dacă asta nu-i plăcea, la naiba cu el! Puteau pune capăt întâlnirilor lor nocturne, dar va fi nevoit să o ajute cu Gina sau altminteri să renunţe la Fair Vixen. Şi Tillie ştia că el nu ar renunţa niciodată la iapa lui.

Aşadar, viitorul Ginei era sigur, oricum decurgea seara aceasta, oricât se zvârcolea Tillie sub mâinile lui, oricât scâncea vrând mai mult, oricât de ferm îşi apăsa trupul cu îndrăzneală pe trupul lui, îndemnându-l să o ia: aici şi acum, pe pătură, sub ochii lunii şi ai vecinilor care aveau un binoclu.

— La naiba cu seducţia, spuse el răguşit. M-ai sedus din momentul în care ai intrat în salon şi mi-ai oferit whisky.

I-l oferise pentru că avusese nevoie ea însăşi. Când îl văzuse stând acolo, blond şi superb, atât de frumos, atât de devastator de masculin, îi venise să se întoarcă şi să o ia la fugă. Şocul atracţiei imediate pe care o simţise faţă de el o făcuse să tremure. Whisky-ul fusese pentru ea, pentru a-i calma inima care îi duduia în piept, pentru a o linişti pe femeia dezlănţuită din ea care începuse să-şi ceară drepturile, şoptind: „Vreau!”

El se desprinse de ea – lăsând-o melancolică şi nefericită – se ridică, se aplecă după ea şi o săltă în picioare, ridicând-o în braţe. Apoi se îndreptă cu paşi mari şi hotărâţi spre casă. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi începu să se joace cu nasturii cămăşii lui.

— De ce poartă bărbaţii atâtea haine?

El râse. Ei îi plăceau cu adevărat veselia şi bucuria lui. Nu îşi putea aminti nici în ruptul capului să-l fi auzit vreodată pe Downie râzând. Dar nici nu o dusese în braţe, grăbindu-se spre dormitor, ca şi cum fără ea avea să înceteze să mai existe.

Ce prostuţă era să vadă atât de multe lucruri în acţiunile lui, când, de fapt, poate că nu urmărea decât să-şi elibereze mădularul umflat şi dureros. Poate că nu era atât de specială. Dar nu conta, căci în momentul acela pe ea o ţinea în braţe.

— Femeile poartă şi mai multe – şi sunt mult mai greu de scos, se plânse el.

— Le poţi rupe, spuse ea visătoare.

— Atunci, cum vei ajunge acasă?

Îi trecu prin minte gândul nebunesc că nu voia să meargă niciodată acasă, nu mai voia să se întoarcă

nicicând în mausoleul în care locuia, în casa pe care o revendicase din răzbunare, crezând în mod eronat că avea să îi aducă satisfacţie.

Intrară în conac şi urcară scările. Până când el intră grăbit în dormitor – al lui, presupunea ea –, ea îi desfăcuse deja lavaliera şi îi răvăşise părul, făcându-l să arate destrăbălat şi necivilizat. El închise uşa, apoi o lăsă pe Tillie jos şi se năpusti asupra gurii ei cu o poftă care era pe potriva celei pe care o simţea el. Spre deosebire de sărutul de noaptea trecută, de data asta ea era cu câţiva centimetri mai jos, aşa că el trebui să-şi plece capul. Îi plăcea cum îşi arcuia braţul în jurul ei, lipind-o de el. Îi plăcea teribil cum îi desfăcea şireturile hainelor fără a-şi desprinde buzele de ale ei şi fără ca limba lui să se despartă de a ei.

Aşa, se gândi ea frenetic, aşa trebuiau să fie săruturile – pline, îndrăzneţe, arzătoare. Trebuiau să te lase fără suflare, să-ţi înmoaie genunchii, totodată redeşteptând, inspirând şi aţâţând pasiunea până când te făceau să te simţi incredibil de viu, aprins, simţind toate micile atingeri, toate nuanţele mângâierilor.

Când se desprinse de gura ei, flacăra din ochii lui o făcu să simtă un val de dorinţă traversând-o. Cu mâini repezi şi sigure, îi scotea hainele pe care le desfăcuse cu atâta iscusinţă. Tillie refuză să se gândească la practica necesară pentru a ajunge la o performanţă ca a lui. Nu era virgin, neatins, lipsit de experienţă.

Îşi aminti cât de stânjenită şi de stângace fusese prima dată, cât de sfioasă şi de temătoare. Era recunoscătoare că nu era prima lui femeie, recunoscătoare că avea să se bucure de tot ce învăţase el. Veşmintele ei căzură la podea, şi ea se strădui să nu se acopere sub privirea lui care o studia cu o atenţie dureroasă. Dorinţa din ochii lui se aprinse şi mai tare, iar colţurile gurii i se ridicară.

— Dumnezeule, ce frumoasă eşti!

Începu să-şi smulgă hainele, şi ea nu putu face altceva decât să privească dându-şi la iveală pieptul

splendid. O, da, marmură sculptată, aşa cum îşi imaginase. Îşi scoase cizmele, apoi ciorapii. Urmară pantalonii.

Rămase fără aer. Cu degete tremurătoare, îi atinse pieptul înainte de a-şi apăsa palma, răsfirând degetele.

— Eşti la fel de frumos.

— Te înşeli, dar nu voi strica lucrurile contrazicându-te.

O trase aproape. Piele pe piele, de la umeri până în vârful degetelor. Căldură şi mătase. Păr aspru, ondulat. Ardoare. Mădularul lipit de abdomenul ei, zvâcnind. Murmurul din pieptul lui peste sânii ei, adânc şi profund.

Începu să o facă să meargă cu spatele, nedesprinzându-şi nicio clipă gura de a ei, mângâindu-i neîncetat spatele, umerii, şoldurile, ca şi când, în timp ce-şi mişca picioarele, diverse părţi ale trupului ei erau altfel sub mâinile lui. Poate că erau.

Trupul lui era altfel. Fesele i se încordau când mergea. Lui Tillie îi plăcea enorm să le strângă, să le mângâie. Să urce şi să coboare cu mâna pe spatele lui. Îşi imagină că vedea fiecare muşchi mişcându-se, în timp ce o conducea spre pat.

Lovi salteaua cu dosul coapselor. Abia atunci el se desprinse, ridicând-o şi aşezând-o pe aşternuturi, ca şi când ar fi fost o bucată de sticlă făcută manual, care trebuia aşezată cu grijă pe catifea, de teamă să nu se spargă.

Îi acoperi trupul cu al lui, oţel dur peste mătase suavă. Era mult mai mare, aproape o acoperea, însă nu simţi nici teamă, nici panică.

O făcu să zâmbească din nou. Tillie bănuia că el avea să o facă să zâmbească de mult mai multe ori înainte de încheierea nopţii.

O muşcă uşor de umăr, îi sărută clavicula, presărându-i sânii cu sărutări uşoare ca nişte fluturi.

— Desfă-ţi picioarele, îi porunci el, cu voce adâncă şi gravă.

Ea făcu întocmai.

— Mai mult.

Ea se supuse. El se strecură în spaţiul pe care i-l

făcuse. O sărută până ajunse la pântec, apoi se lăsă pe călcâie, privind-o nu în ochi, nu în faţă, uitându-se nu la sâni, ci mult, mult mai jos.

— Doar nu te uiţi la mine acolo, şopti ea, îngrozită de gândul că era atât de expusă.

De ce nu micşoraseră luminile? De ce nu îşi împreună deja trupul cu al ei?

— Ba da. Şi voi face mult mai mult. Te voi linge.

— Nu.

Ea încercă să-şi lipească picioarele, dar el îi stătea în cale. Îi cuprinse coapsele cu mâinile.

— Nu te zbate. Nu voi face nimic din ce nu-ţi place, dar cred că ţi-ar plăcea.

Îi dădu drumul picioarelor şi îi desfăcu uşor pliurile cu degetele, ca şi când ar fi fost un trandafir care se deschidea.

— Ce roz frumos. Îi mângâie deschizătura cu degetul. Când îl ridică, văzu că lucea. Cât de udă eşti, spuse el. Te atingi vreodată aici?

Acum o privea în ochi? Când îi punea o întrebare atât de a personală şi de ruşinoasă? Voia să mintă, dar fusese prea multă nesinceritate în cealaltă relaţie a ei.

— Da.

Avea vocea răguşită.

— Te gândeşti la mine când o faci?

Continua să o privească. Ea încuviinţă din cap.

— Ajungi pe culmi?

Ea îşi muşcă buza de jos, nevrând să recunoască adevărul prin cuvinte, deşi bănuia că el ştia oricum.

— Eu da, spuse el încet, aplecându-se şi sărutând-o pe una din coastele de jos. Când mă gândesc la tine şi mă ating, ajung, repede şi în forţă. Nici acum nu îşi luă ochii de la ea. Mă tem că aşa se va întâmpla şi astă-seară, când voi fi adânc în tine, când te vei strânge împrejurul meu, îmbrăţişându-mă cu putere, ameninţând să-mi strangulezi mădularul. Când vei fi atât de alunecoasă, iar eu voi fi tare ca piatra şi ne vom mişca în tandem. Mă tem că nu te voi putea aştepta – oricât aş încerca. Dacă ai fi altă femeie, aş

face socoteli care să mă distragă, dar nu vreau să mă gândesc la nimic altceva în afară de tine, la cum e să fiu înăuntrul tău.

Ea nu mai respira, nu mai gândea. Dacă ar fi atins-o cu un deget acum, ar fi fost mai mult decât udă. I se întăriseră sfârcurile; îi tremura pântecul. Nicio poezie nu ar fi fost mai încântătoare pentru urechile ei.

— Vreau să ajungi înaintea mea, Tillie. Dă-mi voie să te ling, scumpo.

Dorinţa profundă din vocea lui o termină. Voia asta cu adevărat – pentru ea. O traversă un fior de plăcere. De pe buze i se desprinse un sunet răguşit, nedesluşit. Voia să fie un da, însă, de fapt, suna a dorinţă disperată, a ardoare fără margini. Dar se pare că el înţelese, căci se mişcă, aşezându-se pe burtă, cu faţa între coapsele ei. Îşi lăsă capul în jos.

Prima atingere aproape că o catapultă din pat. Mai simţise vreodată ceva atât de sublim, atât de obscen, atât de minunat? El scoase un sunet gutural, ca şi când s-ar fi ospătat cu ceva delicios. Era posibil să se bucure şi el la fel de mult ca ea?

Întregul trup i se arcuia de plăcere. Strângând aşternuturile în pumn, scoase un mic ţipăt, stânjenită că îi scăpase.

— Aşa, scumpo. Fă toate zgomotele pe care îţi vine să le faci.

— Îmi vine să ţip.

— Atunci, ţipă. Nu are cine să ne audă.

Nu avea să o judece. Ştia asta. Privi spre buclele blonde, spre mâinile puternice care îi ţineau şoldurile, spre umerii laţi care îi ţineau picioarele desfăcute. Tot ce trăise până în seara aceasta îi spunea că ar trebui să-i fie ruşine de această întâlnire personală intensă…

Însă niciodată nu se simţise mai preţuită, mai iubită – nu, nu iubită. Nu se iubeau. Dar se simţea adorată. Apreciată. El ar fi putut să-şi satisfacă plăcerea fără a-şi face griji pentru ea, fără a se ocupa de nevoile ei. Dar nu o făcuse.

Ea îşi trecu degetele prin buclele lui moi şi cedă…

Senzaţiilor remarcabile pe care i le stârneau eforturile lui. Focului care ardea, plăcerii incredibile care creştea, în cea mai pură şi instinctuală formă a ei: necivilizată, sălbatică. Nu-şi putu controla ţipătul, arcuirea spatelui, spasmele care o cuprinseră sub valurile de extaz.

Nu mai trăise niciodată aşa ceva. Rămase letargică, trăgându-şi sufletul, de-abia conştientă că el se ridica, venind deasupra ei.

Apoi, privirile li se întâlniră. Întinzând mâna, ea îi cuprinse chipul frumos.

— Ia-mă!

— Cu plăcere.

Alunecă în ea uşor, iar corpul ei se întinse, primindu-l. Îşi ridică şoldurile şi se adânci în ea gemând, cuprinzând-o cu braţele, în timp ce şoldurile i se mişcau deasupra ei, împingând repede, cu forţă. Nu era posibil, dar plăcerea începu să crească în ea din nou, tot mai puternică, mai intensă.

Îl strânse, îşi îngropă faţa în gâtul lui şi îşi apăsă gura pe pielea lui când fu zguduită de cataclism şi el odată cu ea. Forţa eliberării lui aproape că o propulsă în tăblia patului. Dacă nu ar fi ţinut-o atât de bine, probabil ar fi fost inconştientă acum. Era aproape de punctul acela, nefiind capabilă să gândească.

Zâmbind, rămase lipită de el, dorind ca acel moment să nu se termine vreodată.

*

Nu stătuse niciodată pur şi simplu întinsă după, lipită de un bărbat care o ţinea în braţe, mângâind-o agale şi făcându-i cercuri pe partea de sus a braţului ei. Fu un moment devastator să conştientizeze ce nu avusese cu adevărat niciodată, ce era posibil să nu mai aibă decât pentru câteva nopţi, cât dura aventura aceasta. Regreta acum că insistase să încheie totul până la finalul sezonului.

— Nu am avut niciodată relaţii intime cu Griggs, se

simţi ea obligată să mărturisească.

Avea nevoie ca el să ştie cât de unic, cât de special era faptul că se afla acum în pat cu el. Îşi dădu seama că rămăsese nemişcat.

— Griggs?

— Lacheul care este acum majordomul meu.

El se mişcă uşor, desfăcându-şi braţul, ridicându-se în cot şi uitându-se la ea. Deşi şoldul îi rămăsese lipit de ea, îşi dori să-şi fi ţinut gura, să nu fi tulburat vraja letargică în care se cufundaseră.

— Oamenii te-au văzut sărutându-te cu el.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar nu a fost niciodată mai mult de un sărut. Ajunsese până aici. Putea să meargă până la capăt. Eram groaznic de nefericită. După cum spuneam, Griggs era bun, pentru că aşa este el. Nu avea sentimente romantice faţă de mine şi nici eu faţă de el. Relaţia noastră era distantă, dar respectuoasă. La început, când învăţam să mă descurc, mă acoperea dacă făceam vreo greşeală. Am ajuns să am încredere în el. Aşa că l-am rugat să mă ajute să înscenez o situaţie în care să fim prinşi sărutându-ne. I-am promis că va avea întotdeauna o slujbă în casa mea dacă îmi face acel favor. Umilirea publică era singurul mod de a-l forţa pe Downie să divorţeze de mine.

— Voiai să divorţezi?

Tonul lui sugera că ideea i se părea de neconceput. Aşa era pentru majoritatea. Din pricina ruşinii şi a stânjenelii pe care o aducea divorţul. Era o dovadă de neputinţă, de lipsă de morală, de lipsă de loialitate.

— Cu disperare. L-am rugat mai mult de un an, l-am implorat să pună capăt farsei care era căsătoria noastră, dar era prea mândru pentru a trece prin ceva atât de scandalos. Aşa că am creat o situaţie şi mai nimicitoare, care îi permitea să atragă compasiune.

— L-ai făcut să pară ridicol.

— Ridicolă eram eu. Din multe puncte de vedere.

— Bărbaţii cu care te-ai întâlnit la Nightingale…

Se întrerupse, dar ştia că punea o întrebare şi voia

detalii.

— Nu m-am întâlnit cu bărbaţi la Nightingale. În afară de Downie, eşti singurul bărbat cu care am fost vreodată.

— Dar ştiai de acel loc. Nu ştie multă lume unde se află. Majoritatea oamenilor nici nu cred că există cu adevărat.

— Ceva nu mergea în căsnicia noastră. Ştiam asta. Era foarte distant. Credeam că eu eram de vină. Mă lăsa mereu singură la ţară. Când am fost la Londra în timpul sezonului, deseori ieşea noaptea. Eram căsătoriţi de un an. Nu aveam decât douăzeci de ani şi deveneam din ce în ce mai melancolică, căci nu ştiam cum să îl fac fericit, cum să îi fac pe plac. Aşa că, într-o noapte când a plecat, l-am urmărit. Auzisem zvonuri despre clubul Nightingale, dar credeam că era un mit. Stăteam în umbre, încercând să mă hotărăsc dacă să intru să îl înfrunt, îngrijorându-mă că poate nu era ce credeam, poate era mai rău. S-a apropiat o femeie. „Eşti pentru prima oară aici, drăguţo?” m-a întrebat. „Îţi arăt cum se face”. M-a condus înăuntru, m-a prezentat matroanei, care m-a luat cu amabilitate sub aripa ei, mi-a împrumutat o mască şi a pus o servitoare să mă ajute să mă schimb. Credeau că eram în căutarea unor aventuri. Am intrat în salonul acela şi am văzut o femeie stând în poala lui Downie. Râdeau. Cumva, asta m-a durut cel mai tare. Cu mine nu râdea niciodată. Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc să-mi fi zâmbit după ce ne-am căsătorit. Nu puteam să fac altceva în afară de a sta acolo ca o idioată, uitându-mă cum ea se ridica din poala lui. El a urmat-o, i-a pus mâna pe braţul lui şi au ieşit din încăpere, începând să urce scările. Părea nerăbdător să fie cu ea. Era întotdeauna o povară să vină în patul meu.

El o atinse cu dosul degetelor pe gât.

— Nu se poate să i se fi părut o povară să se culce cu tine.

— „Stai nemişcată şi rabdă”, mi-a spus în noaptea nunţii. Aşa am făcut. Însă mereu am visat că putea fi mult mai mult. Întinse mâna şi îi cuprinse maxilarul, simţind vaga gâdilitură a bărbii care începea să crească. Se

bărbierise înainte de a veni după ea, dar deja se simţea puţin înţepătoare. Astăzi, pentru prima dată, a fost cum am crezut întotdeauna că ar putea fi.

— Dumnezeule, Tillie, mormăi el, înainte de a se năpusti asupra gurii ei cu o grabă care îi spuse că de data asta nu avea să o ia încet.

*

Nu fusese necredincioasă. Nu avea gusturi josnice, nu se culcase cu un lacheu, care devenise majordom. Nu avusese aventuri. Îşi sacrificase reputaţia, poziţia şi locul în societate pentru şansa de a scăpa de Landsdowne. Alesese să trăiască în solitudine, fără prieteni.

O adora pentru asta. Pentru că nu rămăsese cu ticălosul necredincios, pentru că îşi dăduse seama că merita mai mult, pentru că folosise mijloacele necesare pentru a se elibera.

Pentru că riscase, pentru că era cu el acum.

Când nu îi promisese decât atât: că avea să-i mângâie fiecare centimetru de trup cu mâinile şi gura. Iubea tot ce era al ei. Rotunjimea sânilor, spatele arcuit, gropiţele din spate. Mici, dar erau acolo, aşa cum şi le imaginase.

O pătrunse împingând cu fermitate, până la capăt, şi se mişcă iute şi cu forţă. Îşi împleti degetele cu ale ei şi îi duse mâinile deasupra capului, ţinându-le acolo şi susţinându-i privirea.

— Nu închide ochii, îi porunci el.

Voia să vadă focul pasiunii arzând în albastrul ochilor ei. Sfârcurile ei tari i se frecau de piept, coapsele îi cuprindeau şoldurile, iar genunchii îl strângeau de o parte şi de alta. Suspinele şi gemetele ei îi umpleau urechile, reverberând în încăpere.

Voia asta în fiecare noapte, în fiecare dimineaţă, în fiecare după-amiază. Niciodată până atunci nu i se mai păruse ceva atât de bine. Era făcută pentru el, doar pentru el. Nu conta că avusese pe altul. Nu conta decât că era aici, acum, cu el.

Nu voia să se gândească la plecarea ei din Anglia; nu se putea gândi că ce aveau acum nu era pentru totdeauna. Avea să-i ofere amintiri pe care să le ia cu ea şi la rândul ei avea să lase amintiri în urmă. Căci, mai presus de orice altceva, el voia ca ea să fie fericită.

— Rexton, spuse ea cu o şoaptă răguşită, privindu-l în ochi, chiar dacă îşi răsucea capul dintr-o parte în alta, iar degetele lui se strângeau în jurul alor ei…

— Zboară, scumpo. Te voi urma.

Ţipătul ei fu cel mai dulce pe care îl auzise vreodată. Apoi, se ţinu de cuvânt.

*

Tillie înţelese, în sfârşit, de ce se contrazicea Julieta cu Romeo, spunându-i că auzise privighetoarea, nu ciocârlia. Nu voia să se termine timpul petrecut cu el, nu voia să se ivească zorii deasupra pământului, trezind toate fiinţele adormite şi readucând-o la realitatea vieţii ei. În trăsura lui, o ţinea lângă el, ca şi când nici el nu ar fi vrut să o lase să plece.

— Ţi-aş cere scuze pentru nepoliteţea de a nu te fi lăsat să dormi, spuse el, iar vocea lui suna ca un cântec de leagăn în trăsura ce se legăna, dar bănuiesc că ţi s-ar părea nesincer.

Aţipiră de câteva ori, deşi nu prea mult. Dar, chiar şi când dormeau, era conştientă de trupul lui lung lipit de al ei, de pieptul lui pe spatele ei şi de piciorul care i se înfăşură posesiv în jurul şoldului. Poziţia aceea îi conferea siguranţă. Nu voise niciodată să fie o posesiune, însă nu putea nega că era o plăcere să fie posedată – de el, cel puţin. Nu îi aparţinea, nu cu adevărat, nu mai mult de câteva săptămâni, în orice caz. Însă îi plăcea ideea că în acest moment anume era a lui, iar el era al ei.

— Am avut parte de mai mult somn decât aveam nevoie sau voiam, îl asigură ea. Voi dormi tot restul dimineţii, probabil până la începutul după-amiezii.

— Mmm, murmură el, lipindu-şi capul de gâtul ei. Ştii

cât de bine miroşi acum? Miroşi a sex, puţin a somn şi a mine.

Simţi că roşeşte. El mirosea a ea, plus mirosul lui. Era un parfum splendid.

— Sunt pe jumătate tentat să pun trăsura să se întoarcă acasă la mine, spuse el.

— Cum mi-aş explica absenţa?

— Ar observa Gina?

— Bănuiesc că da. Este obişnuită să mă aibă în preajmă.

— Păcat!

Când trăsura se opri, el coborî şi apoi o ajută şi pe ea să coboare. Cuprinzând-o cu braţul, o trase la piept şi o conduse pe scări. Îşi scoase cheia, dar el i-o luă şi deschise uşa. O strânse între degete când i-o întinse. Avea nevoie de ceva solid şi ferm de care să se ţină, ceva care să îi reamintească unde trebuia să fie.

Se aplecă, iar ea înălţă capul, primind sărutul delicat.

— Spune-i surorii tale că o voi duce la plimbare cu barca după-amiază, zise el încet, înainte de a deschide uşa.

Era ridicol cât de tare îşi dorea ea să nu trebuiască să fi părăsească.

— Asigură-te că o vei însoţi.

Încuviinţând din cap, Tillie se strecură pe uşă şi îşi ţinu respiraţia când uşa se închise cu un sunet slab. O încuie, apoi se sprijini de ea şi aşteptă să audă sunetul trăsurii lui care pleca.

Când îl auzi, se îndreptă spre scări, întrebându-se cum putea să doarmă, ştiind că avea să-l vadă peste doar câteva ore.

Capitolul 14

Gina Hammersley începea să suspecteze că ea era cea care servea drept însoţitoare la aceste ieşiri. Deşi ştia dar că Rexton nu o curta pe ea, începea a bănui că s-ar

putea să o curteze pe sora ei. Desigur, observase atracţia care mocnea între ei de la prima ieşire în parc. Dar părea că nu se mai străduiau să o ignore sau să pretindă că nu exista.

Stând lângă ea pe banca din barcă, Tillie purta o rochie roz drăguţă şi ţinea în mână o umbreluţă de soare de aceeaşi culoare. Deşi părea să cerceteze apa, uitându-se după peştişorii care înotau împrejur, privirea i se îndrepta necontenit spre Rexton, iar obrajii i se îmbujorau vizibil, de parcă el s-ar fi aplecat şi i-ar fi şoptit ceva obraznic la ureche. Între timp, ochii lui se întunecau, muşchii dezgoliţi de pe antebraţe se flexau într-un ritm şi mai alert, iar barca înainta ceva mai repede. Era o privelişte fascinantă.

Nu prea înţelegea cum avea să-i aducă ei această ieşire oportunitatea de a se întâlni şi de a sta de vorbă cu bărbaţi. Când îşi exprimă grija, Rexton o asigură că important era să fie văzuţi. Dar toţi cei care îi vedeau împreună şi aveau ochi îşi puteau da seama că nu ea era cea de care era interesat marchizul.

Se temea că la finalul sezonului avea să fie în aceeaşi ipostază ca acum, neavând pe nimeni pentru ea.

*

Tillie îşi dorea ca el să nu-şi fi scos haina şi să nu-şi fi suflecat mânecile atât de încet, atât de provocator, dând la iveală antebraţele acelea minunate, în care se sprijinise noaptea trecută, în timp ce cobora să o sărute pe umăr, după ce se încheiase una dintre partidele lor pasionale. Era ridicol că părul de pe antebraţe i se părea atât de masculin, că felul în care i se umflau muşchii lungi în timp ce vâslea era atât de îmbătător. Nu era de mirare că era atât puternic şi că putuse să o poarte în braţe de parcă ar fi fost o pană.

Era o după-amiază de vară răcoroasă şi încântătoare, dar ea se simţea de parcă s-ar fi plimbat prin New York, cu soarele bătând-o în cap şi sufocându-se.

Înainte de a adormi, se convinsese că noaptea trecută fusese o aberaţie, că interpretase greşit intensitatea

atenţiilor lui pentru că trecuse atâta timp de când un bărbat nu îi mai arătase interes. Fusese disperată după asta, aşa că îşi imagina că era mult mai mult decât în realitate. Deşi, în momentul acela, era surprinsă că bărcuţa nu lua foc de la privirile lui arzătoare.

Citea promisiuni acolo, jurăminte preţioase care îi spuneau ce urma a-i face când urma să o aibă din nou. Dumnezeule, era mult mai bine să fii amantă decât soţie. Poate din pricină că aventurile erau ilicite şi, drept urmare, aduceau ispite mai mari. Poate pentru că erau proscrişi, încălcând legile lui Dumnezeu şi ale omului. Poate pentru că erau pe deplin conştienţi că timpul lor împreună era limitat. Că nu aveau să fie împreună până la moarte, astfel că fiecare moment era preţios.

Orice ar fi fost, se temea că toată lumea din bărcile din jur ştia ce făcuseră cu o seară în urmă, ce aveau să facă din nou. Că puteau vedea asta ca un stigmat pe pielea ei, că ştiau exact unde fusese gura lui, unde ea tânjea să fie din nou.

— Poate că ar trebui să discutăm despre ce fad în privinţa Ginei, spuse ea, pentru a evita gândurile păcătoase, dar şi pentru a se asigura că el avea, într-adevăr, un plan pentru a-i găsi un soţ surorii ei.

— Cred că este un eveniment mâine-seară, răspunse el laconic, ca şi când nu s-ar fi gândit deloc la asta.

— Da, balul Ainsley. Gina va fi acolo. Are oaspeţi aleşi. Ridică dintr-un umăr, lăsându-l să cadă la loc. Cel puţin aşa era acum câţiva ani, când eram bine-venită. Nu am niciun motiv să cred că s-a schimbat. Nu citise nimic în ziarele de scandal care să indice că ducele şi ducesa nu mai erau bine văzuţi. Cum vei proceda acolo?

El privi înapoi, fără îndoială străduindu-se să se asigure că nu se izbea de cineva. Erau mai multe bărci în partea aceea a râului.

— Voi continua să o prezint, îi voi acorda toată atenţia mea, voi dansa cu ea.

Tillie ura toate aspectele planului său. O făcea să fie oarecum geloasă, ceea ce nu-i plăcea. Voia ca el să

danseze cu ea, să îi acorde ei toată atenţia, să o însoţească şi să o prezinte tuturor. Toate acestea erau imposibile. Însă şi le dorea. Unde fusese când avusese dispoziţia potrivită pentru a fi curtată?

— Îmi place cum conversaţi de parcă nu aş fi aici, spuse Gina, oarecum îmbufnată.

Tillie se întinse şi îi strânse mâna.

— Scuze, scumpo. Am fost foarte nepoliticoşi.

— Nu li se va părea ciudat oamenilor că participi subit la baluri, milord?

El se uită spre Gina, zâmbind cu căldură, însă nu cu ardoare, aşa cum se întâmpla când privea spre Tillie.

— Cu rare excepţii, le evit, într-adevăr. Mamele sunt toate cam insistente pentru gustul meu. Însă asta este în avantajul nostru, căci oamenii vor crede că sunt îndrăgostit lulea de tine. De ce aş merge dacă nu mi-ai fi furat inima?

— Dacă vei părea îndrăgostit, ceilalţi s-ar putea să stea deoparte, din respect pentru tine, se simţi Tillie obligată să sublinieze.

— Voi afişa doar atâta atenţie cât să sugerez că sunt interesat, dar că nu mi-am luat niciun angajament.

— Pari să te pricepi la asemenea jocuri.

Ura faptul că părea deranjată de gândul acesta.

— Am prieteni care s-au îndrăgostit. Am avut şansa să îi văd făcându-se de râs. Sunt hotărât să fiu pus la pământ cu o oarecare demnitate.

— Înseamnă că eşti deschis la dragoste?

— Sunt. Când va apărea femeia potrivită.

— Ce ar face ca o femeie să fie potrivită? întrebă Gina.

— Gina, nu întrece măsura, o mustră Tillie.

— De ce nu? M-a întrebat ce îmi doresc de la un soţ. Sunt curioasă ce calităţi caută la o soţie.

El râse.

— Nu eu trebuie să-mi găsesc pereche, micuţo.

Tillie se bucura că nu era pregătit să se căsătorească, deşi era egoistă. Chiar dacă avea să fie, şi asta curând.

— De ce nu? insistă Gina. Nu întinereşti. Dacă mai

aştepţi mult, s-ar putea să nu mai poţi produce o progenitură.

Gina avea dreptate. Avea nevoie de un moştenitor. Ciudat că, dacă Tillie ar fi fost măritată cu el, nu credea că ar fi deranjat-o dacă mama lui i-ar fi amintit că trebuia să o lase însărcinată repede. Ar fi vrut să îi ofere un fiu; îi intrase în cap că ar trebui să i-l dea acum. *Aşa ceva* ar fi fost dezastruos. Dar, dacă ar descoperi că rămăsese însărcinată înainte de a pleca la New York, nu ar avea niciun regret. Ar pretinde că e văduvă…

Ce gânduri ridicole…

El se încruntă, ca şi când ar fi fost profund atins de cuvintele surorii ei.

— Încă nu am împlinit treizeci de ani.

— Însă eşti pe aproape, pun prinsoare. Te-aş putea ajuta să găseşti pe cineva, în vreme ce tu vei face acelaşi lucru pentru mine.

— Nu se pune problema să căutăm soţie pentru mine. Concentrează-te asupra ta. Nu ai nevoie să te laşi distrasă.

— Dar…

— Are dreptate, o întrerupse Tillie, ştiind că, atunci când Ginei îi intra în cap o idee, nu renunţa cu uşurinţă. Nu avem mult timp. S-a scurs deja jumătate din sezon. Trebuie să ne concentrăm să te căsătoreşti.

— Ca să mă poţi abandona şi să te întorci în America?

— Ca să-mi pot continua viaţa, da.

Nu avea să se simtă vinovată pentru asta. Sacrificase deja prea mult pentru Gina, rămânând acolo, când voia cu disperare să plece.

Îşi dădu seama că vâslele se opriseră, că nu mai întorceau apa. Rexton o privea, studiind-o, ca şi când ar fi căutat ceva important.

— Îţi lipseşte? întrebă în cele din urmă.

— New York-ul? Da, desigur. Teribil.

Maxilarul lui se încordă, ca şi când nu i-ar fi plăcut răspunsul ei.

— Dar balurile? Societatea? Faptul că te simţi bine în Londra?

Mai mult decât credea că era posibil. În tinereţe, se hrănise cu entuziasmul pe care i-l dădeau festivităţile, fiind mereu în mişcare. Nopţile şi le petrecea la baluri, cine sau teatru. Ziua mergea la muzee, expoziţii de artă, vizite. Făcuse şi primise vizite.

— Nu contează ce îmi lipseşte şi ce nu.

— Ai rămâne dacă ai fi acceptată din nou în înalta societate?

Să rămână pentru a-l vedea căsătorindu-se cu o altă femeie? Un bărbat cu poziţia lui nu se căsătorea cu o femeie aflată în situaţia lui Tillie. Dacă ar fi reprimită, niciun bărbat important nu i-ar cere mâna pângărită. El o privi cu o asemenea intensitate, încât ea se simţi ca şi cum ar fi fost din nou la tribunal, conştientă că toate privirile erau aţintite asupra ei şi că i se imputau păcatele. Îndurase asta pentru că ştiuse că în cele din urmă avea să-şi câştige libertatea. Nu putea renunţa din nou la ea.

— Trebuie să ne concentrăm exclusiv asupra Ginei. Aşadar, mai întâi balul, apoi ce planuri ai?

El nu păru deloc încântat de răspunsul ei, dar nu putea să uite realitatea situaţiei lor, adevărul situaţiei ei: acceptarea nu avea să fie niciodată deplină.

— Apoi, vom vedea.

— Nu mi se pare că ai un plan.

— Aveam impresia că iubirea nu se planifică.

— Dar trebuie să acţionăm într-un fel.

— Acţionăm.

— Nu văd ce roade aduce activitatea noastră curentă.

— O, neîncrezătoareo. Scoase vâslele din apă, le aşeză pe fundul bărcii şi privi din nou peste umăr. Hei! Somerdale! Am văzut că te-ai oprit. Ai necazuri?

Contele, de aceeaşi vârstă cu Rexton, se făcu roşu ca racul.

— Nu, bătrâne. Doar mă odihnesc puţin. Se aplecă uşor. Eşti cu domnişoara Hammersley?

— Da, şi cu sora ei, încântătoarea Lady Landsdowne.

Omul fu surprins de declaraţie. La fel şi Tillie. Încântătoare? Dacă nu ar fi ştiut că nu era cazul, ar fi zis că

se străduia să o bage pe gâtul cuiva. Ar fi trebuit să folosească epitetul pentru Gina. Însă Somerdale îşi scoase pălăria.

— Lady Landsdowne, domnişoară Hammersley. Aş putea să spun că arăţi incredibil de bine astăzi?

Tillie nu credea că vorbea cu ea. Gina gândise probabil acelaşi lucru, căci zâmbi radioasă înainte de a spune:

— Mulţumesc, milord. Am observat că vâsleai pe lângă noi mai devreme.

— Am tendinţa să mă învârt în cerc.

— Mai ales când priveliştea e plină de doamne drăguţe, nu-i aşa, Somerdale? întrebă Rexton relaxat.

— Într-adevăr. Nu prea e corect că tu ai două şi eu niciuna.

— Vrei să mă scapi de una? întrebă Rexton. Excedentul de greutate din barcă m-a epuizat.

Ea şi Gina ţipară în semn de protest auzind insulta. Tillie s-ar fi întins şi l-ar fi pocnit în umăr dacă nu ar fi fost conştientă că gestul acela nu i-ar fi făcut bine reputaţiei Ginei. Însă avea să încerce să-l pocnească mai târziu.

— Ei bine… Lord Somerdale părea să-şi dorească deodată ca barca lui să ia apă şi să se scufunde, iar el să se înece.

— Am putea da cu banul. Rexton scoase o monedă din buzunar. Dacă iese cap, o iei pe domnişoara Hammersley, iar dacă pică pajură, pe Lady Landsdowne. Crede-mă, mi-ai face un mare serviciu.

— Desigur, milord. Aruncă moneda.

Tillie se uită la moneda care se învârtea în aer. Rexton o prinse, o plesni de dosul palmei şi o arătă.

— Cap.

Somerdale arăta de parcă tocmai ar fi fost invitat la o audienţă cu regina.

— Splendid!

— Apropie-te.

Rexton puse moneda la loc în buzunar şi se ridică. Barca se clătină. Tillie şi Gina ţipară din nou, dar de data

aceasta de teamă şi indignare. El întinse mâna spre Gina.

— Ridică-te foarte încet.

Fata făcu după cum i se porunci. Barca se mai clătină puţin, însă Rexton i-o transferă sigur pe sine lui Somerdale.

— Nu plecaţi departe. Lady Landsdowne are rol de însoţitoare şi îmi va lua capul dacă va crede că am îngăduit să i se întâmple ceva necuviincios surorii ei. Ne vedem la următorul pod. Trăsura mea aşteaptă acolo.

— Da, milord. Nicio grijă. Mă voi purta ireproşabil.

— Aşa să faci.

Rexton se aşează din nou pe bancă, iar Tillie privi cum Lord Somerdale se îndepărta radios cu sora ei.

— Ai riscat, spuse ea. Ar fi fost îngrozit dacă s-ar fi ales cu mine.

— Nu aveam de gând să te las să ajungi la el.

Cuvintele o făcură să simtă că se încălzeşte, că era specială, *plăcută.*

El îi aruncă moneda. Ea reuşi să o prindă cu uşurinţă. O cercetă o parte, apoi pe cealaltă – care era identică cu prima. Făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

— Ai trişat.

— Şşşttt. Luându-i moneda, îi făcu cu ochiul. Nu o spune prea tare. Nu vreau să se afle că uneori aranjez rezultatele.

— Dar o faci! Tot timpul.

— Nu tot timpul. Depinde cât de mult doresc ceva. Şi voiam să rămân puţin singur cu tine.

Ca şi când nu ar fi spus ceva care avea puterea să îi răstoarne lumea, se întinse nonşalant după vâsle, le cufundă în apă şi, cu o mişcare puternică, puse barca în mişcare.

— Ai aranjat şi sosirea exact la timp a lui Somerdale? întrebă ea.

— Nu. Dar m-am uitat în jur după cineva care părea interesat. Sora lui este căsătorită cu Drake, aşa că ştiu din surse sigure că este fascinat de moştenitoarele americane şi că îşi caută soţie.

— Credeam că te străduieşti doar să nu loveşti pe

cineva.

— Aveam şi asta în vedere. Păcat că sunt oameni în jur, căci sunt disperat să te sărut.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu să simtă fiori de dorinţă şi nerăbdare pe buze şi în alte zone pe care el le sărutase.

— Ne-ar submina eforturile pe care le facem pentru Gina.

— Într-adevăr. Îi era ceva mai uşor să vâslească acum. Nu mi-ai răspuns la întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme.

Încet, ea îşi scoase mănuşa, văzându-i muşchii de pe gât încordându-se în timp ce înghiţea.

— O? Ce întrebare era?

Îşi strecura degetele în apa rece.

— Ai rămâne?

Ea cercetă apa cu pete de soare.

— Este o întrebare inutilă. Nu voi fi niciodată acceptată pe deplin aici. Şi o ştii cât se poate de bine.

— Îţi lipsesc balurile?

— Le voi frecventa în fiecare seară când mă voi întoarce la New York. Ridică mâna şi aruncă apă spre el, amuzându-se când văzu că se trase fără folos înapoi pentru a evita picăturile. Acesta este singurul răspuns pe care i vei primi.

— Ai grijă, contesă. Dacă momeşti tigrul, s-ar putea să te trezeşti că te va mânca la cină diseară.

Ea aruncă din nou apă spre el.

— Mâine. Conform înţelegerii noastre, voi veni la tine a doua zi după o ieşire. Nu ai însoţit-o nicăieri ieri.

— Mă gândeam că, după noaptea trecută, vei dori să modifici condiţiile.

Voia. Voia să le modifice astfel încât ea să meargă la el fie că avea loc o ieşire, fie că nu.

— Cred că este mai bine să rămânem la înţelegerea iniţială.

— Fie-ţi milă de mine, vrăjitoare. Doar n-o să mă laşi să sufăr toată noaptea.

Niciodată nu posedase o asemenea putere. O făcea să urce pe nişte culmi atât de înalte, încât o cuprindea ameţeala. Să o vrea atât de mult, să o dorească atât de tare.

— Absenţa mea din seara asta va face timpul pe care-l vom petrece împreună mâine să fie cu atât mai apreciat.

— Sunt mai mult decât dispus să arăt o mare apreciere şi în seara asta.

Tillie izbucni în râs şi se pocni cu mâna udă peste gură. Nu-şi amintea ultima dată când mai scosese un sunet atât de vesel. Lăsând mâna jos, se uită la ea ţintă, ca şi când ar fi putut explica de unde venise sunetul.

Brusc, Rexton o prinse de bărbie, ridicându-i faţa până când privirile li se întâlniră. Se aplecă spre ea, atras de sunet, fascinat, vrăjit.

— Trebuie să o faci mai des, spuse el încet.

„Nu o fac niciodată, cum ani întregi nu am mai făcut-o. Nu de când m-am căsătorit”. Catalogase tot ce îi luase Downie şi, cumva, trecuse cu vederea acest lucru. Cândva, fusese la fel de bucuroasă şi de lipsită de griji ca Gina. Downie o transformase într-o fiinţă ofilită şi bătrână.

— Mâine-seară o vei face din nou, mai mult, mai tare, şi de ar trebui să te gâdil din cap până în picioare ca să te aud.

Ar fi făcut-o, era cât se poate de sigură. Dar nu îl putea lăsa să câştige, nu atât de uşor.

— Succes! Nu mă gâdil deloc.

Zâmbetul lui larg o făcu să îşi dorească să-şi fi modificat într-adevăr condiţiile înţelegerii, astfel încât să se întâlnească în seara aceea.

— Nu ai fost niciodată gâdilată de mine.

Promisiunea din cuvintele lui o îngrozi şi totodată o incită. „Nu”, aproape că imploră ea, „nu mă schimba, nu face nimic care să mă facă mai singură decât simt deja”.

Dar se temea că era prea târziu ca să îl mai roage ceva.

Capitolul 15

Rexton nu ştia de ce o căuta întruna, de ce, de fiecare dată când vedea un păr negru mătăsos cu coada ochiului, îl cuprindea speranţa că avea să o vadă pe ea. Tillie nu era la bal. Îi înţelegea motivele şi ura că existau.

O însoţi pe Gina în sala de bal, atrase câţiva gentilomi să îi semneze carneţelul de dansuri, vorbi în termeni flatanţi despre ea – sugeră că ar arăta minunat la braţul oricărui lord – fără a insinua că şi-ar petrece restul vieţii cu ea. Dansă vals cu ea, apoi o lăsă în grija surorii lui, rugând-o pe Grace să se asigure că avea parteneri pentru alte dansuri. Faptul că se afla în sala de bal sufocantă îl făcea să simtă că îl strângea vesta.

Plimbându-se prin sala de bal, nu îşi mai dorise niciodată în viaţă atât de mult să fie în altă parte. Ciudat era că ar fi fost mai fericit să stea într-un salon, bând whisky cu Tillie, întrebând-o cum îşi petrecuse ziua, vorbind despre cărţi, despre vreme sau despre cai. Sau pur şi simplu bucurându-se de compania ei în tăcere. Era ciudat cât de des se gândea la ea, întrebându-se ce făcea acum şi dorindu-şi să fie cu el. Voia să o aibă în apropiere, complet îmbrăcată, zâmbind, cu mâna pe braţul lui. Nu era prea sigur când începuse să se gândească la fel de mult cum ar fi să fie cu ea şi în afara patului.

Era un gând neliniştitor. Legătura lor avea să fie de scurtă durată. Ea stabilise un termen de încheiere. Chiar dacă o putea convinge să-l prelungească – lucru pe care era sigur că îl putea face apelând la puţină tandreţe merita mai mult decât o relaţie clandestină. Putea găsi o relaţie permanentă în America, dar aici, trecutul scandalos îi limita oportunităţile. Chiar dacă trecea cu vederea scandalul divorţului ei, nu putea garanta că nu le-ar afecta copiii. Ştia cum era să fii odrasla unei femei pe care societatea nu o accepta pe deplin. Chiar şi atunci când părea că toată lumea o iubea pe mama lui, auzise cuvinte urâte rostite în şoaptă şi fusese subiectul multor insulte. Nu îşi dorea ca

acest lucru să se întâmple cu copiii lui.

Ieşi pe terasă, trase adânc în piept aerul răcoros al serii şi se îndreptă spre un colţ întunecat. Dacă Tillie ar fi aici, ar săruta-o în aceste umbre sau poate s-ar plimba prin grădină, abătându-se în cele din urmă de la potecă, pentru a găsi un loc izolat. & seducea cu o ferocitate ce o egala pe a lui. Îi lipsise cu o noapte înainte, îi lipsise că nu era în patul lui. După o singură noapte cu ea, cum se făcea că noaptea petrecută în absenţa ei se căsca deasupra lui ca un vid?

Urma să o aibă în seara aceasta şi în următoarea. Şi în cea de după, căci nu avea să mai îngăduie să treacă nici măcar o după-amiază sau o seară fără să o însoţească pe Gina undeva: în parc, la muzeu, la bal. Chiar dacă doar pentru o oră. Avea să respecte un minimum de condiţii, astfel încât Tillie să fie obligată să vină la el.

Auzind un chibrit care se aprindea, se întoarse şi îl văzu pe Landsdowne stând în apropiere cu un trabuc. Flacăra ilumină trăsăturile pe care Rexton ar fi vrut să le pocnească. Fu surprins de aversiunea totală pe care i-o stârnea omul. Contele nu apreciase ce avusese şi, făcând asta, distrusese şansa lui Tillie de a fi fericită. Cel puţin de partea aceasta a Atlanticului. Poate că ea avea să-şi găsească fericirea de partea cealaltă. Dar avea să o găsească fără el, şi nu mai era sigur că el putea fi fericit fără ea.

Landsdowne stinse flacăra, scuturând iute mâna, trase adânc în piept şi scoase un val de fum.

— Doreşti una, bătrâne? De-abia atunci îşi dădu seama Rexton că privise încruntat spre el de când îl văzuse acolo. Văd că te ţii de fustele Ginei. Fără Mathilda în seara aceasta.

— După cum bine ştii, nu mai este invitată în saloane şi la cină.

— O femeie cu o moralitate josnică nici nu ar trebui să fie. Am auzit că ai mers cu barca cu ea.

— Şi?

— Dacă ai vreo speranţă ca Gina să fie acceptată, ai

face bine să o ţii pe dezgustătoarea ei soră în umbră…

Rexton se mişcă rapid, prinzându-l pe Landsdowne de revere şi scuturându-l. Trabucul zbură.

— Vei înceta să mai foloseşti cuvinte urâte la adresa lui Tillie.

Contele făcu ochii mari.

— Dumnezeule, nu Gina te interesează, ci târfa cu care m-am însurat. Îşi desface picioa…

Lovitura fu rapidă şi puternică. Auzi trosnetul cartilajului, în ciuda geamătului contelui. Îl făcu să se simtă bine.

— Ai grijă ce spui despre ea.

— Este o căţea…

Încă o lovitură, urmată de un nou geamăt.

— Nu asculţi, Landsdowne.

— Nu merită devotamentul tău, Rexton. Nu îţi va răspunde cu aceeaşi monedă.

Patosul lui era înăbuşit pentru că îşi ţinea batista la nas, încercând să oprească şuvoiul de sânge.

Rexton nu îi câştigase devotamentul. Era cu el pentru că voia să o ajute. Dar asta nu însemna că nu era demnă de devotament sau de respect.

— Trebuie să mă întreb, Landsdowne, ce defecte ai de ai făcut-o să se uite la alt bărbat – un lacheu, pentru Dumnezeu!? Nemaisuportând să îl atingă, îl împinse pe conte. Apoi făcu un pas spre el. Landsdowne tresări. Mama m-a învăţat că, dacă nu am nimic bun de spus despre cineva, ar trebui să-mi ţin gura. Urmează sfatul – şi urmează-l bine. Căci, dacă mai aud că rosteşti chiar şi un singur cuvânt urât despre Tillie, s-ar putea să înceapă să circule zvonuri cu privire la lipsa ta de… virilitate. Am destui prieteni şi o familie îndeajuns de mare încât să mă asigur că vorbele vor circula foarte repede. Fii atent la ce spun: nu vei mai putea scoate capul în lume nicăieri fără să te simţi judecat. Al dracului să fiu, s-ar putea să o fac oricum, ca să înţelegi mai bine cum se simte fosta ta soţie.

— Merită să fie batjocorită şi bârfită.

— Nu, Landsdowne, nu merită. Şi cred că ştii al naibii

de bine.

— A vrut să divorţeze. Nu i-a păsat de scandal.

— Din nou, trebuie să mă întreb de ce. Ştiu că ai fost necredincios. Dar bănuiesc că a fost mai mult de atât. Roagă-te ca, dacă voi afla vreodată detaliile, să nu-mi vină să te pocnesc din nou.

Răsucindu-se pe călcâie, îl lăsă pe conte bălmăjind nişte sunete neinteligibile. Fusese necredincios. Divorţase de soţia lui. Cu toate acestea, apărea în societate fără a suporta nicio consecinţă, în vreme ce lui Tillie i se refuza ocazia de a valsa într-o sală de bal plină, de a valsa în braţele lui Rexton. Nu se gândise niciodată la cât de nedrept era. Însă o făcea acum.

*

Îmbrăcată cu cămaşă de noapte şi cu halat, Tillie privea melancolică pe fereastra dormitorului, aşteptând nefericită ca Gina să se întoarcă de la bal. Se gândea la Rexton valsând cu sora ei, valsând cu o grămadă de tinere, şi tânjea să fie ea cea pe care o ţinea în braţe, îşi imagina cum ar fi stat cu el în sala de bal, plimbându-se printr-o grădină îngrijită şi furându-i un sărut în spatele unui spalier.

În primul ei sezon, pe când nu era legată de niciun bărbat şi nu era atinsă de scandal, se distrase de minune: râdea, discuta trăsăturile diverşilor gentilomi şi bârfea. Oftă. Nu avea să mai bârfească niciodată, şi nu doar pentru că nu urma să mai fie primită într-o sală de bal, ci pentru că acum înţelegea cât durea şi că deseori povestea era mult mai complicată decât îşi dădea lumea seama de fapt. O traversă un fior de bucurie văzând trăsura oprindu-se pe aleea luminată de lămpile de gaz. Sări în picioare şi se aşază în spatele perdelei trase, astfel încât să poată vedea fără ca silueta ei să fie vizibilă – nu voia să pară ca un copil cu nasul lipit de vitrina magazinului de dulciuri –, şi se uită cum Rexton coborî pe portiera pe care i-o deschisese lacheul. Se mişca atât de lejer şi era atât de chipeş. Chiar şi ceva atât de simplu – coborârea lui din trăsură – o făcea să

simtă fluturi în stomac de nerăbdare.

El o ajută pe Gina să coboare, spunând ceva, dar Tillie nu îl auzi. Sora ei îşi dădu capul pe spate şi rase. Tillie o invidia pentru nonşalanţa cu care râdea şi pentru faptul că avusese norocul ca să o facă marchizul râdă. Păreau a fi extrem de în largul lor împreună.

Urmă servitoarea. Tillie nu-i mai văzu când se apropiară de uşă. Niciun minut mai târziu, Rexton se apropia de trăsură. Se opri, scoase pălăria de pe cap şi ridică privirea spre fereastra ei. Poate că nu era atât de invizibilă pe cât credea sau poate că simţise că îl privea.

I se uscă gura şi simţi un fior de încântare, căci el se oprise să ridice privirea spre fereastră.

Apoi Rexton urcă în trăsură şi plecă. Ea ştia că el nu avea să fie departe: la capătul aleii, aşteptând-o în întuneric.

Schimbându-şi mimica pentru a-şi ascunde nerăbdarea, se aşeză pe scaun şi deschise cartea care îi ţinuse companie sau i-ar fi putut ţine dacă gândurile nu i-ar fi zburat departe de atâtea ori în seara aceea. Lăsase uşa dormitorului larg deschisă, astfel că nu fu surprinsă când Gina trecu pe lângă ea, se opri şi intră.

— O, eşti încă trează, văd.

Tillie puse cartea deoparte.

Nu pot dormi până nu ajungi acasă în siguranţă. Cum ţi-a fost seara?

— Splendidă. Zece dansuri cu diverşi lorzi. O grămadă de poveşti cu doamnele. Ducesa de Lovingdon m-a luat sub aripa ei – fără îndoială, la îndemnul fratelui său. El a dispărut pentru scurt timp.

Tillie nu voia să se gândească la faptul că se putea ca el să fi plecat pentru a se întâlni în secret cu o doamnă în grădină. Aveau o înţelegere. Nu şi-ar fi încălcat promisiunea de a nu petrece timp cu o altă femeie. Dar şi Downie făcuse aceeaşi promisiune în faţa lui Dumnezeu şi o încălcase cu uşurinţă.

— A dansat mult?

Ura că întrebase, că sunase ca o nevastă posesivă.

— A valsat cu mine, desigur. De două ori. Dar, în afară de asta, nu l-am văzut învârtindu-se cu nimeni prin sala de bal.

— Atunci, mă întreb unde s-a dus.

— Se joace cărţi, poate. Gina se aşează pe marginea patului. Cred că te curtează în secret.

— Ce idee prostească!

— A vorbit numai despre tine.

Tillie nu intenţiona să lase să se vadă câtă plăcere îi făcea asta.

— Trebuie să fi fost o conversaţie scurtă.

— Dimpotrivă. Nu mai termina cu întrebările.

Tillie se încruntă.

— Ce vrea să ştie?

— Întreabă o mulţime de lucruri despre viaţa noastră la New York.

— Ei bine, atunci e dar că întreabă de tine.

Gina zâmbi.

— Nu. Vrea să ştie lucruri despre locuinţa noastră de acolo. Dacă vei locui acolo când te vei întoarce în oraş. Ce facem în New York. Dacă *tu* mergi la teatru, în parcuri. Ce îţi place să faci pentru a te distra. Totul se învârte în jurul tău.

Privi spre cartea din poală, trecându-şi degetul peste marginea ei.

— Presupun că ar trebui să fiu flatată.

— Cred că te vei întâlni cu el în secret după ce plec.

Tillie ridică brusc capul, atât de repede, încât auzi că îi trosneşte gâtul.

— Nu fi ridicolă! Simt îmbrăcată de culcare.

— Bineînţeles. Am uitat că nu te poţi schimba după miezul nopţii.

— Gina…

— E în regulă, Tillie. Sora ei se ridică de pe pat, veni spre ea şi o privi cu un zâmbet senin. Vreau să fii fericită. Te face să fii astfel, nu-i aşa?

— Îmi place de el, într-adevăr. Mai mult de atât nu avea să recunoască. Însă nu poate ieşi nimic de durată din

asta.

„Între noi. Între ei”.

— De ce nu?

Tillie se ridică şi începu să umble prin cameră.

— Pentru că sunt pătată de scandal.

— E limpede că nu-i pasă. Oamenii vă văd împreună…

Tillie se răsuci repede.

— Ne văd pe toţi trei împreună. Ştiu că sunt însoţitoarea ta. Presupun că mulţi pun asta la îndoială. Nu sunt bună pentru el. Nu pe termen lung. Şi nu contează. Nu asta vrea.

El îi spusese clar de la început. Nu voia decât o aventură. Şi ea voia la fel. Nu avea nicio dorinţă să fie legată aici. Îndreptându-se spre sora ei, îi luă mâinile.

— Nu îţi face griji pentru mine, scumpo. Este sezonul tău. Trebuie să ne asigurăm că eşti fericită, că găseşti bărbatul potrivit.

— Ai dreptate, cred că mă vor vizita doi gentilomi mâine. Voi dori să fii prezentă, să-mi spui ce crezi.

— Da, desigur.

Gina căscă.

— Acum trebuie să merg la culcare. Nu mi-ar fi de folos să moţăi în timp ce vor încerca să mă curteze.

— Somn uşor!

Gina îi aruncă un zâmbet ştrengăresc, cu un licăr în ochi.

— Şi ţie!

După ce sora ei plecă, Tillie se aşeză din nou pe scaun şi îşi luă cartea, prefăcându-se că citeşte. Ce voia să facă de fapt era să o ia la fugă din casă şi să alerge spre trăsura care o aştepta, spre bărbatul care era acolo pentru ea. Desigur, s-ar putea să nu mai fie acolo. S-ar putea să fi renunţat să spere că ea avea să apară. Dar simţea că trebuia să mai aştepte câteva minute, trebuia să îi acorde timp Ginei să se bage în pat înainte de a ieşi din casă. Chiar dacă sora ei bănuia adevărul, nu intenţiona să i-l confirme. Totuşi, era dificil să aştepte când voia atât de mult să fie cu el. I se părea tulburător cât de atrasă era de el. Aşa că se

forţă să aştepte nu mai puţin de o jumătate de oră pentru a-şi dovedi că o putea face.

Apoi, îşi luă pelerina, şi-o puse pe ea şi ieşi în hol. Era linişte de deplină. Fără îndoială, Gina adormise. Tillie coborî scările în viteză şi ieşi pe uşă. Încălţată cu papuci de casă, alergă de-a lungul aleii, înaintarea îi fu brusc oprită de un braţ care o cuprinse şi o lipi de un trup tare. Ţipătul îi fu acoperit de o gură caldă şi seducătoare. Cuprinzându-i gâtul cu braţul, se topi la pieptul intrusului, recunoscătoare că nu mai trebuise să petreacă nici măcar un minut fără a fi cu el, împresurată de parfumul lui, bucurându-se de gustul lui, de entuziasmul şi de apropierea lui.

Retrăgându-se, îl privi.

— Ce faci aici?

— Nu voiam să te las să mergi pe întuneric până la trăsură. Se uită în jos. Ce naiba porţi?

— Hainele de noapte. Am presupus că vom merge direct în pat după ce vom sosi la tine acasă.

El îi zâmbi agale, ştrengăreşte.

— O vom face acum.

*

De la fereastră, Gina privi cum Tillie era înhăţată de Rexton. Se simţi vinovată că nu îşi desprinse privirea când marchizul o sărută pe sora ei. Trupurile lor se topiră practic, devenind unul. Apoi plecară pe alee, fără îndoială spre trăsura lui care aştepta.

Aveau o întâlnire.

Oftă. Deşi era bucuroasă că marchizul era atras de sora ei, nu era deznodământul pe care şi-l dorea. Spera ca Rexton să facă în aşa fel încât Tillie să fie acceptată din nou. Sora ei merita mai mult decât o aventură. Merita să se căsătorească.

Era limpede că nu avea să obţină asta aici. Gina trebui să-şi dubleze eforturile de a se căsători, astfel încât Tillie să se poată întoarce la New York, unde, spera, urma să găsească un bărbat care să-i aprecieze valoarea.

Capitolul 16

A doua zi dimineaţă, Tillie simţi că o atinge cineva pe umăr şi privi printre gene spre servitoarea ei.

— Este timpul, milady.

Ceruse să fie trezită la prânz. Întinzându-se languros, recunoscu că noaptea trecută trupul ei fusese folosit bine şi cu adevărat – în cele mai splendide feluri. Dumnezeule, Rexton era atât de talentat, încât ar fi făcut o avere dacă şi-ar fi oferit serviciile în domeniu. Se încruntă. Exista o denumire pentru bărbaţii care îşi vindeau trupul? Făceau bărbaţii aşa ceva? Poate că avea să îl întrebe. Fără îndoială ştia. Părea să ştie tot felul de lucruri scandaloase.

După ce se pregăti pentru ziua aceea, îmbrăcând o rochie bleumarin simplă, închisă până la gât şi care îi acoperea încheieturile, potrivită pentru cineva care îndeplinea rolul de însoţitoare, se îndreptă spre sufragerie. Gina era deja acolo. Ridică privirea din farfurie.

— Ei bine, ai dormit până târziu.

— Aveam nevoie să dorm mai mult, după ce am stat aseară până târziu să te aştept.

Aşezându-se, îi făcu semn majordomului că era gata să fie servită. Acesta schiţă un gest spre un lacheu din apropiere.

— A sosit ceva pentru tine, spuse Gina pe un ton misterios.

— Ce să fie?

Flori, poate, de la Rexton Nu ar trebui să fie atât de evident cu atenţiile. Gina observase, dar nu trebuia să îşi dea seama nimeni altcineva. Trebuia să fie interesat de sora lui.

— Nu ştiu. Este împachetat. Griggs l-a pus pe biroul tău. Am fost tentată să trag cu ochiul, dar m-am abţinut.

— Ştim de la cine este?

Gina clătină din cap.

— Nu, nu există absolut niciun indiciu. Griggs a spus că omul care l-a livrat nu purta livrea, aşadar, nu avem de unde să ştim. Poate că ai un admirator secret. Sau nu atât de secret.

— Sincer, Gina, vezi mai mult decât ar trebui.

— Te-ai căsători cu el dacă ai putea?

Ea clătina din cap.

— Sunt o năpastă când vine vorba despre căsătorie. Toată Londra îţi va spune asta.

— Rexton o crede?

— Nu contează. Plec la New York.

— Atunci, presupun că trebuie să mă asigur că soţul meu este dispus să călătorească peste ocean.

— Într-adevăr.

Tillie nu ştia dacă mâncase vreodată atât de repede. Era nerăbdătoare să descopere ce conţinea pachetul. Se pare că Gina era la fel de nerăbdătoare, căci i-o luă înainte pe hol, apoi se opri, dându-şi dramatic ochii peste cap.

— Grăbeşte-te!

— Nu pleacă nicăieri.

Era mai mare decât se aşteptase. Poate cam de trei palme lăţime şi tot atâtea înălţime. Desfăcu sfoara. Hârtia alunecă. Ridică ezitant capacul cutiei, icni surprinsă şi scoase o zână de piatră, cu un zâmbet năstruşnic, cu picioarele îndoite sub ea şi ţinând un bilet în poală. Puse statueta deoparte şi desfăcu biletul.

„Ce rost are o grădină fantezistă fără o mică zână?”

Zâmbind radioasă, strânse foaia la piept.

— Este de la Rexton? întrebă Gina.

— Nu scrie.

Gina o împunse în braţ.

— Dar este, nu-i aşa? Altfel, nu ai părea atât de topită din pricina unei bucăţi de piatră.

— Nu sunt topită şi nu este doar o bucată de piatră. Este pentru grădina mea.

— Ar fi fost mai bine să fie bijuterii.

Nu, nu ar fi fost, iar el o ştia. Intuise ce ar bucura-o. Nu i se părea că mica ei grădină era înjositoare sau o

pierdere ridicolă de timp, aşa cum credea Downie. Rexton nu o înjosea niciodată, nu o făcea nicicând să se simtă că nu se ridica la înălţimea lui.

Câteva ore mai târziu, după ce Gina fusese vizitată de doi lorzi, Tillie se schimbă în hainele de grădinărit şi luă zâna să îi facă loc printre flori. Voia să o aşeze în aşa fel încât să fie clar vizibilă, dar totodată parţial ascunsă în spatele florilor, ca şi când ar fi fost sfioasă şi nu ar fi vrut să fie văzută.

Îngenunchind, o mişcă puţin spre dreapta, o trase puţin înapoi, o idee mai în faţă, căutând locul perfect…

— Mathilda.

Tresărind, ridică privirea spre bărbatul care stătea deasupra ei. Acesta îşi scoase pălăria, iar soarele căzu asupra lui. Ea icni.

— Dumnezeule mare, ce naiba ai păţit la faţă?

Ea se ridică, întinse mâna şi se opri înainte de a atinge nasul groaznic de deformat şi ochiul umflat. Downie nu fusese niciodată genul care să accepte alinare.

— Se pare că ai un susţinător, spuse el încet.

Rexton. Era încântată şi totodată îngrozită de ideea că el îi făcuse asta. Spre deosebire de gentilomii de la club, Downie nu o atacase.

— Ce ai făcut să îi meriţi furia?

— Crezi că am meritat-o?

— Nu cred că îi stă în fire să împartă pumni în stânga şi în dreapta fără motiv.

El lăsă privirea în jos, ca şi când s-ar fi străduit să decidă dacă pantofii trebuiau lustruiţi.

— E posibil să fi spus ceva necuviincios la adresa ta.

Apoi ridică privirea. Ea nu îşi amintea să-l fi văzut vreodată părând vinovat sau plin de remuşcări. Aşa arăta acum.

— Putem să ne plimbăm puţin?

Se plimbaseră adesea înainte de a se căsători. Niciodată după aceea. După ce se cununaseră, se schimbaseră foarte multe.

— Da, desigur.

El nu-i oferi braţul. Ea nici nu se aşteptase să o facă. Relaţia lor fusese în mare măsură bazată pe obligaţii, nu pe dorinţă. Nu îşi dăduse seama că avea să fie astfel până nu se căsătorise cu el. Îmi este dor de grădină, spuse el melancolic.

— Este partea mea preferată din reşedinţă, recunoscu ea.

— Nu am apreciat niciodată că lucrai în grădină.

— Nu e ca şi când aş lucra cu adevărat, Downie, având în vedere că îmi aduce atâta pace şi bucurie.

Se calma săpând pământul şi se liniştea aranjând plantele. Acestea nu o judecau niciodată, nu îi găseau nicio vină.

— Ai o legătură cu el?

Era interesant că, de când sosise, evitase să îi spună lui Rexton pe nume.

— Nu te priveşte câtuşi de puţin.

— Nu te poate lua în căsătorie, să ştii. Bărbaţii de rangul nostru nu se însoară cu femei *divorţate.*

Sublinie cuvântul ca şi când doar ea era responsabilă pentru situaţia în care se afla.

— După ce am fost căsătorită cu un englez, te asigur că nu mă interesează să mă mărit cu altul. A fost o viaţă extrem de rece şi de singuratică.

El încuviinţă din cap.

— Am greşit că m-am căsătorit cu tine, dar aveam nevoie de bani.

— Ştiu foarte bine. Poate că zestrea mea îţi va permite să te căsătoreşti din dragoste data viitoare.

După câte se părea, divorţul nu atârna ca o tinichea de coada bărbaţilor.

Suspinând din rărunchi, el clătină din cap.

— Femeia pe care o iubesc este căsătorită cu altul.

— Este cea pe care ai întâlnit-o la Nightingale sau îi eşti necredincios şi ei?

Nu îi dăduse niciodată detalii despre ea. Recunoscuse doar că avea o legătură când îl înfruntase. El se opri şi se întoarse spre ea.

— Este singurul fel în care acceptă să ne întâlnim. Se teme că, dacă ne întâlnim în altă parte, vom fi văzuţi şi va fi recunoscută. Clubul mă face să mă simt ca şi când ceea ce avem este... ieftin. Are trei copii. Mă uit la ei şi mă întreb dacă vreunul dintre ei ar putea fi al meu.

Îşi feri privirea, uitându-se spre copaci. Timp de o clipită, lui Tillie i se păru că vede lacrimi în ochii lui. Îşi drese glasul.

— Dacă îmi ceri să te iert, nu pot, spuse ea încet. Meritam mai mult. Meritam să-mi fii fidel.

El îşi drese glasul din nou, îndreptându-şi umerii înainte de a se întoarce iar spre ea, acordându-i întreaga atenţie. O privi direct, mai direct decât o făcuse vreodată când fuseseră căsătoriţi.

— Aşa este. Am fost un ticălos. Slab. Mi-a păsat doar de propria mea fericire – am pus mâna pe ea, şi totuşi era deja departe de mine. Bănuiesc că, dacă ţi-aş fi fost devotat, aş fi putut să ajung să te iubesc în timp. Dacă credea că o făcea să se simtă mai bine, se înşela amarnic. Ei îi venea să îi facă ochiul drept să se asorteze cu cel stâng. Presupun că nu vrei să încercăm din nou.

Ea izbucni brusc în râs, tare şi cu asprime. Un râset abrupt şi puternic, care o făcu să simtă o durere în piept.

— Nu. Dumnezeule mare, nu!

— Aşa mă gândeam, dar am zis că nu am nimic de pierdut dacă întreb. În afară de faptul că îmi e rănită mândria, poate.

Ea spera că da. Nu era prea frumos din partea ei, dar el reuşise prin egoismul lui să-i distrugă viaţa.

— De când te-am descoperit cu lacheul, nu te-am vorbit de bine, spuse el. Voi înceta să fac asta. Nu o meriţi.

— Acum, de ce ţi-ai schimbat părerea?

— Rexton s-a întrebat de ce te-ai dus cu un alt bărbat. Sunt forţat să recunosc că s-ar putea să am un rol în purtarea ta. Însă aş fi vrut să mă înlocuieşti cu cineva mai bun.

— În momentul acela, am simţit că am făcut-o.

El se albi.

— Am meritat-o, presupun.

— Mi-ai frânt inima, Downie. Da, mama a vrut să mă căsătoresc cu cineva cu titlu, dar nu crezi că, dacă asta ar fi contat pentru mine, m-aş fi căsătorit cu un duce?

El oftă din nou, studiindu-şi pantofii. În cele din urmă, o privi.

— Dacă ne vom mai întâlni în societate, stai liniştită, voi fi politicos.

— La fel şi eu. Deşi nu îşi putea imagina nicio împrejurare în care s-ar fi putut întâlni în societate.

— Prea bine. Îşi puse pălăria pe cap. O zi bună, Mathilda!

Nu făcuse decât trei paşi, când ea strigă:

— Downie?

El se întoarse spre ea. Îşi blestemă neputinţa de a fi crudă.

— Nu am făcut nimic altceva în afară de a-l săruta pe lacheu.

El clipi, deschise gura, o închise şi clipi din nou.

— Nu ai negat că ai avut o aventură cu el.

— Îmi doream mai mult să divorţez decât să am o reputaţie impecabilă.

Cu el se ofilea ca florile lăsate fără apă. El râse înfundat.

— Bine jucat, Matilda. Însă mă tem, draga mea, că nu mă voi strădui să clarific lucrurile în cazul *acesta.* M-ar putea face să par şi mai ridicol.

Apoi se îndepărtă. Nu avea nevoie ca el să clarifice lucrurile. Era divorţată. Nimic nu avea să schimbe asta sau ruşinea pe care i-o adusese acest fapt.

Capitolul 17

Fără să se gândească, Tillie întorcea din când în când paginile cărţii pe care o ţinea în poală, dând impresia că era absorbită de lumea pe care o crease autorul, când, de fapt, era foarte atentă la fiecare respiraţie, oftat şi clinchet al ceştilor de ceai, din salonul unde stătea, la o distanţă

discretă de Gina şi de gentilomul care o vizita, contele de Somerdale.

Nu putuse să contribuie cine ştie ce la comentariile Ginei vizavi de adevărata identitate a domnului Darcy. Se părea că Somerdale era vag familiar cu Jane Austen – îndeajuns încât să ştie că era, de fapt, o scriitoare –, dar mărturisi că nu se dădea în vânt după cărţi. Prefera activităţile care provocau limitele corpului – precum vâslitul. Şi călăritul. Şi dansul. Cu el, Gina ar avea fără îndoială o viaţă activă, dar Tillie nu îşi putea imagina bărbaţi mai plictisitori decât cei care nu îşi exersau mintea citind.

Totuşi, gentilomul părea oarecum devotat Ginei, descriindu-i moşia familiei ca şi când avea să o împartă cu ea într-o zi. Gina părea destul de fericită în compania lui, zâmbind larg şi nedesprinzându-şi privirea de la el nici măcar o clipă. Era ciudat. Tillie ştiuse de la început că Rexton nu era potrivit pentru Gina. Credea acelaşi lucru şi în privinţa lui Somerdale, dar nu reuşea să îşi dea exact seama de ce nu i se părea potrivit. Poate că vina era mai curând a ei şi a dorinţei ei ca Gina să nu se căsătorească prea curând, căci din momentul acela timpul pe care fi putea petrece cu Rexton se încheia. Şi se bucura de el mai mult decât ar trebui.

Auzi bătaia uşoară care se auzi la uşa de la intrare şi se strădui să îşi liniştească inima care o luase la galop. Putea să fie un nou vizitator pentru Gina, dar, când acesta intră în salon fără a fi anunţat, aproape că sări în picioare de bucurie, apoi îşi înăbuşi zâmbetul, căci era de neconceput să fie văzută atât de fericită în prezenţa lui Rexton. În plus, Somerdale avea nevoie să fie convins că Rexton era aici pentru Gina. Dacă ar fi dezvăluit altceva, planurile lor ar fi putut fi subminate.

Se pare că Somerdale fusese convins, căci şi el sări în picioare, uitând că ţinuse în echilibru pe coapsă o ceaşcă de ceai şi o farfurioară, căci ambele zburară în aer.

— Milord. Privind în jos, apoi în sus, se uită la Gina, se întoarse la marchiz, cu chipul devastat de vinovăţie, ca şi

când ar fi fost prins furând preţioasele bijuterii ale familiei. Vizita mea la domnişoara Hammersley este cât se poate de inocentă, te asigur nu încerc să ţi-o fur…

— Este absolut în regulă, Somerdale, spuse Rexton. Nu mi-am menţionat intenţiile şi nici nu i-am cerut mâna. În plus, apreciez competiţia.

Somerdale se relaxă vizibil.

— Mă voi strădui să mă ridic la înălţimea aşteptărilor. Se întoarse spre Gina. Trebuie să plec.

— Trebuie? întrebă Gina. Aş vrea să nu îi dai voie lui Lord Rexton să te alunge.

— O, nu e asta…

Deşi Tillie bănuia că exact asta era, ceea ce în opinia ei îl făcea să nu fie bărbatul potrivit pentru Gina.

— Mi-ar plăcea nespus să mă dud la o plimbare prin parc, spuse Gina cu îndrăzneală, fluturând din gene spre el. Sora mea şi Lord Rexton ar putea să ne însoţească.

— Tare mă îndoiesc…

— Splendidă idee, spuse Rexton înainte ca Somerdale să apuce să încheie. Poate că mă poţi învăţa câte ceva când vine vorba despre a face curte unei femei, amice.

Tillie ştia că era imposibil, şi, chiar dacă nu ar fi fost, era sigură că bărbia contelui era pe cale să atingă covorul, atât de tare căscase gura.

— Ca să fiu sincer, milord, mi-ar plăcea foarte mult să o duc pe domnişoara în parc.

— Atunci, haideţi să plecăm, ce spuneţi? Rexton se înclină uşor spre ea. Dacă nu te deranjează, ai dori să mă însoţeşti, Lady Landsdowne?

— Începeam să mă întreb dacă voi fi inclusă în această conversaţie şi dacă mi se va cere opinia în legătură cu ideea ridicolă de a-i permite lui Somerdale să însoţească o domnişoară faţă de care ai arătat interes.

— O, Tillie, nu-mi strica plăcerea. Aş dori foarte mult să mai petrec puţin timp cu Lord Somerdale. Sora ei se întinse şi îl bătu pe braţ pe conte. Acesta se umflă în pene de mândrie. Apoi voi lua un ceai cu Lord Rexton. Până mă hotărăsc, nu văd de ce nu pot să am mai mulţi pretendenţi.

În plus, nu ţi-ar strica puţin soare. Eşti mult prea palidă în ultima vreme. Mă duc să iau umbreluţele de soare, bine?

Tillie se gândi să obiecteze, dar, în cele din urmă, se hotărî că nu ar fi fost rău ca Gina să fie văzută cu doi gentilomi, chiar dacă al doilea mergea alături de Tillie, urmându-i pe sora ei şi pe Somerdale.

Merseră spre parc cu trăsura deschisă a lui Rexton, astfel că Tillie bănui că intenţionase să le aducă în parc oricum, însă la o plimbare cu trăsura, nu pe jos.

— Nu ştiu de ce nu am rămas în trăsura ta, mormăi ea.

— Prezenţa mea îl intimidează pe Somerdale.

Ea bănuia că prezenţa lui intimida pe toată lumea.

— Dă-mi braţul, spuse Rexton încet.

Ea nu se conformă, ci făcu o mină dezaprobatoare.

— Ai putea măcar să te prefaci că eşti puţin gelos când un bărbat îţi încalcă teritoriul.

— Dar nu o face.

— Ar trebui să creadă că aşa este.

— Nu vreau să exagerez. Dacă e convins că am intenţii serioase, va da bir cu fugiţii.

Întinse mâna şi îi cuprinse încheietura între degete. Ea se trase. O strânse mai tare.

— Nu face o scenă, îi porunci. Nu ar fi bine deloc pentru scopurile Ginei.

Mijindu-şi ochii, ea se relaxă, lăsându-l să îi pună mâna în scobitura braţului.

— Mult mai bine, murmură el.

Expresia lui de pură satisfacţie o făcu să vrea să râdă şi să îl pocnească în acelaşi timp.

În ultima săptămână, răsese mai mult cu el decât îşi amintea că răsese în toată căsnicia ei.

— Vreau să te văd diseară, spuse el.

— Nu ai dus-o pe Gina nicăieri ieri, îi reaminti ea.

— Cred că a venit momentul să uităm de regula asta. În plus, dacă nu mă înşel în privinţa interesului lui Somerdale, nu voi mai avea prea multe nopţi cu tine.

Nici ea. Nu voia să îşi facă un obicei din a petrece

toate nopţile cu el, căci ar fi îngrozitor de dificil să înfrunte toate nopţile care o aşteptau fără el.

— Am planuri pentru astă-seară.

— Cum ar fi? întrebă el pe un ton scăzut, sec şi repezit.

O clipă, ea aproape crezu că s-ar putea să fie gelos.

— Am început o carte nouă în după-amiaza asta. Vreau să o termin astă-seară.

— O poţi termina acasă la mine.

Ea clătină din cap.

— Nu cred că este o idee bună să petrecem toate nopţile împreună.

— Nu vor fi *toate* nopţile, ci doar un număr limitat, şi probabil Somerdale va face ca numărul acesta să fie unul mic.

El nu se obosi să îşi ascundă nemulţumirea.

— Astăzi este prima zi în care a venit în vizită. Nu îi va cere mâna imediat. Te rog, haide să nu ne certăm din pricina asta.

El încuviinţă scurt din cap, iar ea îi luă gestul drept aprobare. Dacă nu i-ar fi păsat de el atât de mult, s-ar fi dus în seara aceea la el. Problema era că inima ei se implica mai mult decât trebuia.

— Pare îndrăgostit lulea, spuse Rexton.

— Da, aşa e. Dar nu şi ea.

— Nu şi-a desprins ochii de la el.

— Ştiu, dar…

Neputând să spună exact ce o deranja, îşi muşcă buza de jos.

— Dacă mai fad asta, te voi trage în spatele unui copac şi te voi săruta.

Tresări şi privi spre el. Părea extrem de serios.

— Să fac ce?

— Să îţi muşti buza aceea ademenitoare. Cel care ar trebui să te muşte sunt eu.

Ea se îmbujoră.

— Vai, ce lucruri spui!

O făcea să se simtă incredibil de puternică şi de

fermecătoare.

— Lucrurile pe care le fac sunt mai bune decât cele pe care le spun. Şi, vai, ce ţi-aş mai face exact în momentul acesta.

Ea vedea în privirea lui cam la ce fel de lucruri se referea. Lucruri obraznice, incredibile.

— Fii cuminte.

— Îmi place la nebunie când roşeşti. Probabil roşise şi mai tare. Părea că se încălzise brusc afară. Vino la mine astă-seară, şi te voi face să roşeşti peste tot.

Ar face-o. Ştia fără nicio rezervă. Trebuia să schimbe conversaţia.

— Spune-mi tot ce ştii despre Somerdale. Este capabil să iubească profund, crezi?

— Când vine vorba despre sora ta, bănuiesc ca orice bărbat este.

Nu îl putea contrazice. Gina era adorabilă. Cândva, şi Tillie se considerase astfel, dar acum era fragilă şi rece, temându-se să îşi încredinţeze inima unui bărbat, chiar şi lui Rexton. Motivul pentru care nu putea să meargă la el în fiecare seară. Trebuia să-şi protejeze inima. Cum se descurcau celelalte amante? se întrebă ea.

Cel puţin, în relaţia ei cu Rexton, avea oarecare putere. Însă nu ştia dacă asta urma să uşureze lucrurile când timpul petrecut împreună avea să se sfârşească.

*

Rexton era un ticălos egoist. Nu voia ca ea să se întoarcă la New York. Nu voia ca sezonul să se încheie şi nu voia ca legătura pe care o avea cu ea să se termine. Voia să o mai vadă râzând, zâmbind, stând în preajma lui. Voia ca oamenii să o vadă plimbându-se cu el şi să ştie că era interesat de ea – nu de sora ei. Nu-i mai păsa că fusese văzută sărutându-se cu un lacheu, că era divorţată şi că nu era potrivită pentru un bărbat care avea să devină duce într-o zi.

— Ţi-a plăcut caruselul? întrebă el relaxat, ştiind că ar

trebui să fie mai atent la cuplul din faţa lor, asigurându-se că Somerdale nu făcea nimic pentru a o compromite pe Gina, nimic care să conducă la o căsătorie grăbită ce ar fi făcut ca relaţia lui cu Tillie să se încheie mai repede.

Ea afişă surâsul acela suav şi blând care îl umplea de satisfacţie şi de bucurie, cum nu i se mai întâmplase vreodată.

— Ştii că da. A fost minunat.

— Atunci, am câştigat pariul, şi îmi datorezi încă o noapte.

Ei îi pieri zâmbetul de pe buze, dar Rexton nu credea că era cu adevărat iritată, căci ochii îi rămăseseră calzi, scânteind de veselie.

— Şi vrei să se întâmple în seara asta?

— Aş vrea să se întâmple chiar în momentul acesta, cu un sărut plin de entuziasm, dacă nu aş şti că ai pleca tunând şi fulgerând după aceea.

Zâmbetul îi reveni, iar râsetul ei răsună în jurul lui.

— Eşti incorigibil.

— Numai când este vorba despre tine. Încetini, lăsând ca distanţa dintre ei şi celălalt cuplu să crească. În loc să vii la mine astă-seară, oferă-mi ziua de mâine.

Zâmbetul îi dispăru complet, şi se încruntă.

— Mâine?

— În timpul zilei. Vreau să te duc undeva. Doar noi doi.

Ea clătină din cap.

— Nu putem fi văzuţi fără Gina.

— Nu ne va vedea nimeni care să conteze.

Nesigură, îşi desprinse braţul de al lui, ca să nu se mai atingă. Lui nu îi plăcu despărţirea. Poate că avea dreptate, poate că le-ar face bine amândurora să petreacă puţin timp departe unul de celălalt, dar ştia că se apropiau rapid de punctul în care urmau să se despartă pentru totdeauna. Faptul că Somerdale îi făcea curte Ginei putea grăbi sosirea acelui moment.

— Mergem să vedem caruselul din nou? E terminat?

— Nu, vreau să îţi împărtăşesc altceva.

Păru stânjenită şi îşi mută umbreluţa de pe un umăr pe celălalt.

— Înţelegerea noastră era valabilă doar pentru nopţi.

— De ce ţi-e teamă, Tillie?

Că ar putea ajunge să însemne ceva pentru ea, că nu avea să mai vrea să se despartă la finalul sezonului? Ştia deja că el nu îşi dorea asta. Nu fusese nevoie decât de o singură noapte cu ea. Nu se întâmplase în prima noapte în care se culcase cu ea, ci cu o seară înainte, când o văzuse prima oară zâmbind.

— Pur şi simplu, nu cred că este înţelept să facem lucruri în afara termenilor stabiliţi.

— Îţi va plăcea.

Ea clătină din cap.

— O spui cu atâta încredere, ca şi când m-ai cunoaşte.

— Am avut dreptate în legătură cu caruselul, nu-i aşa?

Ea zâmbi în colţul gurii, şi el ştiu că o cucerise. Doar că scuturǎ din cap.

— Nu. Te rog să nu mi-o mai ceri.

Îl cuprinse frustrarea. Se temea de ceva sau cel puţin era şovăielnică. El se întreba dacă avea vreo legătură cu Downie, cu felul în care o dezamăgise acesta. Ar fi întrebat-o dacă Gina şi Somerdale nu s-ar fi aflat în faţa lor.

Zâmbeau şi păreau să fie în largul lor unul cu celălalt, stând aproape, dar nu la modul necuviincios. Gina părea complet absorbită de povestea lui Somerdale. Deşi se bucura să vadă că îi făcea plăcere atenţia pe care i-o oferea contele, Rexton nu se abţinu să nu se întrebe dacă nu cumva era pe punctul de-a face în sfârşit progrese, dacă în scurt timp nu urmau să nu mai aibă nevoie de el, iar misiunea lui avea să se termine mai devreme decât voia. Ar fi trebuit să insiste ca timpul petrecut împreună să dureze până la plecarea lui Tillie din ţară – şi să reînceapă ori de câte ori ar fi venit în vizită.

Luară trăsura înapoi spre locuinţa doamnelor, unde Somerdale plecă imediat.

Gina îi zâmbi lui Rexton.

— Vrei să iei ceaiul cu noi acum, milord?

— Nu, dar vă voi conduce până la uşă.

— Îmi place destul de mult de Lord Somerdale, spuse Gina, în timp ce înaintară pe alee.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Rexton, deşi cuvintele erau false.

Voia ca fata să fie fericită, dar nu dacă asta însemna ca timpul petrecut de el cu Tillie să se scurteze.

— Să ai o moştenire este cu siguranţă o sabie cu două tăişuri, remarcă Gina. Mă întreb cum ar putea o doamnă să îşi dea seama dacă un bărbat o vrea pe ea cu adevărat, nu doar banii ei.

El fu cât pe ce să o menţioneze pe fosta domnişoară Minerva Dodger, acum ducesă de Ashebury, care publicase o carte pentru a ajuta doamnele să îi identifice pe vânătorii de zestre, punându-i în dificultate pe mulţi bărbaţi. În plus, nu se îndoia că Tillie putea mirosi un ticălos de la kilometri distanţă. Cu siguranţă îl pusese pe jar când începuse să iasă cu Gina.

— Bărbaţii ar fi proşti să nu te dorească mai mult decât ţi-ar dori banii.

Ea îi zâmbi radioasă.

— Eşti amabil să spui asta, dar vreau să îţi aduc aminte că acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce o priveşte pe Tillie, şi uite cum s-au încheiat lucrurile pentru ea.

— Trecutul meu este o poveste din care trebuie să înveţi, spuse Tillie, şi mă voi folosi de această experienţă pentru a-l observa cu atenţie pe Lord Somerdale şi pe oricine altcineva te va vizita. Nu ai niciun motiv să te opreşti la primul gentilom.

— Îmi place destul de mult.

— Destul de mult nu înseamnă că e suficient de bun.

Când întinse mâna să deschidă uşa, Rexton spuse:

Gina, voiam să o scot pe sora ta la o plimbare mâine, dar mi-a refuzat invitaţia. Sper ca tu să ai altă părere.

Gina făcu ochii mari, scânteind de încântare.

— Adică doar voi doi?

— Exact.

— Tocmai acesta este motivul pentru care a fost refuzat, spuse Tillie apăsat. Trebuie să ne petrecem timpul asigurându-ne că tu eşti cea care iese şi este văzută.

— O zi nu poate face rău, răspunse Gina. Întinse mâna şi îi atinse braţul. Nu te teme, milord. Mă voi asigura că este gata şi plină de entuziasm când vei sosi să o iei mâine.

Luând-o de mână şi privind-o, el îi sărută încheieturile.

— Eram foarte sigur că voi putea conta pe tine. Voi fi aici în zorii zilei.

— În zori? repetă vocea lui Tillie.

— Va fi o zi întreagă, contesă.

— Va fi o zi pe care o vei petrece singur.

Se retrase în casă. Muşcându-şi buza, Gina spuse:

— Îţi place de ea, nu-i aşa?

— Foarte mult, recunoscu el, nu doar în faţa ei, ci şi pentru sine.

— Chiar dacă se arată puţin năzuroasă acum, va merge cu tine.

Promit!

Făcându-i cu ochiul, el se aplecă spre ea.

— Ai grijă să se îmbrace cu ceva simplu, cu puţine jupoane, căci vom avea ceva de călătorit.

În timp ce se întorcea la trăsura lui, era sigur că Tillie avea să considere că trişase solicitând ajutorul surorii ei. Dar, când venea vorba despre ea, era dispus să facă tot ce era necesar pentru a petrece cât mai mult timp posibil împreună.

*

Era prea devreme pentru whisky, însă Tillie rămase la fereastră uitându-se cum Rexton stătea de vorbă cu Gina – sora trădătoare.

Era sigură că, dacă urma să petreacă prea mult timp singură cu el, avea să se aleagă cu o durere de cap. Îl plăcea mai mult decât ar fi trebuit, mai mult decât era înţelept şi ştia că inima ei era în convalescenţă. Ceea ce o făcea şi mai vulnerabilă.

Când văzu că Rexton se îndepărtează, iar Gina se îndreptă spre uşă, Tillie se retrase de la fereastră şi se aşeză pe un scaun, străduindu-se să pară calmă, deşi nu era nici pe departe.

— De ce nu vrei să petreci ziua cu el? întrebă Gina fără niciun preambul când intră în salon.

Tillie sorbi încet din whisky înainte de a spune:

— Nu este bine pentru niciunul din noi.

Gina se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Vrea să te curteze, Tillie.

Tillie simţi că îi sare inima din piept.

— Ţi-a spus el asta? A folosit exact aceste cuvinte?

Foindu-se pe scaun, Gina îşi feri privirea.

— Nu, dar de ce şi-ar dori să petreacă timpul singur cu tine? Pentru încă o tăvăleală în aşternuturi. Nu ar fi deranjată, dar se temea că ea voia mai mult, ceva ce nu se putea împlini niciodată.

— Nu ştiu, spuse ea sincer.

Gina o privi din nou.

— Eşti curioasă?

Dacă era ceva de genul caruselului, ceva menit să o înduioşeze? Urma să plece din Anglia după ce Gina avea să îşi facă o situaţie şi nu avea nicio intenţie să-şi lase inima în urmă. Se temea că, cu Rexton, era într-un mare pericol de a face exact asta.

Cu o figură serioasă, Gina se aşeză pe marginea scaunului.

— Cred c-ar trebui să o faci, Tillie, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a afla ce intenţionează.

Îi era teamă. Mai fusese cucerită, şi nu se sfârşise bine pentru ea. Ar fi mult mai rău cu Rexton. Cu mult mai rău.

Pe de altă parte, deja îi oferise multe amintiri frumoase, care începuseră să le alunge pe cele îngrozitoare din trecut.

— Dacă nu eşti curioasă, spuse Gina, eu sunt. Voi muri dacă nu te duci cu el, iar apoi să vii să-mi spui ce ieşire a planificat, de ce trebuie să plecaţi la o asemenea

oră. Dacă nu mergi, mă voi duce eu – doar pentru că trebuie să ştiu ce nebunie a pus la cale.

— Mă îndoiesc sincer că este o nebunie.

— Atunci, ce scuză ai de nu mergi?

Nu îi putea spune despre temerile şi îndoielile ei – nu surorii ei mai mici. Erau şase ani între ele. Trebuia să se comporte ca sora mai mare şi mai înţeleaptă.

— Presupun că nu are ce să fie rău.

— Splendid.

Deşi avea să îi spună vreo două lui Rexton pentru că o implicase pe sora ei. Se părea că nu avea nicio ezitare, fiind dispus să facă orice era necesar pentru a obţine ce dorea. Deşi ştia că ar fi trebuit să fie mânioasă, nu se putu abţine să nu simtă bucurie la gândul că unul dintre lucrurile după care el tânjea era să petreacă timp singur cu ea şi că era dispus să facă tot ce era nevoie pentru a obţine asta.

*

Rexton nu putea fi mai încântat de atâta văzând-o pe Gina stând pe trepte cu un zâmbet satisfăcut şi cu Tillie alături. Sări din trăsură înainte să se oprească pe deplin, nemaiaşteptând ca lacheul să-i deschidă portiera. Se lumina de ziuă, dar era încă suficient de întuneric încât să nu fie recunoscut.

— A fost nevoie de ceva muncă de convingere, spuse Gina veselă, dar am reuşit.

— Îţi datorez un dans la următorul bal, zise el.

Ea râse.

— Mi-l vei oferi oricum.

El întinse mâna spre Tillie, cuprinzându-i degetele în palmă.

— Vom purta o discuţie despre mijloacele tale necinstite şi despre implicarea surorii mele, rosti ea semeaţă.

Orice mustrare ar fi avut de îndurat merita. Era a lui întreaga zi.

— O voi aduce înapoi înainte de miezul nopţii, îi

promise el Ginei.

— Nu vă grăbiţi. Eu merg să îmi iau o rochie nouă.

Intră în casă aproape sărind de pe un picior pe altul.

După ce o instală pe Tillie în trăsură, Rexton se aşeză lângă ea.

— Serios, Rex, nu vreau ca ea să ştie despre legătura noastră.

Îi înţelegea rezervele. Oamenii nu se lăudau de obicei cu întâlnirile lor clandestine.

— Nu este oarbă, Tillie. A ştiut de la început că sunt interesat de tine. Nu este nimic neobişnuit la o ieşire pe timpul zilei. O femeie care a fost căsătorită nu mai are nevoie de supraveghere. Nu se va gândi decât că vreau să petrec puţin timp cu tine. Aplecându-se, o sărută pe tâmplă şi spuse cu voce scăzută: Ceea ce este adevărat. Cred că şi tu doreşti acelaşi lucru, altfel nu ai fi fost de acord. Mă îndoiesc că te poate convinge cineva să faci ceva ce nu vrei.

— Sunt momente în care te găsesc nesuferit.

Ar fi fost rănit dacă nu ar fi sesizat amuzamentul din vocea ei. Nimic altceva nu-i plăcea mai mult decât momentele în care ea lăsa garda jos îndeajuns cât să îl tachineze.

Cuprinzând-o cu braţul, o lipi de el, întorcându-se uşor, astfel încât ea să-şi poată aşeza capul pe umărul lui.

— Vom avea de mers cel puţin două ore. Încearcă să dormi puţin.

Ea se cuibări la pieptul lui, mult prea uşor şi confortabil ca să fie descurajată de mijloacele lui ilicite de a o convinge să i se alăture.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Este o surpriză.

— Un carusel sau ceva la fel de surprinzător.

— Dacă mă cunoşti cât de cât, atunci nu cred că va fi o surpriză, dar cred că ţi se va părea un mod încântător de a petrece ziua.

— Cu câte femei ai împărtăşit asemenea delicii?

Bănuia că relaţia ei cu Downie o făcuse să creadă că

nu se putea împărtăşi nimic special cu ea, că ea avea să primească de fiecare dată ceva ce el oferea tuturor – în ciuda faptului că împărtăşise mult mai mult cu ea decât împărtăşise vreodată cu oricine altcineva.

— La fel ca în cazul caruselului şi al casei mele, îţi voi arăta azi ce nu am arătat nici unei femei.

Cum o ţinea în braţe, îşi dădu seama că rămase neclintită şi foarte tăcută. Se întrebă dacă avea idee cât de mult o preţuia, cât de mult voia să experimenteze cu ea lucruri pe care nu le mai trăise cu nimeni. Se îndoia, căci şi lui îi venea greu să înţeleagă cât de mult ajunsese să însemne pentru el într-un timp atât de scurt. Când o întâlnise prima dată, îi observase înfăţişarea şi fusese atras de ea, dar îşi dăduse seama că avea ceva oţelit pe dinăuntru, o tărie care îl stârnea şi mai mult. Era plină de forţă, curaj şi hotărâre. Era dispusă să facă tot ce trebuia pentru a dobândi ce voia – nu, ce avea *nevoie.* Avusese nevoie să divorţeze pentru a supravieţui, pentru a evita să cadă în disperare. Luase nişte măsuri pe care cei mai mulţi le-ar considera drastice.

Acum, voia să-şi vadă sora căsătorită şi, din nou, luase măsuri neobişnuite, devenind pentru o vreme amanta lui.

Însă nu îi mai convenea că era ceva temporar. Era rândul lui să ia măsuri radicale pentru a se asigura că nici ea nu se mai mulţumea cu ceva temporar.

Capitolul 18

Nu intenţionase să adoarmă, dar dormise cu întreruperi noaptea trecută, astfel că îi prinsese bine ca el să o ia în braţe şi să se odihnească pe umărul lui. Nu îi plăcea cu câtă nerăbdare aştepta să fie în prezenţa lui. Înţelegerea lor era să se vadă doar noaptea. Faptul că se vedeau ziua era periculos, căci o putea face să îşi dorească mai mult decât puteau avea împreună. Avea să-i facă pe

plac astăzi – lui şi surorii ei care îşi băgase nasul unde nu-i fierbea oala iar apoi urma să-i spună clar că aveau să revină la condiţiile iniţiale.

Nu voia să o vrăjească. Minciuna o apăsa pe inimă. Dacă ar fi fost o debutantă, în primul ei sezon, ar fi vrut tot ce îi oferea. Dar nu era. Era trecută prin viaţă. Un bărbat cu statutul lui trebuia să se gândească la locul său în societate, la moştenirea lui şi la respectul pe care i-l acordau egalii săi. Chiar dacă era străină, învăţase repede că, în momentul în care te căsătoreşti cu un aristocrat, apar aşteptări enorme. Şi epuizante, căci membrii aristocraţiei simt mereu expuşi, acţiunile le sunt observate şi devin subiect de bârfă.

Gina îşi dorea asta. Tillie nu.

Rex o cuprinse de umăr şi o scuturǎ uşor.

— Scumpo, este timpul să te trezeşti. Aproape am ajuns.

Îi plăcu enorm apelativul, tandreţea şi căldura pe care le conţinea, încet, deschise ochii, forţându-se să se desprindă de el şi întinzându-se cât de bine putu în spaţiul strâmt al trăsurii.

— Unde suntem?

— La Kingsbrook Park.

— M-ai adus într-un parc? întrebă ea, aplecându-se spre fereastră şi privind.

Văzu câmpuri unduitoare, din când în când copaci şi verdeaţă.

— Nu tocmai, spuse el. Este moşia mea personală.

Ea privi peste umăr spre el.

— Personală?

— Nu moştenită. Am propriul venit din investiţii şi altele asemenea. Am cumpărat-o acum doi ani.

Întorcându-se spre fereastră, Tillie cercetă conacul, care avea o arhitectură simplă. Era dreptunghiular, din cărămidă, cu trei etaje. Apoi apărură grajdurile enorme şi numeroase ţarcuri. Ea simţi fiori de entuziasm şi nu putu să îi împiedice să nu i se simtă şi în voce. Nu că ar fi încercat. Voia ca el să ştie cât de mult însemna momentul acesta

pentru ea.

— Aici îţi ţii caii.

*

Când o ajută să coboare din trăsură, se simţi ca un flăcău care împărtăşeşte o nouă descoperire. Ea avea un zâmbet incredibil de strălucitor, mai larg decât văzuse vreodată, şi ochii îi ardeau de entuziasm. Aproape că sălta de nerăbdare când o conduse spre cel mai mare ţarc, unde un cal murg păştea flori. Rexton ştiuse că ei avea să îi placă ieşirea. Ar fi trebuit să pună prinsoare. Îi veneau în minte o mie de lucruri pe care le dorea de la ea, lucruri pe care ea ar putea ezita să i le ofere.

Înclină din cap spre dresor şi spre cei doi băieţi de la grajduri care lucrau în apropiere. Când ajunseră la ţarc, Rexton fluieră, şi calul veni la trap spre ei, înhăţând rapid morcovul pe care Rex îl scosese din buzunar şi i-l întinsese. Mângâie iapa cu drag.

— Lady Landsdowne, fă cunoştinţă cu Fair Vixen.

— Bună, frumoaso, spuse ea afectuoasă, mângâind-o sub coama de pe frunte. Am văzut-o la curse. De aproape, este splendidă.

— Ţi-ar plăcea să o călăreşti?

Tillie făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Ştia că era o privelişte pe care nu avea să o uite niciodată.

— Vorbeşti serios? întrebă ea aproape în şoaptă. Sau dorm şi încă visez?

— De ce crezi că te-am rugat să te îmbraci în ceva simplu?

— Ar fi trebuit să-mi spui să mă îmbrac cu ţinuta de călărie.

— Mi-era teamă că aş deconspira surpriza. Aplecându-se, o sărută pe uşor pe buze. Îmi place enorm când eşti surprinsă.

Ochii ei se umplură iute de lacrimi, dar le alungă clipind.

— Eşti periculos.

El nu se supără, căci bănuia că tocmai îi făcuse un compliment. Cel puţin, aşa spera.

— Nu atât de periculos încât să nu-mi accepţi oferta de a face o plimbare pe cea mai bună iapă pe care o am.

Râzând, ea clătină din cap.

— Nu, nu atât de periculos.

El îl cheamă pe şeful grăjdarilor să îi pregătească pe Fair Vixen şi pe Naughty Boy, armăsarul lui preferat. Tillie izbucni în râs când auzi numele. Încă nu scosese calul la curse, aşa că nu era cunoscut.

Pentru că Grace venea uneori în vizită, Rexton avea o şa laterală, deşi nu l-ar fi deranjat dacă Tillie ar fi stat de-a dreptul călare. Nu credea că putea face ceva care să-l ofenseze.

În scurt timp, galopau peste dealuri. O lăsă să o ia înainte, uitându-se bucuros la mişcările ei graţioase. Pasiunea ei pentru cai o egala pe a lui. Îi trecu prin minte ideea trăsnită că ar putea petrece eternitatea întreagă întrecându-se cu ea, bucurându-se de mişcarea calului de sub el. Când Tillie opri calul în vârful unui deal, rămăsese fără respiraţie şi radia, el voia să facă tot ce îi stătea în putere ca ea să arate mereu atât de bucuroasă, atât de fericită.

— Aleargă ca vântul, spuse ea, mângâind calul când Rex se apropie. Sigur vei avea un campion din ea şi Black Diamond.

— Aşa sper.

Descălecă, se îndreptă spre ea şi o ajută să coboare. Ar fi trebuit să devină deja imun la plăcerea pe care o simţea când o atingea, când îşi aşeza palmele pe şoldurile ei, când îi simţea mâinile pe umeri. Tillie se îndepărtă, iar el legă caii de un arbust. El o ajunse din urmă, o cuprinse în braţe şi o strânse la piept. Ea îşi aşează braţele peste ale lui.

— Este încântător aici.

El o sărută pe ceafă.

— Vom lăsa caii să se odihnească puţin, apoi ne întoarcem la conac să luăm prânzul.

— Vii des aici?

— Cam o dată pe lună. Îmi place să petrec timp cu caii.

— Mă gândesc să fac o fermă de cai când mă-ntorc la New York. Poate îţi voi cere nişte sfaturi.

Rex nu voia să se gândească la întoarcerea ei la New York. Îndepărtându-se de ea, îşi scoase haina, o întinse pe pământ şi o ajută să se aşeze. Se lăsă apoi lângă ea.

— Este locul perfect pentru un picnic, spuse ea.

— Poate vom face asta data viitoare. Nu ştia de ce avea nevoie să creadă că urma să existe o dată viitoare, de ce era recunoscător că ea nu îi atrăsese atenţia că aceasta urma să fie singura dată când avea să onoreze mica lui moşie cu prezenţa ei. Cuprinzându-i faţa, o întoarse spre el. Pentru moment, este ceva mult mai delicios decât orice ar putea pregăti bucătăreasa mea pe care aş vrea să îl ronţăi.

*

Tillie îi primi cu bucurie gura care îi acoperi buzele, limba lui care se împleti posesiv cu a ei. O speria puţin cu câtă uşurinţă se putea vedea petrecându-şi zilele aici cu el, plimbându-se pe moşie, călărind, râzând. Însă această onoare avea să-i revină unei alte lady, cuiva cu o reputaţie impecabilă. Se întrebă dacă el avea să o lase pe soţia lui să o călărească pe Fair Vixen sau dacă amintirile lui cu Tillie călare pe iapă ar fi ceva ce nu ar dori să înlocuiască.

Îşi dori în mod egoist să fie ultima variantă. Când timpul lor avea să se sfârşească, voia ca unele dintre lucrurile pe care le împărtăşiseră să fie unice, astfel încât să nu o poată uita niciodată. Voia să se uite la ea şi să îşi amintească de această zi. Ciudat, având în vedere că se împotrivise să petreacă ziua cu el.

Încet, fără să-şi desprindă gura de a ei, Rex o întinse pe pământul răcoros. Iarba îi gâdila obrazul. Parfumul florilor de câmp se simţea mai puternic, însă nu îndeajuns încât să acopere mirosul lui pur masculin. Se impregnase cumva în fiinţa ei. Orice apă de colonie ar fi folosit ceilalţi bărbaţi din viaţa ei, niciodată nu aveau să miroasă la fel de

bine ca el.

Îi mângâie şoldul şi îi atinse coapsa, aranjându-i piciorul astfel încât să aibă genunchiul ridicat şi îndoit. Mâna lui alunecă în jos, mângâindu-i glezna, trecând peste pielea pantofului şi strângând-o uşor înainte de a-şi trece degetele minunate peste gamba ei. Peste genunchi, de-a lungul coapsei, ridicându-i fusta. Briza răcoroasă adia deasupra pielii ei, făcând-o să se înfioare, chiar şi acolo unde aerul nu-i atingea pielea direct.

Întrerupând sărutul, Rexton îşi înălţă capul şi îi prinse privirea, susţinându-i-o într-un fel atât de senzual, încât ei îi fii imposibil să se uite în altă parte, în vreme ce mâna lui înainta prin deschizătura din pantalonaşii ei, pentru a ajunge la carnea încinsă, mângâind-o tandru şi totodată ferm. Voia să o facă să cedeze plăcerii, acolo pe colina acoperită cu iarbă, sub ochii naturii. Nu ştia dacă o putea face, dar, când ochii lui se întunecară de hotărâre, îşi desfăcu buzele uşor şi o pătrunse cu două degete mângâind-o, apăsând-o, jucându-se cu degetul mare, iar pasiunea se dezlănţui în ea, alungând orice urmă de bună-cuviinţă şi de civilizaţie.

— Aşa, scumpo, murmură el. Ţipă după mine. Nu va auzi nimeni.

Voia ca el să audă. Cum putea să o transforme cu atâta uşurinţă într-o desfrânată?

Ridicând o mână, ea îi cuprinse gâtul, trecându-şi degetele prin părul lui, trăgându-l spre ea, aşa cum făcea şi el.

Senzaţiile uluitoare se intensificară, până când nu mai putu rezista, până când îi strigă numele, vocea ei amestecându-se cu fâlfâitul aripilor păsărilor care zburau de pe ramuri.

Mâna lui se opri, deşi îşi coborî gura încet spre a ei, muşcând-o uşor, o singură dată, înainte de a trece la gât, unde depuse o mulţime de sărutări.

— Iubesc să privesc cum te copleşeşte dorinţa, spuse cu o voce guturală şi răguşită, ca şi când el ar fi fost cel care tulburase liniştea din jurul lor.

— Îmi place să te văd privindu-mă.

Nu putea folosi cuvântul iubire la fel de uşor ca el. Se înşelase în trecut; să recunoască în sinea ei că era posibil ca sentimentele să-i fie atât de puternice ar face-o vulnerabilă. Aveau o înţelegere bazată pe nevoi: ea – să îşi vadă sora făcându-şi o situaţie bună; el – să îşi satisfacă poftele trupeşti.

El se ridică. Îi cercetă chipul cu privirea, încet, ca şi când ar fi memorat fiecare detaliu, fiecare adâncitură, fiecare linie şi fiecare curbă, în cele din urmă, o privi în ochi susţinându-i privirea.

— Vreau mai mult, Tillie. Vreau să valsez cu tine.

Bucuria care o săgetă la această declaraţie simplă era înspăimântătoare. Nu ar trebui să fie atât de bucuroasă, când ceea ce îşi dorea era imposibil.

— Am putea valsa aici.

— Vreau să dansez cu tine într-o sală de bal.

— Dacă vii vreodată la New York...

— Vino la următorul bal cu Gina.

Scuturând din cap, ea se strădui să nu-şi desprindă privirea de la el.

— Nu sunt invitată.

— Ai putea veni ca invitata mea.

— Ai văzut cum a fost la teatru. Ai văzut că bărbaţii mă consideră uşoară şi accesibilă – va fi mult mai rău în sala de bal.

— Nu dacă sunt alături de tine.

Subestima cruzimea înaltei societăţi.

— Nu-i va face deloc bine Ginei. Trebuie să mă gândesc la fericirea ei.

— De ce? De ce trebuie să îţi asumi tu responsabilitatea asta?

— Pentru că eu sunt cea mai mare, pentru că mama a târât-o aici, forţând-o să îşi lase toţi prietenii în urmă – din cauza ambiţiilor mele.

— Ai spus că mama ta voia titlul.

— Aşa este. Se ridică în fund, îşi aşează fustele şi îşi adună genunchii, cuprinzându-i cu braţele, privind ţintă

spre câmpurile care păreau neatinse de om. Dar şi eu. Erau un băiat de care îmi plăcea în New York. Râse cu amărăciune. Un băiat. Avea douăzeci şi patru de ani; eu şaptesprezece. Voia să se căsătorească cu mine, dar mama lui refuza. S-a supus cerinţelor ei de a nu mai ieşi cu mine. Mama lui a avut grijă să nu fim invitaţi la cină sau la baluri ori primiţi cu braţele deschise pentru că eram proaspăt îmbogăţiţi şi ne considerau inferiori, pentru că ei aveau bani din vechime. Aşa că, atunci când mama a ticluit planul de a le da peste nas căsătorindu-mă cu un nobil, nu am respins ideea atât de mult pe cât am susţinut. Dar biata Gina avea unsprezece ani când au fost smulsă de acolo şi adusă aici.

— Pare să se fi adaptat destul de bine.

Ea se întoarse, dar nu fu surprinsă să îl vadă atât de aproape. Nu lipsea decât o jumătate de palmă ca să-şi lipească buzele de ale lui.

— Nu înainte de a vărsa o mulţime de lacrimi. A plâns mult mai mult decât mine. În cele din urmă, da, a acceptat şi s-a îndrăgostit de aristocraţie. Merită să găsească aici fericirea pe care eu nu am găsit-o niciodată. Sunt hotărâtă ca măcar una din noi să beneficieze de pe urma suferinţelor din viaţa noastră.

— Tipul ăsta din New York…

— Anson.

— Anson, repetă el ca şi când i-ar fi lăsat un gust amar în gură. El este motivul pentru care te întorci la New York?

— Dumnezeule, nu! Este căsătorit. Am auzit că este nefericit. Nu mă pot bucura pentru asta. Am fost o fată prostuţă să cred că răzbunarea este răspunsul. Mă îndoiesc că i-a păsat vreun pic când m-am căsătorit.

Rexton bănuia că, de fapt, ticălosului îi pătase foarte mult. Dar ştia totodată că nu ar fi fost fericită cu el – nu pe termen lung. Una era să îţi onorezi părinţii. Cu totul altceva să le permiţi să-ţi dicteze viaţa, pe cine să iubeşti şi cu cine să te căsătoreşti. Nu îşi putea închipui ca părinţii lui să vrea altceva pentru copiii lor în afară de a fi fericiţi. Însă poate

părinţii lui sfidaseră convenţia. Ducii nu se căsătoresc cu contabile.

Cu toate acestea, nu şi-o putea imagina pe Tillie rămânând îndrăgostită de un bărbat care nu lupta pentru ce dorea. Gândul că avea să plece după ce se căsătorea sora ei îl făcu pe Rexton să simtă o durere în piept, de parcă ar fi venit calul său şi l-ar fi izbit cu copita.

Tillie rupse o floare şi începu să smulgă petalele. Făcuse şi el acelaşi lucru când se credea îndrăgostit de Emmaline, rupând o petală în două pentru a se asigura că vorbele copilăreşti care îi însoţeau gestul se încheiau cu „mă iubeşte”.

Fu cât pe ce să-i spună lui Tillie că nu trebuia să parcurgă ritualul, că putea să îi dea el răspunsul. Dar nu era îndeajuns de nesăbuit încât să dezvăluie ce simţea când nu era sigur că asta avea să schimbe viitorul. Ea era hotărâtă să plece. Poate că avea să meargă la New York.

Oftând, aruncă tulpina fără petale.

— Nu a ieşit cum sperai? întrebă el.

Ea zâmbi autoironie când privi spre el.

— Cred că s-au odihnit caii. Ar trebui să plecăm acum.

— Eu nu sunt Anson, spuse el. Deşi îmi respect părinţii şi opinia lor, nu mai sunt un copil care le urmează poruncile când sunt în opoziţie cu ceea ce vreau. Nu sunt nici Downie. Nu i-aş fi niciodată necredincios soţiei mele şi nu aş face-o nefericită.

Privindu-l ţintă, ea rămase neclintită ca o statuie. Nici măcar nu era sigur că mai respira.

— Dacă spun că îţi voi sta alături în sala de bal, aşa voi face. Oricine te supără pe tine mă supăra pe mine. Şi ai încredere în mine, scumpo, nimeni nu ar îndrăzni să mă supere.

— Dar nu-mi poţi fi alături pentru totdeauna. Viaţa ta este aici, iar a mea este în New York.

Avea dreptate, desigur. Nu îi putea promite fericire aici, nu când ea voia cu atâta disperare să plece.

Capitolul 19

O dată pe lună, Rexton lua cina cu întreaga familie la reşedinţa părinţilor, în St. James. Întotdeauna aştepta cu nerăbdare reuniunea familială. În seara aceea, la o săptămână după ce o dusese pe Tillie la Kingsbrook Park, tatăl său stătea în capul mesei, cu ducesa în dreapta şi Rexton vizavi de el. Grace stătea lângă Lovingdon. Drake îi şoptea ceva soţiei sale, Ophelia. Văzându-le intimitatea, Rexton îşi dori ca Tillie să fi fost lângă el.

— Cum mai merge cu domnişoara Hammersley? întrebă Grace, de pe locul ei de lângă mama sa.

Mama lui deveni atentă.

— Poftim?

— Nu ştiai? întrebă Andrew. Rex a pus ochii pe o moştenitoare americană.

— Hammersley, repetă mama lui încet. Numele mi-e familiar. Nu ştiu exact de unde să îl iau.

Nu era neobişnuit. Mama lui nu prea era interesată de scena socială. După ce vederea tatălui ei se deteriorase, frecventaseră puţine baluri. Însă mereu fusese mai interesată de orfani, de săraci şi de acte caritabile decât să-i impresioneze pe nobilii londonezi, în afară de momentele când îi putea ademeni să doneze pentru una dintre cauzele ei.

— Sora ei, Mathilda Hammersley, a venit din America şi a impresionat pe toată lumea, spuse Grace. S-a căsătorit cu Landsdowne.

— Ah, da. A fost implicată într-un scandal, nu-i aşa?

— A avut o legătură publică cu un lacheu, spuse Ophelia.

— Pare că îi cam place plebea, comentă Andrew pe un ton care spunea clar că era o târfă.

— Nu este aşa, interveni Rexton sec, recunoscător că nu îi putea face prea mult rău fratelui său dacă arunca în el cu cuţitul de unt pe care îl ţinea în mână în momentul acela.

— De unde ştii? întrebă Lovingdon.

— Am vorbit cu ea despre detalii.

— O, Dumnezeule, Rex, spuse Grace încet, lungind cuvintele, ca şi când ar fi fost în transă. Nu eşti interesat de domnişoara Hammersley, nu-i aşa? Ci de Lady Landsdowne, scandaloasa moştenitoare.

Grace fusese mereu mult prea deşteaptă.

— Nu îi spune astfel. Nu o merită.

— La dracu', Grace are dreptate! mormăi Andrew voios.

— Andrew, vezi cum vorbeşti la masă, îl mustră tatăl său. Sunt doamne în preajmă.

— Grace vorbeşte urât mai des decât mine.

— Asta nu îţi scuză purtarea.

Deşi era aproape orb, tatăl lor reuşea încă să arunce o căutătură capabilă să îi pună la punct pe copii, indiferent de vârsta lor.

— Îmi pare rău, tată. Doamnelor, dacă v-am ofensat, vă rog să mă scuzaţi. Putem să revenim la chestiunea importantă? Eşti interesat de Lady Landsdowne?

Sorbind încet din vin, Rexton deveni conştient de liniştea apăsătoare care se aşternu între el şi ceilalţi, toată lumea aşteptând încordată. Nici măcar nu era sigur că mai respira cineva.

— Recunosc că sunt fascinat de ea.

— Deci o însoţeşti pe sora ei, începu Grace ezitant, ca şi când ar fi descifrat o problemă complexă, ca să ce… mai exact? Să ai o scuză să te intersectezi cu Lady Landsdowne?

— Este o poveste lungă. Este de ajuns să spun că unchiul lor, Garrett Hammersley, a crezut că, dacă îi ofer puţină atenţie domnişoarei Hammersley, asta ar face-o să fie mai acceptabilă pentru înalta societate, iar alţi gentilomi ar deveni interesaţi de ea. Astfel am întâlnit-o pe Lady Landsdowne.

— Ce beneficii îţi aduce acest aranjament, dacă nu să îţi găseşti o soţie? întrebă tatăl său.

Le luase mereu la întrebări motivele şi

comportamentul, insistând să dea un bun exemplu.

Rexton nu le putea spune care era beneficiul actual fără a atrage mânia mamei – şi a surorii şi, fără îndoială, a cumnatei sale.

— Hammersley mi l-a oferit pe Black Diamond pentru împerechere.

„Asta a fost iniţial”.

Tatăl său ridică din sprâncene.

— Este un armăsar bun.

— Exact.

— Totuşi, este un târg cam neconvenţional.

Mai ales cel care îl înlocuise. Deşi era mult mai valoros decât cel iniţial… Şi se temea că până la urmă avea să fie mult mai costisitor, începuse ca o afacere. Acum era departe de a fi un lucru calculat la rece. Cel puţin din perspectiva lui.

— Vrea să o vadă căsătorită pe fată, se simţi Rexton obligat să spună.

— Ca să devină problema altcuiva, rosti Grace indignată.

Era mult mai independentă decât majoritatea doamnelor de condiţia ei şi deseori critica felul în care vedeau bărbaţii în general locul femeii în lume.

— Nu este treaba mea să judec, spuse el.

Deşi avea să se asigure că Gina urma să se mărite cu un bărbat demn de ea, care nu avea să îi distrugă spiritul optimist.

— Cu toate acestea, m-ai atras în şiretlicul acesta, rugându-mă se va abordez în parc pentru a conferi o oarecare legitimitate acestui demers, apoi m-ai făcut să o însoţesc pe fată în sala de bal de parcă aş fi luat-o sub aripa mea, aşteptându-mă să devină parte din familie. Aş fi vrut să fii sincer în privinţa motivelor pentru care mi-ai căutat ajutorul. Am crezut că te ajuta pe tine să îţi găseşti o soţie.

El îi zâmbi.

— A fost singurul mod de a mă asigura că mă vei ajuta. Aş aprecia dacă ai continua să o faci pe domnişoara

Hammersley să se simtă acceptată. Şi pe Lady Landsdowne, dacă s-ar întâmpla se va întâlniţi.

— Doar nu te gândeşti serios să te căsătoreşti cu o femeie divorţată.

Sora lui, care era de obicei atât de tolerantă cu oamenii, părea îngrozită de acea idee.

— Nu sunt sigur că cei prezenţi la această masă ar trebui să arunce cu pietre când vine vorba despre un comportament îndoielnic.

— Dar să fii divorţată este inacceptabil. Nu mai cunosc pe nimeni care a făcut aşa ceva. Îţi va distruge statutul social.

— Aşadar, îţi poţi imagina prea bine cât de disperată a fost să scape de Landsdowne, ştiind de câtă dezaprobare urma să aibă parte. Ai avea o părere mai bună despre ea dacă l-ar fi otrăvit sau dacă şi-ar fi petrecut viaţa nefericită, respectând jurămintele care nu însemnau nimic pentru el? Mi se pare că este curajoasă, admirabilă şi îndrăzneaţă. La fel ţi s-ar părea şi ţie dacă i-ai acorda timpul necesar pentru a o cunoaşte.

Grace şi toţi cei prezenţi la masă îl priveau ţintă, de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Îmi cer scuze pentru izbucnire, dar mi se pare că este cea mai extraordinară femeie pe care am întâlnit-o. De îndată ce sora ei îşi va face o situaţie, se va întoarce la New York – şi va fi mare păcat. Se ridică. Vă rog să mă scuzaţi, am nevoie de puţin aer.

Când ajunse pe terasă, tremura încă de indignare. Trase adânc aer în piept de câteva ori şi încercă să-şi imagineze cum trebuia să fi fost când ea le spusese celor din familia ei că urma să fie o femeie divorţată. Gina îi fusese alături, dar ceilalţi? Nu o văzuse niciodată pe Tillie cu unchiul ei. Îşi aminti de seara în care acesta îi ceruse ajutorul lui Rexton. Nu folosise în niciun caz un limbaj flatant când venise vorba despre nepoata lui mai mare.

Auzind paşii uşori, expiră aerul înainte de a se întoarce, pentru a da cu ochii de mama sa.

— Îmi cer scuze, nu am vrut să stric cina.

— A trecut multă vreme de când te-am auzit vorbind atât de înflăcărat, spuse ea încet. Ţii mult la ea.

El se aplecă şi îşi aşeză antebraţele pe balustradă, privind spre grădina întunecată.

— Înainte să o cunosc, am judecat-o la fel de aspru ca toată lumea. După ce am început să o cunosc, mi-a dărâmat toate aşteptările. Nu se lasă învinsă de viaţă şi de împrejurări. Este incredibil de puternică şi de rezistentă, devotată familiei. Ţi-ar plăcea.

— Ai avut întotdeauna gusturi admirabile, aşa că sunt sigură că mi-ar plăcea.

Îndreptându-se, el se întoarse spre ea.

— Cât de mult mă adori?

Întinzând mâna, ea îi îndepărtă părul de pe frunte.

— Enorm. Ce doreşti de la mine?

Rex nu ştia dacă mai cunoscuse pe cineva atât de generos.

— Tu şi tata nu aţi mai organizat un bal de ani de zile. Ştiu că nu se mai simte în largul lui cu multă lume în preajmă şi mă simt ca un dobitoc pentru că te rog, dar, dacă ai găzdui un bal, ar veni toată Londra. Şi, dacă ai invita o pe Lady Landsdowne, dacă ai primit-o în casa voastră… asta ar putea însemna mult pentru a fi acceptată din nou în societate.

— Vrei să o vezi acceptată?

Voia ca ea să vadă că putea fi primită din nou, că nu trebuia să fie o proscrisă aici în Londra, că nu trebuia să se întoarcă în New York pentru a câştiga fericirea pe care o merita.

— Este o femeie remarcabilă, care a fost judecată nedrept.

— O iubeşti?

El privi din nou spre grădini. Ce simţea pentru Tillie nu putea fi condensat într-un cuvânt, într-o emoţie. Reunea toate sentimentele pe care le trăise vreodată. Îl speria al naibii de tare uneori. Singurul lucru care îl speria mai tare era gândul că ar putea-o pierde.

— Trebuie să ştiu că pot găsi un loc pentru ea aici.

— Şi dacă nu vrea acest loc?

Rex se întoarse spre mama lui şi văzu tristeţea profundă şi înţelegerea din ochii ei.

— Eu nu am vrut să fac parte din aristocraţie, să mă mişc în lumea aceasta.

— Şi totuşi, eşti aici.

— Sunt aici. Dragostea poate fi minunată şi totodată crudă. Zâmbi tandru şi îl mângâie cu blândeţe pe umăr. Vei avea balul pe care îl doreşti, iar această lady dragă ţie va primi invitaţia.

*

O săptămână mai târziu, stând la birou, Tillie privea fix la plicul pe care îl ţinea cu grijă între degete, uitându-se la numele ei scris pe el cu o caligrafie precisă şi delicată.

— Nu va exploda, spuse Gina nerăbdătoare.

Stătea ghemuită într-un scaun din apropiere, răsfoind ultimele invitaţii pe care le primise, când observase că mia îi era adresată lui Tillie şi i-o înmânase plină de entuziasm.

— Sunt sigură că este o greşeală... Sau un fel de glumă proastă.

Toate invitaţiile încetaseră să mai sosească după ce fusese prinsă cu Griggs. Divorţul făcuse ca niciun toc să nu îi mai scrie vreodată numele pe un plic elegant. Şi totuşi, iată-l, când nu se gândea că avea să-l mai vadă vreodată, cel puţin nu de partea aceasta oceanului.

— Deschide-l, o îndemnă Gina. Uită-te de la cine este măcar.

Tillie luă cuţitul de desfăcut scrisori şi fu surprinsă să vadă, că îi tremurau degetele, doar puţin, suficient cât să se simtă stânjenită. Era ridicol să acorde atâta importanţă unei bucăţi de hârtie. După ce deschise plicul, scoase invitaţia scrisă în relief. Era o invitaţie la un bal, găzduită de ducele şi ducesa de Greystone. Nu îşi mai amintea de când nu mai auzise ca aceştia să fi organizat un asemenea eveniment. Acelaşi scris care împodobea plicul înviora şi biletul adresat ei.

Draga mea Lady Landsdowne,

Familia noastră ar fi extrem de încântată să te primească la noi acasă.

Ducesa de Greystone

Priviţi ţintă la cuvinte. Le citi din nou. Invitaţia era cu adevărat pentru ea.

— Te-ai albit la faţă de parcă ai fi văzut o fantomă, spuse Gina, înhăţând hârtia din mâna ei şi citind-o. O, Dumnezeule, este minunat! Eşti reprimită în societate.

— Sunt primită într-o singură casă.

— Este un început. Vei merge, desigur.

Nu-şi putea imagina. Să intre într-o sală de bal. Toţi ochii aveau să fie aţintiţi asupra ei. Oaspeţii urmau să se holbeze în trecere, iar apoi aveau să înceapă şoaptele. La fel cum începuseră la teatru. Chiar dacă ducesa o primea, ceilalţi aveau să-i întoarcă spatele. Clătină din cap.

— Nu.

— De ce Dumnezeu nu?

— Simt ocupată în seara aceea.

— Cu ce? Jane Austen? Mary Shelley? Charlotte Brontë? Sincer, Tillie, nu poţi să o refuzi pe ducesa de Greystone.

Putea şi avea să o facă. Se ridică şi se îndreptă spre fereastra udă de la ploaie. Avea nevoie să fie în grădina ei, săpând pământul, îngrijind florile, ascultând bâzâitul albinelor. Dusese o viaţă de aristocrată şi descoperise că nu i se potrivea deloc. O dată era de ajuns.

*

În afară de serile în care era câte un blestemat de bal care dura până la ore mici, Tillie se întâlnea întotdeauna cu el la ora unsprezece fix. Rexton îşi oprea trăsura în capătul îndepărtat al aleii, unde nu putea fi văzută, şi aştepta la

umbra copacilor şi a gardului viu de lângă treptele de la intrare. În fiecare seară. Chiar dacă nu o dusese pe Gina undeva cu o zi înainte. Partea aceea a aranjamentului lor fusese uitată, spre încântarea lui.

Uneori, ea purta doar hainele de noapte, alteori venea la el în rochii de seară sau în rochii simple. Rex stabilea cum aveau să îşi petreacă noaptea în funcţie de ce purta ea. În noaptea în care fusese îmbrăcată într-o rochie simplă, cu mulţi nasturi, o dusese la o tavernă în Whitechapel, unde ştia că nu aveau să întâlnească pe nimeni important. Stătuseră într-un colţ, el dând pe gât o bere, ea sorbind din a ei, şi făcuseră speculaţii despre oamenii prezenţi acolo şi gradul lor de fericire. Taverna era un loc drag lui pentru că era lipsit de pretenţii. Cu Tillie în seara aceea, îşi imaginase că o viaţă întreagă avea să meargă cu ea în locuri unde puteau fi ei înşişi.

Dar, dacă nu urma să fie acceptată de societate, nu aveau să poată vizita decât locuri de la marginea acesteia. Deşi îi plăcea din când în când, nu era lumea lui şi nu trebuia să fie nici a ei. Nu voia să fie lumea lor.

Când începuse să se gândească să nu-i mai dea drumul niciodată, să nu mai fie niciodată fără ea? Nu ştia care era momentul exact. Devenise pur şi simplu o parte din planurile şi gândurile lui.

Nu-şi putea imagina că ar putea trece o zi fără să o vadă, o noapte fără ca ea să fie în patul lui. De aici rugămintea pe care i-o adresase mamei lui.

Jumătate de oră mai târziu, începu să creadă că tocmai rugămintea asta era motivul pentru care încă stătea lângă gardul viu. Mama lui îi spusese că trimisese invitaţia în acea zi. Poate că ar fi trebuit să o prevină pe Tillie, dar se gândise că avea să aprecieze surpriza.

O oră mai târziu, era cât se putea de sigur că nu aşa stăteau lucrurile.

Din nefericire pentru ea, nu se lăsa alungat cu uşurinţă sau prea repede.

Urcă treptele şi bătu cu putere. Aşteptă. Bătu cu pumnul în uşă. Aşteptă. Bătu şi mai tare.

Majordomul, Griggs, deschise uşa şi, înainte să poată spune ceva, Rexton trecu pe lângă el.

— Unde este?

— Excelenţa Sa s-a retras la culcare şi mi-a dat ordin să nu fie deranjată sub nicio formă.

Deci se aşteptase să fie deranjată, nu-i aşa? Se îndreptă grăbit spre scări.

— Sir, trebuie să insist să plecaţi.

Se întoarse.

— Încearcă să mă opreşti. Dă-mi un motiv ca pumnul meu să intre în contact cu dinţii tăi.

Chiar dacă nu se culcase cu ea, majordomul o sărutase, îşi lipise gura de ai ei, ştia ce gust avea…

— Rexton.

Cuvântul săgeta aerul, pătrunzând prin norul de mânie în care plutea. Stătea pe palier, în negru, cu nasturii închişi până la bărbie. Se vedea de la o poştă că era supărată pe el. Începu să coboare. El aşteptă. Poate că înţelesese greşit, poate că exista un alt motiv pentru care întârziase să i se alăture, dar faptul că nu zâmbea, faptul că ochii ei nu scânteiau îi spuse că nu se înşela.

— Poţi să te retragi acum, Griggs, spuse ea, trecând pe lângă Rexton şi îndreptându-se spre salon.

Majordomul ezită. Lui Rexton i se făcu milă de el.

— Este în siguranţă cu mine.

— Grija mea, şir, este că s-ar putea ca Excelenţa Voastră să nu fiţi în siguranţă cu ea. Este teribil de aprigă.

Rexton nu era încântat că servitorul o cunoştea atât de bine, dar se afla în compania ei de ani de zile. Nu era sigur ce trăda faţa lui, dar omul se înclină respectuos înainte de a pleca. Gata de luptă, intră în salon.

Nu turnase whisky. Se părea că şi ea se pregătea de luptă.

— Intenţionai să mă laşi să aştept afară toată noaptea? întrebă el.

Ea ridică bărbia, puţin mai sus decât o făcuse vreodată în prezenţa lui.

— Am presupus că vei pleca după o vreme.

— De ce aş face-o dacă nu mi s-a dat niciun indiciu că s-a întâmplat ceva?

— Ai pus-o pe mama ta să mă invite la balul ei! rosti ea pe un ton repezit, vădit agitată, cu mâinile împreunate în faţă, atât de strâns, încât el îi văzu încheieturile albindu-se.

— Am făcut mai mult de atât. Am implorat-o să organizeze nenorocitul acela de bal.

Ea se răsuci, se îndreptă spre bufet şi turnă whisky într-un pahar, dându-l pe gât ca un marinar care tocmai ajunsese la ţărm după ani întregi. Se întoarse din nou şi îi aruncă o privire cruntă.

— Ar fi trebuit să discutăm asta înainte să acţionezi.

— Ţi-am spus că vreau să valsez cu tine.

— Nu este vorba doar despre un vals. Am refuzat invitaţia mamei tale.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să mai fac parte din lumea aceea. Este trufaşă, crudă şi nemiloasă. Intolerantă faţă de cei care nu aderă la regulile stricte care sunt la fel de învechite ca această ţară. O urăsc. Mă bucur că nu fac parte din ea.

— Este lumea mea.

— Da. Clătină din cap. Nu pot, nu o voi face să devină lumea mea din nou.

El se gândi să se ducă să îşi toarne singur whisky. Avea nevoie.

— Ştiu că nu va fi uşor, dar nu vei fi singură. Voi fi acolo. Familia mea, prietenii mei…

Ea scutură din cap dintr-o parte în alta, mai tare şi mai repede.

— Mă scuipă, ştii. Doamnele de calitate. Când am trecut pe lângă ele pe stradă sau m-am întâlnit cu ele la croitor. Îşi trag copiii aproape, ca şi când aş fi leproasă. Ştii de ce i-am luat această casa lui Landsdowne? De ce i-am făcut o ofertă atât de generoasă încât să fie forţat să o accepte? Ca să le arăt că, chiar dacă ei sunt meschini şi mărginiţi, am mijloacele necesare pentru a trăi ca o regină.

— Dar nu te simţi singură în castelul tău?

Se întoarse din nou spre el, şi Rex bănui în momentul acela că ea îl ura din tot sufletul.

El se îndreptă spre masa cu carafe, turnă două pahare de whisky şi reveni în locul în care stătea ea, atât de ţeapănă, încât se temea că s-ar putea sfărâma.

Când îi întinse paharul, îşi dori să nu îl şi privit, să nu fi văzut durerea profundă şi suferinţa reflectate în ochii ei. Totuşi, îi acceptă ofranda şi sorbi lung din pahar.

— Ştiu cum este să înduri batjocura, Tillie.

Ea pufni, iar sunetul acela urât fu urmat de un râset şi mai hidos. Nu o învinovăţea că îşi vărsa amarul asupra lui.

— Nu aveam decât doisprezece ani şi nu ştiam cum este să fii plecat de-acasă; eram nou la Eton. Poate că, dacă aş fi fost mai mare, nu aş fi simţit la fel de intens durerea de a nu fi acceptat. Desigur, acum nu mi-ar păsa câtuşi de puţin de ce crede cineva despre mine. Dar atunci însemna totul. Mă credeau nedemn de a fi în prezenţa lor pentru că mama venise de pe stradă. M-au făcut să sufăr. M-am ascuns de ei – în poduri, în clopotniţe şi-n copaci. Dar nu scăpăm decât pe termen scurt, căci viaţa trebuia să continue. Abia când am ripostat, le-am dovedit că sunt demn. Şi mi-am dezvoltat un croşeu de dreapta bun.

Gura ei zvâcni abia sesizabil, dar era suficient pentru el ca să capete speranţă.

— Nu vreau să spun că suferinţele unui băiat nu sunt profunde, însă nu se compară cu ale unei femei care este alungată şi dată deoparte.

— Ai dreptate, desigur. Nu vreau să sugerez că experienţa mea se poate compara în vreun fel cu ce ai suferit tu, dar am idee prin ce treci, spuse el încet. Întotdeauna familia şi prietenii mi-au dat putere şi m-au susţinut, când am avut nevoie. Nu cred că tu ai avut parte de asta… de familie sau de prieteni care să îţi fie alături – în afară de Gina, dar ea era prea mică pentru a purta vreo povară. Cum puteai să te sprijini pe ea? Nici măcar acum, că a crescut, nu o faci. În toate hotărârile şi ţelurile tale ai fost pe cont propriu, singură în faţa balaurilor. Nu mai

trebuie să fii. Îţi voi fi alături – şi la fel şi familia, şi prietenii mei. Pentru că îţi sunt loial.

— Cât de uşor îşi vor putea retrage sprijinul dacă nu vor fi mulţumiţi de mine sau dacă îi vei ruga să mă dea deoparte.

— După ce te vor cunoaşte, le vei câştiga loialitatea.

— Nu am nevoie de ei. Nu îi doresc.

— Poate că ei au nevoie de tine. Lumea lor ar fi mai buna dacă ai face parte din ea. Te ţii tare de prea multă vreme. Sprijină-te de mine, ai încredere că voi avea grijă de tine.

*

Privind ţintă în ochii aceia albaştri care implorau, Tillie nu se putu abţine să nu creadă că el spunea că avea nevoie de ea, că lumea lui ar fi mai bună dacă ea ar fi acolo. Dar mai iubise şi fusese trădată. Dacă Gina suferise din pricina faptelor ei, cum şi-ar putea feri copiii de asta?

Viaţa o învăţase să nu aibă încredere decât în ea însăşi. Îşi desprinse privirea de la el înainte să cadă în adâncurile acelea albastre, înainte de a-i promite inima şi sufletul, înainte de a o face să uite cum era umilinţa provocată de cei pe care îi considerase cândva prieteni.

Se duse la fereastră, privind afară, dar îi vedea reflexia vag conturată în geam, privind-o, aşteptând.

— Şi alţii mi-au promis că vor avea grijă de mine. Promisiunile pot fi încălcate.

— Ale mele nu vor fi. Te iubesc, Tillie. Din toată inima, din tot sufletul.

Ea închise ochii strâns. Nu era drept, nu era drept, nu era drept, nu când acţiunile ei trecute aveau puterea să îl distrugă.

— Nu poţi.

— Dar aşa este.

Ea clătină din cap.

— Nu voi reveni în societate, indiferent de vorbele şi de promisiunile tale.

— Atunci, la naiba cu societatea, spuse el. Vom locui la Kingsbrook Park. Vom evita complet scena socială. Vom creşte cai şi copii.

Copii? Cuvintele fură ca o lovitură în pântec. Vorbea despre căsătorie? Nu dorea nimic mai mult decât să-i ofere copii, dar cât ar putea avea de suferit din pricina scandalului ei? Nu le putea face asta. Cum de putea el, când ştia din proprie experienţă că păcatele părinţilor se răsfrâng asupra copiilor?

Deschise ochii şi se forţă să se tute la reflexia lui mişcătoare. Dacă se întorcea spre el, dacă îl vedea clar, risca să-i cadă în braţe.

— Condiţiile înţelegerii noastre stabileau că vom avea o aventură. Deşi a fost splendid, nu am nicio dorinţă să prelungesc relaţia noastră.

Era o minciună, dar Rexton nu avea nevoie de o femeie ca ea în viaţa lui. Naşterea îi conferea responsabilităţi şi obligaţii. Nu îşi putea imagina că ar putea renunţa la ele în favoarea ei. Chiar dacă credea că o putea face, era produsul educaţiei pe care o primise – şi ea nu avea să îi ceară să fie mai puţin decât era.

— Se pare că ţi-am judecat greşit sentimentele, rosti el încet.

Pentru a-l vedea fericit, nu avea de ales, fiind nevoită să îl respingă, să îl elibereze de scandalul din trecutului ei.

— Se întâmplă cu uşurinţă, milord.

— La revedere, Lady Landsdowne.

Reflexia lui dispăru din fereastră, dar ea nu îşi desprinse privirea. Se chinui ascultându-i paşii care se retrăgeau şi uşa închizându-se. Se uită la silueta lui solitară înaintând pe alee, cu capul sus.

Apoi, se prăbuşi la podea şi plânse pentru toate visurile – ale ei şi ale lui – pe care tocmai le sfărâmase, pentru singurătatea pe care ştia că avea să o trăiască fără el, pentru suferinţa pe care i-o adusese, pentru disperarea cu care îi venea să alerge după el implorându-l să nu o părăsească.

Capitolul 20

A doua zi dimineaţă, când se trezi, ochii o dureau şi erau umflaţi. Dacă şi-ar putea face curaj să se uite în oglindă, ar vedea că erau şi roşii. Între episoadele de somn agitat plânsese.

Nu îşi mai amintea când o mai duruse inima atât de tare. Şi-o făcuse singură. Crezuse că el înţelesese termenii relaţiei lor, că nu avea să fie niciodată mai mult decât o aventură.

Deşi probabil ar fi trebuit să se asigure că şi inima ei înţelegea condiţiile, căci, fir-ar să fie, se îndrăgostise de el. Cum putea să nu, când el o făcea să zâmbească, o făcea să râdă. Când îi dădea zâne pentru grădină. Când o săruta pe un carusel. Sună după servitoare şi se strădui să nu se uite în oglindă. Nu voia să vadă fiinţa tristă şi nefericită care era. La un moment dat, înainte să se încheie ziua, avea să fie nevoită să-i spună Ginei că era pe cont propriu în căutarea unui soţ. Tillie nu o mai putea ajuta. Avea să se întoarcă la New York.

Se îmbrăcă şi coborî. Simţindu-se ca şi când ar fi înaintat prin mlaştină, se îndreptă spre sufragerie să ia micul dejun. Griggs o opri în hol.

— Milady, vizitiul a trimis vorbă că a fost adus un cal la grajduri. Flăcăul care l-a adus i-a spus că sunteţi proprietara lui acum.

— Nu.

Cuvântul îi scăpă ca o şoaptă îngrozită.

Înainte ca Griggs să apuce să răspundă, îşi ridică fustele şi o luă la goană, prin locuinţă, spre uşa din spate care dădea în grădină, pe lângă zână, trandafiri şi spaliere, până când ajunse la grajduri.

Vizitiul, un grăjdar şi băiatul de la grajduri stăteau şi admirau frumoasa şi semeaţa iapă. Tillie se împletici, sufocându-se, simţind că i se rupe inima în două.

Vizitiul se întoarse spre ea, zâmbind larg.

— Este o frumuseţe, milady. Flăcăul care a adus-o spus că o cheamă Fair Vixen. Iapa necheză şi scutură din cap. Se pare că ştie cum o cheamă. Mă gândeam să îl pun pe unul dintre flăcăii de-aici să o călărească, să vedem dacă este la fel de blândă pe cât pare.

— Nu, spuse ea, nu o va călări nimeni. Nu o vom păstra.

— Păcat! Mă gândesc că aleargă tare iute.

„Aleargă ca vântul”.

— O va lua cineva în după-amiaza asta, spuse ea. Aveţi mare grijă de ea şi asiguraţi-vă că îi este bine până atunci.

— Da, milady.

Intenţiona să se îndepărteze, dar se părea că nu se putea opri să nu înainteze. Calul plecă uşor capul când ea se apropie, iar Tillie se trezi mângâindu-i botul înainte de a-şi lipi fruntea de el.

— Te preţuieşte. De ce te-a trimis aici?

Pentru că aranjamentul lor luase sfârşit. Gina nu era logodită. Plătea preţul pentru că dăduse greş.

*

— Nu-ţi iau calul. Poţi trimite pe cineva să o ia.

Se părea că problema – atunci când aveai o aventură cu o doamnă în propria ta casă – era că aceasta cunoştea locul şi nu avea nevoie ca majordomul să o anunţe. Tillie nu se sfiise să dea buzna în biblioteca lui dimineaţa târziu, fără să-i pese de ce ar putea întrerupe.

Aşezat la biroul său, Rexton împinse scaunul şi se ridică. Cei trei bărbaţi aşezaţi în faţa lui se ridicară şi ei, evident uluiţi de cea care le deranja întâlnirea săptămânală.

Bărbaţii mormăiră în semn de rămas bun şi îşi duseră mâna la pălărie când trecură pe lângă Tillie. Rex se forţă să nu se bucure de sosirea ei, să rămână unde era în loc să alerge spre ea, cuprinzând-o în braţe şi implorând-o să se gândească la posibilitatea de avea un viitor împreună.

Oarecum ruşinată, ea înaintă.

— Îţi cer scuze. Nu am vrut să te să vă întrerup discuţia.

— De ce ai venit?

Era foarte mândru de faptul că reuşise să-şi se păstreze un ton plat, nepăsător.

— Nu îmi datorezi iapa.

— Bineînţeles că da. Acestea au fost condiţiile *înţelegerii* noastre. Dacă îmi abandonez misiunea până la final sezonului, cea mai frumoasă iapă a mea va fi preţul pe care îl voi plăti. Am renunţat înainte de timp, complet şi absolut. Fără regrete sau remuşcări. Fair Vixen este a ta.

— Dar nu ai abandonat-o după ce te-ai culcat cu mine. Aranjamentul s-a încheiat ca urmare a acţiunilor mele. Nu eşti tu de vină.

El ocoli biroul, pentru că trebuia să se asigure că auzea şi înţelegea ce spunea. Ea făcu doi paşi în spate. El înaintă. Ea făcu trei paşi în spate, apoi rămase nemişcată, ridicând bărbia. El se opri când erau nas în nas.

— *Aranjamentul* nostru, doamnă, a fost că eu îţi voi ceda calul dacă nu voi duce lucrurile spre o concluzie satisfăcătoare. Condiţiile renunţării au fost îndeplinite. Blestemata de iapă este a ta.

— Eşti furios.

— Sunt al naibii de furios. Cum îndrăzneşti să vii aici şi să-mi spui ce îţi datorez şi ce nu? Sunt un bărbat de cuvânt. Îmi onorez legămintele şi promisiunile. M-aş putea căsători cu o femeie pe care o dispreţuiesc, şi, dacă aş jura în faţa oamenilor şi a lui Dumnezeu, i-aş abandona pe toţi ceilalţi, apoi i-aş fi credincios şi nu aş călca niciodată pe de lături. Nu mă joc cu vorbele pe care le spun. Nu sunt Landsdowne.

Ea se albi.

— Ştiu prea bine asta.

Ridică mâna, ca şi când ar fi vrut să-i atingă obrazul. Dacă îl atingea, el avea să cadă în genunchi şi să fie de acord să o primească în viaţa lui în orice condiţii dorea ea. Nu ştia ce se vedea în ochii lui, dar Tillie lăsă mâna jos.

— Vii dintr-o familie respectată şi nobilă. Eşti marchiz.

Într-o zi vei fi duce. Nu poţi fi asociat cu o femeie scandaloasă.

— Mi-ai spus că americanii nu sunt bine văzuţi aici. Recunosc că îi găsesc pe mulţi dintre ei foarte rudimentari, că se laudă cu averea lor şi, da, doamnă, şi voi îi judecaţi pe englezi la fel de aspru. Dumnezeu ştie că ai fost tratată rău de către un englez. Scutură nerăbdător din cap. De mai mulţi. Dar de toţi? Fratele meu nu s-a răsucit pe călcâie şi nu a ieşit din lojă când te-a văzut stând acolo. A fost un gentilom, ţi-a sărutat mâna. Sora mea te-a abordat în parc. Ţi s-a părut că a fost nesinceră? Mama, care nu am mai găzduit un bal de ani întregi, al cărei soţ este aproape orb, organizează unul la care va veni negreşit multă lume, ca să arate întregii Londre că eşti bine-venită în casa ei. Te-aş ţine de mâna în public, însă vrei să păstrăm ce avem pentru locurile întunecate. Ba chiar sunt dispus să trăiesc departe de societate, însă se pare că nici asta nu-ţi convine. Da, doamnă, sunt foarte furios. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşile duble care dădeau în grădină, căci se temea că era pe punctul de a urla de frustrare. Calul este al tău, Lady Landsdowne. Împerecheaz-o cu Black Diamond. Scoate un campion.

*

Tillie stătea pe canapeaua din salon sorbind din cel de-al treilea pahar de whisky când intră Gina.

— O, Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat? E de abia după-amiază şi bei.

— L-am înfuriat, spuse ea, cu voce lipsită de emoţie.

— Minunat! Asta ar trebui să faci.

Gina se aşeză pe canapea lângă ea, zâmbind bucuroasă. Tillie priviţi ţintă; sora ei înnebunise.

— Poftim?

— Când mi-ai dat sfaturi, mi-ai spus că la un moment dat trebuie să îl fac pe gentilomul care mă curtează să se înfurie ca să văd cum este cu adevărat.

Spusese asta? Îşi amintea vag.

— Nu trebuie să îmi urmezi sfaturile când vine vorba despre curtat.

— Aşadar, cum este când se înfurie?

— Tăios. Scutură din cap. Nu, nu este tocmai exact. Vorbeşte apăsat, dar are o vibraţie în voce ca sunetul care continuă să se audă după ce apeşi clapa unui pian. Suna ca şi când ar suferi. Iar ochii lui erau ai unui om rănit, care încearcă să nu arate asta.

Cunoştea privirea aceea. O văzuse deseori în oglindă în timp ce era căsătorită cu Downie.

— Te-a lovit?

— Nu.

Oricât de furios păruse, nu se temuse nicio clipă de el. Ba da, îi fusese teamă pentru o clipă, când el ieşise de după birou şi înaintase spre ea ca un soldat hotărât să atace inamicul, dar apoi îşi amintise cât de bine îl cunoştea şi ştiuse se că nu avea să îi facă rău. Nu ar lovi niciodată o femeie, oricât de furios l-ar face sau oricât de mult l-ar dezamăgi.

— Îl iubeşti, Tillie?

Închizând ochii, trase adânc aer în piept.

— Foarte mult, Gina. Este înfricoşător cât de mult îl iubesc.

— Atunci, ar trebui să fii cu el.

Privi implorator spre sora ei.

— Nu pot. Pentru că îl iubesc atât de mult, nu pot. Nu pot pune povara trecutului meu scandalos pe umerii lui.

— Are nişte umeri al naibii de laţi. Cred că s-ar descurca destul de bine.

Aproape că zâmbi auzind-o, gândindu-se la umerii lui, la mica scobitură în care îşi odihnise ea capul.

— Dar nu ar trebui să o facă. Şi nici tu. Mă voi întoarce la New York. Te voi lăsa aici singură, ca să afli ce doreşti să faci cu viaţa ta amoroasă.

— Presupun că nu te pot învinovăţi că pleci. Ştiu că a fost dificil pentru tine să rămâi cu mine. Dat fiind că nu vei mai fi aici pentru multă vreme, ce-ai spune dacă am face ceva special împreună? Îi luă paharul de whisky din mână şi

îl puse deoparte. Royal Tea Palace este un loc care trebuie văzut. Haide să mergem să bem un ceai în înalta societate, vrei?

— Gina…

— O, Tillie, nu ieşim niciodată aşa cum ar trebui să o facă surorile. Vom cere o masă izolată, într-un colţ. Nu ne va deranja nimeni. O strânse pe sora ei de mână. Haide să ne distrăm puţin şi să lăsăm dezamăgirile de astăzi.

Tillie îşi dorea să fie din nou tânără şi lipsită de griji.

— Da, bine. Va fi amuzant.

*

— Aveţi rezervare? întrebă gentilomul care stătea la un birou foarte înalt lângă uşă.

— Nu, nu avem, spuse Tillie încet. Dar văd că sunt mese goale.

Mese rotunde, acoperite cu feţele albe din dantelă. Era genul de loc în care se vorbea în şoaptă.

— Multe dintre ele sunt rezervate. Daţi-mi voie să văd dacă este vreuna disponibilă. Îşi trecu degetul de-a lungul a ceea ce părea a fi un registru cu nume. Da, se pare…

— Sper că nu vă gândiţi să le daţi voie să intre, domnule Wadsworth, spuse Lady Blanford, sora lui Downie, pe un ton care era exact opusul unei şoapte, stând acolo ca prova unei corăbii şi uitându-se de sus la Tillie.

Se îngrăşase considerabil de când o văzuse ultima dată. Fără îndoială, fiindcă zestrea Mathildei îi permitea să cumpere toate prăjiturile pe care le putea mânca.

— Bună ziua, Lady Blanford, spuse Tillie politicoasă.

Contesa pufni.

— Domnule Wadsworth, această femeie nu este genul căruia să-i permiţi să intre. Îndrăznesc să spun că, dacă se va auzi că are voie să ajungă chiar şi până la uşă, te vei trezi aruncat în stradă de către cel care te-a angajat. Sora ei este la fel de dezgustătoare.

Tillie se înfurie.

— Spune ce doreşti despre mine, doamnă, dar să nu

îndrăzneşti să o ataci pe sora mea.

— Nu e nicio diferenţă între voi. Am văzut-o pe sora ta dându-le târcoale gentilomilor noştri şi te asigur că le-am spus tuturor mamelor să nu le permită fiilor lor să se uite la ea. E proastă dacă îşi imaginează că se va căsători cu un aristocrat. Zvonurile pe care le pot răspândi…

— Ai grijă, doamnă. Am un pistol în săculeţ. Nu te-aş ucide, desigur, dar s-ar putea să îţi las o cicatrice menită să strice linia acelui decolteu minunat.

Lady Blanford pufni iar.

— Vezi, domnule Wadsworth? Vezi că nu o poţi lăsa pe femeia aceasta nemernică să intre, când mă ameninţa în felul acesta?

— Da, milady. Îi aruncă o privire spăşită lui Tillie. Îmi pare rău, doamnă, dar…

— O, Lady Landsdowne, domnişoară Hammersley. Iată-vă. Tillie se întoarse şi o văzu pe ducesa de Lovingdon venind pe după Lady Blanford. Zâmbind radioasă, era imaginea calmului. Îşi aşează mâinile pe umerii lui Tillie, o pupă pe obraz, apoi făcu la fel cu Gina. Vă aşteptam.

— Excelenţă…

Nu ştia ce altceva să spună. Ducesa îi luă mâna şi i-o aşeză în îndoitura cotului, ca şi când ar fi creat o legătură indestructibilă. Făcând cu ochiul, o bătu pe mână pe Tillie.

— Domnule Wadsworth, Lady Landsdowne şi domnişoara Hammersley vor lua ceaiul cu mine. Te rog să notezi că vor sta la masa mea.

— Cred că glumeşti, rosti Lady Blanford apăsat.

— Nu, răspunse ducesa calm.

— Îmi pare rău, Excelenţă, începu domnul Wadsworth. Nu văd… Ridică privirea şi văzu expresia hotărâtă a ducesei, apoi lăsă ochii-n jos. A, da, iată-le. Cred că mi-au scăpat.

— Aşa mă gândeam şi eu. Îţi admir tenacitatea de a persevera până când problemele se rezolvă satisfăcător. Te voi lăuda în faţa proprietarului.

— Mulţumesc, Excelenţă.

— Haideţi, le spuse ducesa lui Tillie şi Ginei.

Lady Blanford avu îndrăzneala să se aşeze în faţa ducesei.

— Domnule Wadsworth, trebuie să insişti să împiedici gunoiul acesta să intre.

— Haide, contesă, spuse ducesa, cu voce încordată, dar controlată. Chiar crezi că îţi va face pe plac când ştie că grupul meu va pleca imediat şi nu va mai veni niciodată? Şi să nu uităm de pistolul lui Lady Landsdowne; cicatricele pot fi un simplu simbol al curajului, dar nu sunt sigură că ar fi adevărat în cazul tău. Acum, dă-te la o parte şi nu mai face gălăgie, altfel tu vei fi cea escortată afară.

Aruncându-i o căutătură cruntă lui Tillie, contesa făcu după cum i se porunci.

— Pe-aici, doamnelor.

Ducesa sugeră că trebuiau să o ia înaintea ei, spre zona în care se aflau mesele. Când Tillie trecu pe lângă ea, o auzi pe ducesă spunând:

— Poate că ai auzit că mama găzduieşte un bal mâine, Lady Blanford. Poate că ai primit şi invitaţie. Dacă da, ignor-o. Mama nu tolerează oamenii nesuferiţi.

Apoi, ducesa le conduse pe Tillie şi pe Gina la o masă aproape de fereastră.

— Ducesă, apreciez tot ce ai făcut, dar nu vrem să deranjăm, spuse Tillie încet.

— Nu deranjaţi deloc. Ducesa zâmbi cald. Cu toţii trăim momente când trebuie să avem de-a face cu oameni ca ea. O pacoste, dar iată-ne aici. Arătă înspre masă. Cunoaşteţi pe toată lumea.

Le cunoştea, într-adevăr. Ducesele de Avendale şi Ashebury, contesa de Greyling şi doamna Drake Darling. Da, domnul Wadsworth ar fi fost într-adevăr nefericit dacă ducesa şi prietenele ei ar fi plecat.

După ce se aşezară, Gina spuse:

— Este o mare onoare să luăm ceaiul cu dumneavoastră.

— Domnişoară Hammersley, am auzit că îţi cauţi soţ, spuse doamna Darling. Nu se pricepe nimeni mai bine ca noi la peţit. Poate că te putem ajuta.

— Lord Rexton a încercat să mă ajute. Nu am avut prea mult noroc.

— Un bărbat care evită căsătoria nu este cel mai potrivit să ajute pe altcineva să o găsească, spuse ducesa de Ashebury. Haideţi să discutăm despre strategie.

În timp ce doamnele începură să o asalteze pe Gina cu întrebări legate de ce îi plăcea şi ce nu la un bărbat, ducesa de Lovingdon se aplecă spre Tillie.

— Înţeleg că ai refuzat invitaţia mamei mele.

— M-am gândit că aşa este cel mai bine.

— Fratele meu ţine la tine foarte mult.

— De aceea este mai bine astfel.

— Pentru că crezi că societatea nu îţi va ierta acţiunile şi nici nu te va accepta.

Tillie încuviinţă din cap.

— Şi totuşi, iată-te aici cu trei ducese, o contesă şi soţia unuia dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Londra. Cred, Lady Landsdowne, că ai alt motiv pentru care eziţi. Poate că ar trebui să te gândeşti la asta.

Ea îşi muşcă buza de jos, iar inima îi duduia.

— Am judecat greşit şi înainte, şopti ea. Mă tem că îl voi dezamăgi şi că nu va fi capabil să mă iubească mereu.

— Mereu. Asta este ce ne dorim, nu-i aşa? Iubire pentru totdeauna. Ştii că soţul meu era cât pe ce să renunţe la mine pentru că există şansa să mor înainte să îmbătrânim şi nu suporta gândul că m-ar pierde? Pentru unii, mereu este o perioadă scurtă. Pentru alţii, este lungă. Ceea ce contează este să avem şansa aceasta.

Capitolul 21

Două seri mai târziu, Rexton era încă într-o dispoziţie groaznică. Se gândise să meargă în Whitechapel sperând să dea peste nişte ticăloşi pe care să-şi descarce frustrările, dar se temea că s-ar putea să ducă lucrurile puţin cam prea departe, trezindu-se atârnat în ştreang. Şi în niciun caz nu

mai voia să se trezească pe duşumeaua lui Jamie. Venise la Dragoni, unde ştia că urma să găsească un joc privat cu mize mari, care avea loc într-o cameră izolată.

Până acum pierduse fiecare mână. Nu avea nicio tragere de inimă nici să trişeze, nici să câştige. Era acolo doar pentru companie şi pentru whisky-ul pe care lacheul desemnat i-l turna încontinuu în pahar.

Poate că nu ar fi trebuit să fie atât de egoist şi să vrea să petreacă atât de mult timp singur cu Tillie. Dacă ar fi adus-o aici, unde juca adesea cărţi cu familia şi cu prietenii, ea ar fi văzut că era acceptată. Nimeni din încăperea aceasta nu s-ar fi holbat la ea şi nu ar fi acostat-o, şi ar fi fost primită cu braţele deschise, pur şi simplu pentru că era la braţul lui. Nu, nu era tocmai adevărat. Ar fi fost primită pentru ea însăşi, pentru puterea, farmecul şi încrederea ei. Oamenii din această încăpere nu judecau niciodată pe baza bârfelor, ci a meritelor. Tillie şi-ar fi dovedit valoarea în ochii lor în scurt timp. Poate că atunci ar fi recunoscut potenţialul a ceea ce aveau împreună, în loc să spună că nu fusese decât o aventură. Chiar dacă la început nici el nu se aşteptase la nimic altceva. Dădu pe gât whisky-ul care îi mai rămăsese în pahar şi aşteptă nerăbdător ca lacheul să i-l umple. Fir-ar să fie, ce dor îi era de ea! Casa lui părea mai tăcută, mai pustie noaptea. De-abia suporta să stea în ea.

— M-am întâlnit cu Lady Landsdowne ieri la Royal Tea Palace, spuse Grace, tonul ei reflectând aceeaşi nonşalanţă cu care puse pe masă două cărţi, însă, când auzi de Tillie, Rexton înţepeni, ca şi când sora lui l-ar fi împuns cu un vătrai încins, fiind sfâşiat între dorinţa de a şti absolut toate detaliile şi de a o ruga să nu mai spună nicio vorbă. O ameninţa pe Lady Blanford cu un pistol, dacă îţi vine să crezi.

Cu o săptămână în urmă, ar fi râs, fiind mândru de acţiunile ei. La naiba, nu se putea abţine să nu simtă satisfacţie faţă de îndrăzneala ei, dorindu-şi să fi fost şi el de faţă.

— Părea la fel de nefericită ca tine, continuă sora lui.

Dat fiind că nu ai adus-o aici astă-seară, să presupun că ceea ce a fost între voi, orice ar fi fost, s-a încheiat, nu?

Deşi toată lumea se concentra asupra cărţilor pe care le avea în mână, îi cunoştea pe toţi cei de la masă – Lovingdon, ducele şi ducesa de Avendale, Jamie, gemenele Swindler şi Drake – îndeajuns de bine încât să sesizeze că erau perfect conştienţi de conversaţie.

— Am decis că nu ne potrivim.

— Păcat! Mi-a plăcut foarte mult de ea.

El îi aruncă o privire încruntată surorii lui.

— După câteva cuvinte schimbate în parc?

— Nu, după conversaţia pe care am purtat-o când am luat ceaiul. Am invitat-o să stea cu noi la masă. Ne-ai rugat să fim primitori cu ea, aşa că ne-am conformat. După ce îşi etală cărţile, Grace strânse jetoanele din centrul mesei în teancul ei din ce în ce mai mare. Se pricepea cel mai bine dintre toţi la trişat. Deşi aş fi făcut-o oricum. Lady Blanford era incredibil de agresivă. Nu pot să tolerez agresivitatea.

Rex aproape că zâmbi gândindu-se la Tillie şi la sora lui împreună. Ar face o pereche de temut.

— Sunt sigur că ar fi pus-o pe Lady Blanford la punct şi s-ar fi rezolvat problema în mod satisfăcător.

— Fără îndoială. Dar este totuşi plăcut să ştii că te susţine cineva. Se împărţiră cărţile. Rexton le studie pe ale sale şi oftă. Grace le-ar putea transforma fără îndoială într-o mână câştigătoare. Problema era că nu îi păsa dacă pierdea o avere în seara aceasta, pentru că pierduse deja singurul lucru care conta: o viaţă petrecută cu Tillie.

*

După ce îşi cumpărase biletul de vapor, Tillie ştia că avea să fie în New York până la sfârşitul lunii. Nu ştia de ce nu era mai entuziasmată de gândul că avea să lase în urmă acest oraş şi oamenii săi îngrozitori. Poate pentru că avea să-i fie tare dor de Gina şi urma să-şi facă griji pentru ea.

La fel cum îşi făcea griji acum pentru că Gina nu deborda de entuziasm la gândul de a participa la balul din

seara aceea. Stătea nemişcată ca o statuie la masa de toaletă, în timp ce Annie îi aranja părul într-o coafură sofisticată, care reuşea să o facă mai în vârstă şi mai înţeleaptă.

— Mi-aş dori tare mult să te mai gândeşti cu privire la balul Greystone, spuse Gina, prinzându-i privirea lui Tillie în reflexia din oglindă, deşi Tillie stătea în colţul îndepărtat al încăperii.

De obicei, nu urmărea ritualurile surorii sale când se pregătea să iasă seara, dar, ştiind că aveau din ce în ce mai puţin timp împreună, fiecare minut părea mai preţios.

— Nu ar ieşi nimic bun din asta.

Nu ar face decât să îi reamintească faptul că trebuia să accepte adevărul: era mai scandaloasă decât mama lui Rex, şi, prin urmare, copiii lor ar putea avea de suferit mai mult decât avusese el. Se gândise mult la ce îi spusese Rex. La dezvăluirile lui. Copiii erau într-adevăr cruzi, iar ai lor ar putea fi chiar mai puţin acceptaţi decât fusese ea.

— Nu sunt de acord, Tillie. Gina se întoarse şi se uită la ea, în timp ce servitoarea dădu fuga în spatele ei să termine aranjarea părului. În ultimele cinci zile, ai fost absolut devastată. Înfrântă, atât de tristă, încât este foarte dificil să fiu fericită în preajma ta.

Bucuria scânteie în ochii ei pentru prima dată de când ieşise Rex din salon.

— Eşti fericită?

— Bineînţeles că nu. Pleci.

— Întotdeauna ai ştiut că o voi face.

— Speram că, dacă mă voi căsători cu un bărbat care te va primi cu braţele deschise, vei rămâne.

— Crezi că e posibil să te căsătoreşti cu Somerdale?

— Nu ştiu. Îmi place destul de mult, dar, când ţi se face curte, este ca şi când ai gusta bomboane de ciocolată, nu-i aşa? Nu ştii dacă ai mâncat-o pe cea mai bună până când nu ai golit toată cutia.

Tillie sări în picioare.

— Nu seamănă deloc cu mâncatul bomboanelor de ciocolată. O lady nu încearcă întreaga cutie de… bărbaţi.

— Atunci, cum ştii?

Neştiind cum să explice mai bine, Tillie începu să se plimbe între dulap şi pat.

— Ştii din felul în care te face să te simţi când este cu tine şi când nu este. Când este cu tine… Apropiindu-se de pat, îşi trecu mâna de-a lungul stâlpului cu sculpturi elaborate. Întregul tău trup pare să zâmbească. Tânjeşti după atingerea lui, după apropierea lui. Te bucuri când vă atingeţi mâinile accidental. Şi eşti disperată să rămâi singură cu el ca să te poată săruta.

Patul nu i se păruse niciodată atât de mare, atât de rece, atât de neprimitor cum i se părea de când nu mai petrecea nopţile cu Rex. În fiecare noapte, îi era groază să se strecoare sub aşternuturi, să stea acolo singură, privind ţintă pe fereastră, la baldachin, la umbre, fiindu-i dor de el până simţea o durere fizică în piept.

— Şi că nu este cu tine? întrebă Gina.

— Îţi doreşti al naibii de mult să fie.

Se lăsă pe marginea patului, nefiind deloc surprinsă că Gina i se alătură.

— Îţi este dor de Rexton, nu-i aşa?

— Foarte mult. Dar nu voia să se gândească la asta. Vei dansa cu el în seara asta?

— Bănuiesc că da. Fiind balul mamei sale, trebuie să fie acolo.

Arătând incredibil de chipeş în ţinută de seară, vorbind cu alte doamne, zâmbind, flirtând. Terminase cu ea. Avea să depăşească momentul destul de uşor. Poate că într-o zi urma să facă şi ea la fel, deşi nu se putea închipui cu nimeni altcineva.

Gina o luă de mână şi o strânse, ca şi când ar fi ştiut ce gânduri melancolice şi trădătoare îi treceau prin minte.

— Nu aveam decât treisprezece ani când te-ai căsătorit cu Downie, spuse sora ei gânditoare. Chiar şi la început, când te vedeam cu el, mă gândeam: „Se pare că dragostea nu este un lucru atât de măreţ”. Credeam că dragostea trebuie să te transforme şi să te umple de bucurie. Am început să cred că poate nu o voiam, că aş fi

mai fericită fără ea.

— Gina…

— Lasă-mă să termin, spuse ea apăsat, mai aspru decât vorbise vreodată cu oricine. Vreau să subliniez ceva. Ştiu că mă crezi naivă şi inocentă şi poate puţin superficială câteodată pentru că refuz să iau lumea în serios, dar m-am uitat la tine, Tillie, m-am uitat cum te-ai transformat în această fiinţă tristă care îmi era atât de străină. Ai început să zâmbeşti rar şi să nu mai râzi deloc. M-am bucurat când ai divorţat de el, când nu mai era prezent în viaţa ta de zi cu zi. Şi a fost ca şi când ţi s-ar fi ridicat o mare povară de pe piept. Şi m-am gândit: „A făcut o alegere proastă, nimic altceva. Eu nu o voi face. Voi alege o dragoste care mă va înălţa”.

— Este Somerdale alesul?

— Poate. Sau poate nu. Pentru că acum te-am văzut îndrăgostită – şi, mai important, am văzut un bărbat îndrăgostit de tine. Ştiu cum face dragostea ca ochii unei doamne să scânteieze şi ai unui bărbat să ardă mocnit. Ştiu că paşii ei devin uşori ca o pană când aleargă spre trăsură la miezul nopţii pentru o întâlnire pe furiş…

— O, Gina, nu trebuia să ştii niciodată despre asta.

— Nu ştiu de ce roşeşti. Nu înţelegi? M-ai făcut să întrezăresc o lume pe care o doresc. Nu vreau să fac pur şi simplu parte din aristocraţie. Vreau să găsesc pe cineva care mă iubeşte la fel de profund pe cât te iubeşte Rexton pe tine. Pe cineva pe care-l pot adora la fel de mult cât îl adorai tu pe el.

— Dar sunt atât de nepotrivită pentru el. Are nevoie de o soţie care să fie primită într-un salon de ceai nenorocit.

— Mi s-a părut că te-ai descurcat cu o graţie uimitoare. Îşi lăsă capul într-o parte şi se strâmbă. Deşi tare mi-aş fi dorit să fi scos pistolul. Ce mi-ar fi plăcut să o văd pe sora lui Downie luându-şi picioarele la spinare. Nu ar fi îndrăznit să te înfrunte.

Tillie nu se putu abţine să nu schiţeze un zâmbet timid.

— Nu, nu ar fi făcut-o.

— Cred că Rexton ar fi mândru de tine, Tillie. Ce contează ce spun alţii sau cum acţionează, când există oameni care te iubesc?

— Dar acţiunile şi cuvintele celorlalţi trec dincolo de mine. Îi mângâie cu blândeţe obrazul surorii sale. Îi ating pe cei pe care-i iubesc. Te ating pe tine. Uită-te la sezonul acesta. Ar trebui să fii frumoasa balurilor, cu un roi de pretendenţi care să te viziteze în fiecare după-amiază şi cu flori umplând cadrul uşii în fiecare dimineaţă. Dar nu este aşa, din cauza mea.

— Poate că nu tu eşti motivul pentru care nu am avut mulţi pretendenţi. Poate că eu sunt de vină. Poate că nu sunt demnă de iubit.

— Nu fi ridicolă! Nu te îndoi de tine. Toţi lorzii doresc moştenitoare, Gina. După ce voi pleca, vei avea o jumătate de duzină de bărbaţi dintre care să alegi. Dar să nu îi guşti.

Gina îşi arcui buzele în glumă.

— Nici măcar un sărut de la fiecare dintre ei?

— În niciun caz.

— Fără tine aici, nu ştiu dacă voi găsi puterea să mă abţin şi să fiu cuminte.

— Voi angaja o însoţitoare adevărată înainte să plec. O femeie mai în vârstă, cu o privire atentă şi cu limba ascuţită, ca să îi ţină pe gentilomi la locul lor.

Se auzi o bătaie puternică la uşă; uşa se deschise şi apăru capul unei servitoare.

— A sosit domnul Hammersley.

— Spune-i unchiului că voi coborî într-un minut, zise Gina, înainte de a se întoarce spre Tillie. Eşti sigură că nu vrei să vii?

— Sunt sigură.

— Urăsc faptul că îi laşi să câştige. Se ridică de pe pat, îşi luă pelerina şi evantaiul, se îndreptă spre uşă, se opri şi se întoarse spre Tillie. Deşi, poate că, dacă Rexton nu te poate avea pe tine, se va mulţumi cu sora ta.

Tillie se simţi ca şi când Gina ar fi luat vătraiul şi ar fi împuns-o în inimă.

— Nu cred că v-aţi potrivi.

— S-ar putea să ai dreptate, dar orice ai simţi acum, imaginează-ţi că va fi mult mai rău când vei citi despre logodna lui în ziare.

— Eşti o mică vrăjitoare.

Gina zâmbi strălucitor.

— Pot fi. Gândeşte-te, Tillie!

Nu avea să se gândească – la Rexton cu altcineva. Voia ca el să aibă fericirea pe care o merita. Chiar dacă nu cu ea.

Urmând-o pe sora ei spre scări, îşi repetă acea litanie neconvingătoare. O privi pe Gina coborând treptele, urmată de servitoarea care avea să slujească drept însoţitoare, se uită la unchiul ei care o salută pe Gina înainte de a ridica privirea înclinând din cap cu rigiditate, se uită la ei când ieşiră din casă. Fără ea, aşa cum trebuia să fie.

Se îndreptă spre dormitor şi se opri la vederea rochiei de bal de culoarea lavandei întinsă pe pat, a invitaţiei aurite care aştepta în mijlocul corsajului. Sora ei era al naibii de pricepută la şiretlicuri.

— O, Gina.

Luă cu grijă hârtia, ca şi când s-ar fi aşteptat să îi ardă degetele. Poate că ar trebui să participe, astfel încât Gina – şi Rexton – să înţeleagă exact, într-un final, de ce era imposibil ca ea să rămână. Ce avea de pierdut? Deja îl pierduse pe singurul bărbat care conta.

Capitolul 22

Rexton avusese dreptate. În reşedinţa părinţilor săi, salonul cel mare, precum şi celelalte încăperi din apropiere, erau ticsite, pline de oameni care mişunau prin ele, în timp ce alţi oaspeţi se revărsau pe terasă şi în grădină. Se gândi la un stup de albine pe care îl privise fascinat cândva în copilărie. Doar că acum nu era nici pe departe la fel de amuzant.

Pentru că el solicitase evenimentul, era obligat să stea în sala de bal şi să se întreţină cu doamnele în conversaţie, dansând din când în când. Dar până şi el avea nevoie de un moment de respiro. Acesta era primul moment pe care îl petrecea singur, fără conversaţie. Sorbind din şampanie, se luptă să nu se gândească la Tillie, la cum dorise ca în această noapte să îi arate că trecutul putea fi uitat – măcar că era posibil să nu se vorbească despre el în gura mare.

O văzuse pe Gina sosind cu unchiul ei, urmată de blestemata de servitoare care îi servea drept însoţitoare. Dar îi ştia pe toţi cei care acceptaseră invitaţia, pentru că erau anunţaţi la capătul scărilor înainte de a începe să coboare, pătrunzând în ceea ce se transforma rapid pentru el într-o noapte infernală. Nicio conversaţie nu îl intriga, amintindu-i doar de nenumăratele discuţii pe care le avusese cu Tillie. Fiecare cuvânt pe care îl schimbaseră era întipărit în memoria lui. Nicio parteneră de dans nu îl satisfăcea. Deşi nu dansase niciodată cu Tillie, o ţinuse în braţe şi pur şi simplu îl durea trupul din pricina dorinţei de a o mai ţine o dată. Nici măcar nu îşi putea imagina să nu-i mai inspire niciodată parfumul, să nu o mai privească niciodată, să nu-i mai audă niciodată vocea. Să nu mai facă niciodată dragoste cu ea.

Era foarte posibil să moară fără moştenitori, căci nu îşi putea imagina vreo altă femeie care să-i stârnească dorinţele, să-i aprindă pasiunea. Îl distrusese, şi nu mai găsea entuziasmul de a fi cu vreo altă femeie. Chiar şi pregătirea pentru evenimentul de astă-seară fusese un exerciţiu de voinţă, nu pentru el, d pentru valetul său. Rexton nu se mai bărbierise din seara în care ieşise – nu, ieşise valvârtej – din reşedinţa lui Tillie. Nu s-ar fi atins de brici dacă valetul nu l-ar fi avertizat că arăta ca un animal sălbatic. Îl ascultase doar pentru că nu voia ca mama lui să-şi facă griji, când, de fapt, lui nu-i păsa deloc de felul în care arăta sau de orice altceva.

— Bei şampanie?

Presupuse că trebuia să fie recunoscător că îi fuseseră

întrerupte gândurile întunecate şi se întoarse spre fratele său.

— Nu am găsit altceva.

— Ai locuit aici cândva. Sigur ştii unde să găseşti ceva mai bun.

Andrew îi luă paharul şi aruncă băutura efervescentă în ghiveciul cu palmier.

— S-ar putea să omoare planta.

— Cumpără-i alta mamei. Fratele lui scoase o sticluţă din haină şi îi umplu paharul înalt cu un lichid chihlimbariu, apoi i-l dădu. Pari a avea nevoie disperată de ceva mai tare.

Încuviinţând, dădu pe gât o bună parte din whisky, savurând arsura. Da, gustul acela intens era exact ce avea nevoie, dându-i un impuls care l-ar putea ajuta să facă faţă nopţii pe care o avea înainte.

— Este neobişnuit pentru tine să participi la un bal.

— Este balul mamei. În plus, mi-a ţinut o prelegere foarte severă despre cât de important este să particip şi să o fac pe Lady Landsdowne să se simtă bine-venită. Aşa că ştiu cum ar trebui să fie seara asta. Îmi pare rău că nu a mers cum ai planificat cu balul şi cu doamna, spuse fratele său. Părea că îţi cam place.

Rexton fu cât pe ce să îi enumere toate calităţile ei excepţionale, dar ştia că, odată ce o apuca pe calea aceea, avea să-l ţină prizonier pe fratele său toată seara, aşa că nu făcu decât să ridice din umeri ca şi când dezamăgirea nu avea nicio importanţă.

— Poate că voi întâlni pe cineva astă-seară şi mă voi hotărî să-i fac curte. În niciun caz. Nu-şi putea imagina că ar putea să curteze pe cineva în viitorul apropiat sau îndepărtat. Ce mai face actriţa ta?

Privind ţintă înainte, Andrew îşi ţuguie buzele şi sorbi din sticluţă.

— Ne-am despărţit.

— Atunci, nu cred că ne vom mai întâlni în loja mea prea curând.

— S-ar putea să o folosesc. Chiar nu te interesează domnişoara Hammersley?

— Absolut deloc. Tonul întrebării fratelui său îi atrase atenţia, şi se uită ţintă la Andrew. Nu-mi spune că te interesează pe tine.

Fratele său se mişcă de pe un picior pe altul.

— Nu pare o femeie rea, şi aceste americance sunt un pic mai îndrăzneţe decât trandafirii noştri englezeşti.

— Somerdale i-a arătat un oarecare interes.

Deşi din câte ştia, nu o vizitase decât o dată.

— O, nu va fi fericită cu el.

— Nu ştii asta.

Andrew nu făcu decât să râdă înfundat.

— Ştiu mult mai multe decât crezi tu.

— Ai face bine să nu o răneşti, îl avertiză Rexton.

— Credeam că ai terminat cu ea.

— Nu mai este sub protecţia mea… La dracu'! Este sub protecţia mea. Unchiul ei este nu este bun de nimic. În plus, se pare că Grace şi prietenele ei o susţin şi intenţionează să îi găsească un pretendent bun.

— Nu crezi că eu aş fi potrivit.

— Doar dacă eşti convins că o poţi iubi. Îşi termină băutura şi puse paharul deoparte. Să ştii că o voi preveni în privinţa ta când vom valsa.

Andrew zâmbi.

— O voi convinge că ai minţit când voi dansa cu ea după tine.

— Vorbesc serios, Andrew. Ştiu că nu intenţionezi să te căsătoreşti, aşa că nu te apropia de ea.

— Sigur un dans nu poate face rău.

Şi el se gândise la fel prima dată când dansase cu ea. Şi astfel pornise într-o călătorie neaşteptată.

— Drake m-a avertizat că lucrurile nu merg niciodată cum plănuieşti. Stai departe de ea.

Lăsându-şi fratele cu acel sfat, plecă să o caute pe Gina. O găsi stând de vorbă, zâmbind şi râzând cu trei gentilomi, care păreau foarte interesaţi de ea. Privind pe după unul dintre ei, ea făcu ochii mari şi zâmbi şi mai larg.

— Milord.

Era recunoscător că ea se simţea bine, că eforturile

din seara aceea nu aveau să fie complet irosite. Voia cu adevărat ca ea să găsească fericirea şi bărbatul potrivit. Deşi îi plăcea Somerdale, nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva Andrew avea dreptate.

— Scuzaţi-mă, domnilor, dar sunt într-adevăr norocos că acest dans îmi aparţine.

Când ajunseră pe ringul de dans, o purtă în mijlocul dansatorilor, încercând să nu îşi aducă aminte cât îşi dorea să facă acelaşi lucru cu sora ei.

— Arăţi extraordinar de încântătoare astă-seară, mai mult ca niciodată.

— Eşti foarte amabil să o spui, dar ştiu că nu cu mine ai dori să dansezi. Îmi pare extrem de rău că nu a venit. Am încercat să o conving, dar nu a vrut nici în ruptul capului.

— Nu contează. Nu ştiu dacă mai încape vreun oaspete în casa aceasta.

Deşi i-ar fi dat afară pe toţi ca să-i facă loc ei – ceea ce, presupunea, ar fi însemnat să saboteze chiar scopul blestematului eveniment.

— Cred că este o nesăbuită.

Poate că el fusese astfel, că nu voise să se căsătorească mai devreme, că nu fusese aici când ea era mai tânără, că nu o întâlnise înaintea lui Downie. Dar nu voia să se gândească la ce ar fi putut fi. Nu avea să fie niciodată.

— Pare că ai atras atenţia câtorva gentilomi în seara asta.

Ea zâmbi extaziată.

— Toate dansurile sunt luate. Îmi doresc să nu se decidă niciun gentilom să mă curteze serios, căci aş vrea să am un întreg sezon ca astă-seară. Aşa a fost pentru Tillie. Toată lumea voia să fie cu ea, să fie prietenul ei… Apoi au abandonat-o toţi.

— Pierderea lor. Până la urmă. Şi-a lui.

— Şi-a cumpărat bilet spre New York.

— Atât de curând? Se opri din dans, ca şi când ea ar fi pus un zid de piatră în faţa lui. Ştiuse că urma să plece, desigur, dar acum, că momentul acela sosise… Când?

— La sfârşitul săptămânii.

Nu mai era mult timp.

— Mergi cu ea? întrebă el.

— Nu. Va angaja o însoţitoare pentru mine, iar ea va rămâne absolut singură.

Se încruntă. Toată bucuria pe care o afişase mai devreme se vaporoase. Ridicându-i mâna înmănuşată, Rexton depuse un sărut pe încheieturile degetelor ei.

— Nu-ţi face griji, micuţo, nu va pleca singură.

— Ce vei face?

Ce ar fi trebuit să facă din capul locului.

— Mathilda Paget! Contesa de Landsdowne! tună vocea majordomului în încăpere.

Rexton ar fi putut jura că simţise un val de foc traversându-l.

— Ce-a spus? Privi spre capătul scărilor.

Nu era singurul. Muzica se opri, şi începură murmurele, dar lui nu îi păsa de toate acestea. Nu conta nimic.

— A venit, rosti Gina precipitat, strângându-l de braţ. A venit. Mi-a spus că nu va veni.

Stând acolo într-o rochie de culoarea liliacului, privea spre sala de bal. Îndrăzneaţă, splendidă, sfidătoare. Apoi, femeia pe care el o iubea mai mult decât viaţa începu să coboare.

*

Nu fusese niciodată mai emoţionată şi mai îngrozită în toată viaţa ei.

După ce îi fu anunţat numele, jură că în încăpere se aşternuse o linişte atât de adâncă, încât ai fi putut auzi şi un ac căzând. Totodată, totul stătu în loc. Oamenii nu mai dansau. Muzica încetă să cânte. Îşi spuse că era din cauză că sosise foarte târziu, iar lumea era surprinsă de întârzierea oaspeţilor.

Dar apoi auzi murmure şi şoapte. Era, fără îndoială, o greşeală, o greşeală imensă. Dar făcuse de curând una şi

mai mare: îl lăsase să plece fără să opună rezistenţă.

Trăgând adânc aer în piept, cu greu, ea începu să coboare îndreptându-se spre sala de bal. Nu făcuse decât trei paşi, când îl văzu pe Rexton urcând, câte trei trepte deodată, cu picioarele lui lungi, iar zâmbetul lui afurisit o făcu să surâdă la rândul ei.

Dumnezeule, nu mai fusese niciodată atât de bucuroasă să vadă pe cineva în viaţa ei, şi nu pentru că însemna că nu avea să fie nevoită să înfrunte mulţimea singură, ci pentru că el era pur şi simplu acolo şi arăta atât de minunat. Şi atât de bucuros să o vadă. Poate că nu-l pierduse complet.

Dar apoi el se opri, la o treaptă sub ea, atât de aproape. Nu trebuia decât să întindă degetele pentru a-i atinge maxilarul, pentru a-şi le trece prin părul lui, sprijinindu-se de umărul lui pentru a se echilibra.

— Eşti aici, spuse el încet, iar privirea lui alunecă pe chipul ei, înainte de a se opri asupra ochilor, susţinându-i privirea ca şi când, dacă îi putea prinde ochii, o putea prinde şi pe ea.

— Aşa se pare, da.

— De ce?

Două cuvinte atât de scurte şi de simple pentru o întrebare incredibil de complexă, cu un răspuns şi mai complex. Dar, în cele din urmă, erau prea multe de explicat, şi ea îşi dădu brusc seama că nu era nici locul, nici momentul potrivit.

— Pentru că am vrut să-mi amintesc cum e să valsez cu tine.

— Crezi că va fi un singur dans?

— Nu ştiu. Nici măcar nu sunt sigură că va fi vreunul.

— Când vine vorba despre bărbaţi, se pare că mereu îi judeci greşit. Îţi promit că, atâta timp cât vei dori, nu vei avea parte doar de un singur vals cu mine, ci de mult mai multe.

El era cel care înţelesese greşit: motivul pentru care ea era aici şi ce se străduia să spună, astfel încât să poată părăsi Anglia cu mai puţine regrete, dar începea să-şi dea

seama că, chiar dacă aveau să fie mai puţine, aveau să o urmărească pentru totdeauna.

Clătină din cap.

— Nu simţi privirile insistente?

— Pentru că nu sunt obişnuiţi să vadă o femeie atât de frumoasă.

Ea nu se putu abţine. Îşi dădu ochii peste cap auzind complimentul. Nu putea ascunde adevărul.

— Nu auzi tăcerea?

Apropierea lui făcuse ca peste mulţime să se aştearnă liniştea, dar ştia că murmurele puteau reîncepe în orice moment.

— Nu contează. Conversaţiile lor sunt plictisitoare. Era cât pe ce să aţipesc de cel puţin şase ori în seara asta ascultându-i vorbind despre nimicuri.

— Rex…

— Haide să valsam. Dar, mai întâi, trebuie să-i salutăm pe părinţii mei.

Îi întinse braţul. Ea îl cuprinse, bucurându-se de fermitatea lui când o însoţi pe nenumăratele trepte care se încheiau dinaintea unui ring lustruit, pe care cu siguranţă la un moment dat oamenii aveau să reînceapă să danseze. Dar, în momentul acela, păreau mulţumiţi să se uite pm şi simplu la drama care se desfăşura în faţa lor, în vreme ce ea se apropia de unul dintre cele mai puternice şi îndrăgite cupluri din toată Anglia. Nici măcar faptul că îşi amintea cuvintele scrise de mâna ducesei pe bilet nu o ajuta să îşi tempereze temerea că în cele din turmă avea să fie respinsă.

Desfăcându-şi mâna de braţul lui Rexton, făcu o reverenţă adâncă.

— Excelenţele Voastre…

— Draga mea, spuse ducesa de Greystone cu amabilitate, luând mâna lui Tillie şi strângându-i degetele. Suntem foarte bucuroşi că ai reuşit să vii totuşi. Văd că sosirea ta îi face plăcere fiului meu, ceea ce ne încântă nespus.

— Apreciez invitaţia.

— Ai fi primit una mai curând, dar nu am mai găzduit un bal de ani întregi.

— Dacă aş mai dansa cu altcineva în afară de soţia mea, spuse ducele, fii sigură că te-ai afla la braţul meu.

— Sunt onorată. Nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru amabilitate.

— Ei, nu am înţeles niciodată cum poţi să nu fii amabil. Acum, plecaţi, la dans cu voi.

Rexton îi oferi din nou braţul, iar ea îl luă. Când o conduse pe ringul de dans, oamenii se dădură deoparte, deşi nu era prea sigură dacă se îndepărtaseră din cauza ei sau a hotărârii de pe chipul lui. Când se apropiară de balconul unde se unde aştepta orchestra, el strigă:

— Un vals!

De-abia se auzi prima notă, când Tillie se trezi în braţele lui, ţinută necuviincios de aproape, în timp ce alunecau pe ringul de dans.

— De ce eşti aici, de fapt? întrebă el.

— Ca să valsez înainte de a pleca.

Cu coada ochiului, h văzu pe ducele şi ducesa de Lovingdon păşind pe ringul de dans, urmaţi de Drake Darling şi de soţia lui, apoi de Gina şi Lord Andrew. Apoi ducele şi ducesa de Greystone se învârteau la marginea mulţimii, ţinându-se în braţe.

— Mi-ai spus că tatăl tău şi îşi pierde vederea, zise ea încet.

— Aşa este. Dacă te uiţi cu atenţie la ei, vei vedea că ea conduce. Asta este dragostea, Tillie, să faci tot ce poţi mai bine într-o situaţie rea, să faci ce trebuie pentru a te asigura că celălalt este fericit. Vrei la New York? Bine atunci. Voi veni acolo cu tine.

Ea se pregătea să se uite mai atent la părinţii lui, dar cuvintele lui o făcură să se întoarcă din nou spre el.

— Vrei să spui în vizită?

— Vreau să spun să locuiesc acolo. Să cresc cai şi copii cu femeia pe care o iubesc.

Ea clătină din cap.

— Dar eşti moştenitorul unui ducat. Viaţa ta este aici.

— Moşiile sunt aici. Viaţa mea este cu tine. Le pot administra din New York. Le-aş putea administra de la Polul Nord, dacă ar trebui.

— Nu poţi renunţa la asta pentru mine.

În jurul lor valsau tot mai mulţi oameni.

— Nu noi trebuie să alegem, Tillie? Dacă suntem unul în viaţa celuilalt, dacă suntem mai fericiţi împreună decât separat? Oamenii care stau la marginea sălii de bal, cu nasul pe sus şi cu grimase batjocoritoare, ce contează? Nu îmi pasă dacă sunt de acord sau nu.

Lacrimile începură să-i ardă ochii.

— Nu înţelegi cum va fi cu adevărat. Va fi mult mai rău decât atunci când erai copil. Nu-mi cere să stau şi să văd cum devii nefericit.

— Îţi cer să stai lângă mine şi să mă faci fericit. Apoi, se opriră din dans. El se aşeză într-un genunchi. Căsătoreşte-te cu mine.

Muzica se oprise din nou, iar cuplurile nu mai dansau.

— Ai înnebunit.

— Am înnebunit de atâta dragoste pentru tine.

— Dar reputaţia mea… Sunt scandaloasă…

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin. Te iubesc, din toată inima, din tot sufletul şi cu tot trupul. Voi merge oriunde vei dori, oriunde vei fi fericită.

Lacrimile îi înţepau ochii.

— Te iubesc atât de mult. Mi-e teamă să te iubesc atât de mult.

— Să nu-ţi fie. Căci, oricât de mult m-ai iubi, eu te voi iubi şi mai mult. Nu-ţi voi fi niciodată necredincios. În fiecare seară, voi merge la culcare gândindu-mă ce să fac a doua zi ca să te fac şi mai fericită.

Tillie văzu adevărul, devotamentul şi credinţa lui în viitorul lor împreună reflectate în privirea lui.

— Şi eu voi face acelaşi lucru, în fiecare seară. Niciodată în viaţă nu am dorit ceva mai mult decât să fiu soţia ta. Da, mă căsătoresc cu tine.

El se ridică, îi cuprinse faţa şi o sărută tandru. Apoi, se întoarse, îi luă mâna şi-o ridică.

— A fost de acord să devină soţia mea! anunţă el, apoi îi duse degetele la buze. Nu a existat niciodată un bărbat mai fericit decât mine.

„Şi nicio doamnă mai norocoasă”, se gândi ea.

*

Tillie era surprinsă de toate felicitările şi urările de bine. Din partea familiei lui Rex, dar erau câţiva oameni cu care nu mai vorbise de ani întregi care o felicitară. Nu ştia dacă era din pricină că îi iertaseră păcatele sau că nu voiau să rişte să cadă în dizgraţie şi să fie respinşi de o familie atât de influentă. Nu conta. Nu conta absolut nimic. Era ciudat să înţeleagă cât de mult îngăduise ca alegerile ei trecute să-i influenţeze acţiunile, să o facă să se vadă prin ochii societăţii, când, de fapt, nu conta decât cum se vedea ea. Nu îi fusese niciodată ruşine de ce făcuse, dar se retrăsese. Nu avea să o mai facă.

Rex o ţinea în braţe şi se învârtea cu ea pe ringul de dans, fără a-şi desprinde vreo clipă privirea din ochii ei.

— Nu ştiu dacă te-am mai văzut vreodată mai fericită sau mai zâmbitoare, spuse el.

— Iubirea e de vină, nu-i aşa? Face ca totul să fie frumos în lume.

— Cred că descoperirea asta trebuie sărbătorită în privat. Ai vrea să fii scandaloasă şi să fugi cu mine?

— Ce femeie scandaloasă, demnă de reputaţia ei, nu ar accepta o propunere atât de ademenitoare?

Deşi sosise cu trăsura ei, plecă de la bal cu a lui. De îndată ce se închise portiera, Rexton o trase la el în poală şi o sărută cu entuziasm. Ei îi lipsiseră atât de mult apropierea, pasiunea şi devotamentul lui. Cum de se gândise vreodată că avea să fie fericită fără el în viaţa ei?

— Dumnezeule, era cât pe ce să înnebunesc de dorul tău, spuse el răguşit, trecându-şi gura de-a lungul gâtului ei, până la umăr şi înapoi.

— Ţi-a lipsit sexul.

— Da, dar a fost mai mult de atât. Întotdeauna a fost

diferit cu tine – mai intens, mai înspăimântător, mai provocator.

Ea se lăsă pe spate.

— Înspăimântător?

El începu să îi scoată agrafele din păr, împrăştiindu-le prin trăsură.

— Întotdeauna când plecai îmi făceam griji că s-ar putea să nu te mai întorci, că nu am reuşit să-ţi arăt cât de preţioasă eşti pentru mine. O temere justificată, având în vedere ultimele câteva zile şi nopţi.

Părul ei i se revărsă pe umeri, şi Rex prinse o bună parte din el în mâna lui mare. Cât tânjise ea să simtă mâinile acelea atingând-o din nou. Ea îi cuprinse faţa.

— Haide să ne gândim cum să depăşim acest moment şi să lăsăm trecutul în urmă.

— De acum înainte.

Apoi, o sărută din nou, şi ea se bucură de gustul lui adânc şi senzual. Limba lui se strecura delicios peste a ei, şi ea ştia că în curând avea să fie peste tot, provocându-i senzaţii minunate, irezistibile.

Trăsura încetini, intră pe o alee şi se opri în faţa casei lui.

— Ar fi nepoliticos din partea mea să nu îi ofer amantei mele un rămas-bun cum se cuvine, spuse el ştrengăreşte, înainte de a coborî din vehicul, ajutând-o şi pe ea.

— Ar fi, într-adevăr, dezamăgită dacă nu ar petrece puţin timp cu tine înainte să te căsătoreşti, îl tachină ea când el o luă în braţe şi urcă treptele, intră în conac şi apoi o apucă pe scări.

După ce ajunseră în dormitorul lui, o aşeză pe covor şi o sărută pasional, mângâind-o frenetic.

— Camera asta ţi-a dus lipsa, spuse el răguşit când se retrase în cele din urmă.

— Mi-a fost dor de ea. M-ai răsfăţat. Nopţile fără tine au fost cele mai pustii din viaţa mea.

— Nu vei mai trăi niciuna singură.

— Când ne căsătorim?

— Cât mai curând posibil. Între timp…

În ciuda numeroaselor săruturi, atingeri, priviri, îşi scoaseră hainele rapid. Patul îi ademenea, aşa că se repeziră spre el, prăbuşindu-se îmbrăţişaţi.

Cum de se gândise vreodată că ar putea găsi aşa ceva cu altcineva, la New York sau oriunde altundeva?

— Nu vreau să plecăm la New York imediat, spuse ea, când gura lui înfierbântată îi acoperi gâtul. Vreau să fiu aici, să o ajut pe Gina să găsească pe cineva care să merite.

Ridicându-se, Rexton privi în jos spre ea.

— După cum doreşti.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Nu a fost atât de groaznic la bal pe cât m-am aşteptat.

— Lăudată fie ideea mea!

Ea râse. Dumnezeule, cât îl iubea, cu glumele lui cu tot.

— Partea aceea a fost absolut minunată. Nu, vreau să spun cu oamenii. Am primit mult mai multe felicitări decât mă aşteptam. Poate că ar trebui să o luăm uşor.

— O vom lua cum doreşti tu. Îi aruncă un zâmbet şiret. Când veni vorba despre luat…

Se rostogoli deasupra ei, lipind-o de el, apoi se rostogoli din nou, până când se aşeză pe spate şi ea ajunse deasupra lui.

— Mi-ai spus cândva că vrei să fiu sclavul tău. Îşi întinse mâinile deasupra capului. Fă ce doreşti cu mine.

Arăta splendid de senzual aşa cum stătea acolo întins, lăsându-se în întregime la mâna ei, dându-i libertatea de a face ce dorea.

— Eram o altă femeie atunci. Aplecându-se, îşi trecu limba pe deasupra sfârcului lui, savurându-i geamătul. Voiam să am control, credeam că am nevoie de el. Supse vârful tare. El gemu. Cu tine, se pare că nu renunţ la el niciodată. Suntem egali în pat, egali în afara lui. Te iubesc, Rex, mai mult decât am crezut că este posibil să iubeşti pe cineva.

Cu o mişcare sălbatică, el îi acoperi gura, apoi îşi

strecură mădularul în ea, umplând-o, lărgind-o. Ţipă de bucurie, simţind cum se strângea în jurul lui, posedându-l, aşa cum o poseda el. Frumuseţea era că, atunci când erau împreună, chiar şi atunci când lua, oferea. O făcea puternică, încrezătoare. Îi ştergea toate îndoielile.

Mâinile acelea minunate îi frământară sânii, strângându-i uşor sfârcurile. O cuprinse de spate şi se ridică uşor, trecându-şi limba peste sfârcurile tari, alinându-le şi aţâţându-le. Ea îşi arcui spatele, călărindu-l apăsat şi tare, simţind că începea să crească tensiunea în ea, dar şi în el. Braţele lui o strânseră mai tare, iar gura i se lipi de a ei, luându-i buzele aşa cum îi luase inima. Urmau să aibă întreaga viaţă pentru a face asta – să se mişte în tandem, să caute plăcerea împreună, ţipetele şi icnetele lor sfidând buna-cuviinţă.

Lui Tillie îi plăcea teribil când el rostea cuvinte obscene, ca un libertin dezmăţat care descoperea aspecte neexplorate ale extazului. O făcea să se simtă ca şi când ceea ce trăia cu ea nu mai trăise cu nimeni, ca şi când, în ciuda numeroaselor lui experienţe cu femeile, era capabilă să îl surprindă, să îl ia pe nepregătite. Să-l satisfacă, să-l încânte şi să-l facă să debordeze de bucurie că ea era femeia din braţele lui, din patul lui.

Cu un geamăt sălbatic, o strânse tare, rostogolind-o astfel încât spatele ei ajunse pe saltea, iar el veni deasupra ei, privind-o în ochi, ca şi când ar fi fost ancora lui în vreme de furtună.

— Strigă pentru mine, Tillie.

— Fă-mă, milord.

Râsetul lui profund reverbera în jurul ei, în vreme ce se mişca înăuntrul ei cu forţă şi hotărâre. Ea îşi înfipse degetele în fesele lui tari, îi cuprinse şoldurile cu picioarele, strângându-l cât putea de tare şi lăsându-se asaltată de senzaţiile din ce în ce mai intense care o făceau să urce pe culmile plăcerii.

Ţipă – pentru el, pentru ea, de bucuria pură care îi zguduia trupul.

El o urmă, adâncindu-se în ea şi pătrunzând-o sigur de

câteva ori, arcuindu-şi spatele şi strigându-i numele printre dinţii strânşi, înainte de a se prăbuşi peste ea, acoperit de broboane de sudoare şi lipindu-şi fruntea de-a ei.

— Vom avea o viaţă scurtă, fără îndoială, spuse el râzând înfundat şi sărutând-o pe nas, pe bărbie. Dacă voi face dragoste cu tine atât de des pe cât intenţionez, voi muri.

— O, dar ce viaţă va fi!

— Cea mai bună, Tillie, îţi promit. Indiferent dacă va fi aici, în Anglia, sau în New York, voi face tot ce-mi stă în putere pentru a mă asigura că te vei trezi în fiecare dimineaţă bucuroasă să mă găseşti în patul tău.

Nu se îndoia că avea să fie mereu bucuroasă să îl găsească în patul ei, să-l aibă în viaţa ei.

Patru ani mai târziu

A doua căsătorie era mult mai bună decât prima, şi erau momente când Tillie nu mai considera că mariajul ei cu Downie fusese o catastrofă totală, pentru că o adusese în cele din urmă la Rex. Stând cu el în tribuna principală de la Epsom Downs, înconjurată de familia lui şi de a ei, nu ar fi putut fi mai fericită decât se simţea acum.

— Lady Rexton, pe cine să pariez? o întrebă Bertie, prinţul de Wales, când trecu pe lângă el.

Acum, oriunde se ducea, oamenii o salutau cu afecţiune şi respect. O, mai erau câţiva care nu renunţaseră la vechea pizmă, dar, dat fiind că acum soţiile unora dintre cei mai influenţi bărbaţi se numărau printre prietenele ei, nu mai punea la suflet vorbele rele. Ştia că nu era nimic ce nu putea înfrunta împreună cu Rex.

— Dacă doriţi să câştigaţi, Alteţă, ar trebui să vă puneţi banii pe Notorious.

— Nu eşti subiectivă, nu?

— Teribil, îl asigură ea.

Râzând, el se întoarse spre un bărbat care îl urma, îi spuse ceva, iar tânărul se îndepărtă în grabă.

— Dumnezeule, sper că va câştiga armăsarul nostru, spuse Rex cu voce tare, altfel s-ar putea să ne trezim că în câţiva ani nu vom mai avea ce titlu să moştenim.

— Cum să nu câştige când este progenitura lui Black Diamond şi Fair Vixen?

— Iată-l, spuse el cu mândrie, aplecându-se sub borurile largi ale pălăriei ei pentru a-i depune un sărut pe obraz, de bun augur.

Privi cum Notorious, un murg splendid, era plimbat prin faţa lor, în drum spre poarta de la care se dădea startul. Pariurile nu erau în favoarea calului de trei ani care participa la prima sa cursă. Dar era de aşteptat, căci Rex nu lăsase pe nimeni în afară de cei care locuiau la Kingsbrook Park să vadă mânzul alergând. Tillie avea senzaţia că şi servitorii puseseră pariuri. Spera că nu aveau să-şi dea cu toţii demisia ca urmare a câştigurilor.

Ea şi Rex îşi petreceau cea mai mare parte a timpului la Kingsbrook, venind doar ocazional la Londra, deşi acum se simţea în largul ei plimbându-se prin oraş şi participând la diversele şi numeroasele evenimente sociale la care erau invitaţi. Dar amândoi iubeau caii atât de mult, încât cel mai bine le era atunci când îşi petreceau zilele în compania lor, încercând chiar să îi antreneze din când în când. Deşi, adevărul fie spus, atât timp cât Rex era cu ea, era bucuroasă să fie oriunde. El era casa ei.

Călătoriseră la New York. Nu era aşa cum îşi amintea – sau poate că ea se schimbase atât de mult, încât nu se mai simţea în largul ei acolo, cum se simţise cândva. Dar îi făcuse, negreşit, plăcere să îi forţeze pe cei care o insultaseră pe mama ei să i se adreseze folosindu-i titlul. Ba chiar dăduse peste Anson. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de trist, şi i se părea greu să creadă că îşi pusese cândva în el speranţele de fericire: Era mult mai bine să fie responsabilă pentru propria ei fericire, să o obţină prin eforturi proprii, să fie cu un bărbat care nu era deloc ameninţat de firea ei independentă, care o încuraja şi se mândrea cu ea.

— Notorious nu pare să fie deranjat de zgomot sau de

mulţime, spuse ea, adresându-i-se soţului ei.

El zâmbi spre ea.

— Ţinând cont că este atât de tânăr, e incredibil de încrezător. Ştie că va câştiga.

— Sper, de dragul tău. Vei pierde o mică avere dacă nu.

— Nicio grijă. M-am căsătorit cu o fată bogată. Are mijloacele necesare să aibă grijă de mine cum trebuie dacă va fi nevoie.

Râzând, ea îşi strecură braţele pe sub ale lui. Nu se atinsese încă de niciun bănuţ. Însă ea nu mai considera că moştenirea primită era doar a ei, ci a lor. Tot ce poseda era al lor. Împărţeau totul în mod egal în toate aspectele vieţii lor. Avea o căsnicie exact aşa cum visase întotdeauna.

Când Notorious se pregăti de start, Tillie trase adânc aer în piept.

— Se va descurca bine, spuse Rex.

Pistolul pocni, umplând aerul din jur. Tillie nu ştia dacă să strângă ochii sau să privească. În mijlocul grupului, calul era magnific, cu muşchii săltând şi întinzându-se…

Înaintă până ajunse pe locul al treilea.

Apoi, când se zări linia de sosire, se forţă din toate puterile, trecând pe lângă ceilalţi cai ca şi când aceştia ar fi stat pe loc. Tillie striga şi plângea când Notorious trecu linia de sosire cu mult înaintea celorlalţi.

— Avem un câştigător! strigă Rex şi o trase la piept, sărutând-o cu un entuziasm la fel de mare ca entuziasmul de care dăduse dovadă Notorious în cursă.

Tillie ar fi roşit, doar că se obişnuise cu lejeritatea cu care el o săruta în public, iar pentru cei care îi cunoşteau nu era nimic nou.

Se ştia că marchizul de Rexton era îndrăgostit nebuneşte de soţia lui şi nu rata nicio ocazie de a arăta, ei şi lumii, cât de mult o adora.

Când se retrase, le strânse mâna fraţilor şi cumnaţilor, le îmbrăţişă pe sora sa şi pe cumnatele sale. Tillie o îmbrăţişă pe Gina.

— Mă bucur atât de mult că ai putut să fii aici astăzi.

— Nu aş fi ratat.

Rex o cuprinse cu braţul pe Tillie şi o trase aproape.

— Haide, milady. Să mergem să îi mulţumim campionului nostru, ce spui?

Ea îi zâmbi.

— Mai avem un campion pe drum.

El se încruntă.

— Fair Vixen nu şi-a revenit după ultimul mânz. Nu văd cum... Se opri, coborându-şi privirea spre pântecul ei, apoi o ridică spre faţa ei. Tu?

Încuviinţând din cap, ea îşi reţinu ţipătul. Ţinuse secretul de ceva vreme, aşteptând momentul potrivit.

— În sfârşit, sunt însărcinată.

Zâmbetul lui fu atât de tandru şi de iubitor, că simţi că o ia ameţeala. După tot acest timp, avea încă puterea să o facă să se simtă tânără şi în al nouălea cer, să îi spună fără cuvinte că nimic în viaţa lui nu era mai preţios decât ea.

— Dat fiind că tu eşti mama lui – sau a ei –, cu siguranţă va fi un campion.

Plecându-şi capul, el o sărută din nou. Tillie se desfătă cu felul în care o luă în braţe protector, arătându-i fără vorbe că era totul pentru el. Dar aşa şi trebuia să fie, căci şi ea simţea la fel în privinţa lui. Îi vindecase inima frântă şi avea să o ţină în păstrare pentru totdeauna.

Epilog

Din Jurnalul marchizului de Rexton

Întotdeauna am vrut să mă căsătoresc cu o femeie ireproşabilă. Dar, la fel ca tatăl meu, am descoperit că ceea ce voiam nu era ceea ce aveam nevoie. Aveam nevoie de Tillie, mereu şi pentru totdeauna.

Dragostea pe care i-a arătat-o în cele din urmă aristocraţia a fost incredibilă. Simpatia şi compasiunea ei faţă de toţi cei care treceau prin dificultăţi era extraordinară. Lumea noastră se schimba, şi mulţi au apelat la ea pentru a le arăta calea. Divorţul a devenit mai răspândit şi, chiar dacă nu era pe deplin acceptat, oamenii erau mai înţelegători faţă de cei care alegeau calea aceasta.

Notorious a fost campion în Anglia şi în străinătate. La rândul său, a adus pe lume viitori campioni.

La fel ca Tillie. Copiii noştri au fost mândria şi bucuria noastră. Ne-au îmbogăţit viaţa. La moşia familiei, stăteam în grădină şi ne uitam la copii jucându-se pe carusel, în vreme ce râsetele lor reverberau peste câmpuri, împletindu-se cu cele ale verilor lor. Când au devenit adulţi, animalele de lemn au rămas nefolosite, aşteptând următoarea generaţie. Vântul, soarele şi ploaia şi-au spus cuvântul.

Când am fost binecuvântaţi cu nepoţi, stăteam cu Tillie în grădină, uitându-ne la muncitorii care demontau caruselul, ca să poată fi reparat şi vopsit, astfel încât să arate cum arătase cândva. Ştiam că fiii şi nepoţii domnului Durham urmau să aibă mare grijă să îl facă să arate ca la început.

În timp ce lucrau, am tras-o pe Tillie aproape, cu capul lipit de pieptul meu, ca să îi pot săruta tâmpla cu uşurinţă. Când mă gândesc la momentul acela, îl văd şi îi aud cuvintele ca şi când ar fi fost ieri.

— Le vei spune să îţi aducă biletele ascunse în cal?

— Nu, nu cred. Dacă le găsesc, lasă-i să ţeasă poveşti în jurul lor. Şi, dacă nu le găsesc, poate că vor fi descoperite peste o sută de ani. Îţi aminteşti ce ai scris?

Întorcându-se în braţele mele, a ridicat capul ca să mă poată privi.

— Tu îţi aminteşti?

— Da.

— Îţi spun dacă îmi spui şi tu.

— Dăm cu banul să vedem cine spune primul?

Ea a râs. Anii au fost plini de râsetul ei.

— Nu, ai folosi una din monedele tale cu care trişezi. Mi-a îndepărtat părul de pe frunte. Am scris: „Aş vrea să îl fi iubit pe el prima oară”. Dar tu ce că scris?

— „Aş vrea să o fi iubit eu primul”.

I-am cuprins chipul în palme şi am privit-o în adâncul ochilor albaştri, simţind că mă îndrăgostesc din nou de ea. Mă îndrăgosteam mereu de ea. Dar ce contează cu adevărat, Tillie, este că ne-am iubit până la capăt.

Apoi am sărutat-o, cum am făcut în toţi aceşti mulţi ani, din toată inima, din tot sufletul şi cu întreaga mea fiinţă.

Sfârşit